

Giới thiệu Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?

Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em? là truyện teen hay nói về Lâm Kỳ Phương Thư (Nó):Tên gọi khác là Tiểu Phương (hắn gọi)Khuôn mặt quá u là dễ thương. Mái tóc màu hạt dẻ và đôi mắt màu cafe làm cho người khác có cảm giác ấm áp. 7 tuổiĐể hòa đồng với mọi người và yêu động vật.

Gia thế: gia đình không giàu có nhưng cũng không phải là nghèo khó gì. Nó cùng ba mẹ sống trong khu nhà trọ không sầm uất mà còn thoáng đãng Ước mơ sau này thích làm nữ sát thủ mà chính nó cũng không biết lý do vì sao nó lại thích.

Nam...(lúc nhỏ)~Dương Quân Anh (hắn):Tên gọi khác là Vic (nó gọi)Khuôn mặt lạnh lùng nhưng đẹp đến ngất ngây lòng người. Mái tóc xanh rêu lãng tử và đôi mắt màu huyết làm cho người khác dè chừng không thể xem thường. 8 tuổi.Hắn không có bạn (trước lúc gặp nó), ghét nhất động vật

Gia thế: Con trai của tập đoàn YN lớn nhất TG.Ước mơ của hắn thì không có vì chắc chắn rằng lớn lên hắn sẽ thay ba hắn điều hành YN.Nó và hắn hai gia thế trái ngược nhau, hai tính cách trái ngược nhau, thì sau này sao có thể đến được với nhau?

*****Những chap đầu thì Tg sẽ viết về thời thơ ấu của Nhân vật chính. Bắt đầu những chap sau thì sẽ nói về hai người đó lúc lớn... Mong mọi người ủng hộ truyện nha!!!! :)))

Bên cạnh đó thì Tình Yêu Định Mệnh cũng là tác phẩm hay mà bạn không nên bỏ qua, cùng đọc thử nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gặp Mặt

Tại một khu công viên gần trung tâm thành phố. Một cô bé cứ đi vòng vòng xung quanh như tìm gì đó, đôi mắt màu cafe cũng đã ướt đẫm vì khóc. -Ba ơi...mẹ ơi...ba mẹ đâu rồi. Con sợ lắm

Nó khóc nức lên từng hồi không biết nên tìm ba mẹ nó ở đâu. Nó đi một lúc cũng thấy mỏi nên ngồi xuống gốc cây, nó co rúm người lại khóc thút thít.

Bịch

Trên cành cây nơi nó ngồi có cậu nhóc đang ngủ, nghe có tiếng khóc thút thít của ai đó đã phá đi giấc ngủ cậu bực bội nhảy phóc xuống.

Hắn vươn ánh mắt lạnh nhạt nhìn nó. Thấy nó cứ cuối gằm mặt nên dăm ra khó chịu gắt lên.

-Này có để cho ai ngủ không hả?

Nó ngược đầu lên nhìn hắn, ập vào mắt nó là cậu nhóc rất điển trai nhưng hàn khí trong người quá khủng nên đã mất điểm trong mắt nó. Nó lại cuối mặt xuống nói lí nhí

-Xin lỗi.

Rồi nó vẫn thút thít khóc. Hắn ngồi xuống kế bên nó hỏi.

-Sao khóc?

-Em làm anh khó chịu à? Vậy em sẽ đi chỗ khác.- Nó nói rồi đứng lên phui phui cát trên người.

-Trả lời- Hắn nói giọng ra lệnh.

Nó thấy bắt đầu run sợ nên lí nhí nói.

-Em bị lạc, giờ không biết ba mẹ ở đâu.

Hắn đứng dậy vô thức đưa tay lên lau hao hàng nước mắt đang tung hoành trên mặt nó.

-Đừng khóc, nhà em ở đâu?- Tự nhiên không hiểu sao thấy tội nghiệp nó.

-Đường XYZ- Nó nói.

Hắn ngẫm lại hồi lâu.

Ủa

Đó là đường nhà hắn mà.

-Đi tôi đưa về.

Hắn nói xong thì kéo nó đi nhưng không may đi được vài bước thì nó đã vấp phải viên đá mà ngã xuống.

Nó nhắm nghiền mắt lại mặt kệ cho số phận đẩy đưa.

Quái lạ nó té nhưng sao không đau mà ngược lại còn rất êm nữa có cả hương bạc hà sộc vào mũi nó. Nó mở mắt ra.

"Chết" thì ra nó té và đè lên hắn, nó vội vàng đứng dậy nhưng từ chân của nó truyền lên một cảm giác đau đớn.

-Aaaaaa- nó hét lên rồi ngã sang một bên.

Hắn đứng dậy xem cổ chân của nó.

-Bị trật chân rồi. Ráng chịu đau nha

Hắn nói xong không để nó kịp phản ứng thì đã cầm cổ chân của nó lên và...

Rắc

-Aaaaaa....-Nó lại hét lên một lần nữa.

-Rồi lên đi tôi cõng.-Hắn quỳ một chân xuống quay mặt lại nhìn nó

Nó cố đứng dậy rồi leo lên lưng của hắn. Hắn bắt đầu bước đi, từng bước từng bước thật vững chắc. Hắn cõng nó đến trước một khu nhà trọ và thả nó xuống.

Kỳ lạ nhà nó...đổi diện nhà hắn.

-Cảm ơn anh nhiều nha.- Nó mỉm cười.

-Ừ không có gì- Hắn nhàn nhạt trả lời.

-À...anh tên gì vậy?- Nó nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh.

-Dương Quân Anh- Hắn trả lời.

-Còn em là Lâm Kỳ Phương Thư- Nó lại cười với hắn

-Ừ tôi sẽ gọi em là Tiểu Phương- Hắn xoa đầu nó cười nhẹ song nụ cười đó vụt tắt ngay.

-Vâng em sẽ gọi anh là...Vic nhé- Nó suy nghĩ rồi nói

-Ừ

-Thiếu gia sao cậu không vào nhà?

Bên kia đường cô hầu gái thấy hắn liền chạy qua hỏi.

-Tôi về ngay.- Hắn trả lời không nhìn cô hầu gái lấy một lần.

Nó còn ngờ ngác không hiểu chuyện gì.

-Anh...Anh là người chuyển đến ngày hôm qua sao?- Nó nhìn hắn dò xét.

Hắn không trả lời chỉ gật đầu.

Nó gật gù.

-Thôi em vào đây tạm biệt anh.

Nó đưa tay chào hắn rồi đi vào trong nhà.

Hắn nhìn theo đến khi nó khuất bóng thì mới cùng cô hầu gái trở về ngôi nhà đối diện.

Nó vừa bước vào nhà thì thấy mẹ nó đang ngồi ở ghế khóc còn ba nó thì ngồi kế bên an ủi.

-Ba...Mẹ...- Nó lên tiếng.

-Thư à con đi đâu vậy hả? Mẹ bảo phải chờ mẹ mà sao con lại đi lung tung thế?

Mẹ nó xoay nó vòng vòng xem xét. Con đau chân lại truyền đến, nó không muốn mẹ lo nên nó đã bậm môi chịu đựng.

-Thôi con lên gác lấy đồ tắm rửa đi rồi ra dùng cơm chiều- Ba nó nhẹ nhàng nói

Nó gật đầu ngoan ngoãn nghe theo. nó leo lên gác lấy bộ váy ngắn rồi vào vsen.

Sau khi dùng bữa xong, nó phụ mẹ nó dọn dẹp rồi leo lên gác. Nó mở cánh cửa sổ nhìn những vì sao trên trời, chợt căn phòng nhà đối diện sáng lên cánh cửa sổ cũng mở ra.

Ngạc nhiên hơn là hắn cũng leo lên ngồi ở thành cửa sổ. Hắn nhìn nó cười nhẹ, nó cũng cười lại rồi lại nhìn lên bầu trời đầy sao kia. Nó và hắn cứ ngồi như vậy đến khi trời khuya, nó không muốn phải thành gấu panda nên ra hiệu cho hắn là nó phải đi ngủ rồi đưa tay vẫy chào hắn. Hắn gật đầu, nó thấy vậy cũng khép cửa sổ lại và tắt đèn đi ngủ.

Và như thế từng ngày trôi qua nó và hắn cuối tuần nào cũng ra công viên chơi cùng nhau và mỗi buổi tối đều ngắm sao trên trời đối diện với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Anh Phải Đi

Hôm nay là cuối tuần, như lời hẹn với hắn. Nó ra công viên, nơi lần đầu nó và hắn gặp nhau. Cũng nhanh thật đấy, tính từ lúc nó và hắn biết nhau đến bây giờ thì cũng được 3 tháng rồi. Dạo này thì hắn cười nhiều hơn, áp áp nhiều hơn nhưng chỉ đối với nó còn những người khác thì hắn vẫn lạnh nhạt không thêm mấy may tới.

Nó đến gốc cây nó gặp hắn lần đầu. Nhìn lên phía trên nó mỉm cười với hắn, hắn cũng cười lại với nó rồi nhảy từ trên cây xuống.

Hắn đưa nó đến quán kem nhỏ quen thuộc. Đây là quán kem nhỏ thôi ở gần công viên. Hắn đẩy cửa đi vào theo sau là nó, đợi nó vào trong rồi hắn đóng cửa lại.

Nó vẫn như vậy, thích sự náo nhiệt và ánh sáng nên nó chọn cái bàn ngay cửa sổ và kéo hắn lại ngồi.

-Chào đi Hoa- Nó mỉm cười chào người chủ tiệm kem.

-Chào đi- Hắn dựa người vào ghế chào người chủ nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi nó.

-Chào hai đứa- Di Hoa cũng mỉm cười chào nó và hắn.

-Di đoán xem hôm nay con và anh Vic sẽ ăn kem gì?- Nó tỉnh nghịch hỏi.

-Đề xem...Hôm nay Vic sẽ ăn kem vani còn con sẽ ăn kem chocolate. Đúng chứ- Di Hoa sau một lúc trầm ngâm thì nói.

-Sao đi hai quá vậy? Bị đoán trúng rồi- Nó phụng phịu hai má.

-Hai đứa chờ xiu nha, đi vào lấy kem cho hai đứa- Di Hoa xoa đầu nó rồi vào trong.

Di Hoa vào trong rồi, không khí trở nên im lặng, nó ngồi nghịch chậu xương rồng nhỏ trên bàn còn hắn thì cứ nhìn nó mãi.

Không khí im lặng như thế này thì quá ngọt ngào mà người như nó lại rất ghét sự im lặng nên nó lên tiếng phá tan bầu không khí ngọt ngào này.

-Anh Vic này.

-Có chuyện gì- Hắn nhẹ nhàng hỏi nó.

-Đó anh đấy: Ban ngày có sao hay không?

-Tất nhiên là có.

-Anh trả lời sai rồi, ban ngày không có sao đâu.

-Sao em lại nghĩ như vậy?- Hấn nhú mày.

-Thì ban ngày sao sẽ đi ngủ, ăn uống và làm việc riêng- Nó trả lời một cách ngây ngô.

-Còn ban đêm?- Hấn muốn bật cười với câu trả lời của nó.

-Ban đêm hả? Tất nhiên nó sẽ làm việc chung với những ngôi sao khác trải đầy cả bầu trời luôn- Nó vừa nói vừa đưa tay lên miêu tả.

-Có lẽ em nói đúng- Hấn cười nhẹ.

-Á không chịu đâu- Tự nhiên nó nói hơi lớn tiếng.

-Sao vậy?- Hấn bật dậy càng nhìn nó chăm chú hơn.

-Em đang đổ anh mà. Sao anh dụ em nói hết rồi- Nó chu chu cái miệng lên nói.

-Thôi...là anh không biết nên em mới nói cho anh nghe đó.- Hấn chịu thua với nó luôn.

-Thật không?

-Thật!- Hấn trả lời chắc nịch.

-Vậy theo anh là sao?- Nó hỏi hấn, nhất định nó phải nghe hấn trả lời.

-Ban ngày cũng có sao. Thứ nhất vì sao sáng, thứ hai vì bầu trời ban ngày cũng sáng nên gộp cả hai lại thì ban ngày không thể thấy sao- Hấn điềm nhiên trả lời.

Nó gật gù nghe hấn nói, hấn vừa nói xong thì nó "à" lên một tiếng, cùng lúc đó dì Hoa đem kem lên cho nó và hấn.

Hai đứa không nói gì nữa chú tâm vào ăn kem. Lúc ăn xong, hấn thanh toán rồi cùng nó đi ra thì cô chủ quán gọi.

-Bé Thư lại đi nói cái này nè.

-Dạ dì chờ con xiu- Nó nói với vào trong.-Anh ra ngoài chờ em nha.

Nó nói với hấn rồi đi lại quầy kem.

-Nhỏ cháu của dì mới làm hai chiếc vòng tay, nó bảo là chỉ mới thử nghiệm thôi nên còn sai sót, dì thấy con dễ thương nên tặng con nè.- Dì Hoa nói rồi lấy trong hộp gỗ ra hai chiếc vòng.

-Woa đẹp quá! Con cảm ơn gì.- Nó cầm hai chiếc vòng xuýt xoa

Chào dì bán kem xong thì nó trở ra ngoài cùng hấn.

Hấn dắt nó đi chơi rất nhiều trò chơi. Lúc chơi ném lon hấn thắng còn tặng nó con gấu bông nữa.

Hai đứa chơi như thế cho đến chiều mới chịu đi về. Lúc trên đường về hấn nói với nó.

-Tiểu Phương hôm nay chơi vui không?

-Vui rất rất vui luôn.- Nó cười híp mắt.

-Chết hôm nay là ngày cuối cùng anh đi chơi với Tiểu Phương đó.

-Sao anh lại nói vậy?- Đang đi tự dưng nó dừng lại, đôi mắt nó rung rung.

-Anh phải qua Mĩ du học rồi- Hấn ôm nó vào lòng.

-Sao anh lại phải đi chứ? Anh không muốn chơi với Tiểu Phương nữa đúng không?- Nó đâm vào ngực hấn, ra sức giãy giụa mặt cho hấn đang xiết chặt vòng tay hơn.

-Không phải. Anh sẽ về Tiểu Phuong chờ anh nha.

-Chờ anh? Được chờ trong bao lâu?- Nó bây giờ đang khóc, hai mắt nó đỏ hoe và bắt đầu sưng lên.

-10 năm- Hấn buông nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó.

-10...10 năm- Nó lấp bắp

-Ừ 10 năm sau anh sẽ quay về bên Tiểu Phuong.- Hấn vừa nói vừa lau nước mắt của nó.

Nó gật đầu, nó chợt nhớ ra gì đó nên hỏi hấn.

-Anh Vic! Sau này mà có gặp nhau thì làm sao để nhận ra nhau?

-Tiểu Phuong sẽ...Đưa tay phải lên làm hình nắm đấm và đưa lên ngực trái- Hấn đưa tay lên ra hiệu cho nó thấy.

-À em tặng anh nè.- Nó lấy trong túi ra hai chiếc vòng, đưa cho hấn một chiếc.

Trùng hợp thay là hai chiếc vòng đều có chữ T.A lồng ghép vào nhau.

Hấn nhận lấy véo má nó rồi nắm lấy tay nó đi tiếp.

Về nhà nó cứ ngơ ngơ ra đó, làm xong phần của mình nó vội chạy lên gác. Nó mở toan cửa sổ thì đã thấy hấn ngồi đó từ lúc nào và đang mỉm cười với nó.

Nó và Hấn ngồi đối diện nhau cùng ngắm những ngôi sao lấp lánh đến khuya. Cũng cách cũ nó đưa hiệu là phải đi ngủ rồi đóng cửa sổ lại. Nó phóng lên giường nằm đó nói ngủ vậy thôi chứ nó có ngủ được đâu.

Về phần hấn khi thấy nó đóng cửa rồi thì hấn mới thay bộ đồ ngủ thành một chiếc áo sơ mi và quần jeans trông rất giản dị.

Hấn cầm lấy một cái hộp nhỏ màu hồng đi qua nhà nó. Trước phòng trọ nhà nó hấn gõ cửa.

Cốc...Cốc

Cánh cửa từ từ mở ra mẹ nó nhìn hấn đầy ngạc nhiên.

-Quân Anh hả con? Con đến giờ này có chuyện gì không?

-Phiền đi đưa cái này cho Tiểu Phuong, đến giờ con đi rồi.- Hấn nói xong thì đưa cho mẹ nó cái hộp rồi lẳng lặng quay đi.

Mẹ nó thì không lạ gì hấn, nhiều lúc hấn qua nhà chơi, lâu lâu còn ăn cơm chung nữa.

Mẹ nó nhìn theo bóng hấn đang khuất dần rồi cũng vào trong.

Nó ở trên gác nghe hết. Phải, nó đã nghe hết tất cả, không biết nước mắt của nó đã đầm ướt gối từ lúc nào. Nó bật người dậy chạy xuống gặp mẹ nó, nó lấy ngay hộp quà rồi mở ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền có hình nó và hấn. Nó không biết là hình này chụp lúc nào nữa. Bên dưới có một tờ giấy. Nó nhanh chóng mở ra.

"Tiểu Phuong! Anh tặng em đó. Nó sẽ thay anh bên em trong suốt thời gian 10 năm. Hãy đợi anh nhé"

Đọc xong dòng chữ đó thì nước mắt nó càng ứa ra nhiều hơn nó vừa nghe thấy tiếng xe nổ máy thì vội vàng chạy ra.

Nó vừa chạy ra thì chiếc xe kia cũng vừa lặn bánh và trên chiếc xe đó...có hấn.

-Em sẽ đợi anh mà- Nó hét lên sau làn khói xe của hấn.

Nó ngồi bệch xuống lòng đường vắng không một bóng người. Mẹ nó vừa chạy ra thấy nó thì vội ôm lấy nó vào lòng.

Hấn ngồi trên xe nhìn lại. Tại sao hấn không thể bên cạnh nó ngay lúc này, những lúc nó yếu đuối như thế chứ.

Hấn đi xa nó rồi... Đi thật xa rồi... Trong vòng 10 năm... Nó sẽ chờ hấn...

Chương 3: Món Quà Của Hấn

Sau khi hấn đi, tối hôm qua nó cứ khóc miết, nó thức trắng đêm đến sáng, vì khóc quá nhiều nên mắt nó bị sưng lên trông rất tội nghiệp. Mẹ nó bước lên gác, bà đi tới cửa sổ vén rèm và mở toan nó ra. Ánh nắng chói lòa chiếu thẳng vào mắt nó.

Chối! Rất chói!

Nhưng hình như nó vẫn nằm trên giường không có ý định bước xuống, đôi mắt cô kim lại nhưng nước mắt vẫn ứa ra.

Bà chỉ biết nhìn nó lác đầu, bà biết nó có tình cảm đặc biệt với Quân Anh nên nó mới thành bộ dạng này đây.

Hấn đi xa nó...hấn như trực tiếp dùng một con dao sắc nhọn cứa vào tim nó, chính nó cũng chẳng biết vì sao nó đau lòng như vậy. Dù hấn có hứa sẽ quay lại sau 10 năm nhưng nó chẳng thấy vui chút nào.

Mẹ nó thở dài một cái, bà bước đến giường lay vai nó.

-Thư à! Quân Anh đi rồi, con đừng buồn nữa.

Nó tự nhiên bật dậy ôm chầm lấy mẹ nó khóc thút thít.

-Mẹ! Anh Vic đi thật rồi, anh Vic sẽ không chơi với con nữa.

-Không. Quân Anh hứa sẽ quay về mà. Nào! Nghe lời mẹ thay đồng phục đi học đi con.- Bà hiền từ xoa đầu nó.

-Con không muốn đi đâu- Nó nói rồi nằm xuống trùm chăn lại.

-Con không đi sao? Không lẽ đến lúc về thì nó biết con bỏ học vì nó, lúc đó Quân Anh sẽ trách bản thân nó và nó cũng thất vọng về con vì con không mạnh mẽ.- Bà gỡ chăn ra từ từ nói cho nó nghe.

-Dạ. Con sẽ đi học.- Nó không nói thêm gì nữa, bước xuống giường lấy bộ đồng phục vào nhà vệ sinh thay ra.

Nó bước ra trông có vẻ tươi tỉnh hơn một chút.

-Con ăn sáng đi rồi ba chở đi học- Ba nó rời mắt khỏi tờ báo trên tay nhìn nó.

-Dạ- Nó đáp và ngồi xuống ghế.

Trong căn phòng lớn ở căn biệt thự bậc nhất Washington tại Mỹ, màu chủ đạo toàn là xám, màu sắc lạnh lẽo.

Hấn ngồi dựa vào thành giường tay phải đang đưa sợi dây chuyền có hình nó và hấn, tay trái cầm chiếc vòng nó tặng. Hấn ngắm nghía hồi lâu rồi cất lại vào chiếc hộp gỗ, coi hai vật đó như là báu vật.

Cốc...Cốc

-What's the problem? (Có chuyện gì?)- Chát giọng lạnh hơn băng của hấn vọng ra.

-Dear young master! The old part called him to do get breakfast and school, please (Thưa thiếu gia! Lão gia gọi cậu xuống dùng bữa sáng và nhận trường ạ).- Cô hầu gái rung giọng nói.

-Back down (Lui xuống đi)- Hấn bật dậy lại từ lấy bộ đồng phục.

-Yes- Cô hầu gái lật đật chạy xuống.

Không hiểu sao một cậu nhóc như hấn mà lại làm cho hết thầy mọi người trong biệt thự này sợ sệt, ngay cả ba hấn nhưng ông thương hấn nên mới không nói tới thôi. Gặp hấn còn hơn là gặp cọp.

Nó bước vào lớp, bình thường nó sẽ cười tươi như hoa chào hết thầy mọi người nhưng hôm nay nó lại im lặng lạ thường. Cô bé lớp trưởng vừa thấy nó vào thì chạy lại đưa nó cái hộp lớn.

-Phương Thư của cậu này.

-Cái gì vậy?- Nó neho mắt nhìn cái hộp.

-Lúc sáng cậu chưa vô anh Thế Nguyên lớp 2A đưa cho mình cái hộp này bảo giữ giùm và nói là của anh Quân Anh tặng cậu- Cô bạn kể lại cho nó nghe.

Nó vừa nghe tên của Vic thì vội vàng lấy cái hộp và mở ra. Là....chú mèo con.

Chẳng phải hần rất ghét động vật sao? Sao lại tặng mèo con cho nó.

Phía dưới lại có tờ giấy nó lấy rồi mở ra đọc.

"Tuy anh rất ghét động vật đặc biệt là động vật có lông như mèo. Nhưng em lại thích! Thôi kệ đi, anh giao cho em nhiệm vụ là phải nuôi chú mèo con này đến lớn nghe chưa! Anh cũng đặt tên rồi là Mind. Goodbye!!!"

Nước mắt nó lại một lần nữa không tự chủ mà trào ra. Cô bé lớp trưởng không biết đã làm gì cho nó khóc nên hoảng loạn an ủi nó.

-Phương Thư à đừng khóc...Bộ mình làm gì sai à?

-Không có đâu.- Nó cười nhẹ rồi định chạy ra cửa nhưng...

Reeng...Reeng...Reeng

Tiếng chuông vào học reo lên. Nó dừng bước, lau đi hàng nước mắt và quay về chỗ ngồi. Chiếc hộp có chú mèo nhỏ được nó đóng lại cẩn thận để dưới chân.

Nó bắt đầu vào tiết 1 của ngày hôm nay, cô chủ nhiệm cứ giảng còn nó thì tâm hồn đã theo hần qua Mĩ luôn rồi.

Reeng...Reeng...Reeng

Tiếng chuông ra chơi vừa dứt thì nó chạy ra khỏi lớp ngay, phóng thẳng lên lớp hần.

Nó đứng trước cửa sổ nhìn vào. Bàn cuối dãy hai của hần trống trơn không ai ngồi.

Nó đang nhìn chăm chú vào cái bàn thì có người gọi.

-Phương Thư

-Chào anh Thế Nguyên- Nó cười nhạt.

-Ừ em lên đây tìm Quân Anh à?- Thế Nguyên cười hỏi nó.

Mặt nó tự dưng đành lại đôi mắt trùng xuống. Thế Nguyên thấy thế liền hỏi câu khác.

-Em có thấy quà nó gửi chưa?

Nó không nói gì chỉ gật đầu.

-Hay là em đi xuống canteen với anh nha- Thế Nguyên cười gượng xoa xoa bụng.

-Thôi em về lớp đây anh đi đi.- Nó nói rồi quay gót đi.

Thế Nguyên chỉ biết thờ dài nhìn nó.

"Tội nghiệp con bé!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Sau 8 Năm

Kể từ ngày hắn đi cũng được 8 năm rồi. Nó bây giờ đã trở thành cô bé 15 tuổi cực kỳ xinh xắn và dễ thương. Nó luôn theo lời hứa đó cuối tuần đi dạo một vòng công viên rồi lại quán kem quen thuộc. Lúc nào đi nó cũng đem theo chú mèo Mind xem như là đi chung với hắn.

Nó còn làm chuyện điên rồ hơn là nhờ Thế Nguyên dùng thế lực của cậu cấm không cho ai động chạm vào bàn học của hắn. Vì trường của nó gồm Tiểu học, THCS, THPT nên dễ quan sát. Nhiều lúc vì chuyện ngớ ngẩn mà Thế Nguyên nói làm mấy bà cô tức điên lên muốn đem cái bàn của hắn đem quăng đi cho rồi nhưng nghĩ lại làm trái lời Thế Nguyên thì hậu quả không hề nhẹ nên không dám. Có lúc lớp không đủ chỗ ngồi thì khiêng bàn khác lên chứ tuyệt đối không dám xô dịch bàn hắn, hại cho lũ HS trường nó cứ tưởng bàn đó có ma.

8 năm qua tính cách nó đã thay đổi hoàn toàn, lạnh nhạt hơn, ít nói hơn, ít cười hơn, nó chỉ nói khi nó thấy cần thiết. Ngày nào cũng vậy nó về nhà là chỉ nói chuyện với con mèo Mind, với con gấu bông hắn tặng hoặc đung đưa sợi lắc ra ngắm.

Hôm nay nó đi học về không hiểu nổi mẹ nó sao nữa, nó lớn rồi mà cứ bắt đi chung học với dì Hằng nhà kế bên. nhiều lúc nó nói thì mẹ nó bảo:

"Dì Hằng đưa bé Kiều đi học con đi chung cho vui chứ đi một mình mẹ không yên tâm."

Mẹ nó nói vậy rồi thì nó phải nói lại sao bây giờ. Đành ngậm ngùi cho qua.

Nó đi sau dì Hằng nhớ lại chuyện mẹ nó bảo thì tự dưng chân nó đạp phải cái gì đó. Nó cúi xuống...là cái ví.

Nó nhặt lên, nhìn ngó xung quanh thì chẳng thấy ai nhận lại nên nó mở ra xem có giấy tờ tùy thân gì không. Ấp vào mắt nó là cậu con trai trông thật điển trai nhưng không thể bằng hắn rồi.

CMND tên là...Triệu Tuấn Du...

Cái đó thì không quan tâm rồi điều nó quan tâm là cái danh thiếp Tổ Chức Sát Thủ.

Nó vội nhìn xung quanh xem có ai giống người trông hình không. Dì Hằng thấy nó đang đi thì dừng lại xem cái gì đó thì quay lại hỏi nó.

-Con đang tìm gì sao Thư?

Nó chẳng nói chỉ gật đầu, đôi mắt vẫn đảo xung quanh tìm người tên Tuấn Du gì gì đó. Kia rồi...

Nó vội chạy băng qua đường nhưng...

Kétttt.....Rầm...

Tiếng động lớn vang lên.

Nó ngỡ như đang nằm trên một vũng máu, nhưng không nó đang nằm trong vòng tay ai đó. Toàn thân nó ê ẩm nó vội mở mắt thấy được khuôn mặt khá điển trai nhưng rồi lại ngất đi.

Dì Hằng trừng mắt hết cỡ ra rồi kéo theo bé Kiều chạy lại chỗ nó.

-Thư! Thư à! Tỉnh dậy đi con.

Nó vẫn nằm đấy không hay biết trời trăng mây lở gì.

Chàng trai vội bế sốc nó lên kêu taxi và đưa vào bệnh viện.

Ba mẹ nó vừa nghe tin từ dì Hằng thì chạy ngay vào bệnh viện. Vừa vào thì mẹ nó thấy cậu thanh niên đó thì liền lay cậu ta hỏi đủ điều nước mắt không ngừng tuôn.

-Dì yên tâm, con đi không sao đâu.- Cậu thanh niên nói trấn an mẹ nó.

Cùng lúc đó bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu của nó.

-Con tôi có sao không bác sĩ?- Ba nó hỏi bác sĩ.

-Người nhà yên tâm. Cô bé chỉ vì mất sức nên ngất và có một số chỗ bị say sật nhẹ thôi. Hiện tại đã được đưa qua phòng hồi sức

Ba nó mỉm cười cảm ơn bác sĩ rồi cùng mẹ nó và cậu thanh niên kia đi lại phòng bệnh của nó.

Mẹ nó bước vào thấy nó đang yên giấc ngủ thì nhẹ người đi phần nào. Bà ngồi bên giường nó nắm tay nó miết.

Reeng...Reeng...

Điện thoại của hắn reo in òi, hắn rời mắt khỏi máy tính và với tay lấy chiếc điện thoại.

Là số Việt Nam và cũng chính là Thế Nguyên.

"Alo"

"Nè! Mà biết tin gì chưa?"

"Mày không nói sao tao biết"

"Ồ quên...Tao nói rồi thì mày đừng nhảy dựng lên nha."

"Nói"

"Thì bé Thu bị tai nạn..."

"MÀY NÓI CÁI GÌ???"

"Trời ơi! Muốn tai bị hông tai à?"

"Tiểu Phương có sao không?"

"Không sao! Chỉ bị ngất và say sất nhẹ thôi...Tút...Tút..."

Thế Nguyên chưa nói xong thì hắn đã ngất máy. Lúc này nghe Nguyên nói nó bị tai nạn thì hắn như đang ngồi trên đống lửa, vừa nghe nó không sao thì hắn nhẹ người đi. Hắn ần ần dấy số rồi gọi...lại là số Việt Nam.

"Alo"-Bên kia giọng người phụ nữ nghe máy.

"Tiểu Phương có sao không di?"

"Con biết Phương Thu bị tai nạn à?"

"Dạ"

"Ừ con bé không sao. Bây giờ thì ngủ rồi."

"Dạ! Vậy con yên tâm rồi"

Nói rồi hắn cũng ngất máy luôn.

Hắn muốn bay về VN ngay bây giờ nhưng còn một núi hợp đồng này thì sao đây. Nhưng nói gì thì nói hắn sẽ quay về ngay trong tuần.

Sáng sớm nó vừa tỉnh dậy, thấy mình nằm trong một căn phòng trắng..

"Không lẽ nó đã lên thiên đường rồi...Nhưng mà thiên đường lại có mùi thuốc sát trùng"_Nó suy nghĩ.

Nó định bật người dậy thì có một cánh tay khác giữ nó nằm xuống.

-Anh là....- Nó nhìn thấy chàng trai này trông quen quen.

-Người cứu cô.- Chàng trai ngồi xuống nhàng nhật trả lời.

-A tôi nhớ rồi! Anh là...là Triệu Tuấn Du- Nó nói giọng đều đều.

-Cô biết tôi?

-Tôi vô tình nhặt được ví của anh.

-À- Tuấn du gật gù.

-Cảm ơn.- Nó nói mắt nhìn sang hướng khác.

-Ừ.

-Mà anh là gì trong Tổ Chức Sát Thủ?- Đột nhiên nó hỏi làm Tuấn du giật mình.

-Cô...cô đã biết gì.

-Tôi vô tình thấy danh thiếp- Nó trả lời lơ đãng.

-Ừ tôi là con trai của chủ tịch tập đoàn thời trang Lisush, đó là về ngoài còn bên trong là chuyên đào tạo về sát thủ- Tuấn Du không biết tại sao nó lại muốn nói cho nó biết.

Thế là nó và Tuấn Du ngồi nói chuyện nhưng nó chỉ toàn hỏi về tổ chức đó.

-Cô có vẻ thích thú.-Tuấn Du nhìn nó nghi hoặc.

-Đúng! Đó là ước mơ của tôi.- Nó trả lời lạnh nhạt.

Tuấn Du nhìn nó, phong thái của một sát thủ lạnh lùng đã có nhưng còn tiềm năng của nó thì sao. Anh thấy nó rất quan tâm và nhìn ánh mắt cương quyết của nó, anh bạo dạn hỏi.

-Nếu như....Cô được tổ chức của tôi đào tạo thì sao?

-Thật không?- Nó mỉm cười nhìn anh, nụ cười từ nãy đến giờ anh mới thấy.

-Ừ.

-Tôi đồng ý.- Nó trả lời cương quyết_ Mà anh đừng nói cho ba mẹ tôi biết. Để tôi tìm cách nói cho.

-Ừ

Nó vừa dứt câu thì mẹ nó bước vào trên tay cầm giỏ tào chắt vừa mua.

-Con tỉnh rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Quyết Định

Mẹ nó đi vào trên tay cầm giỏ tào chắt vừa mua.-Con tỉnh rồi à?

Nó không nói gì nhìn sang Tuấn Du rồi nhìn về phía cửa. Tuấn Du hiểu ý nên nhìn mẹ nó cười và nói.

-Thôi đi nói chuyện với em. Con xin phép ra ngoài.

-Hôm qua đến giờ phiền con quá.- Mẹ nó cười nhẹ.

-Dạ không có gì- Tuấn Du nói rồi đi ra.

Mẹ nó đặt giỏ tào lên bàn, bà nhẹ nhàng ngồi xuống vuốt lên mái tóc mềm mượt của nó.

-Mẹ, con có thể học thiết kế thời trang chứ?- Nó hỏi mẹ nó.

-Ồ...sao con lại hỏi vậy? Con mới học lớp 9 thôi mà- Mẹ nó hơi bất ngờ.

-Mẹ thấy anh lúc nãy chứ? Anh ấy là con của chủ tịch tập đoàn Lisush, anh ấy nói sẽ đào tạo cho con và vào đó con sẽ được đi học tiếp tục.- Nó nói đều đều.

-Nhưng...

-Con lớn rồi mà, con cũng thích ngành thiết kế nữa.- Nó mỉm môi nói dối mẹ nó dù nó không muốn.

-Thôi được rồi miễn là con thích- Mẹ nó không biết nói sao cho vừa.

Nó lớn rồi bà cũng nên cho nó cái quyền để nó quyết định tương lai. Có được điều kiện tốt như vậy sao bà nỡ làm nó tuột mất.

-Cảm ơn mẹ- Nó nói rồi mắt hướng ra cửa sổ.

Liệu nó quyết định theo Tuấn Du vào tổ chức là đúng hay sai.

Mẹ nó với lấy cây dao trên bàn gọt táo và bày lên đĩa.

Cách

Từ cửa ba nó bước vào, ông cầm trên tay cái túi hồ sơ.

-Bác sĩ nói con đã khỏe. Con có thể về trong ngày hoặc về vào ngày mai.

-Ba nói với bác sĩ là con sẽ về về trong hôm nay.- Nó quay sang nhìn ba nó.

-Ừ. Mẹ bé Thư bà thu xếp đồ đạc đi để tôi đi nói với bác sĩ.

-Được rồi ông đi đi.- Mẹ nó tiện tay gọt hết trái táo trên tay.

Ba nó không nói gì nữa, ông bước ra khỏi phòng bệnh và đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng.

-Con ăn táo đi, mẹ thu dọn đồ đạc.- Mẹ nó nói rồi đứng lên dọn lại mấy vỏ táo và những thứ cần thiết.

Nó không nói gì. Ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, nhìn về hướng mà nó tin là có hán ở đó.

Mẹ nó đi ra ngoài bỏ rác cùng lúc Tuấn Du bước vào.

-Cô đã nói như thế nào?

-Tôi nói là sẽ về công ty của anh học về thiết kế thời trang- Nó nói ánh mắt vẫn không rung chuyển.

-Chừng nào tôi có thể đi?- Lúc này ánh mắt nó mới di chuyển và ngừng lại ngay mặt anh.

-Tùy cô.- Anh nhún vai.

-Ngày mai- Nó không nói thêm gì, bước xuống giường lại bàn lấy bộ đồ trong túi xách ra rồi lại phòng vs thay (nó ở phòng Vip do Tuấn Du chi trả nên có phòng vs riêng).

Kit

Chiếc xe của Tuấn Du dừng trước phòng trọ của nó. Nó cùng ba mẹ nó xuống và vào trong, không quên nói với anh câu "Cảm ơn".

Nó chỉ xa nhà có 1 đêm thôi mà như xa nhà cả năm trời vậy. Nó vội leo lên gác thả mình xuống chiếc giường êm ái, nằm một lúc thì nó lại góc tường nhắc bông chú mèo Mind lên. Nó ôm gọn chú mèo trong lòng rồi đi lại giường và ngồi xuống.

Quả như nó đoán không sai, chú mèo vừa thấy nó thì vỗ người lên liếm liếm tay nó, nhiều lúc nó nghĩ chú mèo này là chó thì đúng hơn.

-Mind à chỉ còn 2 năm thôi. Thời gian trôi nhanh nhỉ, em cũng được 8 tuổi rồi.-Nó vuốt ve bộ lông mượt của chú mèo nói giọng cưng chiều.- Chắc em cũng đói rồi nhỉ.

Nó nói rồi bế chú mèo xuống lấy thức ăn dành cho mèo bỏ vào cái tô nhỏ dành riêng cho mèo Mind.

Sau bữa tối, nó bước lên gác, mở toan cửa sổ, điều đầu tiên nó thấy là cánh cửa sổ nhà kế bên.

Bỗng nhiên phòng hán được bật điện sáng lên, nó vươn ánh mắt lộ rõ nét vui vẻ nhìn qua nhưng...đã bao lần nó thất vọng và lần này cũng vậy. Chỉ là cô hầu gái quét dọn phòng hán hàng tháng thôi.

Đôi mắt nó trừng xuống. Nó lấy sợi dây chuyền hán tặng đưa lên cho nó đứng đưa trong khoảng không trống vắng.

-Chỉ 2 năm nữa thôi đúng không anh?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hấn Trở Về...nó Ra Đi

Hôm nay nó thức dậy thật sớm, đồ đạc thì nó đã xếp vào vali hết từ tối qua rồi. Nó với lấy bộ đồ chuẩn bị tối qua rồi vào nhà vệ sinh. 15' sau nó bước ra, nó mặc chiếc áo ba lỗ trắng bó sát người, chiếc quần kaki đen ôm kèm theo đôi boot cao đến mắt cá chân.

-Chào ba...Chào mẹ- Nó vòng qua hôn vào má hai người rồi ngồi xuống.

-Phương Thư, con sẽ đi ngày hôm nay sao?- Mẹ nó bê tô phở vừa nấu ra cho nó.

-Vâng. Con sẽ đi 2 năm, con sẽ ở lại đó.- Nó vừa lau đĩa cho ba mẹ nó vừa nói

-Ừ thôi ăn đi- Ba nó bỏ tờ báo xuống bàn.

Nó không nói nữa cầm cúi ăn, ba mẹ nó chỉ biết nhìn nó lắc đầu. Có lẽ vì quá yêu thương nó nên ông bà luôn coi trọng những quyết định của nó.

Nó ăn xong thì cũng dọn dẹp lại rồi lấy vali chuẩn bị đi ra thì...

Tin...Tin...

Hai tiếng còi xe vang lên, nó biết ngay là Tuấn Du đến. Nó khoát ngoài chiếc áo da màu đen, kéo vali đi ra không quên mang theo hộp gỗ chứa kỉ vật của hấn tặng, còn chú mèo Mĩnd đó thì nó đã để lại cho ba mẹ nó nuôi. Nó không biết vào đó thì chú mèo sẽ mập mập lên hay là chết queo vì đói.

Nó đi ra cổng thấy Tuấn Du đã chờ sẵn ở đó nó buông vali ra ôm ba mẹ lần cuối. Tuấn Du lấy vali mở cốp xe ra rồi bỏ vào.

-Con gái vào đó thì nhớ ăn uống điều độ vào nghe chưa- Mẹ nó vừa ôm nó vừa nói, nước mắt của bà cũng vô tư mà chảy ra.

-Ba mẹ sẽ nhớ con lắm- Tới lượt ba nó ôm nó, ông vỗ vỗ lưng nó như an ủi.

Nó gật gật đầu rồi leo lên xe. Chiếc xe băng đầu nổ máy và lạng bánh đi.

-Rảnh thì về thăm nhà nha con- Mẹ nó ở phía sau nói nói theo, bà vẫy vẫy tay chào nó.

Nó nhìn qua gương chiếu hậu mỉm cười nhẹ rồi nụ cười đó cũng tắt đi.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất, thật ồn ào náo nhiệt nhưng sự ồn ào đó đã tắt đi khi ở phía lối dành cho hành khách xuất hiện một người con trai trong áo sơ mi đen và quần jeans đen kèm theo là đôi kính đen che nửa khuôn mặt nhưng vẫn không giấu được khuôn mặt quá ư là tuyệt mĩ kia.

Người đó lướt qua một cách vô tình trong sự tiết tấu của những hành khách nữ. Đôi mắt màu huyết đào xung quanh tìm gì đó.

-Quân Anh ở đây.

Đôi mắt màu huyết đào dừng lại trên người một người con trai khác trông cái áo phong nam màu trắng và quần jeans trắng. Đối lập với hấn hoàn toàn.

Hấn bước nhanh đến nơi vừa phát ra tiếng nói ấy, phong thái vẫn ung dung xem mọi chuyện đang diễn ra hết sức bình thường (ơ mọi chuyện vẫn bình thường mà?)

-Lâu rồi mới gặp mày đó- Người con trai ấy ôm chầm lấy hấn.

-Thôi! Tao chẳng phải gay- Hấn gật lên rồi thản nhiên bước lên chiếc Lamborghini của người con trai kia.

Người con trai đó bực bội dậm chân xồng nèn gạch rồi lên xe.

-Mày về nhà à?

-Không! Tao muốn đến một nơi.

-Nhà của Phương Thư sao? Cũng đối diện nhà mày thôi.

-Đi nhanh đi- Hấn bắt đầu càu lèn

-Thì không phải sao? Người ta mong gặp người yêu rồi nên hỏi thúc thôi vậy đây- Chàng trai lắc đầu.

-Mày muốn sao hả? Triệu Thế Nguyên- Hắn nhìn bằng ánh mắt chết chóc, giọng cũng trầm hơn.

Vâng! Người con tai áy là Thế Nguyên. Anh vừa thấy hàn khí của hắn tỏa ra liền im bật, chủ tâm lái xe.

Kít

Xe của Tuấn Du dừng lại ở trước một tòa nhà lớn. Nó lấy chiếc vali xong thì cùng anh bước vào trong.

Bước vào trong là một cái sảnh lớn, cũng khá nhiều người ra vào, họ vừa gặp Tuấn Du thì cuối đầu chào. Anh cùng nó đến quầy tiếp tân.

-Chủ tịch trên phòng?- Tuấn Du cất giọng.

-Dạ...chủ tịch đang ở trong phòng làm việc. Tôi sẽ gọi báo cho chủ tịch.- Cô tiếp tân lúng túng nói.

-Không cần. Tôi tự lên.- Tuấn Du nói xong kéo nó lại thang máy bấm tầng cao nhất và đi lên.

Nó này giờ không nói gì chỉ theo sau anh.

*Ting *

Cánh cửa thang máy vừa mở, nó cùng anh bước ra. Anh đi trước nó theo sau, hai người cứ thế mà đi đến một căn phòng lớn ở cuối hành lang. Hình như là trên tầng này chỉ có phòng này là hoạt động thôi.

Cốc...Cốc...

Tuấn Du gõ lên trên cánh cửa gỗ lạnh lẽo.

-Vào đi- Giọng người đàn ông trung niên vọng ra.

Cạch

Tuấn Du mở cửa bước vào theo sau là nó.

-Chào ba- Tuấn Du cuối chào.

Người đàn ông lúc này mới rời mắt khỏi tệp hồ sơ dày cộm trên bàn nhìn về phía Tuấn Du nhưng chỉ lướt qua ánh mắt ông lúc này hướng về nó. Ánh mắt mang sự lạnh băng, không đáy. Ánh mắt đó có thể làm cho người khác lạnh toát xương sống nhưng với nó thì nó chẳng thấy vậy.

-Chào chú- Nó chào giọng lạnh hơn băng. Không kiêng dè chút nào.

Ông thoáng giật mình, cô bé này không sợ ông. Nếu như những người khác thì đã lắp bắp nói không nên lời. Nó là người thứ 3 mà ông gặp, hai người trước đều giống nó và đã được đào tạo bài bản rất có tiềm năng. Không lẽ nó là người thứ 3 trong "Bộ Ba Nữ Hoàng" mà bấy lâu nay ông luôn tìm kiếm.

-Con và cô bé này vào đây có chuyện gì?- Sau giây lát xao động thì ông đã trở về trạng thái lúc đầu.

-Con muốn đào tạo Phuong Thu thành sát thủ- Tuấn Du vào thẳng vấn đề.

-À! Con và cô bé đó ngồi đi.- Ông đứng dậy đi lại bộ sofa.

-Vâng- Tuấn Du lễ phép rồi kéo nó lại bộ sofa ngồi xuống.

-Con tên gì? Nay nhiều tuổi?- ông dựa lưng vào ghế, ánh mắt vẫn không rời nó.

-Con tên Lâm Kỳ Phuong Thu, nay 15 tuổi- Nó trả lời, dù chất giọng lạnh nhưng cũng không thiếu phần lễ phép.

-Vậy con thích trở thành sát thủ hay đó là niềm đam mê của con.

-Con không biết nhưng theo con thì từ nhỏ con đã muốn trở thành sát thủ nhưng chính con cũng không biết tại sao.- Nó nói giọng đều đều.

-Được rồi. Ta chỉ cần nhiều đó. Con sẽ là con gái nuôi của ta được chứ con gái?- Ông tự nhiên bật cười.

-Ba này! Ba mà như thế này thì con chắc Phuong Thu đây là nhân tài rồi, đúng chứ- Tuấn Du nhú mày nhìn ông.

-Ta đang hỏi con bé, bộ con sợ có đứa em nuôi thứ ba sao?- Ông hỏi Tuấn Du một cách nuông chiều rồi quay sang nó.- Như thế nào con gái?

-Như thế nào cũng được. Tùy ý chứ- Nó cũng thấy nhẹ người đi bớt dù trong lòng không hồi hộp cũng không sợ sệt.

-Ba thiết là...-Tuấn Du thở hắt ra ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Anh biết ba anh mà cười xuề xòa như vậy là ông rất dễ lòng tin vào cô gái tên Phương Thư này rồi.

-Thôi con đưa con gái nuôi của ta về chỗ ở đi.- Ông nói rồi lại quay về bàn làm việc.

-Ba đuổi khéo con à?- Tuấn Du đứng dậy nói giọng khó chịu

-Con chào chứ- nó cũng đứng dậy.

-Sao lại là chứ?- Ông nhìn nó cười cười.

-À tại con chưa quen. Chào ba- Nó nói rồi cùng với Tuấn Du đi ra

Ông nhìn theo đến khi hai người khuất bóng sau cánh cửa.

Đúng! Ông đã tìm ra được nữ hoàng thứ ba rồi. Ông không hiểu sao lại rất đặt lòng tin vào nó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Lisush

-Di nói sao ạ? Tiểu Phương đi học thiết kế?- Hấn không khỏi ngạc nhiên khi nghe mẹ nó nói.-Ừ Phương Thư mới đi lúc này.- Mẹ nó thờ dãi.

-Sao có thể như vậy?- Thế Nguyên bức xúc. Nó mới lớp 9 mà thiết kế gì chứ.

-Di cũng nói với nó rồi nhưng nó cứ ương bướng, ba nó cũng chẳng biết nói sao.

-Vậy Tiểu Phương đi trong vòng bao lâu vậy đi?- Hấn nhìn mẹ nó mong đợi câu trả lời từ bà.

-2 năm

Rầm

Câu trả lời của mẹ nó như búa tạ giáng vào đầu hấn.

Không thể nào? Nó còn quá nhỏ...quá nhỏ để thích ứng với việc vừa học thiết kế rồi vừa học ở trường nữa. Nó đâu phải là nhân tài (anh coi thường chị ấy quá đấy)

-Vậy di biết công ty Phương Thư học là ở đâu không?- Thế Nguyên hỏi, đây cũng là câu hỏi mà hấn muốn biết câu trả lời.

-Di không biết.

Rầm

Nửa rồi đấy. Chắc về hấn phải băng cái đầu lại quá.

Mẹ nó thấy hấn như vậy cũng muốn nói cho hấn biết chỗ của nó nhưng vì lời hứa tối qua với nó nên bà không thể nói cho hấn biết được.

-Vậy thôi chúng cháu về. Tạm biệt di- Thế Nguyên nói rồi kéo hấn ra ngoài.

Về căn nhà đối diện hấn ngồi thất thần trên sofa tưởng đâu sẽ được gặp nó nhưng ai ngờ là nó đã đi. Lời hứa "nó sẽ chờ hấn" không lẽ phải đổi ngược lại là "hấn sẽ chờ nó". Hấn mệt mỏi ngã người ra, nằm trên sofa.

Thế Nguyên bước ra từ phía bếp trên tay anh cầm ly nước chanh đưa cho hấn.

-Nè uống đi.

Hắn vói tay lấy rồi đặt ly nước lên bàn không ngó ngang tới.

-Này nước tự tao pha đấy mày đừng phủ vậ chứ.- Thế Nguyên gất lên.

Hắn không trả lời mà chỉ im lặng. Trong đầu hắn bây giờ đầy ắp những hình ảnh của nó.

-Nhà mày siêu thiệt, chủ không có ở nhà mà đồ trong tủ lạnh vẫn như mới mua- Thế Nguyên ngồi nói nhảm một mình.-Mà này tao thấy 2 năm cũng nhanh mà.

Nhanh sao? 2 năm đối với hắn dài như hai thế kỷ vậy đó. Chỉ có ngày nhận điện thoại khi biết nó bị tai nạn đến ngày hắn về VN mà hắn muốn điên tiết lên. 2 ngày hắn chờ còn không được đừng nói gì 2 năm. Hắn đã cố gắng 8 năm rồi, nay đã trở về mà lại bắt hắn chờ nữa sao.

Phía bên nó

Nó được đưa đến một khu nhà lớn ở trong một nơi vắng vẻ hầu như là không có người dân sống ở đây.

Khu nhà đó toát lên sự lạnh lẽo hơn địa ngục nhưng không hiểu sao nó không sợ gì hết.

Tuấn Du đưa nó vào bên trong. Đứng trước một cánh cửa gỗ cao cấp, anh mở lấy chìa khóa ra, tra vào ổ khóa.

Cách

Cách cửa mở ra Tuấn Du đưa cho nó chìa khóa và nói.

-Căn phòng này của cô, đây là chìa khóa. Bên trong có đầy đủ tiện nghi và tủ lạnh có sẵn thực phẩm, gần bếp có sẵn gạo,...- Anh giới thiệu cho nó rất nhiều thứ có trong phòng này.- Và nếu cô cần thứ gì thì nhấn chuông ở đây sẽ có người lên.- Anh nói và chỉ vào cái chuông ở bên trái cách cửa.

-Cảm ơn.- Nó nói xong thì anh cũng quay lưng đi mất nhưng không quên nói với nó.

-Hôm nay cô nghỉ ngơi đi. Ngày mai tôi sẽ đem lịch học đến cho cô. Nhớ 6.00 phải xong hết mọi thứ.

Nó gật đầu rồi đóng cửa lại.

Nó nhìn xung quanh.Căn phòng này rộng thật. Rộng gấp 4 lần phòng trọ nhà nó, có bếp, có giường ngủ, có nhà vệ sinh, có cả tủ lạnh, máy tính,... Nhìn căn phòng không khác gì căn nhà thu nhỏ.

Nó kéo vali lại cái tủ gỗ lớn, treo hết quần áo xong thì nó lấy cái quần short và áo pull vào nhà vs thay cho đồ ngọt ngac.

Sau khi thay đồ nó lấy những thứ trong tủ lạnh ra để chuẩn bị bữa trưa. Những thứ ở đây quá tuyệt vời làm cho nó nhầm lẫn là đang đi du lịch thì đúng hơn. Nó không nghĩ là nơi đào tạo sát thủ lại tân tiến như vậy, nhiều khi nó nghĩ là phải ở chung với 3,4 đứa gì đó chứ đâu nghĩ là sẽ ở một mình trong căn phòng như khách sạn này. Tổ chức này cũng "sang" đấy chứ.

Loay hoay một lúc nó cũng làm xong bữa trưa. Nó không ăn mà lại nhảy phóc lên chiếc giường êm ái, lấy trong hộp gỗ ra sợi dây chuyền của hắn ngắm ngía. Nó lại nhớ hắn rồi. Nó hi vọng thời gian nó ở trong đây sẽ làm rút ngắn 2 năm chờ đợi của nó.

Nó cắt sợi dây vào trong hộp rồi lấy điện thoại ra ấn ấn dãy số và gọi.

"Alo"

"Mẹ con nhớ mẹ quá"

"Con đó...mới đi có chút xíu mà nhớ này nhớ nọ rồi"

"Ở nhà có gì khác không mẹ?"

"Không có gì đâu con"

"Vâng mẹ với ba giữ gìn sức khỏe nha. Con yêu ba mẹ."

"Ừ"

"Thôi con ăn trưa đây"

"Ừ con ăn đi lúc khác thì gọi"

"Vâng mà mẹ nhớ nhắc ba uống thuốc nha. Con thấy ba nay có vẻ mệt đấy"

"Được rồi con gái"

"Bey mẹ"

"Ừ yêu con"

Nó ngắt máy rồi nằm ngửa ra, đôi mắt màu cafe nhìn lên trần nhà. Nó nhớ ba mẹ và nhớ...hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Năm Đầu Ở Tổ Chức

Những chap này sẽ dành cho nó nhé.[Năm đầu ở Tổ chức]

Sáng sớm, mới 5.00 am nó đã thức dậy. Vscn xong nó lại tủ lạnh lấy một ít thứ ra nấu bữa sáng.

Reeng..Reeng

Nó vội chạy ra mở cửa.

Cạch

-Dậy sớm dữ- Tuấn Du cười với nó.

-Vào vấn đề đi- Nó phớt lờ anh và nói giọng ra lệnh.

-Làm gì cần vậy? Đây là lịch học của cô và tên của cô khi ở trong tổ chức là Josan. Xong nhiệm vụ rồi tôi đi đây. Chúc cô mọi việc đều suông xẻ.- Anh nói rồi hí ha hí hửng quay đi.

Nó nhìn theo, lắc lắc cái đầu thầm thương cho anh "đẹp mà khủng" ý nghĩ của nó.

Nó đóng cửa lại rồi lại cái bàn học ngồi xuống mở lịch ra xem.

-Đùa à- Nó cau mày.

Cũng phải thôi. Lịch học kéo dài từ sáng sớm đến chiều tối lặn mà.

Lịch học của nó

_ 6.00 am: Tập trung

_ 6.10 am đến 8.00 am: Luyện sử dụng những loại vũ khí.

_ 8.10 am đến 11.00 am: Luyện võ đạo.

_ 11.00 am đến 12.30 pm: Luyện chế tạo vũ khí.

_ 12.30 pm đến 1.00 pm: Nghỉ trưa.

_ 1.00 pm đến 2.30 pm: Luyện chạy motor và những loại xe ô tô.

_ 2.40 pm đến 4.00 pm: Luyện chạy bền.

_ 4.00 pm đến 5.00 pm: Nghỉ chiều.

_ 5.00 pm đến 9.00 pm: Học những bài như ở trường.

Hết

-Ok được. Lâm Kỳ Phương Thư này sẽ làm được.- Nó tự nhủ một mình rồi đồ ra nấu bữa sáng.

6.00 am

Nó bước ra trong áo ba lỗ bó sát người, quần jean xanh ôm và đôi boot cao tới gối. Mái tóc màu hạt dẻ được nó cột gọn lên, nó đi lại tú lấy ra cái áo khoác da màu đen rồi mặc vào. Nó ra ngoài đóng và khóa cửa cẩn thận rồi bước đi xuống sân.

Nó bước từng bậc thang xuống. Vừa tới dưới nó thấy có rất nhiều sát thủ đang tập trung ở giữa nhưng theo nó nhìn thấy thì nam chiếm tỉ lệ nhiều hơn nữ mà toàn là hot boy và hot girl không à.

Nó chẳng để ý đến xung quanh, đi thẳng vào nơi tập trung nhưng chưa đến nơi thì nó đã nghe thấy tiếng của Tuấn Du từ micro vang lên và anh đang đứng trên bục thêm được xây giống như sân khấu.

-Xin chào các bạn! Tôi là Kensai-người đứng đầu tổ chức. Hôm nay tôi muốn giới thiệu với các bạn một người mới, bắt đầu từ hôm nay cô ấy sẽ chính thức là thành viên của Lisush. Và tôi xin mời Josan bước lên đây.

Nó tiến lại gần và bước đi giữa hàng người chính giữa. Lướt qua mặt từng sát thủ, mùi hoa hồng của nó còn vương lại làm cho mấy anh ở đó có chút gì gọi là mê mẩn.

Nó bước từng bước thật nhẹ lên bậc thang rồi đi thẳng lên bục thêm và dừng lại kế bên Tuấn Du.

-Cô hãy tự giới thiệu về mình.- Tuấn Du đưa micro cho nó.

-Lâm Kỳ Phương Thư, gọi là Josan.- Những từ được thốt ra rất nhẹ nhàng nhưng sự lãnh băng của nó không hề nhẹ. Cũng có thể là làm cho những sát thủ máu lạnh ở phía dưới bị run rẩy.

-Được rồi mọi người hãy giải tán và bắt đầu khóa huấn luyện của mình đi- Tuấn Du nhận lại micro từ nó rồi nói.

Sau khi mọi người giải tán hết anh mới quay sang nói với nó.

-Cô nhớ tên mình kỹ đấy.

-Sao không nói trước là có chuyện này?- Nó phớt lờ câu nói của anh mà hỏi ngược lại.

-À quên...mà tôi sẽ là người trực tiếp huấn luyện cho cô.- Anh cười trừ.

-Còn không nhanh lên- Nó hối thúc.

-Ờ thì từ từ.

Anh dẫn nó đến một hội trường lớn, bên trong có những tấm bia đặt ngang với nhau ở bức tường đối diện, từng loại vũ khí thì được đặt trên bàn dài gồm tất cả các loại súng và dao, kiếm...

Tuấn Du lấy đồ bịt tai lại, anh chỉ cho nó cách bịt lại và lấy 1 khẩu súng lục trên bàn. Anh đứng ngang người lại. Hai mắt nhìn về phía tấm bia, anh bắt đầu bóp cò...

Đoàng

Tiếng súng chói tai vang lên và viên đạn đang nằm chễm trệ ở giữa tâm đỏ của bia.

-Cô thấy rồi chứ. Khi bắn cô phải giữ thân vững và nhắm đúng vào mục tiêu, xác định rồi thì bóp cò nhưng nhớ phải giữ tay kim vì độ giật của súng rất mạnh. Cô thử đi- Anh nói rồi đưa cho nó khẩu súng.

Nó nhận lấy, làm theo những gì anh chỉ nó đứng ngang người, mắt nhắm vào bia, khi nó chắc chắn rồi thì nó bắt đầu bóp cò...

Đoàng

Nó hạ súng xuống, viên đạn của nó bây giờ chỉ lệch tâm đỏ một chút xíu thôi.

-Tốt. Cô hãy tập nhiều lên...tôi chắc rằng không lâu sau cô sẽ soán ngôi của tôi đó- Tuấn Du vỗ tay.

-Dạy đi- Nó thốt ra chỉ hai từ ngắn gọn rồi tiếp tục tập bắn.

Tuấn Du nhìn nó, anh thấy nó rất khác với những sát thủ khác nha (trừ hai người con nuôi của ba anh)

Thế là cả ngày hôm đó nó cứ loay hoay hết luyện cái này tới cái khác nhưng phải công nhận một điều là nó làm quen với những thứ này rất nhanh.

Chẳng hạn như lúc Tuấn Du giới thiệu và chỉ cho nó cách lắp súng đơn giản. Trước đây anh thấy những người khác lúc đầu làm còn loạng choạng, sơ sót rất nhiều nhưng nó thì làm rất khéo nha. Với người mới như nó mà chỉ trong vòng 1 tiếng đồng hồ mà đã làm xong rồi. Quả thật anh rất khâm phục nó.

Nó bây giờ đang ngồi trong phòng của nó chờ người đến dạy học. Xong giờ này thì nó được khỏe rồi.

Reeng...Reeng...

Nó đi ra mở cửa.

-Sao lại là anh?- Nó vừa mở cửa thì gặp Tuấn Du đang bê trên tay những chồng sách vở thì hỏi.

-Sao không là tôi? Chẳng phải tôi là người trực tiếp huấn luyện cho cô sao?- Anh nói rồi thản nhiên đi vào trong, tiến thẳng lại bàn học của nó.

Nó thờ hắc ra không lẽ nó phải đối mặt với thằng cha hắc ám này sao? Không làm tốn thời gian nữa nó đi lại bàn ngồi xuống và bắt đầu vào bài học.

Tuấn Du trở mắt nhìn nó. Quá hoàn hảo! Nó học bài rất cấp tốc nha. Anh bắt đầu sợ nó rồi đó. Những bài tập anh cho nó làm như không làm, có một số bài anh đang tìm lời giải thì nó đã lấy bút ghi ra phải giải như thế nào rồi phán cho anh một câu xanh rờn "Vậy mà cũng đòi dạy" thử hỏi có quê không chứ.

Cuối cùng 9.00 pm cũng đến, anh vội lấy tập vở rồi chuẩn luôn để không thôi ở lại nghe nó nói cho mang nhục. Nó nhìn theo rồi đóng cửa lại.

Nằm trên giường nó cứ lăn qua lộn lại không tài nào ngủ được. Nó với lấy cái áo khoát mặc vào rồi đi ra ngoài hóng mát.

Nó bước đi giữa sân, đi một hồi không biết nó đã đứng trước khu vườn cấm từ lúc nào, nó chẳng lo sợ gì mà cứ bước vào trong.

Xoạt...Xoạt...

Những tiếng động lạ vang lên, nó còn nghe thấy tiếng bước chân nhưng khi quay lại thì chẳng thấy ai. Nó bước thêm vài bước nữa thì quay người lại, cây đao nó thủ sẵn trong người được lấy ra và...

Cạch

Cây đao của nó đang nằm trên thân cây.

-Ra đi- Nó lên tiếng.

-Cũng khá đấy nhĩ- Từ sau thân cây hai cô gái bước ra.

-Có mục đích?- Nó hỏi không buồn nhìn hai cô gái.

-Không có gì? Lúc này nghe Kensai (Tuấn Du) nói là có một cô gái đáng gờm nên tôi và bạn mình đi xem thôi.- Một trong hai người nói.

-Tôi là vật phẩm sao?

-Không! Mà cậu là Josan đúng chứ?- Cô gái còn lại hỏi nó.

Nó không nói gì chỉ nhìn hai cô gái ấy đầy nghi hoặc.

-Tôi là Jisan còn đây là Jesan- Cô gái đó tiếp lời- Theo tôi biết thì tên có ba từ cuối giống nhau thì sau này có thể chung một đội đó.

Nó ừ hử cho qua rồi phóng lên cành cây ngồi. Jisan và Jesan cũng nhảy theo.

-Cậu mới vào mà tôi thấy anh Kensai rất phục cậu đó- Jesan bắt chuyện.

-Tôi chỉ là người bình thường giống những người khác chẳng có gì đáng phục cả- Nó trả lời ánh mắt nhìn xa xăm.

-Tôi thấy cậu đúng là người có tiềm năng đấy. Nếu tôi không nhầm thì cậu sẽ là ứng cử viên sáng giá nhất để vào Tam Nữ Hoàng- Jisan nói.

Nó không nói gì chỉ nhét mép rồi bỏ đi. Jisan và Jesan nhìn nhau rồi lại nhìn theo bóng nó.

"Cô gái này khá bí ẩn"

****Chú thích nha****

Jisan và Jesan là hai người con nuôi còn lại của ba Tuấn Du mà mình nhắc đó.

Chương 9: Năm Thứ Hai Ở Tổ Chức

[Mãn thứ hai ở Tổ chức] Nó ở đây cũng được cả năm trời rồi. Phải công nhận nó học rất nhanh, chỉ trong 1 năm mà kiến thức thu thập của nó bằng với kiến thức người ta học cả hai năm luôn ý.

Hôm nay là ngày thi đấu mà nó đăng ký vào hai ngày trước. Nó sẽ đấu với 30 sát thủ bậc nhất ở Tổ chức này. Nó muốn thoát khỏi khóa huấn luyện của cái "ông trời đánh Kensai" (tên nói đặt cho Tuấn Du đó)

Nó vừa vsen xong. Vẫn phong cách ngày thường của nó. Chỉ có áo ba lỗ trắng, quần jean xang (đen, xám) và áo khoát da ngoài.

Nó chán bị súng, kiếm, dao và cả những hóa chất chính tay nó điều chế. Sau khi chuẩn bị xong theo lời của Kensai nó đã đến hội trường được coi là bậc nhất của tổ chức, hội trường được cái là rất rộng và dẽ đấu.

Nó vào trong, hôm nay có rất nhiều sát thủ đã tập hợp lại đây nhưng không phải tư cách là thi đấu mà là xem nó đấu. Họ muốn biết có bé nào mà láo như vậy mới huấn luyện có 1 năm mà đòi đấu với 30 sát thủ của tổ chức.

Nó không suy nghĩ gì, tiến vào phía trong hội trường. Ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên. Đầu tiên là vì quá đẹp, thứ hai là như họ nghĩ...quá láo. Nhưng chỉ có ba người vẫn thấy bình thường đó là Jisan, Jesan và Kensai (từ đây sẽ gọi Tuấn Du vậy luôn nhé) vì đã nghe nó nói trước, với ai chứ với nó thì ba người đều tin là nó làm được.

Nó đi lại ghé ngồi dành cho mình, nó vắt chéo chân, hai tay đan lại chống lên thành ghế, phong thái lạnh lùng, ung dung làm cho ai cũng nể sợ.

Cuối cùng thời khắc hết thảy mọi người chờ đợi cũng tới, giọng của Kensai từ micro vang lên.

-Chào mừng các bạn đến với cuộc thi "Độ Sức" ngày hôm nay của Tổ chức. Và không để mọi người chờ lâu tôi xin giới thiệu về 30 sát thủ sẽ tham gia cuộc thi ngày hôm nay. Lâm Tấn Phong, Lương Kỳ Duyên, Đặng Quân Hùng, Trương Thanh Thảo,...- Kensai cầm bản danh sách đọc hết tên của 30 người sát thủ, nghe tên mình ai cũng đứng dậy đi lại phía sân đấu.- Và cuối cùng người duy nhất tham gia cuộc thi ngày hôm nay...Lâm Kỳ Phương Thư cũng chính là Josan.

Nghe đến tên Josan thì mọi người đều bàn tán. Không phải là cô gái học nhanh gấp 2 lần mà họ thường nghe sao? Cô ấy sẽ thách đấu? Nhóm sát thủ cũng vậy vừa nghe tên nó thì họ đã mất đi cái gọi là khinh thường nó thay vào đó là dè chừng từng chút một.

Nó bước ra sân đấu tới đáng đi cũng làm cho người khác sợ hãi.

-Trong trận đấu này các bạn có thể sử dụng những vũ khí do chính mình chế tạo, được sử dụng tất cả những vũ khí chuẩn bị sẵn từ trước, các bạn hãy đấu hết sức có thể.... Và trận đấu chính thức bắt đầu.

Đoàng

Hết câu thi tiếng súng vang lên, tất cả đều sẵn sàng. Những tên sát thủ bắt đầu ra những đòn đánh và sử dụng vũ khí có sẵn. Nó né được hết những đòn đánh và lách qua rất nhẹ nhàng khi một trong 30 tên sát thủ bắn nó. Nó hết đánh rồi né đến khi những tên sát thủ có vẻ thấm mệt, nó lấy trong túi ra quả bom tự tay chế tạo, không lan rộng nhưng có thể sát thương những người gần nhất và tạo ra khói.

Bùm

Quả bom được nó ném ra tạo ra rất nhiều khói trắng, làm cho những tên sát thủ bị sặc khói. May là nó đã uống thuốc dự phòng rồi. Tận dụng thời cơ nó phóng vào hạ do vẩn được 10 tên trong vòng 5 phút. Khói trắng tan dần những tên bị nó hạ không thể tiếp tục chiến đấu nên đã bất động tại chỗ.

Ở phía ngoài những "khán giả" đều đỏ mặt hồi hộp. Chỉ có Jisan, Jesan, Kesai là nhìn nó bằng ánh, mắt thích thú.

Nó lấy khẩu súng tự chế ra.

Đoàng...Đoàng...Đoàng

Ba phát súng đều đúng mục tiêu. Ba tên sát thủ tiếp theo quy xuống. Súng của nó được cái là giật rất nhẹ nên rất dễ sử dụng. Nó chạy lại gần tên sát thủ, dùng ngực của tên đó lấy đà đá xoáy vào tên chạy sau nó. Hai tên đó vì kiệt sức và bị nó cho hưởng thêm cú đá nữa nên cũng không thể đấu tiếp.

Bùm

thêm một quả bom nữa được nó ném ra. Làn khói mù mịt hơn trước, những tên còn lại vì chịu ảnh hưởng của quả bom lần trước mà chỉ còn chút sức lực

giờ thêm quả này nữa nên cũng mất khả năng. 14 tên đã ngã ra dần chỉ còn lại 1 tên được coi là to con nhất trong nhóm.

Hắn dùng kiếm đánh nó, nó nhanh tay rút cây kiếm đeo thù sẵn ra.

Xoẹt...Uych

Tên sát thủ bị nó chém vào vai và đá ngay tâm ngực nên ngã ra và đo sà.

Nó thở từng nhịp mạnh, vươn ánh mắt sát lạnh nhìn 30 tên nằm sõng soài dưới đất. Trên người nó mồ hôi lấm tấm, điều đáng kinh ngạc hơn là nó đấu với 30 sát thủ bậc nhất mà chỉ bị thương nhẹ ở tay còn 30 người kia thì nằm liệt ở sàn. Ai cũng nhìn nó họ đã mất đi cái suy nghĩ xem nhẹ nó rồi.

Kensai bước lại sàn tay cầm theo micro.

-Tôi xin thông báo người chiến thắng là...JOSAN.

Cả hội trường im lặng, ai cũng tâm trạng thất thần như nhau.

Bóp...Bóp...Bóp...

Tiếng vỗ tay của Jisan và Jesan rồi đến hết thầy mọi người. Bây giờ họ đều có cảm giác giống nhau "Khâm phục"

Nó trở về phòng và được Jisan băng bó vết thương ở tay, Jesan thì giúp nó nấu bữa.

-Này cậu có đau lắm không?- Jisan vừa băng vừa hỏi nó.

-Không băng đi- Nó trả lời.

-Ăn xong bữa thì mình đến gặp ba...ông ấy vừa gọi.- Jisan.

-Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Lễ Trao Cấp Bật

-Chào ba- Nó cùng với Jisan và Jesan vào phòng làm việc của ông Lâm_ba nuôi của nó đồng thời là ba của Kensai.-Ba đưa ngồi đi- Ông đi lại sofa ngồi xuống.

Tụi nó đi lại sofa cùng ngồi xuống. Ông rót trà vào ba cái ly rồi đẩy lại chỗ của tụi nó.

-Ta đã xem cuộc đấu của con qua camera rồi...rất tuyệt vời- Ông nhìn nó.

-Cảm ơn ba- Nó vắt chéo chân dựa người vào sofa.

-Ta đã xây cho ba đứa mỗi đứa sẽ có một căn biệt thự riêng.- Ông nói.

-Ba ơi! Con không ở có được không ba?- Jisan nũng nịu.

-Tùy con thôi.- Ông xoa đầu cô.

-Con cũng vậy. Con sẽ không ở đó đâu- Jesan cũng làm theo Jisan.

Ông xoa đầu của Jesan rồi quay sang nó.

-Ý con như thế nào?

-Con định sẽ để căn biệt thự đó cho ba mẹ ở.

-Cũng tốt- Ông gật đầu.

-Ba! Hay là ba cho tụi con một căn để sống chung cho dễ làm việc- Jisan ra ý kiến.

-Jisan nói đúng đó ba- Jesan đồng tình.

-Được rồi mà tối nay sẽ có lễ nhận cấp của tổ chức sẽ có rất nhiều sát thủ có tiếng trong thế giới ngầm tham dự và có cả những người máu mặt trong thế giới đêm nữa.- Ông tự nhiên nghiêm mặt lại.

-Vậy thì liên quan gì tụi con- Jisan bừa môi.

-Sao không liên quan...Ba đứa là nhân vật chính đó.- Ông cốc đầu của Jisan.

-Da?- Tụi nó đồng thanh.

-Đúng..Tam Nữ Hoàng là ba đứa. Sẽ có Queen Weapons, Poison Queen và Intellectual Queen.

-Ba à...Không chịu đâu- Jisan và Jesan làm điệu bộ trẻ con.

-Không nói nhiều ta muốn tối nay ba đứa phải thật lộng lẫy rõ chưa.

-Ba...-Jisan/Jesan đồng thanh.

-Chào ba- Nó nói rồi ra ngoài.

Jisan và Jesan thấy vậy cũng chào ông rồi chạy theo nó.

Tối_7.00 pm

Nó vừa ra cửa thì bị những chuyên gia trang điểm kéo vào. Họ đặt nó ngồi vào ghế rồi bắt đầu làm tóc, trang điểm,..

Sau một lúc vật lộn với mấy cái đồng hồ hỗn độn đó nó cũng được tha nhưng chưa xong họ dúm vào tay nó một bộ đồ và tổng vào nhà vs.

Nó hậm hực thay đồ rồi ra ngoài. Đứng soi mình trong gương nó không nghĩ người trong gương lại là nó.

Tóc của nó được uốn theo kiểu gọn sóng, mái xéo của nó thì cắt tỉa lại thành mái ngố xéo. Khuôn mặt thì được tút lại như búp bê. Bộ váy đen cúp ngực dài đến chân có đường cắt xẻ sát đùi tôn thêm làn da trắng như tuyết và đôi chân dài như siêu mẫu của nó. Thêm đôi cao gót nữa chứ, nó cao 1m72 rồi nên mấy chị chuyên viên châm chườt một chút, chỉ cho nó mang giày cao gót 5 phân thôi.

Sau khi xong tất cả nó được hộ tống ngay đến nhà trao cấp bật luôn.

Nó vào trong phòng chờ thì thấy Jisan và Jesan đã có mặt. Jisan trong bộ váy giống nó nhưng màu đỏ có chiếc nơ ở eo làm điểm nhấn. Jesan cũng giống nó, bộ váy của cô màu xanh da trời có đai lưng làm điểm nhấn.

Nó ngồi xuống cạnh hai cô bạn.

-Chán thiệt á- Jisan than vãn.

-Mà nè mình nghe nói là sau khi tụi mình được ngồi trên ghế Nữ Hoàng rồi thì sẽ không còn chịu khổ ở đây nữa đâu- Jesan cười gian.

-Thật sao?- Hai mắt của Jisan sáng rỡ.

-Nghe nói thôi mà- Nó nói làm Jisan mắt vui luôn.

-Mấy đứa ra đi tới giờ rồi- Kensai mở cửa vào gọi tụi nó.

-Muốn chết à? Kêu ai mấy đứa hả?- Jesan trừng mắt.

-Anh có kêu ai đâu- Kensai nói xong thì chuồn mất tiêu.

-Anh chết với em- Jesan lăm bằm.

-Ra thôi.- Nó nói rồi ra trước.

Ở sân khấu trao giải

Người đàn ông trong bộ âu phục xám bước từng bước lên thảm đỏ rồi đi lên từng bậc thang. Ông đi đến "sân khấu thứ hai" của bậc thang dài 20m. Ông đi tới đâu mọi người cũng quỳ một chân xuống và tay phải tạo thành nắm đấm đặt lên chân.

Lúc ông ngừng lại đứng trước micro thì mọi người ở dưới đều đồng thanh.

"Cung Kính Boss"

-Đứng lên đi- Ông nói vào micro.

Mọi người cùng nhau đứng lên. Ông lại nói vào trong micro.

-Xin chào! Tôi là Triệu Tuấn Lâm_người có cấp quyền cao nhất ở đây. Hôm nay là ngày trao cấp bật của Tổ chức Lisush. Đầu tiên tôi sẽ trao cấp bật cho 12 sát thủ vào bật hậu duệ. Người đứng đầu trong 12 người hậu duệ này là Kensai...

Từ ngoài Kesai trong âu phục màu đen cùng với 11 người sát thủ đi thành một hàng dọc tiến vào. Ông tiếp lời.

-Kensai được Tổ chức đào tạo trong vòng 2 năm, cậu ta có thể hạ được 30 sát thủ bật nhất của Tổ chức trong vòng 45 phút.

Kensai cùng với 11 người sát thủ đi đến "sân khấu 1", 11 người chia ra đứng ở hai bên còn anh thì đi thẳng lên "sân khấu 2".Anh đứng trước ông, quỳ một chân xuống tay tạo thành nắm đấm đặt lên chân, anh cúi đầu.

-Cung kính Boss

-Đứng lên đi.

Từ trong một cô gái bụng khay được phủ vải nhưng đỏ ra. Ông lấy thẻ trên khay đeo vào trước ngực trái của anh cái huy hiệu 5 sao.

Anh cúi đầu rồi đi xuống sân khấu 1.

-Tiếp theo là Nữ Hoàng Độc Dược...Poison Queen.

Jesan bước lên thăm dò tiến vào.

-Jesan được tổ chức huấn luyện 2 năm và hạ được 30 sát thủ trong vòng 42'22s

Cô bước lên từng bậc thang rồi đi lại chỗ của ông. Cô quỳ xuống và cúi đầu.

-Cung kính Boss.

-Đứng dậy đi

Cô gái lúc này đi ra, ông lấy chiếc vương miện có đính hạt ruby xanh đội lên cho cô. Cô đứng lên đi lên sân khấu ba và ngồi lên chiếc ghế vàng bên trái có chữ Poison Queen.

-Tiếp theo là Nữ Hoàng Trí Tuệ...Intellectual Queen.

Jisan bước lên thăm dò đi vào.

-Jisan được Tổ chức huấn luyện 2 năm và hạ được 30 sát thủ trong vòng 41'15s

Cô đi lên bậc thang rồi lại trước ông, cô quỳ một chân và cúi đầu

-Cung kính Boss

-Đứng lên đi.

Cô gái lại bụng khay ra, ông lấy chiếc vương miện có đính hạt ruby đỏ đội lên cho cô.

Jisan đi lên sân khấu 3 và ngồi lên chiếc ghế vàng bên phải có chữ Intellectual Queen

-Và cuối cùng là Nữ Hoàng Vũ Khí...Queen Weapons.

Nó bước lên thăm dò, vẫn hương hoa hồng vron lại.

-Josan được đào tạo 1 năm và hạ 30 sát thủ trong vòng 39'45s

Sau khi nghe tên nó mọi người đều bàn tán. Nó bỏ qua hết và bước lên bậc thang. Nó đứng trước ông rồi quỳ xuống.

-Cung kính Boss

-Đứng lên đi

Ông đội cho nó chiếc vương miện đính ruby đen. Nó tiến lên và ngồi xuống chiếc ghế ở giữa, chiếc ghế cao nhất ở tổ chức...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương Giới Thiệu Nhân Vật (Lúc Lớn)

...Nữ...~Lâm Kỳ Phương Thư (Nó)

_Tuổi: 17

_Tên thường gọi: Josan

_Ngoại hình: Rất xinh đẹp, mái tóc dài màu hạt dẻ, đôi mắt màu cafe, làn da trắng như tuyết và dáng cực chuẩn. Cao 1m75.

_Tính cách: Lạnh lùng, ít nói, luôn là người cho ra hướng đi đúng.

Địa vị: Là bang chủ bang LIRIK và là 1 trong "Bộ Ba Nữ Hoàng" Nữ Hoàng Vũ Khí_Queen Weapons.

_Ưu điểm: Giỏi rất nhiều loại võ và sử dụng thành thạo nhiều loại vũ khí.

_Bạn thân: Jisan, Jesan và Kensai

~Trần Bảo Trúc

_Tuổi: 17

_Tên thường gọi: Jisan

_Ngoại hình: xinh xắn, dễ thương nhưng chưa bằng nó. Jisan có mái tóc đen huyền và đôi mắt màu tro, dáng rất chuẩn. Cao 1m72.

_Tính cách: Dễ kết bạn, rất đáng yêu nhưng tốt nhất đừng nên động vào.

Địa vị: Là bang phó bang LIRIK cũng là người của "Bộ Ba Nữ Hoàng" Nữ Hoàng Trí Tuệ_Intellectual Queen. Con gái của tập đoàn Trần Thị.

_Ưu điểm: Giỏi nhiều loại võ và rất thông minh.

_Bạn thân: Josan, Jesan và Kensai

~Trần Thiệu Hà

_Tuổi: 17

_Tên thường gọi: Jesan.

_Ngoại hình: Cực kỳ baby với mái tóc màu vàng óng và đôi mắt màu xanh thẳm. Cao 1m71

_Tính cách: Lạnh chanh lóc chóc nhưng đừng bao giờ xem thường.

Địa vị: Là bang phó bang LIRIK và cũng là người cuối cùng của "Bộ Ba Nữ Hoàng" Nữ Hoàng Độc Dược_Poison Queen. Con gái của tập đoàn Nice.

_Ưu điểm: Giỏi nhiều loại võ và rất giỏi trong việc điều chế.

_Bạn thân: Josan, Jisan và couple Kensai.

...Nam..

~Dương Quân Anh (Hấn)

_Tuổi: 18

_Tên thường gọi: Kinsai

_Ngoại hình: Như đã nói rất điển trai, cao 1m88. Hắn có mái tóc màu xanh rêu và đôi mắt màu huyết.

_Tính cách: Lạnh lùng, tàn nhẫn, ghét nhất những kẻ phản bội. Ua sát gái.

_Địa vị: Là bang chủ bang DARIK và là người thừa kế duy nhất của tập đoàn YN.

_Ưu điểm: Thông thạo nhiều loại võ và dùng súng rất điêu luyện.

_Bạn thân: Kansai và Kensai.

~Triệu Thế Nguyên

_Tuổi: 18

_Tên thường gọi: Kansai

_Ngoại hình: Đẹp trai, cao 1m86. Mái tóc có màu vàng kim và đôi mắt màu đen.

_Tính cách: Nói nhiều, luôn là người hay bị hắn ném cho cái nhìn sắc lạnh vì thích chọc tức hắn.

_Địa vị: Là bang phó bang DARIK và là con trai cưng của tập đoàn CR.

_Ưu điểm: Thông thạo nhiều loại võ và giỏi về công nghệ thông tin.

_Bạn thân: Kinsai và Kensai.

~Triệu Tuấn Du

_Tuổi: 18

_Tên thường gọi: Kensai.

_Ngoại hình: Lãng tử với mái tóc màu đen và đôi mắt màu hổ phách. Cao 1m85

_Tính cách: Chưa hẳn là lạnh lùng nhưng cũng thuộc dạng như vậy.

_Địa vị: Là bang phó bang DARIK và là người đứng đầu trong top 12 sát thủ bậc nhất của Lisush. Anh họ của Kansai

_Ưu điểm: Sử dụng rất điêu luyện những loại vũ khí và võ.

_Bạn thân: Josan, Kinsai, Jisan, Kansai và couple Jesan.

Hôm nay nó sẽ về khu trọ và đưa ba mẹ nó qua biệt thự mới.

Nó cùng con motor đen loại mới nhất có đèn led màu đỏ ở hai bên và phía sau mà ba nuôi nó tặng chạy ra và xa dần tổ chức. Con motor này là đời mới chỉ duy nhất 6 chiếc trên TG, có 2 chiếc đỏ, 2 chiếc xanh và 2 chiếc trắng (t/g nói đèn led của xe á). Có 4 chiếc ở tổ chức rồi chỉ còn con màu đỏ và màu xanh còn lại thì đã có người sở hữu.

Trong vòng hai năm nó vào tổ chức nó đã trở thành một con người khác. Nó có khá nhiều bar trong thành phố và người nó giao cho quản lý là Joong Min_ người em trai kết nghĩa mà nó đã cứu 1 năm trước.

Thông qua cậu nhóc thì nó đã biết ba mẹ nó chịu rất nhiều thiệt thòi, ba nó vì được một ông chủ lớn tin tưởng giao cho thầu công trình nhưng không may đã đụng chạm vào dân gian hồ nên thường xuyên bị phá nhà phá cửa. Nó nghe nói là có người đã ra tay bảo vệ ba mẹ nó nhưng lại không biết là ai.

Nó điều khiển xe chạy với tốc độ nhanh nhất, nó sẽ bắt những kẻ đó phải trả giá đắt khi đụng vào ba mẹ nó.

Kít

Nó thắng xe ở trong sân của khu trọ. Nó bước đi lại phòng trọ của ba mẹ nó, khẽ nhìn vào nó thấy hai người đang dùng bữa sáng.

Nó bước vào và tự lấy chén đĩa, tự ngồi xuống ghế như cách đây 2 năm trong sự ngỡ ngàng của hai ông bà. Nó cười và ôm mẹ nó vào lòng.

-Con về rồi.

Mẹ nó đưa tay lên ôm nó. Đứa con mà bà đã trông cho hết 2 năm để được gặp. Nước mắt bà không tự chủ mà rơi xuống.

-Con gái của mẹ.

Nó buông bà ra rồi đi vòng qua ba nó, ôm cổ ông từ phía sau.

-Con nhớ ba.

-Ba cũng nhớ con lắm- Ông vỗ vỗ tay nó.

-Ăn sáng đi con- Mẹ nó kéo nó xuống.

Khi nó đi thì bữa ăn của ba và mẹ nó không còn ấm như trước nay nó về rồi gia đình nó sẽ lại như trước kia hay là...nó sẽ không về nữa...

Xong bữa sáng nó giúp mẹ nó dọn dẹp lại tất cả. Nó ra bộ ghế ngồi với mẹ nó và đối diện ba nó.

-Con sẽ đưa ba mẹ về ngôi biệt thự của con sống.

-Ở đâu mà con có- Mẹ nó cau mày.

-Ba mẹ đừng thắc mắc, sẽ có người đón ba mẹ ngay.

Nó nói rồi ra ngoài không quên nói với hai ông bà.

-Con sẽ qua gửi tiền nhà rồi cùng ba mẹ về biệt thự.

Nó đứng trước cửa nhà bà chủ phòng trọ, nó vừa thấy bà ngồi trên bộ ghế trong nhà thì tiến vào ngay. Nó chào bà chủ nhà cũng không quên hỏi bà một câu.

-Chào di. Chắc di còn nhớ tôi?

-Con là...Phuong Thư...Phuong Thư đúng không?- Bà nheo mắt nhìn nó.

-Đúng- Nó trả lời dứt khoát.

-Con ngồi đi- Bà đưa tay về phía ghế đối diện.

Nó không nói gì và ngồi xuống. Nó lấy trong túi ra một sấp tiền rồi để lên bàn.

-Đây là tiền trọ của ba mẹ tôi.

Bà chủ nhà vội cầm lên định đếm thì nó tiếp lời.

-Không cần...tất cả là 10 triệu.

Bà để lại sấp tiền trên bàn rồi đẩy lại phía nó.

-Không nhiều đến thế đâu, con lấy lại bớt đi.

-Tiền trọ và tiền điện nước coi như đã tính hết còn số tiền dư coi như là tôi cảm ơn bà đã đối xử không tệ với ba mẹ tôi- Nó nói rồi đứng dậy đi ra.

Bà nhìn theo bóng nó, khi nó khuất bóng rồi thì bà mới cầm tiền lên hai mắt sáng rỡ nhưng...nó nói vậy là có ý gì?

Nó tiến ra ngoài thì gặp ngay hai người 1 nam 1 nữ, hai người này chính là người cầm đầu phá nhà nó.

Người con gái không biết nó là ai nhưng vừa thấy nó là cô ta không ưa gì mấy nên đã liếc nó.

Nó vừa nhìn thấy liền nhét môi khinh bỉ.

-Chó liếc.

Cô ta như chột dạ liền gắt lên.

-Mày nói ai đó con kia?

-Tôi nói cô à? Chột dạ sao?- Nó nhìn cô ta bằng ánh mắt sát lạnh làm cô ta khẽ rùn mình.

-Mày...- Cô ta vung tay định tát nó thì bị nó chụp lại.

-Đã nói chuyện thì đừng động tay động chân.

-Mày đang kiểm chuyện hả?- Tên con trai lên tiếng.

-Có trách thì trách ả ta...không biết điều- Nó gần từng chữ rồi hất tay ả ra.

-Mày...anh gọi cho tụi kia lại đi- ả quay sang nói với tên kia.

-Ừ- Tên kia đáp rồi lấy điện thoại ra.

Tên đó gọi cho ai đó rồi nhìn nó bằng ánh mắt thách thức. Nó chỉ nhét môi rồi nhún vai. Nó ngồi trên con motor và chuẩn bị xem kịch.

Không lâu sau thì có một nhóm người đi wave, ex,...dừng ngay trước cổng, những người đó tiếng vào. Ba mẹ nó, bà chủ nhà và những người gần đấy đều hiếu kỳ chạy ra xem.

-Có chuyện gì?-Một trong những tên kia hỏi.

-Con này kiểm chuyện với tụi tao- Tên vừa gọi điện chỉ vào nó.

Những tên kia nhìn nó mặt tên nào cũng tái mét. Bà chủ nhà thấy vậy thì chạy lại, bà nhìn nó rồi nhìn mấy tên kia. "Nếu như đât tội với mấy đứa này thì không yên thân đâu"_ bà nghĩ rồi quay sang nó.

-Thư ả...con đừng làm bậy nha di sẽ gọi cho cảnh sát đó.

Anh mắt nó nhìn bà mang đầy nỗi hận thù.

-Bà gọi đi...tốt nhất là bà nên gọi ngay đi rồi tôi cũng sẽ kiện bà.

-Di làm gì con chứ?- Bà ta bắt đầu run.

-Trả lời...tại sao có người phá nhà tôi thì bà không gọi mà bây giờ tôi chưa làm gì thì bà đòi báo cảnh sát?- Nó gần từng chữ.

-Di...di...- Mặt bà ta trắng bệch.

-Gọi đi rồi tôi sẽ đi hầu- Nó trừng mắt, giọng lạnh hơn băng.

Tên kia thấy mấy tên bạn của hắn bắt động thì cũng gắt lên.

-Tụi bây bị gì vậy? Sao không xử nó đi.

-Chào chị hai- Một trong những tên cuối đầu chào nó rồi mấy tên kia cũng cuối theo.

Nó không nói gì, anh mắt nó nhìn hai người 1 nam 1 nữ đó. Hai người kia thấy bất an trong lòng. Tại sao lại gọi nó là chị hai?

Từ cửa lại có thêm hai con motor dừng lại, hai cô gái bước xuống rồi tiến lại gần nó.

-Chào chị ba, chị tư- Mấy tên đó lại cuối đầu.

-Tôi cho mấy người hai lựa chọn...1 là mạng hai người đó...2 là mạng của các người- Jisan dùng ánh mắt sát lạnh quét sang từng tên.

-Dạ....-Mấy tên đó ập ứng. Một bên ả lệnh còn một bên là bạn...phải nên chọn bên nào đây?

-Sao nào?- Jisan hỏi.

-Dạ 1 ạ- Những tên đó nói lí nhí

-Tốt...giao cho mấy người đừng để tôi biết hai người đó còn sống- Jisan nói.

-Dạ- Mấy tên kia nói rồi kéo hai người kia đi. Họ giãy lên hét om sòm.

-Làm gì vậy hả? Tụi bây điên ả? Người nên bắt là con kia kia...

Nó lấy điện thoại gọi cho ai đó.

"..."

"Cho xe đến"

"..."

Nó tắt máy rồi cùng Jisan và Jesan tiến lại ba mẹ nó.

-Giới thiệu với ba mẹ đây là Jisan và Jesan bạn con- Nó chỉ hai người.

-Chào hai con- mẹ nó trả lời có chút thất thần. Sao mấy tên kia lại gọi nó là chị hai?

Tin...Tin...

Tiếng còi xe vang lên, ông quản gia già tiến lại nó.

-Chào ba vị tiểu thư...chào lão gia và lão phu nhân- Ông rất tinh mắt vừa nhìn là biết ba mẹ nó nên ông đã chào ngay.

-Đưa ba mẹ tôi về biệt thự đi- Nó ra lệnh.

-Vâng...mời lão gia và lão phu nhân- Ông đưa tay về chiếc Mercedes Benz S-Guard 600.

Ba mẹ nó nhìn nó, nó gật đầu hai ông bà tiến lại xe rồi leo lên.

Nó cùng Jisan và Jesan lên motor rồi chạy theo phía sau.

-Này cậu tìm Tiểu Phương lâu lắm rồi đó bộ không chán à?- Kansai hỏi hấn.

-Không...khi chưa tìm ra thì phải tiếp tục tìm- Hấn vừa nói xong thì Kansai rẽ vào đường nhà hấn cùng lúc tụi nó lướt ngang qua.

-Ê có nhỏ chạy con motor giống mình kia- Kansai nhìn theo Jisan đang chạy chiếc motor đen có đèn led xanh giống anh.

Hấn nhìn theo, người hấn chú ý là nó, cô gái chạy motor đen có đèn led đỏ giống hấn, có cảm giác gì đó quen thuộc dâng lên trong hấn.

Nó và hấn...đã lướt qua nhau...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tái Ngộ... Không Nhận Ra Nhau.

Nó cùng Jisan và Jesan đưa ba mẹ nó trở về biệt thự của nó, sau khi căn dặn ông quản gia đủ điều thì nó lên xe trở về biệt thự Hoa Hồng Trắng nơi ba nuôi nó tặng để tụi nó ở chung. Tụi nó cất xe vào gara xong thì ai về phòng nấy, nó vào phòng vừa vsen xong thì nó lăn ra ngủ ngon lành chắc do mấy hôm nay nó mất ngủ.

Reeng...Reeng

Điện thoại nó reo lên in ỏi, nó với tay lấy cũng chẳng buồn nhìn ai gọi mà nghe máy.

"Alo"

"Cậu với Jesan ở nhà mình đi siêu thị mua gì đó về nấu ăn. 6.30 pm rồi dậy đi để chuẩn bị 9.00 pm vào bar"

"Ừ"

Nó tắt máy rồi vui đầu ngủ tiếp. Jisan nói chuyện với nó xong thì ra gara lấy chiếc BMW rồi phóng đi.

Jisan chạy trên lộ với tốc độ cao đến ngã tư thì bỗng có một chiếc Lamborghini lao ra.

Két...Két...

Hai chiếc xe cùng thẳng lại làm mặt đường toét lửa. Trên chiếc Lamborghini có 1 nam 1 nữ bước xuống. Chàng trai thì điển trai đầy, cô gái cũng đẹp đẽ mà nhưng cô gái đó thốt ra chất giọng không được như vẻ ngoài cho lắm nha.

-Không biết nhìn đường à?

- Xuống đây nói chuyện nè- Chàng trai quát lên.

Jisan chán nản bước xuống, đùa với ai chứ đừng đùa với cô. Chàng trai vừa thấy Jisan thì ngớ người, Jisan đẹp hơn cô gái kia rất nhiều phải nói là 1 trời 1 vực luôn.

- Hai người sai mà còn nói à?- Jisan cau mày tức giận.

- Cô sai mà còn nói ai- Cô gái kia vênh mặt.

- Rõ ràng là hai người sai bộ không biết rõ sao?- Jisan bức xúc cãi lại.

- Cô...

- Được rồi là tôi sai- Chàng trai lên tiếng.

- Coi như anh biết điều- Cô nói rồi bỏ lên xe và phóng đi.

- Chia tay đi- Chàng trai nói xong thì lên xe phóng theo Jisan.

Cô gái hậm hực, chưa gì đã chia tay rồi. Chàng trai phóng xe theo Jisan đến siêu thị.

Cô đi đâu thì cậu đi theo đó, đi hết gian hàng này đến gian hàng khác. Jisan lấy xong những thứ cần tìm thì ra về. Cô biết có người theo sau này giờ nhưng thôi người ta đâu có ý xấu.

Jisan ra xe rồi phóng xe đi ngay. Chiếc Lamborghini vẫn theo phía sau cô. Cô cho xe vào rẽ trái, rồi rẽ phải, tiếp tục rẽ trái rồi chạy thẳng về biệt thự. May là đường này có nhiều lối rẽ còn không thì không biết tên kia sẽ theo cô đến bao giờ nữa.

...

Kansai về nhà, cô gái anh vừa gặp quá đặc biệt, có lẽ anh đã trúng tiếng sét ái tình cũng nên. Anh vội lấy điện thoại gọi cho ai đó.

"Chia tay nha em mình bên nhau cũng được 1 ngày rồi"

Cậu tắt máy rồi lại gọi tiếp.

"Chia tay nha em em bên anh được 9 giờ rồi đó"

Cậu lại bấm bấm nhấn tin, duy nhất 1 tin mà gửi tới 5 người.

"Mình chia tay nha"

Cậu mỉm cười rồi chạy lên thay đồ để đến bar.

...

Sau khi dùng bữa nó cùng Jisan và Jesan đến bar. Tụi nó leo lên motor rồi phóng đi.

Kít...Kít...Kít

Ba chiếc motor dừng lại tụi nó đi vào trong, vừa tới cửa Jesan đưa chân thủ thế thì nó ngăn lại. Nó liếc nhìn hai tên bảo vệ, hai tên đó liền mở cửa cho tụi nó vào.

Nó cùng Jisan và Jesan theo lối mật để xuống một căn phòng khá lớn và mang một u tối.

Cạch

Nó rà thẻ của bang, sau khi xác nhận xong thì tụi nó vào trong.

- Chào chị hai, hị ba, chị tư- Joong Min ngồi ở sofa vừa thấy tụi nó thì vội đứng lên chào.

- Ừ hai người đó- Nó giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh hỏi cậu.

- Xong hết rồi ạ- Cậu nói xong thì né qua một bên cho nó đi vào bàn.

Nó tiến lại và mở laptop vào mục video. Nó nhấp chuột vào clip có sẵn.

- Jisan, Jesan- Nó gọi.

Jisan cùng Jesan đi lại và nhìn vào màn hình.

Màn hình đang chiếu có một nam một nữ đang bị hành hạ không thương tiếc. Mặt mày, thân thể đều dính đầy máu.

Đang xem đến lúc tên đàn em của nó đưa súng lên thì nó gấp laptop lại.

-Con này đang khúc hấp dẫn- Jisan trách cứ.

-Ừ sao không xem hết luôn đi- Jesan cũng vậy.

-Biết kết quả rồi coi lài gì nữa- Nó nói rồi quay sang Joong Min- Phòng V.I.P 1

-Chị...- Cậu lấp lửng.

-Chuyện gì?- Nó hỏi.

-Phòng V.I.P 1 đang có khách ạ- Cậu cuối đầu.

-Không nói nhiều.

Nói rồi tụi nó bước ra ngoài đi tới phòng V.I.P 1. Joong Min chạy theo nài nỉ mời tụi nó nhường một lần qua phòng V.I.P 2 nhưng tụi nó chỉ thốt ra một từ duy nhất "không"

Râm

Jisan đập vào cửa làm nó vắng ra, những người trong phòng đều giật mình trừ ba người con trai.

Ba người đó nhìn ra ai cũng mang sắc mặt lạnh hơn băng tỏ ý không vui. Kế bên mỗi người là hai cô gái tóc đỏ tóc vàng đang ra vẻ sợ hãi nép vào người họ.

-Ai?- Kensai lên tiếng.

-K-e-n-s-a-i- Jesan gằn từng chữ.

Kensai vừa nhận ra giọng nói quen thuộc thì liền im bặt, anh vội đẩy hai con ngồi kế ra xa.

-Tự dưng đẩy em- Một trong hai con nũng nịu.

-Im- Anh trừng mắt.

Jesan đi vào đứng trước anh, cô đẩy nhỏ ngồi bên trái ra và ngồi xuống.

Cô nhẹ nhàng vuốt lên mặt anh rồi lần xuống cúc áo gỡ bỏ cúc đầu. Từng động tác nhẹ nhàng, êm dịu nhưng làm anh đỏ hết mồ hôi hột.

-Làm vậy đúng chưa anh?- Jesan thì thầm vào tai anh.

Anh chỉ im lặng và nuốt nước bọt ừng ực.

-Sao-anh-dám-hả?- Jesan đột nhiên đưa tay còn lại lên véo tai anh.

-Vợ à chồng sai rồi...au...tha lỗi cho chồng đi...aida...- Anh nài nỉ nhìn mà thương.

-Anh hay lắm...anh chết với tui- Jesan buông ra.

Kensai ngồi ôm lấy tai khóc lên khóc xuồng "mụ phù thủy" _ Anh làm bầm.

Kansai ngồi nhìn Jisan, anh thấy quen lắm gặp ở đâu rồi thì phải (trong tối sao thấy mặt mà quen với không).

"Không lẽ...Chắc không phải đâu" _ Anh suy nghĩ mãi vẫn không rời cô.

Còn hấn, hấn cứ nhìn chăm chăm vào nó. Có cảm giác gì đó rất quen thuộc, tim hấn không ngừng đập mạnh. Hấn trở lại phong thái ngày thường liếc ngang nó.

Jisan tiếng lại ngồi xuống chỗ đẩy nhỏ ngồi kế Kansai ra rồi thản nhiên ngồi xuống.

-Biết hết đi- Nó lên tiếng.

-Cô lấy quyền gì chứ?- Nhỏ ngồi kể hần đứng dậy hỏi nó.

-Chủ bar- Nó thốt ra xong thì những nhỏ đó cũng không thể chối nữa luyến tiếc mà rời đi.

Nó nhìn hần bằng ánh mắt khinh bỉ rồi lại chỗ trống ngồi xuống. Chính bản thân nó cũng không biết tại sao nó lại không vui. Cảm giác rất kì lạ.

Về phần hần, ánh mắt của nó có nhanh đến đâu thì cũng không thoát được hần, hần đang rất bức bối, tại sao nó lại nhìn hần như vậy.

-Kensai mày có vợ sao không báo cho anh em- Kansai nói.

-Ồ thì...-Anh ấp úng vừa thấy Jesan lườm liền vội nói- Thì chưa đến lúc thôi.

-Giờ thì giới thiệu nha! Đây là Jesan bà xã tao còn đây là Josan và Jisan em gái nuôi của tao đều 17 tuổi. Giới thiệu với ba đứa đây là Kinsai bạn anh và Kesai em họ anh- Kansai chỉ từng người.

-Chào- Kensai đưa tay về phía Jisan ngờ ý muốn bắt tay.

-Chào- Jisan mỉm cười bắt tay.

Nó và hần không nói gì, im lặng tốt độ. Có phải nó và hần sẽ không bao giờ nhận ra nhau? Nhưng nếu như có thì phải đến bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trường Mới

*6.00 pm*Nó ở dưới bếp nấu bữa sáng, tiện tay nó ấn vào cái chuông màu đỏ.

Không lâu sau từ trên lầu Jisan và Jesan chạy xuống, tóc tai cả hai đều rối hết cả lên.

-Oáp...Có chuyện gì vậy?- Jisan ngáp ngắn ngáp dài.

-Mới sáng sớm mà gọi rồi- Jesan vuốt vuốt lại tóc.

-Đồng phục trong phòng đó hai cậu vào thay đi- Nó nói không nhìn hai người.

-Đồng phục?- Cả hai đồng thanh

-Ừ.

-Thôi không đi học đâu- Jisan bĩu môi.

-Không đi thì về lại tổ chức- Nó gỡ tạp dề ra rồi đi lên phòng.

-Sao phải ép người vậy chứ.- Jesan mặt mày bí xị.

-Chịu- Jisan nhúng vai rồi lên phòng.

30' sau

Nó, Jisan, Jesan cùng lúc bước xuống. Cả ba đều trong bộ đồng phục caro đỏ_đen, trông rất đáng yêu.

Cả ba cùng dùng bữa sáng rồi đến trường.

Kít...kít...kít

Nó xuống từ con BMW, Jisan thì Audi còn Jesan thì Lamborghini.

Những học sinh trong trường bắt đầu chú ý đến tụi nó, lời xì xầm cũng nổi lên.

-Nay có hồ ly rồi- Hs 1

-Haizz...có đối thủ bây ời- Hs2.

-Hò ly?- Hs3.

-.....

Trường nó nhón nháo lên bàn tán, Jisan thờ dài và lắc đầu.

-Đi thôi- Nó nói.

Tụi nó đi qua mặt tất cả học sinh mà đến phòng hiệu trưởng.

Cốc...cốc

Nó gõ cửa.

Cánh cửa mở ra, ông hiệu trưởng thấy tụi nó thì liền cúi đầu.

-Chào ba vị tiểu thư.

-Sếp lớp chưa?- Jisan hỏi.

-Rồi...ba vị học 12AA.

-Ồ 12 luôn đấy- Jisan gật gù đầu.

-Ông đừng cho ai biết về thân thế của tui tôi rõ chưa- Jisan liếc nhìn ông.

-Sáng đi xe vào trường vậy mà kêu dẫu- Jisan bĩu môi.

-Ồ ha tại quên chứ bộ- Jisan phồng má.

-Vào lớp thôi- Nó đứng dậy rồi ra ngoài.

-Ba vị đi thông thả- Ông HT cúi đầu không dám ngăn lên.

Tụi nó đi lên lầu, đi 3 tầng rồi mà mới tới dãy lớp 11. Jisan thở hồng hộc than trời.

-Cái trường quái quỷ gì vậy? Đi này giờ mà chẳng biết cái lớp 12AA gì đó ở đâu.

-Tới rồi kìa- Jisan chỉ lên bảng hiệu 12AA.

Tụi nó nhìn vào trong thì thấy bà cô ngồi ở bàn giáo viên. Vừa thấy tụi nó bà cô liền đi ra cửa.

-Chào! Cô là Ly, rất hân hạnh chào đón các em vào 12AA.

-Chào cô- Tụi nó đồng thanh.

-Ba em chờ xíu để cô vào giới thiệu đã- Cô Ly cười rồi vào trong lớp.

Tụi nó nhìn nhau rồi thở dài.

-Lớp chúng ta hôm nay có ba bạn mới, các em vỗ tay hoan nghênh ba bạn nào.

Bốp...bốp...bốp

Lớp nó vỗ tay rần rần trừ ba người cuối lớp (chắc mấy bạn biết ài)

Tụi nó bước vào trong sự ghen tỵ của con gái và những ánh mắt hình trái tim của con trai.

-Chào mình là Trần Thiệu Hà có thể gọi là Jisan- Jisan nói kèm theo cái đá mắt.

-Ơ bà xã- Ở cuối lớp Kensai đang nằm trên bàn vừa nghe tiếng Jisan thì anh bật dậy ngay.

"Ồ" _ Cả lớp đồng thanh.

-Chào mình là Trần Bảo Trúc cứ gọi là Jisan- Jisan mỉm cười khoe cái răng khềnh đáng yêu.

-Cô gái hôm qua- Kansai há hốc mồm.

"Ồ" _ Đồng thanh tập 2.

-Lâm Kỳ Phương Thư gọi là Josan- Nó giữ nguyên bộ mặt lạnh tanh nói với mọi người.

Hắn đang nghe nhạc ở cuối lớp thì giật mình nhìn giáo giác xung quanh rồi chột hấn nhìn nó. Nó cũng có nhiều nét rất giống Tiểu Phương của hấn (cả 2 là 1 đó bác ạ)

Cả lớp im phăng phắc ai cũng thấy lạnh lạnh sống lưng. Cô Ly thấy vậy nên lên tiếng.

-Thôi...nếu hai em biết Thế nguyên và Tuấn Du thì...Bảo Trúc em ngồi với Thế Nguyên còn...Thiệu Hà em ngồi với Tuấn Du...Phương Thư em ngồi với Quân Anh nha lớp hết chỗ rồi- Cô ly nhìn nó cười cười.

Tụi nó bước về chỗ, trong lòng nó có gì đó rất khó tả. Nó ngồi xuống và nhìn lên bảng không nhìn hấn lấy một lần.

-Bây giờ chúng ta vào bài mới- Cô ly nói rồi trở về bàn giáo viên.

Nó mở ba lô lấy sách, vở và bóp viết. Cô giáo ở trên nói gì thì nói đều ghi chép lại rất cẩn thận.

-Cô cũng rảnh quá ha- Hấn nhết môi

-Tôi vậy đó- Nó nói không nhìn Hấn

-Cô...-Hấn tự dưng thấy cứng họng

Reng...reng

Tiếng chuông ra chơi vang lên. Jisan và Jesan ở cửa nói chuyện cùng Kansai và Kensai, đột nhiên Kansai xuống bàn Hấn.

-Josan...Jisan gọi cô kia- Anh chỉ tay về phía Jisan.

Nó không trả lời mà cắt hết tập vở rồi đi ra. Nó vừa bước đi khỏi thì Kansai hỏi hấn.

-Nè mày có thấy gì lạ không?

-Gì là gì?- Hấn nhú mày.

-Thì Josan đó, tao cảm thấy cô ấy rất quen thuộc mà ngoại hình của cô ấy cũng có nhiều phần rất giống Phương Thư.- Kansai đưa ra ý kiến của mình.

-Cô ta cũng tên Phương Thư, ngay cả họ tên cũng giống- Hấn gật gù.

-Có khi nào...

-Josan là Tiểu Phương?- Cả hai cùng đồng thanh.

-Không thể nào, Tiểu Phương sẽ không máu lạnh thế đâu.- Hấn lắc đầu.

-Ừ cũng đúng chắc mình nhầm lẫn. Nhưng mà sao lại có sự trùng hợp đến thế?

Hấn nhún vai.

-Phương Thư đã về đón dì và dựng đi nơi khác sống rồi! Tao không biết bây giờ đang ở đâu và cũng đổi luôn số điện thoại- Hấn đưa tay lên cầm tờ về suy tư.

-Hai thằng bây định nhìn đối à?- Từ cửa Kensai nói vọng vào.

-Tụi tui chờ hai anh lâu lắm rồi đó- Tới lượt Jisan.

-Ừ ra liền- Kansai nói xong thì lúi hấn ra theo.

Jisan, Jesan, Kansai và Kensai đi trước còn nó và hấn đi sau. Nó vừa đi vừa bấm điện thoại liên tục, nhiều lúc hấn có đưa mắt nhìn trộm nó, hấn cũng không biết tại sao hấn lại như vậy. Nó biết hấn nhìn vậy giờ nên cũng có chút ngượng, tìm nó lại càng đập nhanh và mạnh hơn.

Nó cất điện thoại vào và bước đi nhanh hơn để lại hấn ở phía sau nhìn theo nó.

Đến canteen trường, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tụi nó và tụi hấn. Tuy nhiên nhiên là không phải vì tụi nó mà là vì ba người được xem là "Prince" của

trường.

Từng bước đi của tụi hấn làm cho những girl có mặt ở canteen hết ầm lên. Tụi nó cảm thấy hơi bị "lép vế" nên tách lẻ đi hướng khác.

Tụi hấn thấy vậy thì chạy theo sau tụi nó. Tụi nó chọn một bàn khuất và ngồi xuống. Kansai định kéo ghế ngồi thì Jisan liếc mắt và nói.

-Còn nhiều bàn trống kia, sao cứ phải theo tụi tui thế?

-Tôi thích ngồi chung với cô.- Kansai trả lời sát áp sát mặt vào mặt của Jisan, tặng lên trán cô một nụ hôn nhẹ.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, ngay cả Jisan cũng đứng hình. Cô nàng chớp chớp mắt vài cái rồi hét lên

-Cái tên Kia! Ai cho anh hôn tui hả?

-Tui cho- Kansai nhún vai và ngồi xuống.

Jisan đỏ hết cả mặt, không phải vì cô đang ngượng mà là đang tức tối với hành động vừa rồi. Jisan đảo mắt nhìn xung quanh thì thấy ai nấy đều lườm cô. Cô úp mặt xuống bàn và đưa tay véo mạnh vào tay của Kansai.

-A...cô bị hâm à?- Anh hét lên.

-Thôi cho tui xin đi, hai người cứ như chó với mèo ý. Học hỏi vợ chồng nhà tui này- Jisan kéo tay Kansai ngồi xuống.

-Nè tui có quen hấn đâu mà bảo phải thân mật giống hai người- Jisan vẫn không ngấn mặt lên.

-Vậy ý cô là nếu quen tui thì cô sẽ giống Jisan chứ gì?- Kansai cười mỉm.

-Anh...

-Đù rồi, mấy cô cậu ăn gì để tui lấy- Kansai thở dài.

-Anh Ken dễ thương cho em hamburger và ca cao nóng nha- Jisan cười cười.

-Anh lấy cho em giống Jisan đi- Jisan mỉm cười với anh.

-Cho em kem chocolate được rồi- Nó vừa cầm cúi bấm điện thoại vừa nói.

-Ok còn hai thằng bây- Kansai nhướn mày.

-Tao thì giống bà xã đi- Kansai nhìn Jisan nói trêu.

Jisan "Hừ" một cái rồi quay mặt đi.

-Kem vani- Hấn cũng giống nó cứ chăm chú vào chiếc điện thoại.

-Mấy em ơi!!! Cho anh những thứ vừa gọi.- Kansai nở nụ cười thiên thần.

Những Girl đều rầm rập nghe theo, chen nhau lấy cho Kensai.

-Khỏi mắt công- Anh khoát vai Jisan.

Jisan liền lườm anh, thấy vậy anh liền cười trừ lấy lòng.

Có ba đứa con gái tiến lại gần phía tụi nó. Trên tay đều cầm ly nước cam, nhỏ đứng đầu đi lại gần nó và đã "vô tình" làm cả ly đổ từ lên áo nó.

Nó buông điện thoại xuống và liếc nhìn nhỏ.

-Xin lỗi cậu nha- Nhỏ ra vẻ hối lỗi.

Nó chỉ im lặng không trả lời.

-Cô không có mắt à?- Jisan tức tối nhìn nhỏ.

-Chẳng phải tui đã xin lỗi rồi sao?- Nhỏ cãi lại.

-Bô tưởng xin lỗi là xong à?- Jisan quát lên.

-Với mấy loại con nhà nghèo như mấy người được tui xin lỗi là phúc đức lắm rồi còn lên mặt à?- Nhỏ nói giọng khinh bỉ.

Rầm

-Tôi nói cho cô biết: Xin lỗi tội này không dễ vậy đâu cần có thành ý kia- Jisan đập mạnh vào bàn.

-Đúng xin lỗi thì phải quỳ xuống, khoanh tay và cúi đầu- Jisan nhét môi.

-Mấy người là cái thứ gì mà bắt tôi phải làm? Chẳng qua mấy người chỉ là hạng gái nhà nghèo được về ngoài mà quyền rũ Prince của chúng tôi thôi- Nhỏ liếc mắt nhìn tội nó.

Nó đứng dậy, phui phui nơi vết nước cam bị đổ rồi nhìn nhỏ bằng đôi mắt lãnh băng.

-Nói đủ chưa?

Nhỏ rùn mình vài cái nhưng cố bướng mà cãi lại.

-Chưa đó! Thì sao? Bộ ba mẹ cô không biết dạy hay sao mà...

Bốp

Nó vung tay tát thẳng vào mặt nhỏ làm nhỏ ngã nhào ra đất.

-Hô không lên tiếng thì tưởng là mèo ngủ.

Nó nói rồi bỏ đi. Mọi người đều ngạc nhiên trừ tội hấn và tội nó. Jisan bước lại gần nhỏ, lắc nhẹ đầu cô nói.

-Tội chưa, sắp có biến rồi đây.

Nói rồi Jisan cũng bỏ đi. Tội lướt Jisan, cô đi lại gần nhỏ và ngồi xuống. Cô đưa tay của mình lên vuốt bên má vừa bị tát của nhỏ.

-Cô tới số rồi.

Cùng lúc đó THT vừa chạy vào trong Canteen ông vừa nghe học sinh báo là dưới canteen có đánh nhau.

Ông bước vào thì thấy Jisan và nhỏ kia, ông liền tái mặt.

-Tiểu thư...- Ông áp ứng.

-Ông biết làm gì rồi đó- Jisan đứng dậy rồi ra ngoài.

Ông đứng thẩn người nhìn theo bóng cô khuất dần.

Kansai đi ngang qua ông nói

-Sa thái.

Tội lướt Kensai cũng để lại hai từ

-Cô ta.

Hấn không nói gì, hai tay thông dong trong túi mà vô tình lướt qua ông.

Ông lắc đầu nhìn nhỏ.

-Lên phòng HT ngay.

Nói rồi ông cũng đi theo sau tội hấn.

Nó đến khu vườn cấm sau trường, thả người nằm lên bãi cỏ mềm, hai mắt nó nhắm hờ như ngủ. Hấn không biết từ lúc nào đã theo nó ra đây, Hấn cũng nằm xuống bãi cỏ và khẽ nhìn nó.

-Đến làm gì?- Nó hỏi nhưng không mở mắt.

-Tìm cô- Hấn khẽ nói.

-Tìm tôi?- Nó mở mắt ra, đôi mày thanh tú nhíu lại.

-Nói thật đi, cô là ai? Từ đâu đến?

-Anh không nên biết nhiều.- Nó bật dậy rồi bước đi một mạch.

Hắn ngồi dậy nhìn theo nó, chính hắn cũng không biết tại sao khi nói chuyện với nó hay chỉ là cái nhìn thật nhẹ cũng đủ làm tim hắn đập mạnh liên hồi.

Về phần nó, nó cảm thấy có gì đó rất khó tả, ở bên hắn nó có cảm giác như Vic đang thật gần bên nó. Tim nó cũng đập mạnh không ngừng. Nó không biết từ khi nào mà tình cảm anh-em trong nó lại được biến thành tình yêu.

Có sự nhớ nhung, có sự chờ đợi và cả trái tim nó đang hướng về cậu nhóc mang tên Vic.

Nó sẽ chờ Vic về. Dù thời gian có trôi qua đến đâu đi nữa nó cũng sẽ đợi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Là Bạn Trai Em!

Nó ngồi học trong lớp bỗng điện thoại đổ chuông liên hồi. Nó trượt nút xanh và áp vào tai..."

Nó ngắt máy rồi cất tập vở vào, nhìn Jisan và Jesan nó khẽ gật đầu. Jisan và Jesan thấy vậy đều cất hết đồ vào rồi theo sau nó.

Tụi nó cùng đi ra khỏi lớp học. Ông thầy thấy thế liền đập bàn trừng mắt nhìn tụi nó.

-Máy em có biết bây giờ là đang trong giờ học không? Sao lại dám ra khỏi lớp?

Jisan không trả lời. Cô lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

"Sa thái ngay cho tôi"

Cô sập máy và nhìn ông thầy một cách thách thức.

"Mời thầy Hùng đang dạy bộ môn Toán của lớp 12AA quay lại phòng giáo viên thu dọn hành lý rồi khỏi trường"_Tiếng loa phát thanh của trường vang lên.

Lớp nó nghe vậy liền hét ầm lên cuối cùng ông thầy mà lớp nó ghét nhất cũng bị tổng ra khỏi trường.

Tụi nó nhét môi rồi quay đi để lại ông thầy với nét mặt trắng bệch.

Tụi hắn này giờ xem như chẳng thấy gì nhưng khi tụi nó rời đi thì tụi hắn cũng theo phía sau.

Tụi nó phóng xe thật nhanh đến bãi đất trống khá xa trung tâm thành phố. Khi xuống xe thì không biết tụi nó đã thay đồ khi nào, bộ đồng phục lúc này bây giờ đã thành những bộ đồ đen từ đầu đến chân.

Tụi nó vào trong cùng với Joong Min.

Tụi hắn thấy vậy liền thập thò theo sau.

- Ê mấy người đó đang định làm gì thế?- Kansai nghi hoặc hỏi.

- Theo thông tin tao vừa cập nhật từ Jesan thì họ đi...đánh nhau- Kansai nói mà mắt vẫn nhìn chăm chăm theo tụi nó.

Hắn nheo mắt nhìn, phải chăng nó sẽ đánh nhau với...thôi thôi hắn không muốn nghĩ đến nữa.

Tụi nó bước vào theo sau là Joong Min ở và một số đàn em khác. Dừng trước một nhóm người khác ở phía đối diện, nó kêu ngao nghênh mặt nhìn.

- Hừ...Phải công nhận một điều mấy cô cũng có khí chất lắm chứ. Nhưng tôi muốn xem mấy cô có tài cán gì...- Nói đến đây ả ta ngừng lại một chút rồi tự nhiên bật dậy quát lên- Mấy cô nghĩ mình là ai mà dám cướp đi chiếc ghế của tôi ở Thế Giới Ngầm này hơn nữa còn đánh Minh Quân của tôi hại anh ấy phải mất mạng. Tôi sẽ trả thù tất cả những gì mấy cô đã cho tôi.

- Tôi nghĩ cô đã hiểu lầm gì đó rồi.- Nó nhàn nhạt nói.

- Hiểu lắm?- Ồ hỏi vặn lại, giọng vô cùng khinh bỉ.

- Chúng tôi chẳng làm gì anh ta cả, chỉ tại anh ta thấy mình vô dụng nên muốn mọi người không nói này nọ về anh ta thôi.- Jisan nhết môi nói.

- Đủ rồi! Tôi không cần nhiều lời thanh toán một lượt đi.

- Nếu cô muốn- Jisan nặn ra nụ cười nham hiểm.

- Được...Lên!!!- Ồ ra hiệu cho đàn em xông lên.

Bên tụi nó cũng đã thủ sẵn rồi, bao lâu nay cũng ngứa tay nên bây giờ ờ..."sung".

Nó nhảy vào hét đánh rồi lại đá, tung ra những đòn thật đẹp mắt, ả kia ngồi một bên xem kịch. Jisan và Jesan cũng ra đòn. Họ không muốn sử dụng vũ khí vì những loại tép riu này không cần phải rườm rà.

Lúc tụi nó sắp thắng trận, thì ả ta liền rút súng ra nhắm thẳng vào nó.

Hắn cùng hai người kia đang nấp sau bụi rậm thấy vậy liền lao ra. Hắn chạy đến ôm lấy nó đẩy sang một bên.

ĐOÀNG

Tiếng súng phát ra, nó té sang một bên, cả thân mình đều dính đầy cát bụi. Chỉ có hắn bị đạn suốt qua tay tạo nên một vết thương dài đầy máu. Nó rút súng ngay thất lưng ra nhắm vào ả ta.

Đoàng

Lại thêm một tiếng súng nữa phát ra. Viên đạn của nó xuyên thẳng qua tim của ả làm cho ả chao đảo rồi quy xuống chết không kịp nhắm mắt.

- Dừng lại.- Jisan hô to- Thủ lĩnh của mấy người đã chết. Nếu muốn sống thì mau chóng đầu hàng về LIRIK đi.

...

Nó cùng hắn đi vào phòng khách trong biệt thự của tụi nó. Nhìn hắn bị như thế tim nó liền nhói lên.

- Ngồi xuống đó đi để tôi lấy hộp y tế.- Nó đưa tay về phía ghế sofa.

Hắn gật đầu và ngồi xuống, tay trái vẫn còn vịn lấy vết thương.

Nó vào trong lấy hộp y tế rồi quay trở ra, ngồi xuống kể hắn nó khẽ lấy ta hắn ra rồi sẫm soi vết thương. Nó lấy trong hộp ra những thứ như bông gòn, thuốc sát trùng, oxi già, v...v... Nó sát trùng cho hắn, làm một cách thật nhẹ nhàng, tìm hắn lại dâng lên một cảm giác ấm áp.

- Đau không?- Nó hỏi.

- Ồ không - Hắn trả lời.

- Ồ lại dùng bữa với tôi luôn đi. Jisan và Jesan có lẽ tối mới về.- Nó ra yêu cầu.

Tất nhiên là hắn cảm thấy vui trong lòng nhưng chẳng lộ ra ngoài. Khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

- Được- Hắn trả lời bằng một câu gọn lỏn.

Sau khi băng vết thương xong nó xuống bếp nấu bữa tối, trong khi nó đang loay hoay dưới bếp thì hắn bước xuống.

Càng nhìn nó không hiểu sao hình ảnh của Tiểu Phương lại càng hiện về trong tâm trí hắn. Đôi chân hắn không tự chủ mà tiến lại gần nó.

Nó đang nếm thức ăn thì đột nhiên có một vòng tay ôm lấy eo nó, nó hơi giật mình. Hắn ôm lấy nó từ phía sau nhẹ nhàng thì thầm bên tay nó.

- Một chút thôi.

Nó như bất động, vòng tay này, hơi ấm này. ...rất quen rất rất quen. Không biết vì lý do gì mà mắt của nó lại tuông ra thứ chất lỏng không màu.

Hắn luyến tiếc nới lỏng vòng tay, buông nó ra. Hắn nhìn nó tự nhiên thấy nhói trong tim, tại sao nó lại khóc? Hắn đã làm gì không đúng với nó chẳng?

Hắn nhanh chóng đưa tay lên lau đi hai hàng nước mắt của nó. Do lần đầu hắn thấy một người con gái rơi nước mắt nên hắn cứ loạng lên không biết phải làm như thế nào.

- Cô...cô sao vậy? Tôi...tôi xin lỗi!!- Hắn lúng túng nói.

Nó đưa tay lên lau nước mắt rồi trở lại với công việc của mình.

- Không có gì đâu?

Tuyệt đối không được để một ai thấy được sự yếu đuối tồn tại trong nó, dù một ít cũng không.

Dùng bữa xong nó lấy xe đưa hấn về, hấn chỉ lối cho nó đi. Càng chạy nó càng thấy quen quen, con đường này... là lối vào nơi sống của nó lúc trước. Nó liền đảo đôi mắt sắt bén liếc nhìn hấn. Không lẽ...

Vừa đến đầu ngõ đột nhiên nó có điện thoại, nó nhát máy lên nghe.

"Alo"

"Cậu đang ở đâu thế?"

"Mình đang đi công chuyện"

"Cậu về nhanh nha mình có chuyện này muốn nói với cậu"

"Ừ Jisan đã về chưa"

"Về rồi chỉ thiếu cậu thôi"

"Ok chờ xíu nữa đi"

"Ồ nhanh nha"

Nó ngắt máy rồi nhìn hấn nói.

- Tôi đưa anh về rồi sẽ về ngay không thể ở lại chơi được.

- Không sao đâu lần sau cũng được mà- Hấn khẽ cười- Nhưng dù sao cũng cảm ơn cô rất nhiều.

- Về chuyện gì?- Nó cau mày.

Hấn mỉm cười ấm áp rồi chỉ tay vào vết thương.

- Thôi cô về đi. Chỉ còn vài bước nữa là tới nhà tôi rồi.

- Anh tự vào được không?

- Được mà.

Hấn nói rồi mở cửa ra ngoài. Nó bắt đầu khởi động xe, nó gật đầu chào hấn song cũng vụt đi.

Hấn mỉm cười nhìn theo sau "Có phải là em không?"

...

Giờ ra chơi, nó lảng lảng ra sau trường, đến khu vườn cấm, nó vừa đi vừa suy nghĩ. Sao vừa reo chuông thì hấn lại chạy đi mất tâm rồi. Không được, sao nó cứ suy nghĩ về hấn chứ.

Đang suy nghĩ mong lung thì nó nghe một giọng hát làm tan chảy con tim sắt đá của nó. Nhưng không phải vì giọng hát mà là lời bài hát.

"Một nàng tiên nhỏ có đôi cánh đẹp biết bao,

Bay lên trời nàng ánh lên muôn vì sao.

Và nàng tiên đó đã hóa thành cô bé đáng yêu,

Có tên là Tiểu Phương của Vic Ca.

Bầu trời rộng lớn Trái Đất vẫn cứ quay,

Ta tìm nhau giữa chốn tấp nập người qua.

Một bài ca nhỏ dành cho cô bé dễ thương,

Sẽ hứa rằng 'Mãi bên nhau trọn đời'"

Nó ngây người ra, bài hát này là của Vic mà, chẳng lẽ Vic đã quay lại với nó.

Nó mỉm cười không kiềm được nước mắt, nó liền bước ra gọi tên người nó hàng ngày vẫn chờ đợi.

- Vic.

Nó tự nhiên đỡ người, nhìn con người ngay trước mắt.

Hắn...hắn...là hắn sao?

- Kinsai...sao lại là anh?- Nó áp úng.

Hắn nhìn nó, người...người hắn tìm đang ở đây sao?

Bước lại gần nó, hắn vươn tay ôm lấy nó vào lòng.

- Tiểu...Phuong.

Nó ôm chặt lấy hắn. Vic...Vic của nó ở bên nó trong những ngày qua mà nó lại không cảm nhận thấy. Nó không nhận ra được.

- Anh xin lỗi. Tại sao anh lại không nhận ra em chứ.

- Không... Không sao anh về với em là được rồi.

- Em đi đâu? Em làm gì trong suốt 2 năm qua? Em để anh chờ đợi hết ngày này qua ngày khác. Biết anh đã nhớ em đến phát điên không?

- Em...Em muốn rút ngắn thời gian chờ đợi anh, em muốn thời gian ở trong đó sẽ làm em bận rộn mà không thể nhớ anh nhiều hơn.

Hắn buông nó ra, lau đi những giọt nước mắt của nó, hắn nhẹ hôn lên đôi môi mềm. Tim nó không ngừng đập mạnh, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn nó đáp trả lại bằng nụ hôn nồng nhiệt.

Nó và hắn cảm thấy thiếu không khí trầm trọng đành luyến tiếc rời bờ môi đó.

- Anh cảm em qua lại mật thiết với người con trai khác biết chưa.- Hắn ôm nó.

- Anh lấy quyền gì chứ?- Nó cau mày.

- Tất nhiên là bạn trai em.

- Em đã đồng ý đâu?

- Nhưng anh đồng ý là được.

Nó trề môi rồi nhón gót lên nói với hắn.

- Yêu anh quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Không!

Nó cùng Jisan và Jesan xuống xe và bước vào trường. Hàng trăm con mắt ở đây đều hướng về phía tụi nó. Xe của tụi hắn cũng dừng lại. Hắn, Kansai và Kensai bước ra. Kansai đi lại gần Jisan, kề sát mặt của mình vào mặt nhỏ nhìn chằm chằm.

Jisan tròn tròn mắt, nhỏ cắn cắn môi và cười tươi, tay thì vỗ vỗ vào mặt Kansai.

-Rót mắt bây giờ.

Kansai đầu như bốc hỏa, cậu trừng mắt rồi nghiêng răng.

-Hay là cô không kiềm nổi trước ánh mắt đa tình này của tôi?

Jisan bực tức dí nắm đấm trước mặt Kansai.

-Nếu cậu mà nhìn tôi với ánh mắt sói già đó nữa thì đừng có trách.

-Thôi thôi cho xin đi mà!- Jesan và Kansai nhảy vào giữa.

-Hai người làm gì mà hễ gặp nhau là cãi vã um trời hết vậy?- Jesan chau mày.

-Cậu tránh ra, hôm nay mình sẽ cho tên tiểu tử này một trận.- Jisan kéo Jesan ra.

-Tôi sợ cô chắc.- Kansai nghênh mặt.

-Ngon thì nhào vô, xem ai sợ ai cho biết.- Jisan ương bướng thách thức.

-Đánh nhau đi!- Nó đi giữa hai người và lạnh nhạt nói.

Hắn nhìn theo nó, thấy nó vừa đi thì hắn đưa tay kéo lại.

Nó theo phản xạ của mình. Hễ ai mà ra tay sau lưng nó thì nó sẽ xử một cách gọn lẹ, không cần biết là ai. Nhưng hắn cũng đâu phải hạng tầm thường. Lúc nó xoay người định khóa tay hắn thì hắn đã nhanh chóng giữ chặt hai tay nó lại.

Mọi người xung quanh hò hét ầm lên. Nó mặc kệ, chỉ liếc mắt hỏi hắn.

-Muốn gì?

-Kiểm chuyện!- Môi hắn hơi nhếch lên.

-Tôi chẳng rảnh để đùa đâu.- Nó giật tay ra.

-Sân sau.- Hắn nói thầm trong miệng.

Môi nó hơi cong lên rồi tắt hẳn, nó nhanh tay kéo Jisan và Jesan về lớp.

Nó quăng ba-lô lên bàn và thả người xuống ghế. Hai chân nó đưa lên gác hẳn lên bàn, dáng ngồi như một đàn chim. Lưng nó tựa vào tường, miệng còn đang nhai kẹo cao su. Gương mặt toát lên phong cách bụi bặm.

Toàn thể học sinh trong lớp bắt đầu bàn tán. Họ đã biết chắc chắn kết quả của nó khi xâm phạm đến bàn học của hắn.

Hắn cho hai tay vào túi, ung dung bước vào lớp. Nhìn hắn từ trên xuống dưới, thật đúng với nữ sinh trường này khi gọi hắn là "Hoàng Tử". Hắn hoàn toàn không vướn phải một hạt bụi trần. Hắn cùng Kansai và Kensai về chỗ ngồi.

Mọi người ở đây đều im bật, chỉ còn những ánh mắt dõi theo chờ đợi một điều gì đó.

Hắn lại chỗ, quăng ba-lô lên bàn và nhẹ nhàng nói với nó.

-Em yêu, đây là chỗ của anh!

Đám đông bây giờ đều nháo nhào, xôn xao bàn tán đủ thứ. Ngay cả Jisan, Jesan, Kansai và Kensai còn phải há hốc mồm kinh ngạc.

-Ok, thì đây là chỗ của anh. Tôi có bảo là của tôi bao giờ.- Nó nhún vai.

-Uhm...hum...vậy thì để chân xuống dưới cho anh ngồi.

Nó nhếch môi, nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu.

-Không!

-Được, được lắm.- Hắn gật gù rồi nhấc bổng nó lên.

Hắn ngồi xuống ghế và đặt nó ngồi trên đùi mình.

-Như vậy thì em có thể ngồi thoải mái hơn.

Nó đứng bật dậy liền đưa mắt lườm hắn.

-Cho tôi vào trong!

-Uhm...hum...- Hấn đứng dậy cho nó đi vào.

Nó vào trong và ngồi bệch xuống mở headphone nghe nhạc, chẳng để ý đến một ai.

Hấn gục xuống bàn vò như ngủ nhưng đôi mắt hấn vẫn dán chặt vào nó.

Thời gian trôi qua một cách gấp rút. Nó vừa mới nghe hết những bản nhạc trong điện thoại thì vừa đúng lúc reng chuông ra chơi.

Nó cất hết mọi thứ vào cặp và lại bàn của Jisan.

-Đi ăn thôi!

-Từ từ chờ xú.- Jisan vừa chải chuốt lại đầu tóc vừa nói.

-Mình đi trước đi Jisan!- Nó quay sang nói với Jisan.

-Chờ mình xú đi! Sắp xong rồi.- Jisan mắt thì sẫm soi những thoi son, miệng thì trả lời nó.

-Có đi không thì bảo.- Nó nghiêng răng.

-O...đi!- Jisan và Jisan đồng thanh rồi cất hết đồ đạc vào.

Nó lắc đầu xong thì bỏ đi trước, để Jisan và Jisan ở phía sau.

Kansai và Kensai xuống bàn hấn. Kansai vỗ vai hấn và nói.

-Đi ăn thôi!

-Không, hai thằng bây đi đi!- Hấn gỡ headphone ra rồi cất vào ba-lô.

-Bộ mày không đói à?- Kensai cau mày.

-Không!- Hấn đáp song đó thì biến ra ngoài mất tăm.

Tại nó, Kansai và Kensai xuống canteen trường. Đi đến đâu, học sinh đều lùi bước nhường đường đến đó. Nó tìm bàn trống rồi kéo cả nhóm vào ngồi.

-Ừa? Kinsai đâu rồi?- Jisan nhìn ngó xung quanh.

-Kinsai bảo không đói rồi biến đi đâu mất tăm.- Kensai nhún vai.- À thôi để tôi đi lấy thức ăn. Đi thôi Kan!

-Ố...mày bảo mày đi mà?- Kansai cau mày.

-Vậy mày có phải là con trai nữa không? Không lẽ bắt tao lấy luôn phần của mày à?

-Thôi đi anh oi, người ta đã không muốn làm con trai nữa ấy mà.- Jisan bĩu môi.

-Cô...được, vào một ngày không xa chính cô sẽ cần đến tôi.- Kansai nhếch môi.

-Tôi sẵn lòng chờ cho đến ngày đó.- Jisan vênh mặt.

-Một hai người này ghê á! Cứ gây nhau hoài à.- Jisan phồng má.

-Ghét của nào, trời trao của đó!- Nó lên tiếng.

-Thôi đi nhanh đi, bụng nó biểu tình rồi này.- Kensai kéo Kansai đi.

Nó lưỡng lự một lúc rồi đứng dậy đi lấy hai phần cơm và nhanh chóng ra ngoài.

Kansai và Kensai bung mấy phần cơm lại, Kensai cau mày hỏi khi không thấy nó đâu.

-Josan đâu?

-Không biết, em thấy Josan lấy hai phần cơm và ra ngoài rồi.- Jisan lắc đầu.

-Ayda có khi nào...hai người đó làm chuyện mờ ám gì không?- Kansai vuốt cằm.

Bóp

-Đừng có điên!- Kensai đánh mạnh vào vai cậu.

-Không có chuyện đó đâu.- Jesan phản đối.

-Thôi! Tự nhiên bàn chuyện này làm gì? Lỡ như Josan về lớp thì sao?- Jisan lấy phần cơm của mình.

-Uhm, chúng ta ăn đi!- Jesan nói rồi với tay lấy phần cơm.

...

Nó mang hai phần cơm ra khu vườn ở sau trường học. Vừa nhìn vào nó đã thấy hấn ngồi trên thảm cỏ, lưng thì tựa vào gốc cây.

Nó lắc đầu rồi đi vào trong.

Hấn tựa lưng vào gốc cây, đôi mắt hấn nhắm hờ lại như ngủ. Hiện tại hấn chỉ cần một không gian yên tĩnh để suy nghĩ một số việc trong quá khứ.

Hấn nhận thấy có một người ngồi xuống bên hấn, đôi mắt hấn hơi hé ra.

-Không đói sao?- Nó vừa mở phần cơm vừa hỏi hấn.

-Không!- Môi hấn hơi cong lên.

-Không đói cũng phải ăn, đây là của anh.- Nó đưa phần còn lại cho hấn.

Hấn nhận lấy rồi bật cười.

-Có hai đĩa thôi mà làm gì làm mặt lạnh đến thế?

-Cũng đúng!- Nó gật gù.

-Em vẫn như thế, vẫn ngốc như xưa.

-Ừ thì em ngốc.- Nó không phản đối.

-Em còn nhớ dì Hoa chứ?

-Tất nhiên là nhớ rồi.

-Anh nghe nói dạo này sức khỏe của dì không được tốt.

-Vậy sao? Chúng ta sẽ thăm dì.

-Được thôi!

-À hôm đó chúng ta sẽ để cả ngày thăm dì song thì sẽ qua trại trẻ mồ côi.

-Cũng được, anh sẽ mua quà.- Hấn đồng ý.

-Vậy thôi, bây giờ thì ăn đi còn vào học nữa.

Reeng...Reeng...

Chuông điện thoại của nó vang lên. Nó chỉ áp tai nghe chẳng buồn nhìn xem ai gọi.

"Alo"

"..."

"Dạ được thưa ba."

"..."

"Tối nay, chúng con sẽ hoàn thành nhiệm vụ ba giao"

"..."

"Vâng"

Nó ngắt máy rồi tiếp tục ăn.

-Có chuyện gì nữa sao?- Hấn nghiêng đầu hỏi.

-Không có gì, chỉ vài việc lật vật thôi mà.- Nó mỉm cười.

Hấn gạt đầu rồi làm ra vẻ chẳng quan tâm. Nhưng trong lòng hấn rất lo lắng cho nó. Không biết nó sẽ đối mặt với những hiểm nguy gì nữa đây.

-Anh lo lắng quá rồi đó.- Nó lên tiếng

Hấn khá ngạc nhiên khi nghe nó nói.

-Anh có lo bao giờ.

-Ừ, không lo.- Nó mỉm cười rồi đứng dậy phủi bụi trên người.

-Đi đâu đấy?- Hấn kéo tay nó.

-Đi về lớp.- Nó rút tay ra khỏi tay hấn.

Hấn lại kéo nó xuống nhưng lực lúc này lại mạnh hơn lúc này, khiến nó phải ngã nhào vào lòng hấn.

-Đây là em, một thiên thần của ngày trước, được không?

-Được, nhưng chỉ trước mặt anh thôi.- Nó nói rồi bật dậy.

Hấn để nó ra ngoài trước, hấn biết rất rõ nếu nó và hấn đi chung thì cả ngôi trường này sẽ xem nó như một cái gai trong mắt. Họ sẽ bắt đầu chú ý đến nó nhiều hơn. Còn nó, Nó chỉ muốn là một người bình thường. Không có gì nổi bật trong đám đông. Không cần một ai phải chú ý, giám sát.

Nó ra ngoài và trở về lớp. Vừa đến cửa, nó bị Kansai chặn lại hỏi.

-Cậu và Kinsai đã đi đâu?

-Kinsai? Anh ta đi đâu là quyền của anh ta, tôi chẳng biết.- Nó lạnh nhạt lướt qua cậu.

Kansai gãi đầu, không lẽ cậu đã suy nghĩ sai. Nó và hấn chẳng hề đi chung với nhau.

Cậu đi vào lớp và ngồi xuống chỗ của mình.

-Ay...né né ra!- Jisan xua tay.

-Cô có bị gì không hả?- Cậu chau mày.

-Không hề, không hề...tôi chỉ muốn xua một số loại côn trùng thôi.- Jisan mỉm cười.

-Cô...

-Ngày tôi không có nói anh nhá, nếu anh mà phản ứng thì...haiz...- Jisan thở dài và lắc đầu.

-Tôi phản ứng thì sao? Vẫn đỡ hơn một đứa con gái như cô. Vừa điệu đà vừa ương bướng. Lại còn đánh đá nữa chứ.

-Ngày...- Jisan đứng bật dậy dãn tay xuống bàn.- Tôi nhìn anh đủ rồi nha.

-Thì sao? Cô làm gì tôi? Hay là hôm trước được tôi hôn nên kiếm chuyện để được hôn lần nữa à?- Nét mặt của Kansai lúc này đều giả hơn bao giờ hết.

-Anh...- Nhỏ tức giận, đầu như muốn xi khói.

-Nói trúng tim đen của cô rồi chứ gì?

-Triệu Thế Nguyên anh cứ chờ đó, rồi cũng có ngày tôi sẽ khiến anh phải sống chết vì tôi.- Jisan vênh mặt khẳng định.

Mọi người xung quanh bắt đầu "ồ" lên. Jisan lườm Kansai rồi ra ngoài.

-Số mày xui rồi, Jisan thấy vậy chứ không phải vậy đâu nha. Em ấy nói được thì sẽ làm được đó.- Kansai vỗ vai cậu.

-Mặc kệ cô ta.- Cậu hừ lạnh rồi cũng ra ngoài.

Kensai và Jesan nhìn nhau và lắc đầu.

-Chắc...chắc...có khi nào hai người đó sẽ là một cặp không?- Jesan chắc lưỡi.

-Anh không biết nhưng tình hình bây giờ quá căng thẳng rồi.- Kensai nhún vai.

Nó nằm ườn ra bàn, tai thì đeo headphone nghe nhạc nên chẳng biết chuyện gì xảy ra từ nãy đến giờ.

Hắn từ ngoài đi vào, hắn về chỗ ngồi lấy điện thoại ra nhấn cho nó.

"Đừng đi nữa!"

Nó cau mày bật điện thoại lên xem tin nhắn, với tính cách của mình nó chỉ trả lời gọn lỏn một từ.

"Không"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Sập Bẫy (1)

Ba chiếc moto phóng như bạc mạng trên đường. Cả ba đều rẽ trái, sang một đoạn đường vắng. Phía sau lại có thêm ba chiếc moto đang đuổi theo với tốc độ kinh hoàng. Người con gái chạy con moto đỏ ở trước nhìn qua kính chiếu hậu, khi thấy ba con moto phía sau đã bám sát thì ra hiệu cho hai người con gái chạy sau.

Cô gái chạy con moto trắng hiểu ý nên lấy từ trong túi ra một quả bom mini. Tuy là bom nhưng chẳng gây ra thiệt hại to tát gì, nó chỉ làm cho đối phương bị khói che mờ mắt.

Cô ấy quay đầu nhìn về phía sau và mạnh tay ném quả bom.

Cô gái chạy con moto xanh cau mày, cô ấy lấy khẩu súng lục ngay thắt lưng. Nhắm thẳng vào bánh xe của ba con moto ở sau, nổ súng liên hồi.

Ba cô gái cho xe rẽ sang phải rồi chạy thẳng về trụ sở.

Nó xuống xe và gỡ nón bảo hiểm để lên yên. Nó nhìn Jisan và Jesan.

Cả ba nhìn nhau, cùng gật đầu một lúc rồi vào trong.

Nó cầm chiếc thẻ của tổ chức đưa vào hộp bảo mật. Khi xác nhận xong, cánh cửa bằng thép được đúc kết dày cộm mở ra. Tuy vậy nhưng sau cánh cửa ấy vẫn còn một cánh cửa nữa.

-Đêm 30 tháng 1 là gì?- Tiếng nói từ phía trong vọng ra.

-Bảo sóng thần cấp 1.- Nó lạnh nhạt trả lời.

-Bảo sóng thần cấp 2- Jisan.

-Bảo sóng thần cấp 3- Jesan.

-Xác nhận mật khẩu.- Tiếng nói bên trong vừa dứt thì cùng lúc cánh cửa mở ra.

Tụi nó bước vào trong.

Rầm

Tụi nó vừa vào thì hai cánh cửa đóng lại tạo ra một âm thanh lớn. Tất cả mọi thứ được phong tỏa, không một thứ gì lọt ra ngoài.

Tụi nó bước vào thang máy, nó ấn vào tầng cao nhất và đi lên.

...

Tụi hấn dừng xe ở cách xa trụ sở. Kensai đưa mắt nhìn xung quanh và nói với hấn và Kansai.

-Đây là trụ sở con, chỉ là nơi để tụi nó trang bị vũ khí thôi. Còn trụ sở chính ở rất xa, cách biệt với thành phố.

-Bây giờ nên làm gì đây? Chúng ta có cần bí mật theo sau hỗ trợ họ không?- Kansai hỏi.

-Đừng xem thường, tốt nhất chúng ta chỉ theo sau nắm bắt tình hình thôi.- Kensai lắc đầu.

-Ken, vào trong đi. Trước tiên mình phải xác định họ sẽ làm gì đầu tiên. Tao và Kan sẽ ở đây chờ tin.- Hấn nói với Kensai.

-Uhm để tao vào, nên nhớ những người trong trụ sở này thường ra ngoài tuần tra nếu như họ gặp tụi bây có hỏi bất cứ gì thì cũng chỉ trả lời: Bảo sóng thần cấp 4.- Nói rồi Kensai phóng xe, chạy vào trụ sở.

Hấn và Kansai ở lại. Đúng như Kensai nói, trong trụ sở có hai chiếc Mercedes chạy ra. Đến chỗ của hấn và Kansai thì ngừng lại. Một top người mặc vest đen bước xuống hỏi hấn.

-Ở gần đây có bao nhiêu con đường?

-Bảo sóng thần cấp 4.- Hấn trả lời.

Những người đó quay sang Kansai và hỏi cậu.

-Số người chết trong năm nay là bao nhiêu?

-Bảo sóng thần cấp 4.- Kansai lưỡng lự rồi trả lời.

Những người đó nhìn hai người một lần nữa và lên xe đi mất.

...

Kensai cho xe vào trụ sở. Anh bước đến hộp bảo mật và đưa thẻ của tổ chức vào. Khi đã xác nhận thì cánh cửa thép mở ra.

-Tôi nay có gì?

-Bảo sóng thần cấp 4.

-Xác nhận mật khẩu.

Cánh cửa còn lại mở ra. Kensai vào trong với tiến thẳng lên phòng của tụi nó.

-Này! Lúc nãy mình thấy có ba con moto. Có khi nào là Kensai không?- Jesan cau mày.

-Cậu suy nghĩ lại đi! Nếu là Kensai thì sao chiếc xe đó không có đèn led.- Jisan cau mày.

-Cũng có thể anh ấy không mở đèn.- Nó vừa bỏ cây kiếm dẹt vào thắt lưng vừa nói.

-Nhưng hai người còn lại là ai mới được chứ?- Jisan thắc mắc.

-Có lẽ là Kinsai và Kansai.- Jesan lấy khẩu súng cho vào bên túi.

-Uhm- Jisan gật đầu.

Hai mắt nó đảo qua đảo lại suy nghĩ. Nếu như là hấn thì sao đây, nó không muốn hấn chen vào việc của nó.

Nó cầm lấy điện thoại rồi bước vào góc khuất gọi điện cho hấn.

"Anh nghe đây!"

"Anh đang ở đâu vậy?"

"À...anh đang ở nhà."

"Vậy sao? Thật chứ?"

"Anh đang ở nhà mà"

"Em nói lại lần cuối, em không muốn anh lo việc của em. Em tự biết mình nên làm gì và mình phải làm gì. Em cũng biết đến sự an toàn của em. Cho nên anh không cần bận tâm đâu."

Nói rồi nó liền ngắt máy. Nó trở lại, trang bị đầy đủ mọi thứ rồi cùng với Jisan và Jesan ra ngoài.

-Ừa, ba đưa đi đâu thế?

Vừa bước ra thì tụi nó bị Kensai chặn lại.

-Tụi em làm nhiệm vụ.- Nó trả lời.

-Vậy thì nên cẩn thận!- Anh nói rồi tránh đường cho tụi nó đi.

Tụi nó ra ngoài, theo đúng hướng thì tụi nó rẽ sang phải nhưng không hiểu sao chỉ có Jisan và Jesan rẽ phải còn nó thì rẽ trái.

Nó cho xe lại chỗ hẻm và Kansai. Nó mở kính nón bảo hiểm và đưa mắt lườm hẻm.

Hẻm nhìn nó, đôi mắt hẻm ánh lên những tia phức tạp.

Nó đẩy kính xuống và quay đầu xe chạy vọt theo Jisan và Jesan.

Kansai đặt tay lên vai hẻm, cậu khẽ thở dài.

-Mấy sao vậy? Tại sao Josan lại nhìn mày như thế?

Hẻm lắc đầu và chìm vào suy nghĩ của mình.

Kensai quay lại, anh chạy đến nói với hẻm và Kansai.

-Đi nhanh đi, họ đi mất rồi.

Hẻm và Kansai lên xe, cùng với Kensai đuổi theo tụi nó.

...

Tụi nó dừng xe ở gốc cây cách không xa ngôi biệt thự trước mắt cho lắm.

Nó lấy chiếc kính nhỏ trong túi ra. Chiếc kính vừa mở nắp thì cả một bản đồ hiện lên. Nó chỉ tay vào từng vị trí.

-Jisan, cậu theo hướng cửa sau lên vào trước rồi thông báo với mình. Mình và Jesan sẽ theo hướng trần nhà xuống.

-Rõ!

Jisan đến cửa sau, nhỏ áp tai vào nghe ngóng tình hình. Khi nghe tiếng người bên trong thì nhỏ nép sát người vào tường. Cánh cửa bật mở, Jisan cau mày rồi lộn một vòng trên không trung đáp vào cành cây.

Nhỏ nhìn xung quanh và phóng xuống tìm đường vào trong.

-Báo cáo! Hàng lối phòng vệ mỏng, bên trong khá im ắng.- Jisan nói qua con chip mini ở tai.

Nó cùng Jesan ẩn vào nút ở đế giày. Hai người bước đi trên tường như đang đi ở mặt đất. Nó và Jesan ngồi trên mái ngói. Nó lấy thỏi son laser tạo thành hình vuông. Nó lấy mái ngói lên rồi cùng Jesan nhảy xuống.

Bộp...bộp...

Trong màn đêm im ắng, tiếng giày của nó và Jesan vang lên như muốn phá vỡ mọi thứ.

Hai người rút súng từ trong túi cẩn thận xem xét xung quanh.

Từ xa Jisan cũng lén lút đi lại. Lưng của Jisan và Jesan đụng trúng nhau. Cả hai đều phòng thủ đưa súng chĩa vào nhau.

-Suyt...- Nó đưa ngón trỏ lên môi.

Jisan và Jesan gạt đầu rồi theo sau nó. Nó lần theo bản đồ trong tấm kính tìm một căn phòng bí ẩn trong ngôi biệt thự. Đứng trước cửa phòng, nó đưa tay vịn nắm đấm và mở cửa ra. Cả ba bước vào trong. Tụi nó vào đến giữa căn phòng thì bỗng nhiên căn phòng phát sáng. Một chiếc cửa sắt từ trên hạ xuống. Nhốt tụi nó lại.

Bộp...bộp...bộp

Tiếng vỗ tay vang lên, tụi nó nhìn ra thì thấy một lão già tóc bạc trắng, dáng người to cao tựa người ở cửa.

-Đáng khen cho ba cô nàng sát thủ trẻ tuổi của tôi. Không ngờ ba cô cũng có ngày sập bẫy của ông già này.

-Lão hồ ly kia. Khôn hồn thì mau thả chúng tôi ra, nếu không đợi chúng tôi thoát được đây là ông chết chắc.- Jesan lườm ông ta.

-Tốt nhất ông nên biết điều. Thả chúng tôi ra và giao hết mọi giấy tờ liên quan đến tập đoàn PC.- Nó lạnh giọng nói.

-Mấy cô nghĩ tôi dễ dàng tha cho mấy cô sao? Không hề, nếu muốn toàn mạng thì mau gọi Triệu Tuấn Lâm đến đây gặp tôi.- Ông ta nhếch môi.

-Ông lấy tư cách gì mà đòi gặp chủ tịch...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Sập Bẫy (2)

-Ông lấy tư cách gì mà đòi gặp chủ tịch?- Jesan nghiêng rằng.-Tôi lấy tư cách là người đang giam giữ ba sát thủ bật nhất của ông ta.- Lão ấy nhếch môi rồi quay đi.

-Từ Thiên, ông đứng lại đó!- Jesan tức giận gọi lão ta

-Jisan, Jesan!- Nó gọi.

Hai cô nàng quay lại nhìn nó, nó ngoắc tay gọi cả hai lại gần mình.

Ba người chụm đầu lại, nó thì thầm ra kế hoạch.

...

Kensai dòm ngó vào biệt thự và nói với hấn và Kansai.

-Đáng lý trong thời gian này thì họ đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi chứ?

-Thấy chưa, không chừng họ gặp rắc rối gì rồi đó.- Kansai cau mày.

-Không đâu, họ rất cẩn thận nên không có gì cản trở đường đi nước bước của họ đâu.- Kensai lắc đầu.

-Tao có linh cảm không tốt, liệu rằng họ sẽ bình an chứ?- Hấn vừa thăm dò tình hình của ngôi biệt thự vừa nói với Kansai và Kensai.

-Yên tâm đi!- Kensai vỗ vai hấn.

-Này, làm gì mà lo lắng thế?- Kansai hỏi hấn.

-Thì tao đang lo cho Tiểu...à...bọn họ thôi.- Hấn ấp úng.

-Thật không?- Nét mặt Kansai càng nguy hiểm hơn.

-Muốn gì đây?- Hấn quắc mắt lườm cậu.

-Không gì!- Kansai bữu môi rồi quay nhìn sang hướng khác.

-Em bảo sao chứ?- Kensai nói qua con chip mini đeo ở tai.- Được rồi anh sẽ đến ngay.

-Chuyện gì thế?- Kansai thắc mắc hỏi.

-Đúng như mình nghĩ, họ sập bẫy rồi!

...

-Trời ơi, thả tôi ra đi mà...- Jisan tay thì vỗ vỗ vào gong sắt, miệng thì kêu la thảm thiết.

Nó và Jesan cùng nhau dùng son laser, khoét thành hình tròn trên trần nhà.

-Cậu đi qua đó đi, hai đứa mình hứng nó, đừng để nó rơi tạo ra tiếng động.- Nó nói.

Jesan gạt đầu rồi cùng nó hứng miếng gạch rơi xuống.

Rắc...Rắc...

Nó và Jesan gồng mình chụp lấy miếng gạch, chỉ có vài miếng nhỏ rơi xuống mặt đất tạo ra những tiếng động nhỏ.

Nó lấy bên thắt lưng ra một cây gậy ngắn. Nó ấn nút, lập tức một sợi dây bắn lên trần, bám chặt ở đó.

-Jisan, xong rồi, không cần khóc la nữa đâu.- Jesan khều khều vai Jisan.

-Xong rồi á?- Nhỏ hỏi vặn lại.

-Ừ xong rồi, cậu lên trước với Jisan đi.- Jesan chỉ tay lên trần nhà.

Jisan nhìn lên, vừa ngước mắt nhìn thì nhỏ đã thấy nó đang ở trên trần nhà chờ đợi.

Nhỏ bước đến, bám vào sợi dây và trèo lên.

Nó nắm tay Jisan kéo lên, nhỏ vừa ngồi trên mái ngói vừa thở hồng hộc.

Nó ra hiệu, ngoắc tay bảo Jesan lên. Lúc Jesan vừa bám vào sợi dây thì bên ngoài có một đám người xông vào. Jesan ấn nút, sợi dây nhanh chóng thu lại kéo cô lên.

Tiếng còi báo động của ngôi biệt thự vang lên ầm ỹ. Tụi nó từ trên mái ngói nhảy xuống ngọn cây khá cao ở sát bờ tường.

Nó nhìn xuống thì thấy hấn, Kansai và Kensai ở dưới đợi. Lần lượt tụi nó thay phiên nhau nhảy xuống.

Ban đầu là nó, kế tiếp là Jesan, cuối cùng là Jisan. Nó và Jesan tiếp đất an toàn nhưng còn Jisan không biết sao lại trượt chân té xuống. Kansai thấy thế liền lao người ra đỡ Jisan, ôm gọn nhỏ vào lòng.

Cậu và nhỏ lăn vài vòng trên mặt đất, nhỏ nhào cả người lên người cậu.

Bốn mắt nhìn nhau, chột Jisan hét toán lên.

-Cái tên biến thái kia!!! Ai cho người ôm ta hả???

Cậu đẩy nhỏ ra khỏi người rồi gất lên.

-Tôi đỡ cho cô rồi bây giờ cô làm thái độ đó à?

-Tôi cóc cần.- Nhỏ nói xong thì đứng dậy phủi bụi trên người mình.

-Ừ, nhớ cho kỹ câu nói này đó. Huh...- Cậu hừ lạnh rồi bỏ đi.

Jisan lờm cậu song đó cũng quay lại với tụi nó.

-Lão ta khá gian manh nên chúng ta cần đề cao cảnh giác nhiều hơn.- Nó nói.

-Ừ, bây giờ thế này đi. Chúng tôi chia ra ba hướng, tiêu diệt hết những hàng phòng vệ của lão ta. Sau đó thì tập trung tại phòng của lão.- Kensai ra ý kiến.

-Uhm...vậy ai đi với ai?- Jesan hỏi.

-Bây giờ tao sẽ đi với Je, Kín đi với Jo còn Kan sẽ đi với Ji.- Kensai xoa cằm rồi chỉ từng người.

-Em phản đối, em không bao giờ đi cùng với cái tên biến thái này đâu.- Jisan phản ứng.

-Tưởng tôi muốn đi cùng cô chắc.- Kansai nhếch môi.

-Chứ hai người muốn sao đây?- Kensai cau mày.

-Đi cùng ai cũng được.- Đồng thanh tập 1.

Nhỏ và cậu quất mất lườm nhau như kẻ thù ngàn năm bây giờ mới gặp lại.

-Nhất quyết không đi cùng với cô ta/hắn ta- Đồng thanh tập 2.

-Đừng nói theo tôi!- Đồng thanh tập 3.

-Thôi thôi, để họ gây nhau tiếp đi, chúng ta đi diệt lão già kia thôi.- Kensai khoát tay lên vai Jesan và bước đi.

Nó và hắn cùng nhau lắc đầu rồi quay đi mất tăm.

Jisan và Kansai nhìn nhau. Nhỏ đưa chân đạp mạnh vào chân cậu song thì tức giận bỏ đi một mạch.

Kansai ôm chân mình quát lên.

-Này chần thính kia, tôi nhất định không tha cho cô!!!

...

Nó và hắn lộn một vòng trên không trung rồi đáp trên sân nhà. Nó nhìn hắn không nói gì chỉ bỏ đi trước.

Hắn kéo tay nó lại gắng hỏi.

-Em giận anh sao?

-Xin lỗi, em không có tính con nít đó.- Nó lạnh giọng.

-Tại sao em không nói chuyện với anh?

-Bây giờ đang làm nhiệm vụ chứ không phải bàn chuyện riêng.- Nó giật tay ra và bước đi.

Hắn nhìn theo nó. Đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu, đâu mới là con người thật của nó. Lạnh lùng, ương bướng, đáng yêu...đều xáo trộn lại với nhau.

Kensai cùng Jesan trông ngóng. Khi tìm được lối vào thì hai người ung dung dắt nhau vào trong.

Họ vừa đến sau vườn thì một top người từ đâu nhảy ra lao vào họ.

Jesan dùng chân đá những cú thật mạnh vào bụng chúng.

Kensai chủ yếu dùng tay, đấm những cú trời giáng.

Kensai hạ gục những tên đó xong thì kéo tay Jesan chạy đi.

Jisan thập thò dòm ngó xung quanh, nhỏ rất cảnh giác những gì trước mắt mình.

Kansai bực tức kéo Jisan lại.

-Này, cô làm trò quái quỷ gì vậy hả?

-Tôi đang đề cao cảnh giác, kể cả anh.- Jisan ương bướng lườm ngược Kensai.

Jisan bước đi trước, Kansai vừa thấy thế thì vượt mặt nhỏ đi lên. Jisan vừa thấy mấy người ở đằng xa đi đến thì kéo tay Kansai lại, nhỏ kéo cậu vào góc trong trốn.

Tình hình giữa hai người đang rất căng thẳng. Khoảng cách giữa cả hai rất ngắn. Chỉ cần cậu nhúc nhích thì có thể môi sẽ chạm môi.

Jisan đợi những người kia lướt qua rồi nhanh chóng đẩy Kansai ra ngoài.

-Cảm ơn!

-Hả?- Jisan giật mình.

-Ồ...không có gì!- Kansai mặt đỏ như quả gấc, cậu ấp úng và bước đi.

Jisan cau mày khó hiểu rồi cũng chạy theo cậu.

-Tên biến thái chờ tôi với!!!

...

Nó nhẹ nhàng vịn nắm đấm, nhưng bây giờ nó lại cần trọng hơn.

-Tôi rồi sao?- Giọng người đàn ông ngồi ở chiếc ghế bành xoay lưng lại với tụi nó vang lên.

-Huh, Từ Thiên, hôm nay là ngày chết của ông.- Nó nhếch môi.

-Oh...thật vinh hạnh khi được chết trong tay những sát thủ của Triệu Tuấn Lâm- Ông ta cười khinh bỉ.

-Biết vậy thì tốt!- Nó nhướng mày.

-Nhưng hạ tôi được không mới đáng để nói.

Bóc

Ông ta vừa bung tay thì những cạm bẫy vắng kín khắp nơi.

Tụi nó và tụi hấn cau mày. Nó đưa tay lên và nói.

-Để một mình tôi là được rồi, có chết cũng chỉ mình tôi thôi.

-Josan! Cậu đừng nói bậy, tụi mình đã quyết sống chết cùng nhau mà- Jisan gọi nó.

-Đúng đó, mình không để cho cậu vượt qua một mình đâu.- Jisan lắc đầu.

-Mình là cấp trên, mình nói thì hai cậu phải nghe.

Nó bước đến trước hàng loạt tia đỏ giăng chằng chịt.

-Josan!- Jisan và Jisan đồng thanh.

Hấn kéo tay nó lại.

-Anh sẽ đi với em.

-Không cần!- Nó giật tay ra.

-Em không có quyền quản anh.- Môi hấn hơi cong lên.

Nó lườm hấn rồi chuẩn bị mọi thứ.

Ánh mắt hấn ánh lên những nét cười, nó im lặng có nghĩa là nó đã đồng ý.

Hấn bước đến chỗ nó, nắm chặt lấy đôi tay nó. Nó cau mày, bức rức giằng tay ra.

Hấn vội phóng lên song đó kéo nó theo. Nó có chút giật mình nhưng nhanh chóng phối hợp, nhảy theo hấn.

Nó và hấn đang lộn vòng qua tia cuối cùng thì đột nhiên những tia đó biến mất hết. Lại thêm một lồng sắt từ trên thả xuống nhốt hấn và nó lại.

-Haha, lại sập bẫy.- Ông ta cười khà ồ.

-Lão già kia. Ông thật quá quắc mà.- Jisan tức giận chỉ tay vào ông ta.

Nó nháy mắt với Jisan. Jisan hiểu ý liền lên tiếng công kích ông ta.

-Đúng là loại người hèn hạ, chẳng có một ít tài cán gì, chỉ toàn gài bẫy.

-Đã sao nào? Chẳng phải đầu óc phi phạm như các cô vẫn không suy nghĩ sâu xa hơn được sao?- Ông ta nhếch môi.

Nó bước đến sau lưng lão ấy rồi đưa súng chĩa vào đầu lão ta.

-Nói đúng hơn, là chúng tôi đã suy nghĩ thấu đáo hơn ông tưởng.

-Mày...nếu muốn thì giết tao đi.

-Không, không...làm sao giết được ông chứ. Jisan, Jisan hai cậu tìm tài liệu của tập đoàn PC đi.

Cả hai gạt đầu rồi nhanh chóng lục mọi góc ngách tìm tài liệu.

Lão ta lấy cây dao nhỏ ở thắt lưng ra. Trong lúc nó lơ là thì ông ấy chém thẳng vào tay nó.

Nó trừng mắt và dứt khoát bóp cò.

Đoàng

Mùi máu tanh lan tỏa ra, cùng lúc đó Jisan đã tìm được tài liệu của tập đoàn PC.

Nó một tay lái xe, một tay để ngay bụng tránh đụng chạm đến vết thương.

Vừa vào biệt thự, nó nhanh chóng chạy lên lầu vệ sinh cá nhân.

Hắn ti mi băng vết thương cho nó. Hắn không cho một ai đụng vào nó, kể cả Jisan và Jesan.

Ngay lúc này, Jisan, Jesan, Kansai và Kensai đã thấy được hắn quan tâm nó như thế nào.

-Này, làm gì mà quan tâm Josan dữ vậy?- Kansai cười cười.

-Vi Josan là Tiểu Phương...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi Yêu Em!

-Vi Josan là Tiểu Phương!- Vừa băng cho nó hắn vừa nói.-Hửm?? Cái gì?- Kansai trừng mắt.

-Em là Tiểu Phương đây, anh Thế Nguyên!- Mãi nó hơi mỉm cười.

-Tiểu Phương? Sao trông em khác quá vậy?- Cậu không khỏi ngạc nhiên.

-Ừa, ủa? Biết nhau hết à?- Kensai đơ ra.

-Oà, hai người này có một chuyện tình lâm li bi đát lắm- Kansai lắc nhẹ đầu.

-Chuyện như thế nào? Tên biến thái kể nghe với!- Jisan tò mò.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Kansai, trong đó lại có hai ánh mắt căm phẫn muốn đập cho cậu một trận.

-Chuyện như thế này...

Kansai kể đầu đuôi sự việc từ mười năm trước đến tận bây giờ.

Jisan lo nghe chuyện không biết ngã đầu vào vai cậu, ngủ quên từ lúc nào.

Mọi người im bật, ngay cả Kansai cũng im luôn.

Jesan khẽ cười rồi trêu chọc.

-Mèn ơi, hạnh phúc chưa!

-Thôi thôi, Kan à! Mày đưa Jisan lên phòng đi, chắc Jisan cũng mệt lắm rồi.- Kensai hòa theo Jesan.

-Cái con heo này, ngủ ở đâu không ngủ lại ngủ trên vai mình chứ.- Kansai làm bầm.

-Phiền anh đưa Jisan lên phòng giúp em.- Nó lên tiếng, lâu lâu nó cũng nói những câu trêu ghẹo như thế ấy.

-Thôi được rồi- Kansai nói rồi nhẹ nhàng bế Jisan lên và đưa nhỏ lên phòng.

Jisan cựa mình, nhỏ dụi dụi đầu vào ngực cậu chìm vào giấc ngủ.

Cậu mở cửa phòng đưa nhỏ vào trong. Cậu đặt nhỏ lên giường và đắp chăn lại cẩn thận.

-Đừng đi mà...đừng đi...ở lại với em đi...- Jisan nắm chặt lấy tay cậu nín lại.

-Này con heo kia! Cô sao vậy?- Cậu lo lắng ngồi xuống giường.

-Anh đừng đi mà...đừng bỏ rơi em...- Nhỏ miên man nói, hình như đang gặp ác mộng.

-Cô không sao chứ? Có chuyện gì với cô sao?- Cậu quýnh quáng nắm chặt tay nhỏ.

-Lạnh...lạnh quá...- Jisan co rút người lại, toàn thân nhỏ run lên.

Kansai cau mày, cậu tìm thêm chăn ở tủ đắp cho nhỏ.

Kansai nhẹ nhàng đắp chăn lên người Jisan. Cậu định quay đi thì nghe Jisan tiếp tục nói.

-Lạnh...lạnh quá...anh đừng đi mà...

Cậu lo lắng lại gần đỡ Jisan dậy, cậu ôm nhỏ vào lòng.

-Cô đỡ hơn chưa?

Đôi môi Jisan tím tái, hai mày nhỏ chau lại. Nhỏ vươn tay ôm cậu. Hai mắt nhỏ vẫn nhắm nghiền, miệng thì lẩm bẩm.

-Anh đừng đi...đừng xa em nữa...

Kansai đưa mắt nhìn Jisan. Không ngờ khi ngủ nhỏ lại đáng yêu đến thế. Nếu không kiềm được chắc cậu đã cúi xuống hôn nhỏ luôn rồi. Tim cậu bỗng dưng đập mạnh, mặt thì ửng đỏ rần rần.

Cậu đặt Jisan xuống giường và nằm xuống ôm gọn nhỏ vào lòng.

...

-Ghê nha, ghê nha!!- Jesan nhưống mày.

Phía cửa, hần, nó, Jesan và Kensai đang đưa mắt nhìn vào.

-Anh chỉ hi vọng Jisan sẽ quên được chuyện cũ, em ấy sẽ mở lòng mình đón nhận tình yêu mới.- Kensai cười nhẹ.

-Suốt 2 năm nay Jisan mới ôm người con trai khác trừ ba cậu ấy.- Nó lắc đầu.

Hần đặt tay lên vai nó, môi hần hơi cong lên.

-Đề cho họ có không gian riêng đi.

Cả nhóm gật đầu và xuống phòng khách, nó và Jesan lên phòng chuẩn bị đi ngủ thì hần và Kensai lại đi theo.

-Anh vào phòng em làm gì?- Jesan cau mày.

-Anh cũng cần ngủ vậy.- Kensai bĩu môi.

-Không, anh về biệt thự của anh đi!- Jesan đẩy Kensai ra cửa.

-Thôi, anh ngủ ở sofa mà!

-Thật không?- Jesan cau mày nghi hoặc.

-Thật mà.- Anh gật đầu lia lịa.

-Ok anh ngủ ở sofa- Cô tránh đường cho anh vào.

Kensai cười tít mắt rồi vào trong.

Hần đứng ở lan can, cho hai tay vào túi. Hần ngược mắt lên ngắm những vì sao trên trời.

Nó bước đến ôm hần từ phía sau. Nó khẽ cười dụi đầu vào lưng hần.

-Đôi lúc chỉ cần bình yên như thế thôi!

Hắn bật cười xoay người lại ôm nó, hắn tựa cằm lên vai nó thủ thủ.

-Mình phải đóng kịch bao lâu nữa? Anh không muốn đầu mối quan hệ của chúng ta.

-Em biết! Nhưng bây giờ chưa được.- Nó buông hắn ra.- Nếu chúng ta công khai thì những kẻ thù của em sẽ chú ý đến anh. Họ sẽ tập trung vào anh, sẵn lòng từng chút một.

-Anh không quan tâm, em cũng đừng xem thường anh thế chứ.

-Em không xem thường anh- Nó áp hai tay lên mặt hắn.- Chỉ là em đang lo cho sự an toàn của anh.

-Anh không sao đâu mà.- Hắn gỡ tay nó xuống, nắm chặt đôi tay nó.

-Nhất quyết là không. Em không đồng ý việc anh công khai với mọi người việc của mình.- Nó phản đối.

-Thôi, sao cũng được, tùy vào em thôi!- Hắn không nói thêm gì nữa.

Nó đưa tay giữ mặt hắn lại. Đôi mắt nó nhìn thẳng vào mắt hắn. Đột nhiên nó nhón chân chủ động hôn vào môi hắn.

Hắn ôm lấy eo nó, hôn vào môi nó một cách thật nhẹ.

Nó mỉm cười tựa đầu vào ngực hắn. Đôi mắt nó nhắm lại, tận hưởng giây phút yên bình lắng lặng trôi.

...

Jisan lơ mơ tỉnh dậy. Nhỏ tựa mình, đưa tay dụi dụi mắt. Chợt nhỏ nhận ra, trên chiếc giường này không chỉ có một mình nhỏ.

Jisan ngửi được mùi hương thoang thoảng, nhẹ dịu xung quanh. Nhỏ vừa ngước mắt lên nhìn thì thấy gương mặt sát gái chà bá của Kansai đập thẳng vào mặt.

Nhỏ định hét lên nhưng tay nhỏ kịp thời đưa lên miệng ngăn lại.

Jisan nheo mắt nhìn Kansai. Quả thật, nhìn cậu cũng đâu xấu xa gì cho lắm. Gương mặt như thế này đúng là sát gái mà.

Jisan đưa tay dự tính nựng má cậu thì đôi mắt cậu mở ra làm nhỏ giật mình, bất động. Muốn rút tay cũng không được mà đưa tới cũng không xong.

-Nhìn này giờ đủ chưa vậy?- Kansai khẽ hỏi.

-Tôi...tôi...- Jisan ấp úng.

Cậu nhìn kỹ sắc mặt của nhỏ, thấy nó phờ phạc hơn bình thường, đôi môi nhỏ cũng tái đi.

Kansai dề tay lên trán nhỏ, cậu giật nảy người khi thấy nóng hơn bình thường rất nhiều.

-Cô bị sốt rồi, vậy mà còn sức để nựng tôi nữa chứ.

-Tôi bị sốt hả?- Jisan cau mày nói không ra hơi.

-Nhắm xuống, để tôi...

-Anh đi đâu vậy?- Nhỏ kéo tay cậu lại.

-Tôi lấy khăn và nước ấm thôi mà.

-Thôi...ở lại với tôi đi!

-Ở lại rồi ai lấy khăn và nước ấm đây?

Đột nhiên Jisan rùn mình, nhỏ lại cuộn người vào chăn, miệng liên tục lẩm bẩm.

-Tự nhiên...lạnh quá à...- Sắc mặt nhỏ càng lúc càng tối đi.

-Này cô đừng làm tôi sợ nha!- Cậu ôm lấy nhỏ liên tục sờ lên trán.- Ji! Cô làm sao vậy hả?

Jisan tựa đầu vào ngực Kansai, nhỏ từ từ nhắm mắt và ngất trong tay cậu.

...

Jesan đem nước ấm và khăn vào phòng Jisan, cô đặt nó xuống bàn và nói với Kansai.

-Đây là nước ấm và khăn, cậu chườm cho Ji đi! Mình ra ngoài đây!

Jesan đóng cửa phòng lại cẩn thận, trả lại không gian yên tĩnh cho căn phòng.

Kansai chườm khăn lên cho Jisan, cậu ngồi bên giường nắm chặt lấy tay nhỏ.

Cậu cứ như thế, hết chườm khăn rồi lại nắm tay nhỏ cho đến tận trưa trời trưa trệt.

Cậu lấy khăn ra, sờ tay lên trán Jisan, khi thấy đỡ hơn nhiều thì cậu nhẹ người đi phần nào.

Cậu cúi xuống hôn nhẹ vào trán Jisan.

-Mau khỏi bệnh nha cô bé...Tôi yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Jisan! Đánh Hội Đồng.

Jisan vừa vào lớp thì đã thấy nó và Jesan vào trước rồi.Nhỏ bước đến bàn gục đầu xuống, nét mặt vẫn còn phờ phạc lắm.

-Cậu sao rồi? Đã đỡ hơn chưa?- Jesan đặt tay lên vai nhỏ.

-Uhm đỡ hơn nhiều rồi nhưng vẫn còn mệt trong người lắm.- Giọng nhỏ khàn khàn.

-Sao không khỏe cho được, hôm qua có người chăm cậu từng li từng tí mà.- Nó trêu chọc Jisan.

-Không đùa đâu nha!- Nhỏ chu miệng nói.

-Jisan!- Giọng một người con trai gọi nhỏ.

Từ cửa, Kansai phóng như bay chạy đến chỗ nhỏ.

-Tôi bảo em nên nghỉ ngơi đi mà! Tại sao lại đến trường chứ?

-Tôi đi học thì đã sao đâu. Anh làm gì quan trọng quá vấn đề vậy?- Jisan cau mày.

-Không được! Cô phải ở nhà nghỉ ngơi, khi nào bình phục thì đến trường.

Nói rồi Kansai bế sốc Jisan chạy đi.

Jisan bực bội giẫy giụa, đánh vào người cậu.

-Thả tôi xuống! Anh đang làm gì vậy hả?

-Tôi đưa em về nhà.

Cậu thả nhỏ lên chiếc Lamborghini và đóng sầm cửa lại.

-Anh tưởng có thể trói buộc tôi sao? Bộ anh tưởng như thế này thì tôi không xuống được à?

-Cô thử xuống đi! Đúng là đồ ương bướng.- Cậu gắt lên.

-Được, anh đừng hòng xem thường tôi.

Jisan vừa mở cửa thì một đôi tay kéo nhỏ lại. Jisan giật mình ngồi im bất động.

Kansai kéo nhỏ lại và hôn vào môi nhỏ. Cậu ghì chặt đầu nhỏ, hôn thật nhẹ nhàng.

Jisan cau mày, nhỏ cố đẩy cậu ra khỏi người mình.

Kansai càng ghì chặt đầu nhỏ khiến nhỏ ngộp thở, mặt bắt đầu đỏ ửng lên.

Cậu từ từ rời khỏi đôi môi của nhỏ nhưng khoảng cách lúc này vẫn còn rất gần.

Jisan không hiểu sao lại chảy hai hàng nước mắt xuống. Nhỏ đưa tay lên ngực thở mạnh từng nhịp một.

Kansai hôn lên từng giọt nước mắt của nhỏ và thì thầm

-Anh xin lỗi!

-Tránh ra!!!- Nhỏ đẩy cậu ra khỏi người người rồi xuống xe.

Nhỏ chạy đi nhưng không phải về lớp mà ra hướng nhà kho của trường.

...

-Ji đâu?- Kansai nhìn xung quanh song thì hỏi Kansai.

-Jisan chạy đi rồi!- Cậu chỉ thốt ra như thế rồi im lặng.

-Anh làm gì Ji vậy? Nếu bình thường thì Ji sẽ không bỏ chạy như thế đâu.- Jisan cau mày hỏi cậu.

-Tôi...lỡ hôn cô ấy.- Cậu mím môi.

-Hả?- Tất cả đồng thanh, ngay cả hân và nó.

Kansai vò đầu mình. Chính cậu cũng không biết tại sao mình lại làm như thế.

-Vậy Jisan chạy theo hướng nào?- Jisan hỏi cậu.

-Hướng nhà kho của trường..

...

Jisan co ro ngồi ở góc tường. Nhỏ đưa tay lau hai hàng nước mắt.

Nhỏ lại nhớ đến chuyện của 2 năm trước. Một người con trai đã bước đến và hóa thành cả thế giới của nhỏ. Nhưng rồi người ấy vô tình quay đi để nhỏ bơ vơ, lạc lõng giữa cả bầu trời rộng lớn.

Jisan thấy mình hình như đã có tình cảm với Kansai nhưng nhỏ lại không thể mở lòng mình để thứ tình cảm đó đi vào trong tim.

Nhỏ sợ...nhỏ rất sợ cậu lại như người trước, bỏ mặc nhỏ giữa đoạn đường dài lạnh lẽo.

-Tụi bây, bắt nó lại!- Một giọng nói chua chát vang lên kèm theo tiếng của những bước chân đi đến, có lẽ rất đông.

Jisan ngước mắt lên nhìn thì thấy một top nữ sinh đứng trước mặt nhỏ. Jisan đứng dậy, liếc mắt qua đám nữ sinh.

-Muốn gì đây?

-Á à...con này mạnh miệng ha.- Đứa đầu đỏ bước lên phía trước nói giọng khinh bỉ.

-Muốn gì thì nói đại ra đi.- Nhỏ bắt đầu bực mình.

-Muốn cho mày một bài học khi mày cả gan đụng đến Prince no.2 của tui tao.- Nhỏ đỏ vênh mặt.

-Được thôi! Tôi cũng đang ngứa tay đây.- Jisan bẻ khớp tay.

Đầu Jisan đột nhiên đau nhức, chân tay cô bủn rủn.

Cả đám nhào vô đánh Jisan tới tấp. Do chịu ảnh hưởng của cơn sốt hôm qua nên bây giờ nhỏ chẳng còn sức để chống cự.

-Dừng lại.- Kansai từ xa chạy đến.

Cậu vừa đến thì cả đám tách ra 2 bên. Cậu bước đến bề Jisan lên.

-Này! Em làm sao vậy? Tỉnh lại đi!

Cậu lo lắng vỗ vỗ vào mặt nhỏ. Cậu ôm chặt nhỏ vào lòng.

Cậu tức giận lườm từng đứa một và nghiêng răng.

-Tôi sẽ chẳng tha cho người nào đang có mặt tại đây. Nhớ cho kỹ đó!

Kansai bề Jisan lên và ra khỏi nơi đây.

Cậu đưa nhỏ lên xe. Vừa lái xe ra khỏi trường, cậu vừa ôm chặt lấy nhỏ.

-Kansai! Kansai!!- Jisan gọi với theo.

-Chúng ta về nhà thôi.- Nó nói song thì lên con BMW phóng đi.

Jesan nghiêng răng, tay cô siết chặt tạo thành nắm đấm. Cô bước thật nhanh đến lớp 12AC.

Kensai vừa thấy Jesan chạy đi thì liền chạy theo.

Còn hần, hần nhanh chóng lên con moto chạy theo nó.

Jesan vào lớp 12AC, vừa thấy con nhỏ tóc đỏ thì cô liền xông vào đá một cú vào bụng nhỏ đó.

Nhỏ đó ôm bụng ngã nhào xuống đất, mọi người xung quanh đều bắt đầu xì xầm to nhỏ.

Jesan đi đến nắm cổ áo nhỏ kia gần giọng.

-Cô gan lắm! Dám đánh Jisan sao?

Chát

Nói rồi cô tát thẳng vào mặt nhỏ đó.

-Tôi...tôi...đã làm gì cô ta chứ?- Nhỏ kia lấp bấp.

-À...được, không làm gì hả? Tôi cho cô biết kết quả của hành động đại dột ầy của cô.

Jesan tát vào mặt nhỏ đó liên tục, cô đứng dậy dùng chân đá mạnh nhỏ ấy.

-Je! Em dừng lại đi!- Kensai chạy đến kéo tay và ôm cô vào lòng.

-Nhất định em sẽ cho nó một bài học.- Jesan cắn môi, cô nhào vào nhỏ đó.

-Dừng lại đi! Anh sẽ trả thù cho Ji.- Kensai lại kéo tay cô.

-Anh nói được thì phải làm được đó.- Cô nói với anh rồi quay sang nhỏ đó.- Mọi chuyện không chỉ kết thúc một cách đơn giản như thế này đâu. Rồi cô sẽ thấy kết quả khi đụng đến chúng tôi.

Jesan bỏ đi một mạch.

Kensai lườm nguyệt từng người. Anh chỉ tay điểm mặt những người có mặt khi đánh Jisan.

-Ai đụng đến em gái tôi thì chuẩn bị tâm lý đi!

Nói rồi anh quay lại đuổi theo Jesan.

Đám đông lúc này mới tản ra. Những nữ sinh trong lớp chạy đến đỡ nhỏ tóc đỏ lên và đưa vào phòng y tế.

...

Kansai thả Jisan lên giường, cậu lấy hộp y tế ra băng cho Jisan.

Jisan cựa mình, chắc là nhỏ đang đau nhức lắm. Cậu nhẹ tay lại băng và sát trùng hết những vết thương to nhỏ của Jisan.

Kansai chạm tay lên trán, cơn sốt của Jisan lại tiếp tục hoành hành. Cậu thấy rất có lỗi với nhỏ, nếu cậu không làm thế thì chắc nhỏ sẽ không ra nông nỗi

này.

Kansai nhìn từng vết thương trên người của nhỏ, đột nhiên cậu đau thất lòng. Từ mắt cậu cũng chảy ra một giọt nước, nó có vị mặn mặn và là biểu tượng của sự đau thương.

Kansai nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Jisan. Cậu chăm chú nhìn những biến đổi từ sắc mặt của nhỏ.

-Anh đừng đi mà...Anh đừng xa em...em xin anh đó...được không anh?- Jisan miên man nói, tay nhỏ siết chặt tay của Kansai.

-Anh không xa em, anh sẽ ở bên bảo vệ cho em!- Kansai áp tay nhỏ vào mặt mình.

-Trịnh Khang! Anh hứa với em nha!

Kansai đau xé lòng, cậu nới lỏng tay ra. Cậu đã biết, nhỏ không hề để ý đến cậu. Thì ra người nhỏ cần lại là một người khác.

-Xin lỗi, có lẽ thời gian qua tôi đã làm phiền em

Cậu nói rồi ra ngoài, không quên đắp chăn cẩn thận cho Jisan.

Kansai vừa xuống phòng khách thì gặp nó.

-Jisan đâu rồi?

-Cô ấy ở trong phòng.

-Uhm em sẽ lên xem Jisan thế nào.- Nó nói rồi bước lên bậc thang.

-Trịnh Khang là ai vậy?

Nó vừa nghe câu hỏi của Kansai thì sững người. Nó quay đầu lại hỏi cậu.

-Tại sao anh hỏi về Trịnh Khang?

-À...không có gì! Em lên đi!- Cậu mỉm cười rồi lảng lạng quay đi.

Nó chau mày khó hiểu. Bỗng nhiên nó chợt nhớ và chạy thật nhanh lên phòng Jisan.

Nó vừa vào thì thấy Jisan đang cố gắng ngồi dậy. Nó vội chạy lại đỡ nhỏ lên.

-Cậu tựa người ở đây đi!

Jisan tựa người vào gối. Mặt mày nhỏ biến sắc, đôi môi khô khốc, trắng bệch.

-Jo!- Nhỏ yếu ớt gọi.

-Có chuyện gì?- Nó nhượng mày trả lời.

-Trịnh Khang, hình như anh ấy vừa ở bên mình.

Nó suy nghĩ và hiểu rõ vì sao Kansai lại như thế.

-Không có, Trịnh Khang không đến đây.

-Nhưng anh ấy vừa nắm tay mình mà! Anh ấy còn hứa sẽ không xa mình nữa.

-Đó là...- Nó ấp úng.

-Là ai?- Jisan thắc mắc.

-Một người rất quan tâm cậu, trong thời gian cậu bị sốt, người ấy đã ở bên chăm sóc cậu từ chút một.

-Là ai mới được chứ?

Nó im bặt và nhìn sang hướng khác.

Bỗng lại một giọng nói vang lên.

-Kansai..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bạn Mới (1)

-Kansai!- Hấn đứng ở phía cửa.-Kansai? Anh đùa à? Anh ta không tốt với tôi như thế đâu.- Jisan lắc đầu.

-Nhưng đó là sự thật. Kansai là người thức trắng đêm vì cô nhưng rồi nó nhận lại được gì?- Hấn bực tức.

Jisan im bặt, nhỏ không nói thêm gì nữa.

Nó nhìn hấn khẽ hỏi.

-Anh đã gặp Kansai à?

-Ừ.- Hấn gật đầu.

*Kansai ra ngoài, vừa đến chiếc Lamborghini thì cậu thấy hấn từ ngoài chạy vào.

Hấn đá chổng xe và gỡ nón bảo hiểm ra.

-Mày đi đâu đó?

-Tao đi về.- Kansai cười nhạt.

-Sao mày không ở lại với Jisan? Chẳng phải mày đang chăm sóc Ji sao?

-Tao không cần phải nhọc công như thế.- Cậu nhếch môi rồi quay lưng lẳng lặng đi.

Hấn chau mày nhìn theo. Chắc hấn đã có chuyện, chứ Kansai không bao giờ có thái độ bất cần như vậy.

Hấn thu ánh mắt lại rồi vào trong.*

-Vậy là Kansai đã biết sao?- Jisan cau mày.

Hấn không trả lời chỉ nhìn sang hướng khác.

Nó cũng im lặng và thờ dãi.

-Ji!- Jisan chạy vào.

Cô đi đến hỏi nhỏ giọng lo lắng.

-Cậu không sao chứ?

-Mình không sao.- Jisan khẽ cười.

Jisan nhìn những vết thương trên người nhỏ, đột nhiên cô lại cảm thấy rất tức giận.

-Mấy nhỏ đó đúng là ăn gan trời rồi mà.

-Thôi! Hai người lo cho Jisan đi còn đám kia cứ để chúng tôi.- Hấn lên tiếng.

-Anh đừng xem thường ba đứa tôi thế chứ? Chúng tôi lo liệu được.- Jisan nói.

-Cứ để Kinsai lo đi, điều chúng ta quan tâm lúc này là sức khỏe của Ji.- Nó vuốt tóc Jisan.

-Được rồi, bây giờ tôi đi tìm Kansai.- Hấn nói rồi quay đi.

-Kinsai!- Jisan gọi hấn.

Hắn không trả lời, chỉ dừng bước và lắng nghe câu nói của nhỏ.

-Anh đưa tôi đi tìm Kansai với!

-Không nhất thiết như thế đâu.- Hắn bỏ ra ngoài.

Jisan mím môi nhìn theo hắn. Nhỏ muốn nói lời xin lỗi với Kansai. Nhỏ không muốn cậu phải bận lòng vì nhỏ.

...

Một tuần trôi qua, mọi hoạt động của tụi nó đều chỉ thực hiện có 2 người. Jisan đã khỏe hẳn rồi nhưng nó vẫn không cho nhỏ ra ngoài.

Hôm nay nó và Jisan đến lớp sớm nên nhỏ cũng tranh thủ đến lớp luôn.

Jisan vào lớp, nhỏ vừa thấy nó và Jesan ngồi ở bàn cuối lớp thì chạy xuống ngay.

-Ủa, Jisan? Mình bảo cậu ở nhà mà.- Jesan ngạc nhiên.

-Sao cậu đến đây?/- Nó cau mày.

-Tại ở nhà ngột ngạt mình không chịu được.- Jisan chu miệng nói.

-Thôi, lờ đến rồi thì ở đây học đi.- Nó đứng dậy và trở về bàn của mình.

Jisan và Jesan cũng trở lại vị trí. Nhỏ đến chỗ ngồi thì thấy Kansai đang ngồi ở đó. Nhỏ nhẹ nhàng để ba-lô xuống và khẽ chào cậu.

-Chào Kan!

Kansai không trả lời, cậu ngược mắt nhìn nhỏ rồi đứng dậy ra ngoài.

Tất cả học sinh trong lớp đều đưa mắt nhìn nhỏ.

Jisan bắt lực gục đầu xuống bàn. Bây giờ nhỏ muốn một không gian thật yên tĩnh, không ai làm phiền.

Nó ngồi xuống và ôm chầm lấy nhỏ.

-Bình tĩnh nào!

Jisan không trả lời, nhỏ chỉ biết im lặng.

Giờ vào học đã đến, lớp của tụi nó đều vào chỗ ngồi ngay ngắn. Lúc này Kansai mới quay trở lại, cùng lúc đó giáo viên cũng vào lớp.

-Cả lớp! Đứng!/- Cô bạn lớp trưởng hô to.

-Các em ngồi!/- Cô Ly nói rồi về bàn giáo viên.

Tụi nó ngồi xuống, nó đưa mắt nhìn cô Ly chằm chằm. Nó có vẻ hơi miễn cô.

-Hôm nay lớp chúng ta có thêm bạn mới. Các em cho một tràng pháo tay chào đón bạn ấy nhé!

Bóp...bóp...bóp...

Lớp nó vỗ tay rần rần. Cô Ly nhìn ra cửa và nói.

-Vào đi em!

Từ cửa, một người con gái bước vào. Cả lớp của nó "oh" lên.

Cô gái đó có khuôn mặt rất dễ thương cộng thêm làn da trắng như tuyết. Nhiều đó thôi cũng đủ ghi điểm trong mắt một số người con trai.

-Chào các bạn!- Cô ấy cất giọng.- Mình tên Trương Huyền My, các bạn có thể gọi mình là Lin. Mình từ Mi chuyển về đây mong các bạn giúp đỡ.

Lớp nó ai nấy đều ủng hộ Lin, họ đều đồng thanh.

-Được, tất nhiên rồi...

-Tại sao lúc mình vào lại không như thế chứ?/- Jesan khó chịu.

Kensai chỉ biết cười trừ và nhìn cô.

-Em muốn ngồi ở đâu? À dưới lớp mình còn hai bàn trống, hay là em ngồi ở đó nha.- Cô Ly chỉ tay về bàn ở cuối dãy.

-Không! Em muốn ngồi cùng Vic!

Nó và hấn đang gục đầu ngủ, vừa nghe thấy thì cùng ngẩng mặt lên.

Nó cau mày, cái tên này chỉ có nó được gọi hấn thôi. Cũng không ai biết nhưng tại sao Lin lại biết được.

Khác hấn với nó, hấn khẽ cười và hỏi.

-Lin, em về lúc nào vậy?

-Em về hôm qua.

-Cô nghĩ em nên ngồi chỗ khác, chỗ đó là chỗ của Josan.- Cô Ly nhẹ giọng.

-Nhưng em chỉ muốn ngồi với Vic.- Cô nằng nặc đòi ngồi với hấn.

Nó im lặng không nói gì. Nó muốn xem hấn sẽ làm như thế nào.

Hấn không khó chịu mà còn vui vẻ nói với Lin.

-Được em sẽ ngồi ở đây.- Hấn quay sang nói với nó.- Phiền cô xuống bàn ở cuối lớp ngồi.

Nó đứng bật dậy, ánh mắt nó bây giờ đầy áp sự tức giận.

-Nếu muốn thì anh xuống dưới mà ngồi còn chỗ này là của tôi.- Nó gằn từng chữ.

Hấn biết nó đã rất tức rồi nhưng hấn không thể làm khác hơn.

-Cô xuống dưới ngồi thì đã sao?

-Ừ! Coi như tôi thua anh.

Rầm..Rầm..

Nó vung chân đã mạnh vào bàn khiến nó lệch khỏi dãy. Sợi lắc tay lúc nhỏ nó tặng hấn từ ba-lô của nó rơi ra.

Hấn cúi người xuống nhặt nhưng chưa chạm vào sợi lắc thì giọng của nó lại cất lên.

-Không cần!- Chân nó đạp lên sợi lắc tay.

-Em quá đáng vừa thôi!- Hấn quát.

-Anh nên xem lại đi! Ai mới là người quá đáng.- Nó lớn tiếng, mặt nó vì tức giận cũng bắt đầu đỏ lên.

Lin chạy đến, thân mật nắm khuỷu tay của hấn nũng nịu hỏi.

-Ai vậy anh?

-À...bạn anh!- Hấn vô tình thốt ra.

-Ừ! Là bạn, mãi mãi tôi và anh chỉ là bạn.- Nó hét lên và chạy ra ngoài.

Hấn cau mày nhìn theo nó, hấn đã làm gì sai sao? Hấn đã làm gì không đúng ý của nó sao?

-Thôi, chúng ta vào bài mới. Huyền My, em ngồi ở đó đi!- Cô Ly giọng run run nói.

-Dạ!- Lin vui vẻ kéo hấn ngồi xuống.

...

Jesan, Kensai đến bàn của Jisan. Hai người cau mày khó hiểu hỏi nhỏ.

-Josan có chuyện gì sao?

-Minh không biết, nhưng hình như Jo đang rất bức mình.- Jisan thờ dài.

-Anh thấy Kin làm vậy là không đúng. Chẳng phải Kin với Jo đang quen nhau sao? Vậy mà lại để Lin ngồi ở chỗ của Jo- Kensai lắc đầu.

-Nhưng Kin và Lin đó có quan hệ như thế nào mới được chứ.- Jisan thắc mắc.

-Anh nghe nói Lin là vợ hứa hôn của Kin.- Kensai xoa cằm.

-Cái gì?- Jisan và Jisan đồng thanh.

-Anh không chắc chắn lắm, chỉ nhớ mải mại là thế.

-Vậy thì Jo sẽ như thế nào?- Jisan lo lắng.

-Em sẽ đi tìm Jo!- Jisan nói rồi chạy đi.

-Em cũng đi đây!- Jisan cũng chạy theo Jisan.

-Này...này...- Kensai gọi với theo.

...

Nó và Kansai ngồi trên cành cây ở sau vườn. Nó bức tức dẫn nắm đấm xuống cành cây.

-Chúng ta cùng chung hoàn cảnh chứ nhỉ. Nhưng em vẫn đỡ hơn anh.- Kansai nhếch môi.

-Anh vẫn buồn Ji sao?

-Anh có gì để mà buồn chứ.- Cậu cười nhạt.

-Đừng giấu, Ji chỉ đang lạc hướng giữa giữa anh và Trịnh Khang. Cậu ấy không phải là không thích anh mà vì cậu ấy chưa chắc anh có phải là người tốt không?

-Có lẽ anh không tốt.- Cậu cười khổ.

Nó im lặng, bỗng nhiên nó nhìn thấy hấn và Lin đi đến. Lin cùng hấn nói chuyện rất vui vẻ trông rất thân mật.

Kansai đặt tay lên vai nó, cậu khẽ nói.

-Lin là vợ hứa hôn của Vic nhưng nó từng nói với anh, nó chỉ xem Lin là em gái thôi.

Nó không trả lời chỉ nhếch môi rồi nhảy phóc xuống. Nó đứng dậy, cùng lúc đụng mặt hấn và Lin.

Lin nhìn nó mỉm cười, Lin đưa tay ra ngỏ ý bắt tay.

-Chào Josan!

Nó nhếch môi đưa tay ra, Lin vừa chạm vào tay nó thì nó rút tay lại.

Hấn cau mày, từ lúc nào mà nó có thái độ như thế chứ?

-Em làm thế này chẳng khác gì khinh thường người khác.

-Anh nói đúng, tôi đang khinh thường một người.

-Em thôi ngay thái độ đó đi!

-Anh lấy quyền gì mà nói tôi?

-Là bạn trai của em- Hấn nắm lấy tay nó.

Nó giật tay ra và gần giọng.

-Xin lỗi, tôi chẳng quen anh.

Nó nhìn Lin rồi lướt qua.

Nó vô tình lướt qua hần như hai người xa lạ. Vai của nó chạm vào vai hần chứng minh mọi chuyện đã chấm hết.

Kansai cũng nhảy xuống, đi lướt qua hần cậu khẽ nói.

-Yêu mày, là sai lầm lớn nhất của Tiểu Phuong!

Hần bất động không nói nên lời. Rốt cuộc hần đã làm gì sai? Đến tận bây giờ hần vẫn không hiểu vì sao nó lại như thế.

-Anh Vic! Anh sao vậy?- Lin hỏi hần.

-Anh đã bảo bao nhiêu lần rồi, em đừng gọi anh như thế.

-Nhưng tại sao chứ? Em thích gọi anh như vậy thôi.

...

Nó vừa ra ngoài thì gặp Jisan và Jesan chạy đến. Jisan thấy nó thì ngay tức khắc kéo nó lại hỏi.

-Cậu sao vậy?

Nó gạt tay Jisan ra rồi quay lưng đi mất hút.

Jisan và Jesan nhìn nhau, hai người cùng lắc đầu khó hiểu.

Kansai cũng chạy ra, cậu chạy lướt qua Jisan làm nhỏ có cảm giác mát mát, lo sợ sẽ mất đi thứ gì đó.

Cậu kéo tay nó.

-Đừng hiểu lầm Quân Anh!

Nó không trả lời, chỉ đáp trả bằng cái nhếch môi đều giả. Nó không tin vào một thứ gì trên đời này nữa, đặc biệt là hần.

Nó rút tay ra rồi quay đi, để Kansai đứng phía sau nhìn theo bóng nó.

Nó cảm thấy khung trời của mình đổ sụp, tất cả đều tan biến hết. Bỗng có một giọt nước đọng lại ở mi mắt nó. Nó đưa ngón trỏ lên lau đi và thề rằng: mãi mãi sẽ không rơi nước mắt vì ai, kể cả hần...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bạn Mới (2)

Nó cùng Jisan và Jesan vào lớp, ánh mắt nó nhìn thẳng vào bàn của hần. Nó thấy được vị trí của nó đã có Lin thay thế. Nó không biểu lộ một cảm xúc nào, chỉ nhếch môi rồi xuống bàn học cuối dãy ngồi. Nó quăng balô lên bàn và thả người xuống ghế.

Hần bước đến, ngồi xuống kế nó.

-Hôm qua đến bây giờ em bị sao thế?

-Anh quan tâm tôi đến vậy sao?- Nó dừng dừng nói, ánh mắt nó nhìn thẳng, không liếc mắt qua hần dù chỉ một lần.

Hần cau mày khó hiểu. Cuối cùng thì nó muốn gì đây.

-Em trả lời anh đi!

Nó đứng bật dậy, cơn giận của nó lại tiếp tục bùng lên. Nó đẩy hần ra và tỏ thái độ bất cần.

-Tôi và anh biết nhau à? Xin lỗi nha, tôi sợ bạn gái của anh ghen lắm.- Nó nhếch môi.

Hần nắm khủy tay nó, gằn giọng.

-Cuối cùng em muốn gì đây?

Nó gạt tay hấn và đưa tay về chỗ ngồi của hấn.

-Đó mới là vị trí của anh, phiền anh sau này có gì thì hãy gặp tôi, còn không thì cứ như chưa từng quen biết.

Hấn thả lỏng tay, hấn có nghe nhầm không? Hấn không biết hấn đã làm gì, hấn cũng không biết tại sao nó lại như thế.

Giờ vào học đến, hấn im lặng trở về chỗ ngồi. Thật sự hấn không nghĩ tới sẽ có ngày nó thay đổi, lạnh nhạt với hấn như thế.

Cô Ly vào lớp, cô lại tươi cười nói với lớp nó.

-Lớp chúng ta hôm nay lại có thêm một bạn mới nữa, các em cùng cô chào đón bạn ấy nhé!

Bóp...Bóp...Bóp...

Lớp nó lại vỗ tay hưởng ứng. Từ cửa một người con trai đang bước vào.

Nữ sinh lớp nó đều há hốc mồm nhìn theo cậu ấy.

Cậu ta có mái tóc đỏ tím, dáng cao ráo, menly. Khuôn mặt điển trai và nụ cười tỏa nắng.

Cậu ta cúi chào và giới thiệu.

-Chào các bạn! Mình tên Hoàng Thiên Kiệt các bạn cứ gọi là Gun, mình vừa chuyển đến mong mọi người giúp đỡ.

Những nữ sinh đều ngất ngây gật gù, trong đầu chắc đang mơ tưởng gì đó.

-Em muốn ngồi ở đâu?- Cô Ly nhẹ nhàng hỏi.

Gun nhìn hết thấy góc ngách trong lớp rồi mỉm cười nói với cô Ly.

-Em muốn ngồi ở bàn cuối.

-À lớp mình còn hai bàn, mà nay Phương Thư ngồi rồi, hay em ngồi ở đây bên đây đi nha.

-Dạ không, em muốn ngồi với bạn nữ đó.- Gun chỉ tay thẳng vào nó.

Cô Ly giật mình, nuốt nước bọt. Cô cười trừ và gọi nó.

-Phương Thư ơi!

Nó đang gục đầu xuống bàn thì ngẩng mặt lên nhìn.

-Bạn Thiên Kiệt vừa chuyển đến muốn ngồi cùng em. Em thấy thế nào?

Nó đưa mắt nhìn Gun từ trên xuống dưới, nét mặt nó lúc này chẳng có gì ngoài sự lãnh băng.

Hấn không lên tiếng, theo suy nghĩ của hấn thì nó sẽ không bao giờ đồng ý.

-Dạ được!- Nó lên tiếng.

Hấn cau mày, nó đã đồng ý sao? Nó đang làm trò quái quỷ gì vậy nè.

Gun mỉm cười bước xuống chỗ nó. Đi ngang qua hấn Gun nhìn thấy hấn đang lờm Gun một cái thật sát.

Gun ngồi xuống đưa tay ra và nói với nó.

-Chào cậu! Mình tên Thiên Kiệt cứ gọi mình là Gun. Rất vui khi được ngồi cùng cậu.

Nó đưa tay ra bắt tay Gun rồi nói.

-Mình là Phương Thư, cứ gọi Josan hoặc Jo.

Gun mỉm cười, Gun và nó ngồi nói chuyện, kể cho nhau nghe rất nhiều.

Hấn dần nắm đấm xuống bàn. Quay xuống nhìn nó, hấn tức giận bước ra khỏi lớp.

Sau khi hấn đi thì nó cũng im lặng, chìm vào suy nghĩ riêng của mình. Nó biết trả đũa như thế là rất trẻ con nhưng chẳng hiểu sao nó lại muốn làm vậy.

...

Reeng...Reeng...Reeng

Tiếng chuông ra chơi vang lên. Vừa cất sách vở vào thì Gun quay sang nói với nó.

-Minh đi ăn chung nha!

-Minh đi cùng với mấy người bạn, thôi đi chung với họ luôn đi.

Gun gật đầu và cùng nó đến chỗ của Jisan.

-Chào mọi người!- Gun vui vẻ làm quen.

-Chào...Gun!- Jisan đáp ứng.

-Chào Gun!- Jesan mỉm cười.

-Chào!- Kansai và Kensai đồng thanh.

Cách đó không xa, hấn kéo Lin đi đến chỗ Jisan.

-Chào mọi người nha!- Lin cười tí mắt.

-Ồ thì chào!- Jisan bấu môi, có vẻ nhỏ không mấy thiện cảm với Lin.

-Chào.- Jesan cũng gượng cười.

-Thôi đi ăn đi!- Kensai lên tiếng.

Tất cả gật đầu rồi cùng nhau đi xuống canteen. Nó, Gun, Jisan và Jesan đi trước. Cả ba cùng đùa giỡn với Gun. Phải nói trông Gun cứ như con nít, làm biểu cảm gì cũng đáng yêu.

Tụi nó lo giỡn với Gun mà đâu biết có 3 cặp mắt nhìn theo như muốn bốc hỏa.

Tụi hấn cắn môi, đâu có ai muốn bạn gái mình thân thiết với người con trai khác. Nó thì đang giận hấn, Kansai thì như hai người xa lạ với Jisan còn Kensai lại tôn trọng Jesan vì anh biết Jesan không làm gì vượt giới hạn hết.

Gun có vẻ như thích nó, khi đùa với nó thì Gun lại cười tươi rói.

Nó khoát tay lên vai của Gun rồi đưa tay véo má Gun. Làm hấn đi ở sau mặt đỏ rần rần.

-Em buông ra đi!- Hấn đi lên kéo tay nó.

Nó cau mày khó chịu và nói.

-Anh làm gì vậy? Tôi làm gì là quyền của tôi.

-Nhưng...

Hấn chưa nói xong thì nó đã ngắt lời.

-À, mà sao anh không nói chuyện với Lin? Để bạn gái mình buồn như thế sao?

-Em..

-Minh đi thôi Gun!- Nó kéo Gun đi.

Hấn nghiêng răng nhìn theo nó. Nó thay đổi quá nhiều, chẳng còn là cô bé hấn quen của ngày trước. Từ phong cách, thái độ và mọi thứ xung quanh nó đều thay đổi một cách chóng mặt.

...

Nó buông tay Gun ra và mỉm cười nói.

-Minh xin lỗi!

-Không có gì đâu mà! Nhưng cậu và bạn kia có chuyện gì sao?- Gun thắc mắc.

-À không có gì. Chỉ là một số chuyện lật vật thôi.

-Jo!- Gun gọi.

-Minh nghe!

-Gun đối.- Gun xoa xoa bụng.

-À...- Nó bật cười.- Xuống canteen thôi!

Nó và Gun vào canteen. Nó thấy Jisan và mọi người ngồi ở đó thì kéo Gun đến.

-Đi trước mà đến sau là sao? Khai mau, hai người có gì mờ ám hả?- Jisan trưng ra bộ mặt bí hiểm.

-Không có gì, Gun và Jo ở ngoài nói chuyện một lúc thôi.- Gun cười trừ.

-Nói chuyện? Sao không rủ Je và Ji nữa?- Jisan chu miệng nói.

-Tại Jo kéo Gun đi trước mà.- Gun gãi đầu.

-Thôi ăn uống gì đi, còn lên lớp nữa.- Nó ngồi xuống.

-Hai người lấy com đi! Lúc này Ken tưởng hai người đi đâu rồi nên không lấy.- Jisan mỉm cười.

-Đề Gun lấy cho Jo nha!- Gun nói rồi đi lấy com.

Jisan và Jesan đưa mắt nhìn Gun song thì nhìn nó. Cả hai không nói gì chỉ gật gù như hiểu gì đó.

Kensai chương mắt, anh ghi đầu Jisan lại và chỉ vào phần com.

-Ăn đi! Nhìn đủ rồi!

Jesan lườm anh và bĩu môi.

-Không nhìn anh thì anh tức hả?

-Ừ, anh đang tức đó.- Kensai nhàn nhạt trả lời.

Jesan im bật, cô biết anh đã giận thì không lộ ra chỉ hóa thành một tảng băng di động.

Nó nhìn hần thì thấy hần cứ im lặng bấm điện thoại chẳng để ý đến Lin luôn. Đột nhiên hần ngược mắt lên, hai ánh mắt chạm vào nhau. Nó vội nhìn sang hướng khác, xem như chưa có gì.

Gun mang thức ăn đến cho nó. Nó cau mày hỏi Gun.

-Sao cậu đi lâu vậy?

-À...mình nghe cậu nói, cậu không ăn được những món có tỏi và hành nên mình tìm món không có 2 thứ đó cho cậu. Có hơi lâu một chút.- Gun mỉm cười.

-Cảm ơn cậu nha.- Nó nhận lấy phần của mình.

-Có một sự gato nhẹ!- Jisan và Jesan đồng thanh.

-Có gì mà gato chứ? Nếu là hai cậu thì mình cũng làm thế thôi.- Gun vui vẻ nói với cả hai.

-Nhớ nha!- Jisan bật cười.

...

Giờ ra về, nó bước giữa sân trường. Hôm nay Jisan và Jesan phải về trước vì có một số việc cần làm, nó cũng không muốn về nhà nên ở lại trường.

Sau khi tan học thì trường nó lại rất im ắng, không ồn ào, không náo nhiệt, cũng không một ai làm phiền.

-Jo oi!- Giọng một người con trai gọi nó.

Nó dừng bước và quay lại nhìn.

-Chờ Gun với!- Gun vừa chạy lại phía nó vừa nói.

Nó khoanh tay lại chờ đợi Gun, vừa đến chỗ nó Gun liền thở phào. Nó thấy mồ hôi lấm tấm trên trán thì mở balô lấy khăn giấy đưa cho Gun.

-Này, lau đi!- Nó đưa khăn giấy ra.- Mà sao giờ này Gun mới về?

Gun nhận lấy và cười với nó.

-Gun phải ở lại làm hồ sơ nên về hơi trễ.

Nó cau mày và đẩy mặt Gun quay sang hướng khác.

-Gun đừng cười nữa. Cậu sẽ làm cho con gái chết không kịp thở đó.

-Ừa? Bộ Gun cười xấu lắm à?

-Không! Nhưng nụ cười của Gun tỏa nắng ở mọi nơi, nó sẽ làm cho những cô gái thấy sẽ đứng không vững.

-Trong đó có Jo không? - Hai mắt Gun sáng rực.

-Không!- Nó thốt ra.

-Sao kì vậy? - Gun bĩu môi.

-Vi Jo khác những người con gái bình thường.- Nó nói rồi bước đi.

-Lại không đợi Gun.- Gun càu nhàu rồi chạy theo nó.

Hắn đứng từ xa nhìn theo. Có lẽ bây giờ nó đã không cần hắn. Nó cần có một người quan tâm nó hơn hắn, chẳng hạn như Gun...

...Giới Thiệu Nhân Vật...

1 * Trương Huyền My * Lin * (18 tuổi):

_Tuy bằng tuổi hắn nhưng lúc nào cũng gọi hắn bằng anh.

_Cũng có phần đáng yêu, chẳng đánh đá nhưng tính cách tiểu thư nên khá điệu đà.

_Vợ hứa hôn từ nhỏ của hắn.

_Lúc nhỏ Lin vô tình đọc được nhật ký của hắn nên biết hắn còn thêm một tên Vic. Lin cũng thích tên này nên luôn miệng gọi hắn là Vic.

2 * Hoàng Thiên Kiệt * Gun * (18 tuổi)

_Khuôn mặt dễ thương trông như trẻ con nhưng đôi lần lại rất cứng rắn. Khi đụng chuyện rồi thì sẽ làm cho được mới thôi.

_Có vẻ như khá thích nó. Lúc nào cũng dành những gì tốt nhất cho nó.

_Tuy từ nhỏ đã quen với sự giàu sang, ăn sung mặc sướng nhưng Gun vẫn thích khám phá về đời sống bình thường của mọi người nên đã chuyển ra sống riêng.

...Hết Phần Giới Thiệu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sự Thật _ Nhận Lỗi.

Nó vào nhà và thả người xuống sofa. Hôm nay là ngày nó cảm thấy mệt mỏi nhất. Nó đắn đo, suy nghĩ rất nhiều. Nó đang mông lung giữa hai lối rẽ, nó có nên hỏi rõ hẳn hơn không hay là mọi chuyện như nó nghĩ. Hắn đã thay lòng đổi dạ. Nó lắc đầu vài cái rồi lên phòng, nó không muốn nghĩ tới một điều gì nữa. Nếu được nó sẽ trực tiếp hỏi hẳn.

Reeng...Reeng...Reeng...

Tiếng chuông điện thoại reo in ỏi cùng lúc nó vừa vệ sinh cá nhân xong.

Nó trượt nút xanh và áp tai nghe.

"Alo"

"Jo à?"

"Đúng rồi, ai thế?"

"Minh là Gun đây."

"À, có gì không Gun?"

"Gun muốn mời Jo đi chơi cùng Gun được không?"

"Sao Gun không hẹn Ji đi, sao lại muốn đi cùng Jo?"

"Thôi mà, Jo đi cùng Gun đi. Một chút thôi!"

"Thôi được rồi."

"Nhanh nha, Gun đang ở trước cổng nhà Jo đây."

Nói vậy xong Gun ngắt máy ngay. Nó cau mày đi ra lan can nhìn xuống.

Nó thấy Gun đang ngước lên mỉm cười và đưa tay chào nó.

Nó lắc đầu rồi vào lấy áo khoác da và xuống nhà. Nó mở cổng, vừa thấy Gun thì nó đã cau mày.

- Tại sao Gun biết số điện thoại và nhà của Jo chứ?

- Gun mà, sao không biết được!- Gun cười tít mắt và mở cửa xe cho nó.- Mời Jo!

Nó khẽ cười, nó đi ngang xoa đầu của Gun.

- Cậu con nít quá đấy.

Gun vuốt lại tóc mình và trở lại vị trí lái xe.

- Cậu ăn không?

Gun đưa cho nó hũ kẹo cao su. Nó nhận lấy và khá ngạc nhiên nhìn hũ kẹo.

- Cậu cũng thích loại này à?

-Ừ, mình rất thích nó.- Gun gật đầu.

Nó mở nắp và cho vài viên vào miệng. Nó lấy vài viên nữa đưa cho Gun.

Gun nhận lấy và lại mỉm cười. Nó đưa tay lên che mắt rồi tựa người vào ghế.

- Cậu làm gì thế?

- Mình đang phòng vệ ấy mà.

- Phòng vệ gì chứ? Ở đây có gì nguy hiểm sao?- Gun nhìn ngó xung quanh.

-Ừ, mối nguy là cậu đó.

- Sao là mình chứ?- Gun chớp chớp mắt.

- Cậu bớt cười xiu đi!- Nó lấy tay ra và đẩy mặt Gun sang bên kia.

-À, ước gì Jo như những người con gái khác thì hay biết mấy.

-Hả?- Nó hỏi lại.

-À, không có gì đâu!

...

-Anh đã bảo không đi rồi mà.- Hấn cau mày khó chịu.

-Anh không muốn đi cùng em sao?- Lin xụ mặt xuống.

-Thôi thôi, được rồi. Nhưng lần này thôi đó.

Lin gật gật đầu và kéo hấn vào tiệm kem trong công viên.

Hấn cùng Lin chọn một bàn trống ngồi xuống. Vừa thấy người chủ tiệm bước ra thì hấn liền mỉm cười.

Người chủ tiệm đưa menu cho Lin và nhẹ nhàng nói.

-Mời quý khách chọn món.

-Di Hoa!- Hấn gọi.

Người phụ nữ nheo mắt nhìn rồi bật cười.

-Ồ...có phải...Vic không?

-Cháu là Vic đây!

-Lâu rồi cháu không đến nha. Mà Phuong Thư đâu? Cháu còn gặp Phuong Thư chứ?- Di Hoa nói xong thì đưa mắt nhìn Lin.

-Dạ đây là bạn cháu, còn Phuong Thư nay không đến được.

Di Hoa gật đầu, bà khẽ cười.

-Vậy cháu vẫn dùng kem vani đúng chứ?

Hấn không trả lời chỉ gật đầu đồng ý.

-Còn cô bé này! Cháu dùng gì?

-Cho cháu một phần kem dâu ạ.- Lin mỉm cười.

Di Hoa gật đầu rồi vào trong.

Từ cửa nó và Gun bước vào. Nó không để ý đến xung quanh và vô tình nắm tay Gun đi đến bàn ngay cạnh cửa sổ.

Gun bật cười nắm chặt tay nó. Nó cùng Gun ngồi xuống. Di Hoa lại từ trong bước ra.

Nó mỉm cười thật tươi rồi chạy đến ôm lấy di Hoa.

-Di ơi!!!

Di Hoa sững người, bà không biết nó là ai.

Nó mỉm cười nháy mắt lên.

-Con là Phuong Thư đây!

Di Hoa bất ngờ mừng quýnh, bà ôm chặt nó.

-Di trông con nhiều lắm Thư à.

Nó ôm bà một cách thật hạnh phúc. Nó buông bà ra và đưa tay về phía Gun.

-Đây là Thiên Kiệt, bạn con.

-Ừa? Con không đi cùng Quân Anh sao?

Mặt nó đanh lại. Đôi mắt nó ánh lên những tia phức tạp. Nó cau mày.

-Ý đi là?

-Quân Anh đang ngồi ở kia.- Bà chỉ tay về phía hắn.

Nó đưa mắt nhìn qua thì thấy hắn quay mặt đi hướng khác. Nó đưa ánh mắt sắc bén của mình nhìn về phía Lin. Có lẽ nó không nên phá hoại không gian riêng của hắn.

Nó mỉm cười với dì Hoa.

-Thôi! Con có việc phải đi rồi, ngày khác con sẽ đến thăm dì.

Nói xong nó liền kéo tay Gun.

-Jo!- Lin gọi.

Nó quắc mắt nhìn Lin. Lin đi đến phía nó và khề cười.

-Jo qua ngồi cùng với Lin nha!

Nó trầm tư một lúc, nó vừa định đồng ý nhưng câu nói tiếp theo của Lin làm nó muốn phát điên lên.

-Vic cũng muốn như thế!

Nó nhếch môi và siết chặt tay của Gun.

-A...Jo! Sao Jo siết chặt tay dữ vậy?

-Xin lỗi Gun nha! Mình đi thôi!- Nó kéo Gun ra ngoài.

Hắn nghiền răng, tay hắn siết chặt lại thành nắm đấm. Sắc mặt càng biến sắc nhiều hơn. Hắn để ý đến câu nói của nó, cái gì mà "mình" chứ? Rốt cuộc nó xem hắn là gì trong mắt nó. Càng ngày càng quá quắc mã.

...

-Mày xem xem, ai là người quá đáng chứ?- Hắn dần ly rượu xuống bàn.

-Mày chứ ai!- Kensai lắc đầu.

-Tao?- Hắn cau mày hỏi lại.

-Ừ!- Kensai gật gù.

-Tao đã làm gì chứ?

Kansai bức xúc, cậu không thể nhịn nữa. Cậu không thể để Tiểu Phương_ người cậu xem như em gái ruột của mình chịu những sự chướng mắt này.

-Mày đâu làm gì! Mày chỉ làm những hành động thân mật, chăm sóc Lin trước mặt Phương Thư thôi.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, thì ra là vậy. Nó giận hắn việc đó. Hắn lại suy nghĩ sâu xa hơn. Vậy là những hành động của nó dành cho Gun đều là chọc tức hắn.

Nghĩ thế hắn liền đứng bật dậy ra ngoài.

-Này đi đâu đó?- Kensai hỏi với theo.

Hắn vội lên con moto phóng đến nhà nó. Vừa chạy hắn vừa mừng thầm trong lòng.

Hắn cho xe vào thẳng sân nhà nó. Hắn nhanh chân chạy vào nhưng vừa đến phòng khách hắn đã bị Jisan và Jesan chặn lại.

-Này, này ông anh! Đi đâu đó?- Jisan chắn trước hắn.

-Tôi tìm Jo!

-Anh tìm Jo làm gì? Anh về với Lin đi!- Jesan bĩu môi.

-Cho tôi gặp Jo! Jo đang ở đâu?

-Gun vào đây đi, Jo lấy nước cho Gun nha!

Nó cùng Gun vào phòng khách, nó vừa cười với Gun vừa kéo Gun vào.

Khi thấy hấn đứng ở đó thì nó sững người, nụ cười trên môi nó tắt hẵn.

Hấn bước đến trước nó khẽ nói.

-Anh muốn nói chuyện riêng với em.

Nó im lặng hồi lâu rồi thốt ra.

-Lên phòng đi!

Nó bước lên trước để hấn, Gun, Jisan và Jesan ở lại. Hấn đưa mắt nhìn Gun rồi theo sau nó.

Nó vào phòng, quăng áo khoác lên giường, nó bước ra ban công đứng, hưởng thụ làn gió mát thổi nhẹ qua tóc nó.

Hấn vào phòng rồi đóng cửa lại. Hấn bước đến ban công ôm lấy nó từ phía sau.

Nó khựng người, vòng tay này đã bao lâu rồi không ôm nó, sự ảm áp này đã bao lâu nó không cảm nhận được. Nó lắc nhẹ đầu quay lại với hiện tại. Nó vô tình gỡ tay hấn ra.

-Có gì thì nói đi!

-Anh xin lỗi, anh không hề biết em giận anh về lí do đó.

-Lí do gì? Tôi giận anh bao giờ?

-Anh xin lỗi em mà Tiểu Phuong! Anh không nghĩ đến sự quan tâm của anh dành cho Lin lại làm em khó chịu như thế.

-Cái tên Vic, tại sao cô ta biết?

-À, lúc nhỏ Lin vào phòng và vô tình đọc được nhật ký của anh. Trong đó thì toàn những chuyện kể về em và tên Vic. Lin hình như rất thích tên ấy nên luôn miệng gọi anh là Vic.

-Thật không?- Nó nhìn hấn một cách dò xét.

-Thật mà!- Hấn ôm lấy nó.- Đừng hiểu lầm anh nữa.

Nó không trả lời chỉ im lặng tựa vào vai hấn, bỗng nhiên nó chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

...

Cô Ly bước vào lớp và chào lớp nó.

-Chúc các em có một buổi học thật vui vẻ. Và hôm nay cô muốn thông báo với lớp chúng ta một chuyện.

-Chuyện gì thế cô?- Lớp nó bắt đầu nháo nhào lên.

-Im lặng nào!- Cô Ly gõ cây thước to xuống bàn.- Bạn Thiên Kiệt vừa chuyển đến lớp ta vì muốn làm quen thêm bạn mới nên tổ chức một chuyến đi leo núi vào ngày mai. Không chỉ lớp của chúng ta mà là toàn trường cùng đi. Mọi chi phí đều được chi trả hết. Các em chỉ cần tham gia thôi! Chúng ta sẽ đi 3 ngày 2 đêm.

-Yeahhh!!!- Lớp nó hò hét um lên.

Gun đứng dậy và nói với mọi người.

-Mong mọi người có mặt đông đủ nha! Nhất là lớp mình thì bắt buộc phải đi đó.

-Tất nhiên rồi! Chúng mình sẽ đi!!!- Nữ sinh đều gật đầu răm rắp.

Gun ngồi xuống rồi nói với nó.

-Jo là người bắt buộc phải đi nhất. Nếu Jo không đi thì Gun buồn lắm đó.

-Tất nhiên rồi Jo sẽ không đi.

-Ồ...Kì vậy?

-Jo sẽ đi mà!

Nó xoa đầu Gun...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Leo Núi (1)

Nó ngã người lên bãi cỏ xanh. Đôi mắt nó nhắm hờ lại như ngủ. Nó rất cần một nơi thật yên tĩnh, một nơi không một ai có thể làm phiền. Nó quá nhức đầu rồi, không ngờ những chuyện tình cảm lại rắc rối đến thế, còn hơn cả suốt một tuần nó ngồi làm việc trước máy tính.-Suy nghĩ gì đấy?

Bỗng một vòng tay ôm nó và một giọng nói trầm ấm thủ thi bên tai.

Nó mở mắt ra, nó đưa mắt nhìn hấn rồi nói.

-Anh không đưa Lin đi ăn sáng sao?

-Em đang chăm chọc anh đấy à? Từ nay anh chỉ lo lắng cho em thôi.

Nó bật người ngồi dậy, đôi mắt nó sáng ánh lên.

-Anh đừng thiên vị thế chứ! Lin sẽ không vui.

Hấn tựa cằm lên vai nó.

-Còn giận anh sao?

-Không!.

-Anh hứa không làm em phải bận lòng nữa.

-Hứa rồi khi nào làm?

-Ngay hôm nay!

-Thôi thôi đừng hứa, lỡ anh không làm được thì sao?

-Anh hứa, anh hứa mà!!- Hấn đan tay mình vào tay nó.

Nó im lặng siết chặt tay hấn. Quả thật tay hấn rất ấm và lớn, có thể nắm cả hai tay nó.

-Tiểu Phương!- Hấn gọi.

Nó đưa mắt nhìn hấn, đột nhiên hấn hôn vào môi nó rồi mỉm cười.

-Xí xóa hết nha!

...

Vào sáng sớm, toàn thể học sinh trường nó tập trung rất đông. Nó, Jisan và Jesan xuống xe cùng lúc đó tại hấn cũng vừa đến. Nó không nói gì chỉ nhìn lướt qua hấn rồi mang balô lên và vào trong. Jesan thì chẳng có gì để nói nên theo sau nó. Jisan thì nhìn chăm chăm vào Kansai, nhỏ muốn nói gì đó nhưng rồi thôi. Nhỏ lấy balô và đi vào.

- Vào thôi!- Kensai khoác balô lên vai.

Kansai nhìn theo Jisan đến khi nhỏ đến chỗ của nó. Cậu không nói không rằng chỉ bỏ vào trước.

-Kan sao vậy?- Kensai hỏi hần.

Hần nhún vai rồi cùng Kensai đi vào.

-Anh Vic chờ em với!

Lin từ xa chạy đến, vừa đến chỗ hần thì Lin ngừng lại thở hồng hộc.

-Anh nói em bao nhiêu lần rồi Lin, đừng gọi anh như thế nữa.- Hần cau mày.

-Em xin lỗi...em quên!- Lin gãi đầu.

- Vào đi!- Hần bức rức đi trước.

Kansai nhìn Lin, anh lắc đầu vài cái rồi theo hần.

-Hôm nay chúng ta cùng nhau đi núi 3 ngày 2 đêm. Mỗi lớp đi một xe, do 12 là lớp cuối cấp nên khối 12 sẽ đi sớm hơn 15 phút để chuẩn bị cho một số hoạt động khi đến nơi. Bây giờ thì các em di chuyển ra xe theo thứ tự. Lớp 12AA xe số 1, lớp 12AB xe số 2, lớp 12AC xe số 3,...- Thầy hiệu trưởng nói qua micro.

Tụi nó và tụi hần cùng di chuyển đến xe số 1. Trên đường, Gun đi ở phía sau và nói với nó.

-Cậu ngồi với mình nha Jo!

Nó lưỡng lự một lúc rồi gượng cười.

-Lên xe đi rồi tính sau.

Nó lên xe, vừa định chọn ngồi ở dãy cuối thì bỗng nhiên một đôi tay kéo nó xuống. Nó trừng mắt nhìn người kế bên, hóa ra là hần. Nó lắc đầu rồi lờm hần một cái thật sắc. Gun nhìn nó và xuống dãy cuối ngồi, nhìn Gun lúc này không được vui gì mấy.

Jisan là người lên cuối cùng, nhỏ nhìn bao quát cả xe thì thấy chỉ còn một chỗ ngay kế bên Kansai. Nhỏ đi đến cô bạn khá dễ thương nhẹ nhàng nói.

-Cậu xuống dưới ngồi cùng với Thế Nguyên được không?

Cô bạn ấy hai mắt sáng rỡ, miệng cười thật tươi nhưng rồi cô ấy lại bĩu môi.

-Thôi! Tôi không dám ngồi ở đó đâu!

-Bảo Trúc! Em về vị trí đi, xe sẽ khởi hành rồi!- Cô Ly nói với nhỏ.

Jisan nhìn cô Ly và lẳng lặng bước đi về chỗ của Kansai.

Nhỏ áp úng nói.

-Anh cho tôi ngồi cùng với.

Kansai mở hai mắt ra, cậu nhìn nhỏ rồi trả lời.

-Ngồi đi!

Jisan ngồi xuống, nhỏ mím môi, hai mắt không ngừng nhìn trộm Kansai.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, trong xe không khí rất rộn ràng. Mọi người trò chuyện, tổ chức một số trò chơi khá thú vị. Tụi nó cũng có trò chơi vậy, nó và hần chơi oẳn tù tì búng tai, nó bị hần búng đến hai tai đỏ ửng lên. Jisan cùng Kansai thì chơi game trong máy ipad, lúc thắng cô thích thú vô tình hôn vào má Kensai. Ở chỗ của Kansai khá im ắng. Jisan tựa đầu ra sau ghế ngủ ngon lành. Kansai thấy thế thì kéo đầu nhỏ tựa vào vai mình. Nhỏ tựa đầu và ôm lấy khuỷu tay cậu.

Gun nhìn nó bằng ánh mắt không vui, nhưng Gun chỉ biết nhìn nó chứ không thể làm được gì. Còn Lin, Lin rất muốn thay thế nó. Lin muốn hần chỉ chú ý đến Lin, trong tim hần chỉ có một mình Lin thôi. Nhưng sẽ chẳng bao giờ được như thế đâu.

Sau vài tiếng đồng hồ trên xe, cuối cùng tụi nó cũng đã được xuống dưới.

Kansai nhìn qua Jisan, cậu vỗ nhẹ vào mặt nhỏ.

-Ji à, dậy đi!

Jisan giật mình, nhỏ đưa tay lên dụi dụi mắt. Chợt thấy mình đang ôm lấy tay Kansai thì nhỏ vội buông ra.

-Ồ...tôi xin lỗi!

-Không có gì đâu.

Kansai khoác balô lên và xuống xe. Jisan nhìn theo cậu, nhỏ mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi cũng xuống dưới.

Toàn thể học sinh tập trung lại ngay dưới chân núi, chỉ có tụi nó là ngồi nghỉ ngơi, ăn bánh uống trà ở một quán nước nhỏ gần đó.

-Này, tụi mình tách ra đi riêng đi!- Kansai nhướn mày.

-Được đó!- Jisan đồng thuận.

-Không được, Gun đặc biệt mời chúng ta đi nên không thể nào đi riêng lẻ được.- Jisan thở dài.

-Đi thôi, chúng ta còn phải tìm nơi cắm trại nữa.- Nó đứng dậy khoác balô lên rồi ra ngoài.

Hắn không nói gì, khoác balô lên, hắn bước ra đi cùng nó.

-Ji nói đúng đó! Chúng ta không thể đi riêng, đây chính phủ chuyển đi tập thể mà.- Kansai nói.

-Mình đi lại chỗ Jo đi Je!- Jisan kéo tay Jisan đi.

-Đi thôi!- Kansai đứng dậy.

...

-Ủa? Mấy em đi đâu này giờ vậy? - Cô Ly hỏi nó và hắn.

-Chúng em ở bên kia!- Nó chỉ tay về phía quán nước.

-Uhm đây là lều của các em

Nó nhìn hai căn lều trước mặt. Tuy không lớn lắm nhưng đủ chứa khoảng năm người, được cái nửa là hai lều này là to nhất.

-Em, Thiệu Hà, Bảo Trúc và Lin sẽ ở một lều. Còn Quân Anh, Thế Nguyên, Tuấn Du và Thiên Kiệt sẽ ở cùng một lều.- Cô Ly mỉm cười.

Hai mắt nó đảo liên tục rồi quay sang nhìn hắn. Hắn vừa thấy ánh mắt của nó thì gật nhẹ đầu, ra ý sẽ không có gì to tát hết.

Từ xa Jisan và Jesan cùng chạy đến, theo sau là Kansai và Kensai.

-Em chào cô!

-Uhm chào mấy em! Bây giờ các em nghỉ ngơi đi, trong khoảng thời gian từ đây đến 5 giờ chiều các em sẽ thực hiện những hoạt động riêng của mình. Sau 5 giờ thì tập trung lại nghe thầy hiệu trưởng sinh hoạt và tham gia một số trò chơi. Đến 11 giờ thì các em sẽ trở về lều chuẩn bị cho cuộc leo núi ngày mai.

-Nếu như không tham gia được không cô? -Jisan hỏi.

-Không được đâu, đây là quy định rồi. Những gì cần thông báo thì cô đã nói hết rồi, chúc các em có những ngày đi chơi thật vui vẻ.- Nói rồi cô Ly đi về phía lều của giáo viên.

Lin từ xa bước đến, trên tay còn bê cả khay nước. Lúc đi qua gốc cây to thì Lin vô tình vấp phải rễ cây và ngã nhào xuống. Kansai đứng gần đấy thấy vậy liền đỡ Lin.

-Cậu có sao không?

-Ồ...mình không sao.

Lin nói rồi ngồi xuống thu dọn lại khay nước.

Kansai vào lều cất balô xong thì cũng ra phụ giúp Lin.

Jisan mím môi, nhỏ bước vào lều và nằm cả buổi ở trong đó.

...

Jisan nằm một mình trong lều, nó và Jesan cùng qua lều của tụi hấn hết rồi, chỉ còn một mình Jisan ở lại lều thôi.

Jisan chợt nhớ đến những hình ảnh lúc nãy, hai mắt nhỏ bắt đầu rung rung ngấn nước. Bỗng nhiên nhỏ bật khóc, hai vai run lên từng đợt. Nhỏ đưa tay lên miệng tránh cho tiếng nấc làm mọi người xung quanh chú ý.

-Jisan!

Nhỏ vừa nghe thấy tiếng gọi thì liền vội vàng lau nước mắt. Nhỏ giữ mình thật bình tĩnh rồi mới ngồi dậy.

Kansai từ ngoài đi vào và đưa cho nhỏ lon nước.

-Của cô này!

Jisan nhận lấy, nhỏ hỏi cậu nhưng mắt lại nhìn hướng khác.

-Còn gì nữa không?

-Ồ...không! Mà...cô khóc sao?- Kansai cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Jisan.

-Đâu có.- Jisan đưa tay lên lau khôé mắt mình.

-Được rồi, cô nghỉ ngơi đi! Tôi sẽ ra ngoài.

-Ji ơi!

Jisan nhìn ra thì thấy Gun đang chạy đến. Gun chạy vào, vừa thấy cậu thì Gun mỉm cười nói.

-Chào Kan!

-Ừ chào!

-Gun nghe Jo báo Ji hình như bị say xe nên Gun đem thuốc qua cho Ji nè.- Gun đưa gói thuốc ra.

-Cảm ơn Gun. Ji không sao hết!

-Ừ Ji cố gắng nha để tối còn tham gia trò chơi nữa.

Jisan gật đầu, nhỏ nhìn về phía Kansai nhưng cậu đã ra ngoài từ lúc nào rồi.

Theo lời của cô Ly đứng 5 giờ thì tụi nó tập trung lại và nghe thầy hiệu trưởng sinh hoạt. Jesan ngáp ngáp dài, cô chán ngắt mấy bài diễn văn dài ngoằng như thế này rồi.

-Đúng là nói nhiều mà!

-Và sau đây sẽ là phần tham gia hoạt động vui chơi của các em.

Toàn thể học sinh đều hào hứng tham gia một số trò chơi do trường tổ chức. Trong những trò đó tụi nó chỉ vừa mắt với trò "cặp đôi" nên quyết định chơi trò đó.

Tụi nó đăng ký và vào chơi. Nó và hấn cùng một cặp, Jesan và Kensai cùng một cặp. Có Gun, Lin, Jisan và Kansai là chưa có cặp. Kansai nhìn Jisan, cậu định ngó ý với nhỏ nhưng rồi cậu lại rủ Lin. Còn Gun thấy trò này vui vui nhưng chẳng có ai bắt cặp nên kéo Jisan vào mặc dù Jisan luôn nặng nề không đồng ý.

-Bây giờ các bạn nhìn dưới chân mình đều có một tờ báo được gấp tư lại, các cặp đôi phải làm như thế nào để cả hai đều đứng được trên đó. Cặp nào trụ lâu nhất sẽ chiến thắng.- Người quản trò nói ra luật chơi.- Và cuộc thi bắt đầu.

Mọi người đều bước vào tờ báo dưới chân. Có người đứng một chân, có người thì đứng lên chân của đối phương, v...v... Nó nhanh chóng phóng lên lưng hấn để cho hấn công. Jesan thì thân người nhỏ nhắn nên đứng một góc nhỏ để Kensai ôm mình. Kansai bước vào trước, cậu dìu Lin đứng lên chân mình. Gun lúng túng không biết phải làm thế nào, đang loay hoay thì Gun nhắc bổng Jisan bế trên tay. Nữ sinh xung quanh hò hét vang trời, ai nấy đều ganh tị với Jisan. Chỉ còn có cặp của nó, Jesan, Lin, Jisan và một số ít cặp khác trụ lại được nhưng đến phút cuối vì quá tức giận trước hành động của Gun nên cậu buông tay ra khiến Lin chao đảo bước ra. Vậy là trò chơi lại loại thêm được cặp của Kansai.

-Vòng thi thứ 2, mỗi cặp đôi đều có một khăn bịt mắt. Bạn nam bị bịt mắt sẽ công bạn nữ. Bạn nữ trên vai không biết phải làm sao để bạn nam đi lên trên đây lấy được hộp quà trái tim và quay trở lại vị trí xuất phát của mình trong vòng 10 phút. Đầu tiên các bạn phải quay 5 vòng trước.

Trò chơi bắt đầu, sau khi quay 5 vòng thì các cặp đôi đều nháo nhào lên.

Nó phối hợp với hắn một cách ăn ý, dẫn đường đi cho hắn.

-Anh đi thẳng nha rồi quẹo trái và đi thẳng luôn là tới...A! Anh đi chậm lại, chậm lại thôi...em lấy được rồi, anh quay lại đi..

-Anh đi thẳng đi!- Jesan cũng phối hợp với Kensai chỉ dẫn cho anh đến nơi lấy hộp quà.- Anh đứng lại! Em lấy được rồi đi thôi..

Jisan một tay ôm cổ Gun, một tay chỉ hướng và dẫn đường.

-Bây giờ Gun đi thẳng song thì rẽ sang phải một chút...qua phải chút nữa...gần đến rồi, Gun đi chậm lại xúu...lấy được rồi, Gun quay lại đi!

Ba cặp đôi nổi trội nhất lại về đích trước nhất. Thời gian trôi qua, chỉ có tụi nó lấy được hộp quà còn những cặp khác còn lao đảo ở ngoài.

-Hết giờ! Đây là ba cặp đôi còn lại và họ đã lấy được ba hộp quà, vậy thì cho tôi mạn phép giữ lấy đến cuối trò chơi. Và bây giờ chúng ta cùng tham gia trò chơi cuối cùng. Trên tay tôi là một cây bánh quế, trò này các bạn cũng biết chỉ cần bánh ai còn ngán nhất thì cặp đôi đó thắng. Chúng ta cùng bắt đầu nhé! 1...2...3...bắt đầu...

Nó giữ một đầu của bánh để hắn ăn, còn Jesan thì ngược lại. Jisan và Gun là sung nhất, nhỏ và Gun cùng ăn, Gun chỉ cần cắn một cái đã hết nửa cây bánh rồi.

Cả ba đều lấy ra, của Jisan và Gun ngán nhất, điều này làm cho tất cả ngạc nhiên hơn bao giờ hết. Cặp của Jisan dành chiến thắng chung cuộc.

-Chúng ta đã có quán quân rồi vậy thì cùng họ mở quà của mình nha!

Cô bạn quán trò đưa cho tụi nó 3 hộp quà vừa nãy. Nó mở hộp quà ra, bên trong là 2 con gấu bông đôi, màu trắng xanh của nam và màu trắng hồng của nữ.

Jesan và Kensai mở quà, bên trong là hai sợi dây chuyền đôi của tình nhân.

Jisan cũng mở quà, nhỏ đứng hình khi thấy món quà của chương trình. Gun cầm lên, là nhẫn cặp tình nhân. Jisan không trả lời, nhỏ cười nhạt rồi lẳng lặng quay đi.

Trời nhá nhem tối, tụi nó cùng tập trung lại chuẩn bị đốt lửa trại.

-Minh thấy lúc chiều trời chuyển mưa dữ lắm. Cầu mong cho trời đừng mưa giùm cái.- Jesan thở dài.

-Chắc không có mưa đâu!- Nó nhìn lên trời.

Jisan im lặng, nhỏ quay lưng bước vào lối đi tối tăm dẫn vào rừng.

-Này Ji! Cậu đi đâu đó?- Jesan hỏi với theo.

-Minh không sao, mình sẽ đi một lúc rồi về.- Jisan nói vọng lại và khuất dần trong màn đêm.

-Jisan đi đâu vậy?- Nó hỏi.

-Minh không biết, mình hỏi mà Ji nói đi một lúc rồi về.

-Minh thấy đi ban đêm như thế này rất nguy hiểm.

Nó vừa dứt lời thì từ trên trời, cơn mưa đổ ồ ạt xuống. Mọi người đều tản ra chạy vào lều, ngay cả tụi nó.

-Ji đâu?- Kansai lo lắng hỏi.

-Ji đi vào lối vào rừng, mình không biết Ji sao rồi nữa.- Jesan đứng ngồi không yên.

Kansai cau mày, cậu không do dự chạy ngay vào rừng mặc cho cơn mưa đang tầm tã như nổi lòng của Ji...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Leo Núi (2)

Jisan lẳng lặng bước đi, nhỏ suy nghĩ đủ mọi chuyện. Nhỏ nhớ đến Trịnh Khang, nhớ đến sự ngọt ngào và dịu dàng của anh. Nhưng rồi những hình ảnh đó đã thay thế thành gương mặt anh tú và nụ cười tỏa nắng của Kansai. Nhỏ lắc đầu mình để những gì về cậu không ám ảnh nhỏ nữa. Bỗng một cơn mưa đổ ào xuống, Jisan nhìn xung quanh, tất cả đều bị che phủ bằng một màu đen u tối của màn đêm.

Jisan hoang mang đến tột độ, nhỏ không nhớ đường để trở về. Jisan lấy điện thoại trong túi ra, nhỏ ấn gọi nó mà không được, ở đây không hề có sóng điện thoại.

Nhỏ lo lắng, nhỏ hoảng sợ, nhỏ cực kỳ hoang mang. Xung quanh toàn là cây với cỏ, lối đi bị rẽ ra thành nhiều lối khác. Nhỏ giữ bình tĩnh cố gắng tìm một lối đi mà mình cảm thấy đặt niềm tin nhiều nhất. Cơn mưa càng lớn lên, làm cho cả cơ thể Jisan lạnh cóng. Nhỏ ôm lấy vai mình và thân người nhỏ run lên. Tuy rằng bóng tối nhỏ không sợ nhưng nhỏ lại rất sợ...ma! Nếu nghe được những thứ gì đó sột soạt ở sau lưng thì nhỏ đều quay lại và hết sức cảnh giác. Nhỏ nghe thấy phía sau những tiếng sột soạt càng gần mình hơn, đột nhiên nhỏ ngồi thụp xuống khóc nức lên.

-Tránh ra...đừng lại gần tôi mà...tránh ra đi...

-Jisan! Jisan à! Em ở đâu?

Nhỏ nghe thấy tiếng kêu thì mừng rỡ, hai mắt nhỏ nhìn khắp nơi tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu ấy.

-Ai đó? Tôi...tôi không đùa nha!

-Jisan, em ở đâu vậy?

Jisan im lặng, nhỏ vừa nhận ra giọng nói ấy thì ngay lập tức hét lên. Nhỏ sợ người đó sẽ đi nơi khác.

-Kan oi! Em ở bên đây nè!

Nhỏ tựa vào gốc cây chờ đợi Kansai nhưng vẫn không quên cảnh giác dù đó là những cái nhỏ nhặt nhất.

Kansai từ trong những bụi rậm bước ra. Jisan vừa thấy cậu thì chạy ngay đến ôm chặt cậu.

-Em sợ...em sợ lắm Kan à.

-Chúng ta về lều với mọi người thôi.- Cậu ghì chặt vai nhỏ.

Jisan gật đầu, nhỏ cùng cậu men theo lối cũ về lều.

Cả hai bước đến một vách đá, cậu đưa tay nắm tay nhỏ dịu nhỏ qua. Jisan không may bị trượt chân xuống.

-A!!!

-Ji...nắm lấy tay anh đi Ji!!- Cậu đưa tay ra.

Jisan một tay bám vào vách đá, một tay nhỏ đưa lên cố nắm tay cậu.

-Ji, cố lên em...nắm tay anh...

-Không được đâu...anh đi đi...em không thể cố được nữa...

-Một chút nữa thôi! Anh phải cứu em, em biết anh cần em đến mức nào mà!

-Em xin lỗi, em xin lỗi anh...Thế Nguyên!

Kansai cố đưa tay xuống dưới để Jisan nắm tay cậu. Jisan đưa tay mình, nhỏ đã cố hết sức để nắm lấy tay cậu rồi.

Kansai vừa nắm được tay nhỏ thì dùng hết sức kéo nhỏ lên. Jisan vừa leo lên được thì ôm chặt lấy cậu khóc nức lên từng hồi.

-Ji ngoan, đừng khóc nữa! Em còn có anh nữa mà.

-Kan oi, em không muốn ở đây nữa...anh đưa em về đi!

Kansai bế sốc Jisan lên, cậu bước từng bước chậm rãi trên đoạn đường trơn trượt vì nước mưa cứ xối xả tuông xuống.

Kansai bỗng trượt chân cậu xém chút nữa là ngã xuống vực. Từ chân cậu truyền lên một cảm giác đau đớn, cậu đưa tay xoa cổ chân mình.

-Anh sao thế Kan?- Jisan lo lắng ngồi xuống bên cậu.

- Có lẽ anh bị trật chân rồi.

- Bây giờ sao đây?

- Chúng ta đi tiếp đi, biết đâu tìm được nơi trú cho qua cơn mưa này.

Jisan gạt đầu, nhỏ đứng dậy và dìu cậu lên. Kansai khoát tay lên vai nhỏ khó khăn đi về phía trước.

Jisan thấy một căn chòi ở ven rừng, có lẽ nó đã bị bỏ hoang.

- Vào đó đi Kan!

Kansai nhìn về phía căn chòi, cậu gạt đầu rồi cùng nhỏ lại đó.

Jisan nhìn vào, nhỏ thấy có một chiếc giường gỗ và một ít rom ở trên đó. Nhỏ mỉm cười dìu cậu vào trong. Nhỏ đưa cậu đến giường và lấy một ít rom ra. Nhỏ loay hoay tìm gì đó, Kansai thấy lạ thì nhanh chóng hỏi.

- Em tìm gì thế?

- Em tìm bật lửa để chum rom.

- À lúc này anh được phân công đốt lửa trại nhưng chưa gì thì trời đã mưa, cũng may anh đã cho bật lửa vào túi này.- Cậu lấy bật lửa đưa cho nhỏ.

Jisan nhận lấy, nhỏ châm lửa vào rom.

- Em lại đây!- Cậu gọi nhỏ.

Jisan bước đến ngồi xuống bên cậu, nhỏ thắc mắc vì sao cậu lại gọi nhỏ đến.

- Anh gọi em có gì à?

- Ji à!- Cậu nắm lấy tay nhỏ.

Jisan đỏ mặt, nhỏ cố lấy tay mình ra khỏi tay cậu.

Kansai mỉm cười, cậu càng siết chặt tay nhỏ.

- Ji, em từng có tình cảm với anh không?

- Em...em...- Jisan ấp úng.

- Có không?- Cậu gặng hỏi.

- Thì...có...- Mặt của nhỏ càng ửng đỏ.

- Bao lâu rồi?

- Um...lâu rồi!- Nhỏ khẽ nói.

- Em có đồng ý để anh bên cạnh em, chăm sóc em và bảo vệ em không?- Cậu mỉm cười hôn nhẹ vào tay nhỏ.

Jisan ái ngại, nhỏ cúi gầm mặt xuống lí nhí trả lời cậu.

- Em...em...

- Hãy để quá khứ trở về với lúc trước đi Ji, chúng ta chính là hiện tại và tương lai. Anh hứa, nếu em đồng ý thì anh sẽ luôn yêu em, luôn là người quan tâm và chăm sóc cho em.- Cậu nắm chặt hai tay nhỏ.

- Uhm...- Nhỏ gạt đầu.

Kansai mỉm cười, cậu nâng gương mặt đang ửng đỏ của Jisan lên. Cậu nhìn thật kỹ gương mặt của nhỏ, có chút gì đó đáng yêu khi đỏ mặt, có chút gì đó sắc sảo đúng với một tiểu thư kiêu kỳ, có chút gì đó mà có thể khiến cậu yêu nhỏ nhiều hơn khi nhìn vào ánh mắt trong sáng đó của nhỏ.

Kansai kéo đầu Jisan lại, cậu nhẹ đặt môi mình lên đôi môi mềm mại của nhỏ. Cậu ôm nhỏ gọn vào lòng hôn một cách ngọt ngào.

Jisan vòng tay ôm cổ cậu, môi nhỏ hơi mở để lưỡi của cậu tiến vào. Cậu hôn nhỏ nồng nhiệt như muốn hưởng hết vị ngọt từ môi nhỏ.

Tay cậu bỗng khác lạ, nó không ôm eo nhỏ nữa mà lần vào trong áo. Jisan hoảng hồn nắm tay cậu. Dù vẫn hôn nhỏ nhưng ta có thể thấy được một nụ cười hiện hữu ở môi cậu.

Kansai luyến tiếc rời môi nhỏ, cậu mặc cho nhỏ đang tựa vào lòng mình thở hổn hển mà ôm lấy nhỏ.

-Nếu như lúc này em mà dễ dãi thì chắc anh sẽ không yêu nữa.

Jisan cau mày, nhỏ ngược mắt nhìn cậu.

-Ý anh là?

Cậu bật cười, bình thản nói.

-Nếu như em mà dễ dãi giống những đứa con gái khác thì anh sẽ không yêu.

-À...vậy chắc anh đã từng như thế này với nhiều cô rồi chứ nhỉ?- Jisan lờm cậu.

-Anh không có nha, anh thề đây là lần đầu.

-Anh bảo như đùa, lần đầu mà như thế đấy hả?

-Anh chất lọc kinh nghiệm từ Kin ấy mà. - Cậu gãi đầu.

-Anh giỏi rồi!

Chợt cậu nhìn nhỏ chằm chằm nhưng không phải nhìn vào mắt mà nhìn vào ngực nhỏ. Jisan nhăn mặt, nhỏ nhìn theo ánh mắt của cậu.

Vừa nhận ra tình cảnh thì nhỏ vội bật dậy. Jisan ái ngại đưa tay lên che ngực mình. Cậu bật cười kéo tay nhỏ lại ôm nhỏ.

-Dù dì cũng lỡ thấy rồi, ngại làm gì.

-Anh...- Jisan đỏ bừng mặt.

-Anh đùa thôi! Để anh ôm cho ấm.- Cậu ôm chặt nhỏ, đây mới là hạnh phúc lớn nhất của cậu.

Thì ra là do nước mưa thấm vào áo sơ mi trắng làm nó bám sát vào người nhỏ làm tôn thêm được chiếc eo thon gọn, nhỏ nhăn của Jisan.

...

Nhà trường cho người tìm kiếm Jisan và Kansai ở khắp nơi, ở mọi góc ngách của khu rừng dưới chân núi nhưng mãi vẫn không tìm được gì.

Thầy hiệu trưởng lo lắng đứng ngồi không yên. Ông sợ mình sẽ không sống được đến bình minh ngày mai khi Jisan và Kansai có mệnh hệ gì. Tội nó và ông đã cố hết sức tìm kiếm và rồi kết quả chỉ là một con số "0" tròn trĩnh. Ông bắt đầu toát cả mồ hôi mẹ lẫn mồ hôi con. Bên ngoài thì trời tối như mực, lại còn đang mưa rất lớn. Ông phải làm sao đây?

-Vẫn chưa tìm được sao?- Nó bỗng từ đâu lù lù xuất hiện làm ông giật thót tim.

-Vẫn...vẫn chưa...tìm được!- Ông lắp bắp.

-Tôi cho ông biết, ông nhất định phải tìm được họ. Nếu không...ông biết trước hậu quả rồi đó.- Nó đe dọa ông.

-Tôi biết rồi, tôi sẽ cố hết sức tìm thiếu gia và tiểu thư.- Giọng ông run run.

-Đến sáng mai tôi phải thấy Jisan và Kansai ở đây, hiểu chưa?

-Tôi đã hiểu!

-Tốt!- Nó liếc mắt qua ông rồi ra ngoài.

Ông đưa tay quạt ngang trán. Có lẽ ngày mai là ngày tàn của đời ông.

...

Bình minh bắt đầu hé ra, ánh nắng len lỏi vào mọi góc ngách của khu rừng.

Những tia nắng chói chang ấy chiếu thẳng vào mắt Jisan làm nhỏ tỉnh giấc. Nhỏ cựa đầu và định ngồi dậy. Vừa mở mắt ra thì nhỏ đã thấy cả khuôn mặt anh tuấn của Kansai ập vào.

Kansai siết vòng eo nhỏ, kéo nhỏ sát vào người.

-Dậy rồi à?

Jisan khẽ gật đầu.

-Còn sớm mà, em ngủ thêm đi!

-Thôi, chúng ta tranh thủ về lều với mọi người đi anh.

-Uhm cũng được.

-Chân anh còn đau không?- Nhỏ lo lắng hỏi.

-Còn, nhưng anh có thể tự đi được.

Jisan gật đầu rồi ngồi dậy. Nhỏ đưa tay kéo cậu lên.

Kansai mỉm cười và lắc đầu, cậu nắm tay nhỏ kéo xuống. Jisan hết cả hồn, nhỏ ngã nhào lên người cậu.

-Yêu em!- Cậu đặt một nụ hôn lên trán nhỏ.

-A!!! Không đùa đâu. Về thôi!- Nhỏ giãy giụa.

Cậu bật cười buông nhỏ ra. Jisan bấu môi, nhỏ đứng dậy và đu cậu xuống.

-Anh có chắc là sẽ đi được không?

-Anh đi được mà!

Kansai khoác tay lên vai nhỏ. Jisan kè cậu ra ngoài tìm đường về nơi cắm trại của trường.

Jisan vừa đi vừa dòm ngó xung quanh, nhỏ luôn đề cao cảnh giác, nếu như gặp bọn sâu cứ nhúc nhích thân người thì mềm nhũn chắc là nhỏ sẽ chết ngất tại chỗ thôi. Kansai thấy nhỏ cứ nhìn ngó xung quanh, gương mặt thì lại vô cùng khó coi nên không khỏi thắc mắc.

-Em làm gì thế?

-Em nhìn xem có sâu không!- Nhỏ trả lời.

-Trời, những con to lớn không sợ lại sợ một con sâu bé tí.- Cậu bấu môi.

-Nhưng anh biết mỗi lần thấy nó là em rợn người hết không?- Nhỏ cau mày.

-Nhát gan!

-Này nhá, anh bảo em nhát à? Xin lỗi thử đấu với nhau xem, ai hơn ai cho biết.

-Anh biết em giỏi rồi.

Jisan lườm nguyệt cậu. Tuy là yêu nhau đấy nhưng nhỏ và cậu vẫn như mèo với chuột y hệt lúc đầu.

-Jisan...Kansai...Hai người ở đâu?

Bỗng một tiếng nói từ đâu vọng ra, sau đó lại thêm những tiếng gọi như thế.

-Có khi nào là Je và Jo không anh?- Jisan mừng rỡ.

-Có lẽ vậy!- Cậu gật đầu.

-Mọi người ơi, Ji ở đây!!!- Jisan la to.

Những tiếng sột soạt ngày càng gần cả hai. Từ trong những bụi cây, tụi nó, tụi hắc, Gun và Lin đang bước ra.

-Ji!- Nó và Jisan chạy đến ôm chầm lấy nhỏ.

-Mày sao thế Kan?- Kansai hỏi.

-À, tao bị trật chân ấy mà.- Cậu mỉm cười.

-May quá tìm được hai người rồi, bây giờ chúng ta trở lại với mọi người thôi.- Gun thở phào nhẹ nhõm.

-Ji có sao không?- Lin lo lắng hỏi.

-Ji không sao, cảm ơn Lin!- Nhỏ khẽ cười.

-Về thôi!- Hấn lên tiếng.

Mọi người cùng nhau trở lại với đoàn. Về đến lều, tụi nó nhanh chóng chau chuốt lại cho Jisan còn tụi hấn thì lo băng chân cho Kansai.

-Thật may mắn khi tiểu thư bình an vô sự.- Thấy hiệu trưởng nhẹ lòng hấn.

-Được rồi, ông ra ngoài chuẩn bị cho hoạt động tiếp theo đi!- Nó hất mặt ra hiệu cho ông.

-Tôi xin phép!- Ông cúi đầu rồi ra ngoài.

Nó nhìn ra xa thấy một chùm mật trắng nên quay sang nói với Jisan và Jesan.

-Ở ngoài kia có chùm mật, để mình ra hái nó.

-O...nếu muốn thì về thành phố rồi mua cũng được mà.- Jisan cau mày.

-Thôi! Hái đi Jo, đi cắm trại trong rừng thì phải ăn những thứ dân dã một chút chứ!- Jesan nhướn mày.

-Nếu có sâu thì sao? Các cậu biết mình sợ sâu mà.- Hai mắt Jisan rung rung.

-Không có đâu mà!- Nó nói rồi ra ngoài.

Nó chạy đến cây mật to, khi xác định vị trí của chùm mật đó thì phóng một mạch lên cành cây.

-Aaa...

Nó vươn tay hái chùm mật nhưng chưa gì đã nghe thấy tiếng la của Jisan làm nó phân tâm ngã từ trên cao xuống.

Cùng lúc đó, Lin và một cô bạn cùng lớp đi ngang. Nó té xuống vô tình đụng trúng Lin làm cả hai đều ngã một cú thật đau.

Nó và Lin cùng bị trầy ở đầu gối, máu bắt đầu tuông ra nhiều hơn.

Hết thầy học sinh đều kéo nhau đến chỗ nó xem xét.

Tụi hấn, Jisan, Jesan và Gun chạy ra. Hấn nhanh chóng chạy đến, cứ tưởng hấn sẽ lo lắng bế sóc nó lên. Nhưng không, hấn lướt qua nó một cách vô tình nhất mà bế Lin lên.

-Em có sao không Lin?

-Đau quá!- Lin bật khóc.

-Để anh đưa em về lều.- Nói rồi hấn đưa Lin vào trong lều.

Nó ngồi ở đó, tay nó siết chặt lại, nó cố nuốt nước mắt ngược vào trong không để rơi xuống một giọt nào.

-Cậu cần mình đỡ không Jo?- Jesan hỏi.

-Không cần đâu!- Giọng nói của nó lúc này lạnh lùng hơn bao giờ hết.

-Để mình dìu cậu!- Gun ân cần nắm tay nó.

Nó gạt tay ra rồi bước đi. Đám đông lúc này tản ra, tránh đường cho nó.

Nó cắn môi. Đây là lần thứ hai hấn làm nó tổn thương, nó sẽ không nghe một lời giải thích nào nữa. Tất cả đều là giả tạo, mọi thứ xung quanh nó bắt đầu lu mờ, lạnh nhạt hơn...vì hấn...

Chương 25: Tiểu Thư Dòng Tộc

Jesan băng vết thương lại cho nó. Cô thờ dài rồi cau mày trách móc.-Cậu làm sao để ngã đến thế chứ?

-Cậu thử hỏi Ji đi! Làm gì mà hét toán lên như thế?- Nó gất lên.

-Minh xin lỗi, tại lúc này có con rết trong lều của mình.- Jisan cúi gầm mặt.

-Thôi bỏ đi.- Nó xua tay.

-Cậu sao vậy? Hình như cậu đang bức tức chuyện gì thì phải.- Jesan vừa nhìn sắc mặt nó thì đã đoán ra ngay.

-Không có gì!- Nó quay mặt đi, giọng điệu vẫn bất cần như lúc đầu.

-Chia sẻ đi Jo, biết đâu mình và Je giúp được gì thì sao.- Jisan lay tay nó.

-Không có gì hết.- Nó gạt tay nhỏ ra.

Không khí trong lều của tụi nó đột nhiên trùng xuống, im lặng một cách lạ thường. Như nhớ ra được chuyện gì đó, chợt Jesan "à" một tiếng.

-Chuyện gì thế Je?- Jisan hỏi.

-Thì ra là vậy à?- Jesan bật cười.

-Je nói gì thế? Chẳng hiểu gì cả.- Jisan bĩu môi.

-Thì Jo đang giận Kín chứ gì!- Jesan nhướn mày.

-Cái, cái vụ lúc này Kín chạy đến đỡ Lin đó à?- Jisan hỏi.

Jesan gật đầu.

Nó hết đưa mắt nhìn Jisan rồi nhìn sang Jesan, con tức giận của nó càng trở dậy. Nó đứng bật dậy bỏ ra ngoài.

-Ồ...Jo...Jo...- Jisan gọi với theo.

-Đề Jo một mình đi, việc của chúng ta là qua hỏi tội Kín.

Jisan và Jesan cùng nhau qua lều của tụi hấn. Vừa vào đến nơi Jisan đã trừng mắt khó chịu khi thấy hấn ăn cần băng vết thương cho Lin.

-Dương Quân Anh!- Nhỏ gọi cả tên lẫn họ của hấn.

Hấn đưa mắt nhìn nhỏ, đôi chân mày của hấn chau lại khó chịu.

-Chuyện gì vậy Ji?- Kansai hỏi nhỏ.

-Đúng là quá đáng mà.- Tới lượt Jesan gất lên.

-Hai đứa đang nói gì vậy?- Kansai cau mày khó hiểu.

-Anh là đồ tồi, Jo bị thương anh không lo lại đi lo cho một cô gái khác.- Jisan bức tức.

-Tôi không biết anh có phải là bạn trai của Jo hay không nữa. Có ai như anh không? Lúc nào cũng bỏ mặc bạn gái mình.- Jesan nhếch môi.

-Tiểu Phương bị gì chứ?- Hấn cau mày.

-Anh hỏi làm gì? Anh quan tâm Jo sao?- Jisan liếc mắt qua hấn.

-Còn cô gái này, tôi cứ nghĩ cô ta tốt đẹp lắm ai mà ngờ...- Jesan nhìn Lin một cách khinh bỉ.

-Rốt cuộc thì Tiểu Phương như thế nào?- Hấn quát lên.

-Tiểu Phương hả? Tiểu Phương của anh nó chết rồi!- Nó từ đâu bước đến, cả người tỏa ra hàn khí vô cùng lạnh giá.

-Tiểu Phuong!- Hấn gọi nó.

-Tôi là Josan, mong anh sau này hãy gọi đúng với tên của tôi.- Nó nhếch môi.

Hấn nhìn chăm chăm vào nó. Tim hấn như vỡ ra thành trăm mảnh. Ánh mắt của hấn lúc này dòi xuống gối của nó. Máu của nó tuông ra rất nhiều làm miếng vải bó ở vết thương từ màu trắng chuyển sang màu đỏ.

Hấn đứng dậy rồi bước đến gần nó. Chợt hấn kéo nó ôm vào lòng mình.

-Anh xin lỗi, anh cứ tưởng em không bị thương nên anh mới chạy đến đỡ Lin.

Hai mắt nó rung rung, môi cũng mím chặt lại. Không phải vì nó cảm động, không phải vì nó vui mừng khi hấn ôm nó mà đó là một sự mệt mỏi, sự tức giận đến tột cùng.

Nó vô tình gỡ tay hấn rồi đẩy hấn ra.

-Làm ơn, đừng thể hiện những cử chỉ thân mật với tôi khi có mặt bạn gái của anh ở đây.- Ánh mắt của nó nhìn xa xăm, không định hướng- Còn cô, ráng giữ bạn trai cho tốt vào chứ đừng để mắt trắng như tôi.

Hấn im lặng nhìn nó. Rõ ràng nó đang đá xéo hấn đây mà.

-Jo đừng hiểu lầm, Lin và anh Vic không có gì hết.- Lin nhẹ giọng nói.

Tay nó siết chặt lại thành nắm đấm. Vẫn cái tên đó, vẫn là cái tên nó gọi riêng hấn. Mặt nó càng lúc càng đỏ lên, cơn tức giận của nó cũng từ đó mà chuyển thành thù hận.

-Bắt đầu từ giây phút này tôi và anh chia tay. Đường anh thì anh đi, lối tôi thì tôi bước xem như người lạ từng gặp nhau.- Nó buông ra lời nói dứt khoát khiến ai cũng tròn tròn mắt.

-Jo!- Jisan và Jesan đồng thanh.

-Được...hôm nay là ngày chúng ta chia tay! Nhưng có thể để anh...ôm em lần cuối không?- Tiếng nói hấn thốt ra làm nó đau đến xé lòng.

Một giọt nước mắt của nó rơi xuống, nó vội đưa tay lên lau ngay. Nó không thể để cho một ai thấy nó đang yếu đuối ngay lúc này.

Hấn nhẹ nhàng ôm nó để nó cảm nhận sự ấm áp cuối cùng từ hấn. Có lẽ mai sau hấn sẽ không ôm nó như thế này, hấn cũng không thể quan tâm, chăm sóc cho nó, và chắc chắn một điều nó sẽ chẳng bao giờ nghe được hai từ "Tiểu Phuong" của hấn nữa.

-Anh mong rằng sẽ có một người quan tâm em nhiều hơn anh, yêu em nhiều hơn anh và người đó có thể mang lại cho em được hạnh phúc hơn lúc em ở bên anh... Từ ngày mai em phải thức sớm vì không có anh ở bên đánh thức em dậy đâu...em cũng phải bỏ đi cái tính ương bướng của mình vì không một ai chịu đựng em bằng anh đâu... Anh sẽ luôn dõi theo em... Anh yêu em nhiều lắm, Tiểu Phuong!

Lúc này nó đã bật khóc. Không gian xung quanh lắng lại, mọi người im lặng đến tột độ, không ai nói được câu nào. Họ nhìn nó, đây là lần đầu tiên họ thấy nó khóc, lần đầu họ nhìn thấy "Nữ Hoàng" của Lisush yếu đuối đến vậy.

Nó đẩy hấn ra, giọng nói của nó cất lên, từng chữ từng chữ như nghẹn ứ lại.

-Tôi sẽ vẫn sống tốt khi không có anh. Tôi vẫn sẽ là tôi_ một Lâm Kỳ Phuong Thư lúc trước nhưng chẳng hề có anh. Tôi đã mệt mỏi rồi, tôi đã hết sức chịu đựng rồi... Hãy sống cho tốt vào, những kỷ niệm lúc trước xem như là một giấc mơ đẹp rồi cũng sẽ quên thôi.

-À Jo, thầy hiệu trưởng muốn gặp cậu! Ồ...mọi người sao thế?- Gun thắc mắc.

-Đi thôi Gun!- Nó kéo tay cậu và bước đi.

Hấn đưa tay kéo một tay còn lại của nó. Thật sự hấn không muốn mọi chuyện diễn ra như thế này.

-Em bỏ anh mà đi thật sao?

-Anh đừng núm kéo nữa, chúng ta chưa bao giờ là của nhau. Tôi nghĩ có lẽ thời gian qua tình cảm của tôi và anh chỉ là nhất thời thôi.

Nó vô tình gạt tay hấn rồi kéo Gun đi.

Hấn như chết lặng. Bàn tay nhỏ bé ấy của nó ngày nào nắm chặt tay hấn bây giờ đã nắm lấy tay người con trai khác. Một giọt ấm nóng rơi xuống từ mắt hấn.

Bóp...bóp...bóp...

Tay hắn đâm mạnh vào thân cây, trên tay cũng bắt đầu rướm máu.

-Kin...- Kansai và Kensai chạy đến kéo hắn.

Hắn ngước mặt lên trời, hắn cắn môi đến bật máu. Đứng, hắn khóc. Hắn tự trách mình tại sao lại để nó quay đi? Tại sao hắn lại không cố níu giữ nó? Tại sao hắn lại đánh mất nó chứ?

-Em xin lỗi.. Vì em mà anh với Jo...

-Em im đi!- Hắn quát.

Lin giật mình đánh phải im lặng không nói gì nữa.

-Tại sao vậy chứ? Tại sao em cứ nhất quyết gọi anh là Vic? Sao em cứ làm cho anh và Tiểu Phuong hiểu lầm nhau?

-Em...em...- Lin bật khóc-Thôi vào đây tôi băng lại vết thương cho anh!- Jisan mở lời.

-Không cần đâu!- Hắn quay lưng đi.

-Thôi, em và Ji đi tìm Jo đây!- Jisan nói rồi kéo Jisan đi.

-Lin xin lỗi...

-Tất cả đều tại cô. Từ khi có mặt cô thì Tiểu Phuong và Kin liên tục cãi nhau, vừa lòng cô chưa?- Kansai gắt lên.

-Lin không biết, Lin không nghĩ đến việc đó.

-Huh...- Kansai hừ lạnh rồi bỏ đi.

-Tôi thấy cậu không nên đến gần Kin nữa. Cậu không có cơ hội nào đâu.- Kensai nói xong cũng quay lưng đi mất hút.

-Thật sự em không có cơ hội nào sao Kin?

...

-Chuyện gì?- Nó cau mày.

-Tôi chỉ có một số việc muốn thông báo với tiểu thư.- Thầy hiệu trưởng nhẹ giọng.

-Nói!

-Tôi mong tiểu thư và hai vị còn lại bỏ qua cho tôi, đừng báo với lão gia còn không tôi sẽ roi đầu mất.- Ông bắt đầu run rẩy.

-Chuyện của Ji qua rồi, với lại cậu ấy cũng chẳng bị gì nên sẽ không có gì với ông đâu.- Nó lạnh giọng.

-Vâng!- Ông nhẹ nhõm cả người.

-À, hôm nay tôi sẽ về lại thành phố ông và mọi người về sau đi.

-Được...tiểu thư thượng lộ bình an.

Nó liếc mắt qua ông rồi ra ngoài. Vừa ra khỏi lều thì nó thấy Gun bước đến.

-Jo!

-Chào Gun!

-Hôm nay Gun phải về thành phố rồi, không biết ba gọi Gun về có gì không?- Gun xụ mặt xuống.

-O...Jo cũng phải về trong hôm nay.

-Vậy sao? Vậy Jo đi cùng Gun đi! Một lát nữa là có xe lên rồi.

-Uhm...cũng được.

Nó chợt thấy hắn đứng sau gốc cây và nhìn chằm chằm vào nó. Nó đảo mắt rồi mỉm cười, vươn tay ôm lấy Gun.

-Cảm ơn Gun, trong những ngày qua đã rất hiểu Jo!

-Vi...Gun...thích Jo mà!

Hắn dần nắm đấm vào thân cây. Thì ra là thế. Nó chia tay hắn là vì nó đã có người khác, vậy mà hắn cứ nghĩ do hắn sai, lỗi lầm là do hắn mà ra.

-Lâm Kỳ Phương Thư, rồi em cũng sẽ quay về với tôi.- Hắn nhếch môi rồi quay mặt đi.

Nó thấy hắn khuất bóng rồi thì buông Gun ra. Nó lại trở về với bản chất lạnh lùng của mình.

...

Nó vào biệt thự. Sau khi cất hết hành lý thì nó vào gara lấy con moto rồi phóng đi.

Nó rẽ vào lối vào ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố. Vừa đến nơi thì nó xuống xe và ấn chuông cửa.

Từ trong, một người phụ nữ chạy ra. Vừa thấy nó thì bà mừng rỡ nhanh chóng mở cửa.

-Phương Thư!

Bà mỉm cười rồi mở cửa rộng ra cho nó.

Nó cho xe vào trong rồi cùng mẹ nó vào nhà.

Vừa đặt chân vào, nó đã thấy ba nó ngồi ở sofa đọc báo. Nó mỉm cười và bước đến ôm lấy ông.

-Ba!!!

-Uhm...con ăn gì chưa?- Ông ân cần hỏi nó.

-Dạ rồi.

-Uhm..ba mẹ có chuyện muốn nói với con. Con ngồi đi.

Nó nghe lời ông ngồi xuống đối diện với hai người.

-Bà lên phòng lấy xuống đi.

Mẹ nó gật đầu. Bà lên lầu lấy một sấp tài liệu đựng trong túi chứa hồ sơ.

-Tiểu thư!- Ông thay đổi cách xưng hô trong tức khắc.

-Ba...sao ba gọi con như thế?

-Tiểu thư trong thời gian qua chúng tôi đã dẫu người.- Mẹ nó cúi đầu xuống.

-Mẹ?- Nó cau mày.

-Thật sự người không phải là con của chúng tôi, chúng tôi chỉ là quản gia của dòng tộc Bảo_Nguyên thôi!- Ông thở dài.

-Tên của người là Bảo Nguyên Kỳ Thư! Và đây là toàn bộ tài sản của dòng tộc Bảo_Nguyên.- Bà đẩy túi hồ sơ lại chỗ nó.

Vào 17 năm trước, lúc nó vừa chào đời được 5 tháng tuổi. Một top người diện Vest đen nhân lúc nửa đêm đã lên vào biệt thự Bảo_Nguyên.

Ba nó _Bảo Nguyên Kỳ Dương đã lường trước được mọi chuyện nên đã đem toàn bộ tài liệu của tập đoàn Bảo_Nguyên giao cho người quản gia mà ông tin tưởng nhất _Lâm Hàn. Trong đêm ấy, ba nó chống cự lại top người đó. Ông nhờ Lâm Hàn đưa mẹ nó Bảo Nguyên Diễm Sương (khi lấy chồng họ Bảo_Nguyên thì người phụ nữ phải theo họ của chồng), anh hai nó Bảo Nguyên Trịnh Khang và nó Bảo Nguyên Kỳ Thư đi trốn.

Bà Sương nhất quyết không chịu, bà cứ nằng nặc phải đi cùng chồng bà. Để rồi...xác của chồng bà một nơi, xác của bà ở một nơi. Lâm Hàn gửi đứa con trai lớn cho bên nội nuôi dưỡng, còn nó thì ông giữ đúng lời hứa với bà Sương, nuôi dạy nó nên người.

Hôm nay ông kể cho nó nghe chuyện này là muốn nó là người giúp cho tập đoàn Bảo Nguyên hùng mạnh của lúc trước được phát triển tiếp tục và mỗi thù hại mẹ giết cha nó đều phải trả, trả sự hận thù ấy cho Dương Quân Sinh. Chính ông ta khiến ba mẹ nó phải chết...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Bảo Nguyên Trịnh Khang

Nó im lặng không nói nên lời. Mọi chuyện diễn ra quá bất ngờ khiến nó không kịp trở tay.-Đây là kỷ vật cuối cùng và cũng là duy nhất mà phu nhân để lại cho tiểu thư.- Lâm Hàn đưa cho nó sợi dây chuyền vàng_vật duy nhất chứng minh thân phận của nó trong dòng tộc Bảo_Nguyên.

Tay nó run run cầm sợi dây chuyền lên và hai mắt nó bắt đầu ngấm ngấm.

-Để tôi đeo cho tiểu thư.- Bà Lâm bước đến nó, bà cầm lấy sợi dây và đeo vào cổ nó.

Tay nó đưa lên nắm chặt tay của bà, hai mắt nó cũng bắt đầu ngấm nước.

-Con có thể gọi hai người là ba mẹ như lúc trước được không?

-Không được đâu, người là phận danh giá còn chúng tôi chỉ là kẻ hầu người hạ. Chúng tôi không xứng để nhận hai từ "ba mẹ" từ tiểu thư.- Bà hiền từ mỉm cười.

-Con không muốn, con chỉ cần ba và mẹ thôi!

-Tiểu thư cần phải trả thù cho lão gia và phu nhân, người cũng phải tìm lại người anh trai thất lạc của mình nữa.- Ông Lâm lên tiếng.

-Được...nhất định thù này tôi sẽ trả!- Nó gằn từng chữ.

...

Nó bước vào lớp học. Điều đầu tiên nó muốn nhìn thấy là hấn.

Nó chợt thấy hấn cười cười nói nói với Lin thì nhắm mắt và lướt qua.

Jisan và Jesan vừa thấy nó và thì ngay lập tức chạy xuống chỗ nó.

-Sao cậu về mà không nói với tụi mình?- Jisan cau mày.

-Phải đó, tụi mình có phải là bạn của cậu không vậy?- Jesan chu miệng nói.

-Vì mình có một số việc cần làm đó mà.- Mối nó hơi mỉm cười.

-Chào mọi người!- Gun để balô xuống bàn.

-Chào Gun nha!- Jisan và Jesan cười tí mắt.

-Chào Gun!- Nó nhàn nhạt chào cậu.

-À thôi Ji và Je về chỗ đây.- Jisan vẫy tay chào nó và Gun rồi cùng Jesan về chỗ ngồi.

Gun ngồi xuống, dự tính lấy headphone nghe nhạc nhưng chưa gì nó đã lên tiếng trước.

-Gun giúp Jo một việc được không?

Gun hơi bất ngờ rồi mỉm cười nói với nó.

-Được, nếu nó nằm trong giới hạn của Gun.

-Gun làm bạn trai của Jo đi!

Gun há hốc mồm. Vừa trở về thực tại thì Gun tới tấp hỏi nó.

-Jo nói thật chứ Jo? Gun có nghe nhầm không?...

-Không đâu, Jo nói thật!

-Được...Gun làm được...- Gun nhảy cẫng lên và ôm chầm lấy nó.

Bàn cuối của nó lúc này thu hút tất cả học sinh trong lớp chú ý đặc biệt có cả hấn.

-Gun! Mọi người nhìn kia.- Nó thì thầm bên tai Gun.

-Tại Gun mừng quá đó thôi.- Gun ôm chặt nó vào lòng.

Nó đưa mắt nhìn hấn. Thấy hấn nhìn mình thì nó nhếch môi rồi vươn tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Gun.

Hấn nghiêng răng, gân xanh càng lúc càng hiện rõ hơn trên tay hấn.

Râm..Râm..

Hấn đứng bật dậy, lật tung cả cái bàn học. Con tức giận của hấn bùng lên như lửa khiến ai nấy đều im bật nhìn theo.

Hấn bước đến bàn cuối kéo tay nó lôi đi sòng sọc trước mắt bao nhiêu người.

Nó cau mày cố gỡ tay hấn ra nhưng mãi vẫn không được. Hấn càng siết chặt tay, kéo nó ra khu vườn cấm ở sau trường. Vừa đến nơi, hấn ngay tức khắc ép nó vào tường.

-Tránh ra!- Nó nghiêng răng, hai mắt trừng lên nhìn thẳng vào mắt hấn.

-Không! Tôi sẽ chẳng để em đi đâu.- Hấn cũng ương ngạnh không kém.

-Huh, anh lấy quyền gì chứ? Là một người bạn à? Không phải! Hay là người yêu? Càng không đúng!- Nó nhếch môi.

-Em đang làm trò gì vậy hả?

-Tôi làm gì cũng không liên quan đến anh!

-Nhưng em có biết rằng em..

-Đúng, tôi biết anh chẳng để tâm đến tôi, tôi cũng thừa biết trong lòng anh từ lâu đã có người khác rồi!- Nó đẩy hấn ra.

Hấn nắm hai cổ tay nó lại mặc cho nó đang cố sức giãy giụa.

-Tôi nói anh có...um..

Hai mắt nó trừng lên hết cỡ. Mọi dây thần kinh như ngừng hoạt động. Nó vẫn chưa kịp nhận ra mình ra sao.

Hấn cúi xuống hôn nó. Nhưng cách hấn hôn nó bây giờ khác hấn lúc trước. Có gì đó thô bạo pha chút giận dữ chứ không còn ngọt ngào, êm dịu như ngày nào.

Nó chợt lấy lại bình tĩnh dùng hết sức mình đẩy hấn ra. Hấn bị nó đẩy mạnh ra xém nữa là ngã xuống đất.

Chát

Nó vung tay tát mạnh vào mặt hấn và quát lên.

-Anh đang làm trò quái quỷ gì vậy hả?

Hấn đưa tay lên khoe môi mình. Hấn bắt lực thả lỏng cơ thể.

Nó không nói không rằng chỉ đảo mắt liên tục rồi quay gót đi.

Hấn đưa tay nắm tay nó. Nó dừng bước, mặt cũng bắt đầu tối sầm lại.

-Buông ra!

-Em cho anh biết đi, em còn yêu anh không? CHỈ CẦN EM NÓI KHÔNG YÊU ANH NỮA THÌ ANH SẼ BUÔNG TAY!

Nó im bật, nước mắt giàn ra hai bên. Nó khịt mũi và lấy lại bình tĩnh cho chính mình.

-Tôi không yêu anh!

Hấn kéo nó lại và ghi chặt vai nó.

-Em nhìn vào mắt anh đi, em nhìn vào nó mà nói điều em vừa nói đi!

-Tôi...tôi...- Nó ấp úng.

-Chúng ta không hàn gắn được sao Tiểu Phuong? Nhất quyết em phải bắt anh rời xa em sao?- Hắn cũng nức nở khóc và ôm chầm lấy nó.

-Anh biết em không đủ can đảm để nói điều đó mà!- Nó đâm vào lưng hắn.

-Anh xin lỗi, xin lỗi em!

Nó nấc lên từng hồi và gỡ tay hắn ra.

-Đã muộn rồi! Chúng ta không thể cứu vãn được nữa! Quên em đi, em không xứng đáng đâu.

Nó buông tay rồi vô tình bước đi để hắn ở lại với một vết cứa sâu ở tim.

"Xin lỗi anh! Em còn phải tìm lại anh trai của mình, còn phải điu dắt Bảo_Nguyên và trả thù cho ba mẹ em!"

...

Kít

Một con BMW dừng giữa sân trường gây nhiều sự chú ý cho toàn thể học sinh.

Cạch

Từ trong xe, một người con trai bước ra, cả người toát lên hàn khí cực khủng.

Người đó nhìn một lượt xung quanh rồi tiến thẳng lên lớp 12AA.

Anh ta bước đến trước lớp 12AA và dừng lại trước cửa.

Trong lớp, cô Ly đang giảng bài thì ngưng lại. Cô mỉm cười rồi bước ra.

-Em đến rồi à? Em vào đi.

Cô Ly và anh ta vào lớp, cô khẽ cười và thông báo.

-Đây là học sinh mới, bạn ấy từ Anh Quốc chuyển về các em làm quen với bạn nha!

Hai mắt anh ta đảo một vòng xung quanh lớp rồi cất tiếng.

-Tôi là Bảo Nguyên Trịnh Khang, cứ gọi Nic là được rồi.

Nó đang úp mặt xuống bàn thì bật dậy. Nó cau mày nhìn chằm chằm vào anh.

Choang

Chiếc gương trên tay Jisan rơi xuống. Cả người nhỏ bắt đầu run rẩy. Bất chợt bên má nhỏ, một hàng nước ấm nóng lăn dài xuống.

-Ji! Em sao thế?- Kansai hỏi nhỏ.

Jisan lắc đầu, nhỏ im lặng dò theo từng bước chân của Nic.

Nic bước xuống, đến chỗ Jisan thì anh dừng lại và cúi xuống thì thầm bên tai nhỏ.

-Đã lâu không gặp!

Nói rồi anh bước xuống ngồi ở bàn cuối phía sau nhỏ.

Jisan mím môi, nhỏ lật đặt lấy sách vở ra và chú tâm vào nó.

Nó liếc mắt nhìn qua Nic. Mái tóc màu hạt dẻ, nó có. Đôi mắt màu cà phê, nó cũng có. Sợi dây chuyền vàng trên cổ, nó cũng đang đeo. Nó đảo mắt một lúc rồi chìm vào suy nghĩ riêng mình. "Có khi nào..."

Nó lắc lắc đầu rồi rời mắt khỏi Nic. Khi gặp Nic, Jisan có vẻ như khá kiêng dè. Vậy thì giữa hai người họ có mối quan hệ như thế nào?

Jesan cũng đưa mắt nhìn Nic. Cô cảm thấy lo lắng cho Jisan và tội nghiệp cho Kansai. Không biết những ngày tháng sau này phải sống thế nào đây khi "ma cũ gặp ma mới".

-Em có cần nhìn Nic như thế không?- Kansai hỏi cô.

-Em sợ, nếu như Nic quay về đây thì Ji sẽ ra sao?- Cô không khỏi lo lắng.

-Đừng bận tâm quá, Ji biết mình phải làm gì mà.- Anh nắm tay cô và mỉm cười.

Jesan cũng khẽ cười rồi gật đầu. Tuy bề ngoài cô vậy thôi nhưng trong lòng cô cứ nóng như lửa đốt.

...

Nó điều khiển motor theo sau một chiếc BMW màu đen.

Dường như người trong xe biết có người theo dõi nên đã cố tăng tốc. Nó rẽ sang phải, nó biết con đường phía trước mà chiếc xe đó đi dẫn đến đâu.

Khi thấy chiếc xe ấy vào trong một ngôi biệt thự trắng trông như tòa lâu đài lộng lẫy thì nó ngừng xe lại. Nó đẩy kính nón bảo hiểm lên và theo dõi từng hành động của người kia. Khi chắc chắn người đó sống ở đây, nó mới đẩy kính xuống và cho xe vụt đi.

Trên bang công của ngôi biệt thự, một ánh mắt nhìn theo nó và môi khẽ nhếch lên.

-Hẹn gặp lại em..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Nhiệm Vụ _ Tung Tích Về Em Gái

Nó về phòng và ngã người lên giường và bắt đầu suy nghĩ, nối tiếp những việc vừa xảy ra lần trong quá khứ lại với nhau. Nó vội bật dậy rồi nói một mình.

-Người yêu cũ của Ji tên Trịnh Khang, Nic vừa chuyển đến cũng tên Trịnh Khang. Lúc gặp anh ta Ji hình như có vẻ hơi lúng túng, còn anh ta lại làm như khá thân mật với Ji. Không lẽ anh ta là người Ji và Je nói sao? Cả họ Bảo Nguyên, có lẽ nào...

Cốc...Cốc...

-Vào đi!- Nó nói vọng ra.

Cánh cửa mở ra, Jesan bước vào và nhẹ nhàng đóng nó lại. Cô bước đến và nói với nó.

-Cậu vừa đi đâu vậy?

-À...mình đi tìm nhà của người bạn cũ thôi mà.

-Uhm, haiz...mình lo quá Jo à!- Jesan thở dài.

-Cậu lo chuyện gì chứ?- Nó hỏi, giọng đầy khó hiểu.

-Mình không muốn giấu cậu. Thật ra Nic vừa chuyển đến là bạn trai cũ của Ji. Anh ấy hơn chúng ta 3 tuổi.

-Hơn 3 tuổi?- Nó cau mày nghi hoặc.

-Uhm năm nay anh ấy tròn 20 rồi.- Jesan gật đầu.- Mà thôi, cậu mở máy ra xem đi, ba vừa giao cho chúng ta nhiệm vụ mới đó!

Nó gật đầu và mỉm cười với cô.

Jesan ra ngoài, cô đóng cửa cẩn thận, trả lại không gian yên tĩnh như lúc đầu cho nó.

-Vậy thì đúng rồi...

Nó lấy laptop và vào thư mục bảo mật. Nó nhập mật khẩu rồi xem nhiệm vụ tiếp theo của mình.

"Trong vòng 24 giờ phải tìm ra tung tích của Chính Hao (trừ khứ luôn càng tốt) và lấy "Chìa Khóa Vàng" của ông ta. Hoa hồng cho vụ này là 15%./."

-Chính Hao? Chẳng phải là ông chủ của tất cả quán bar trên toàn thành phố sao? Huh, phen này Thế giới ngầm dậy sóng rồi đây.- Nó nhếch môi.

...

"Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi? Có chết tôi cũng không bao giờ trở lại làm con trai của ông."

"..."

"Ông không cần biết tôi làm gì nhưng tôi chắc chắn với ông, những cái thẻ tín dụng của ông gửi cho tôi, tôi không hề đụng đến nó. Đồng tiền tôi có là do tôi tự kiếm khi ở Mỹ, tôi không cần những thứ tiền như thế của ông."

"..."

"Từ khi tôi biết được bí mật ông che giấu thì ông đã không còn là ba của tôi rồi."

"..."

"Ông là kẻ giết người, huh đừng bao giờ liên lạc với tôi nữa."

Hắn ngắt máy và dẫn tay xuống bàn. Thật không ngờ người ba hắn luôn tôn trọng lại là kẻ sát nhân máu lạnh. Hắn cứ nghĩ ông là người ba tuyệt vời nhất, là người ba vĩ đại nhất trên thế gian này. Nhưng rồi một sự thật làm sáng mắt hắn. Ông ta không tốt như hắn nghĩ.

Hắn bước lại tủ đầu giường và lấy ra một chiếc hộp gỗ, phía trên được điêu khắc rất đẹp.

Hắn lấy trong đó ra một sợi lắc tay và ngắm nghía. Hắn nhớ nó. Hắn nhớ rất rõ lần đầu tiên hắn và nó gặp nhau. Hắn còn nhớ ngày hắn phải ra đi du học ở Mỹ thì nó như thế nào. Hắn nhớ lúc hắn gặp lại nó, bao nhiêu cảm xúc 10 năm nay hắn dồn nén bỗng vỡ òa ra.

Yêu nó, hắn yêu nhiều lắm. Lo lắng cho nó, hắn cũng không ít lần phải quỳnh lên. Nhưng bên cạnh nó, rõ ràng lúc đầu hắn làm được còn bây giờ...

Hắn cắt sợi lắc vào hộp gỗ và đứng dậy đi ra khỏi phòng.

...

Trong căn phòng bao trùm toàn màu đen huyền bí. Một người con trai tựa người vào chiếc ghế bành và mở một nụ cười đều giả.

-Em gái, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi!

Người đó với lấy điện thoại ấn số và gọi.

"Điều tra cho tôi, một cô gái tên Bảo Nguyên Kỳ Thư hay còn gọi là Josan"

"..."

Người đó ngắt máy rồi đan hai tay vào nhau.

Cốc...Cốc...

-Vào đi!

Từ cửa một cô gái bước vào, không ai xa lạ mà chính là Jisan.

-Em đến rồi sao?

-Tại sao lại hẹn tôi ở đây mà không phải nơi nào khác?- Jisan xung quanh bằng ánh mắt nghi hoặc.

-Em nghi ngờ điều gì? Chẳng phải chúng ta từng..

-Đừng nói nữa!- Jisan ngắt lời.- Trịnh Khang, rốt cuộc anh muốn gì?

Nic rời khỏi bàn và bước đến bên Jisan. Đôi tay của anh đưa lên bên má nhỏ.

-Một năm rồi em nhỉ!

Jisan gạt tay anh ra và mím môi.

-Anh cứ nói thẳng ra đi, không cần phải dài dòng đâu.

-Anh muốn anh và em trở lại như lúc đầu.

Jisan im lặng, hai mắt nhỏ có dấu hiệu gì đó.

-Bảo Trúc, quay về với anh nha!- Nic kéo nhỏ ôm vào lòng mình.

Jisan như hóa đá, nhỏ vươn tay định ôm anh nhưng rồi nhỏ đã nhanh chóng rút lại. Nhỏ gỡ tay anh và quay mặt sang hướng khác.

-Không thể được đâu.

Không gian xung quanh im lặng đến tột độ, bỗng nhiên Nic bật cười thật lớn.

-Anh sao thế?- Jisan cau mày khó hiểu.

-Vẫn ngốc như xưa!- Anh xoa đầu nhỏ.- Chỉ muốn trêu em thôi, anh về đây là để tìm em gái mình chứ không có ý định gì với em.

-A, anh Nic này...lâm em giật thót tim.- Nhỏ đưa tay lên vuốt ngực.

-Thôi được rồi, hôm nay đi ăn tối với anh đi. Cũng lâu rồi chưa thấy được kỷ lục của em.- Anh khẽ cười.

-Anh...anh...

...

Nó cho xe đến trước biệt thự của lão già Chính Hao. Theo lối mà nó suy tính từ trước nó đã vào trong một cách dễ dàng. Nó bước đi hiên ngang chẳng sợ một ai cả và hình như ông ta cũng chẳng phòng vệ gì.

Nó mở nhẹ cửa phòng ra, trong đây không có một ai. Nó vào trong và đóng cửa lại.

Nó bắt đầu vào việc của mình, lục tung cả cái bàn làm việc và toàn bộ hộc tủ.

Đang tìm kiếm thì nó nghe được có tiếng bước chân đang tiến đến căn phòng này. Nó nhanh chóng tìm một nơi để ẩn nấp.

Cạch

Chính Hao bước vào. Ông ta cẩn trọng đem một cây trầm hoa mai đi cắt trong kết sắt.

Nó rút súng từ thắt lưng ra và bước đến sau lưng ông.

Chính Hao vừa xoay người lại thì gặp nó. Ông ta trừng mắt sợ hãi nhìn nó.

-Mở kết sắt và lấy "Chìa Khóa Vàng" ra.

Nó dí súng vào đầu ông.

-Tôi...tôi...tôi không biết...chìa khóa gì hết.- Ông ta vừa nói vừa run như cây sậy.

-Mau- Nó gằn giọng.

-Được...được rồi!

Ông ta lùi lại nhấp một khẩu kết sắt rồi mở nó ra.

Đoàng

Nó bắn thẳng vào tim ông ấy khiến ông ngã quỵ tại chỗ.

Nó đưa đầu súng lên trước môi và thổi làn khói từ đó bốc ra.

-Chết sớm thì tốt!

Nó lấy cây trầm và cẩn thận bỏ vào một chiếc hộp nhỏ. Nó theo lối cũ ra ngoài rồi phóng xe đến trụ sở.

-Giang hồ mà nhát gan thế?

...

Tại nó điều khiển moto một vòng thành phố. Hết đến đâu tại nó đều nghe thông tin "Chính Hao_chủ của các quán bar bị ám sát".

Nó nhếch môi khinh bỉ. Quả như nó dự đoán, Thế giới ngầm bắt đầu dậy sóng.

Tụi nó dừng xe trước cửa bar rồi vào trong. Vừa vào đến phòng V.I.P 1 thì Jesan đã hỏi nó.

-Nhiệm vụ của cậu đúng không?

-Ừ!- Nó đáp.

-Haiz, Jo hên khi giết ông ta. Ông ta đỡ hơn chỉ sợ sệt còn lão cáo già mình gặp lại là gã dê xồm- Jesan bức xúc.

-Thôi, bỏ qua đi, dù gì cũng xong hết rồi- Jesan xua tay.

-Mà nhiệm vụ của cậu là gì vậy Je?- Jisan thắc mắc.

-À chỉ vạch đường giúp đàn em đưa hai lô hàng về kho thôi- Jesan vừa rót rượu vào ly vừa trả lời.

Jesan bỗng nhiên ngừng lại hành động của mình và nhìn Jisan một cách bí hiểm.

-Cậu đi đâu mà từ chiều cho đến khi nhận nhiệm vụ mới về nhà?

-À, mình đi ăn cùng Nic đó mà.- Jisan nhàn nhạt trả lời.

-Cùng Nic?- Jesan ngạc nhiên.

Nó im lặng và lắng tai nghe. Nó không muốn bàn những chuyện vô bổ.

-Anh Nic kể cho mình nghe, anh ấy về đây để tìm lại em gái thất lạc.

-Vậy sao?- Jesan gật gù.

-Anh ấy có một người em tên Bảo Nguyên Kỳ Thư, hai người thất lạc nhau khi anh ấy vừa 3 tuổi và em gái của anh ấy mới chỉ năm tháng tuổi trong lúc gia đình anh ấy bị ám sát. Hiện tại anh ấy chỉ biết em gái mình đang sống cùng với vợ chồng quản gia thôi.

-Vậy người quản gia đó tên gì? Có thể chúng ta giúp anh ấy được việc gì đó.- Jesan nói.

-Uhm...người đó tên...tên...- Jisan cố nhớ ra.

Nó ngồi im đó bất động. Không để ý không có nghĩa là nó không quan tâm, không nói không có nghĩa là nó không hiểu. Tuy bề ngoài ra vẻ không cần nghe, không cần biết nhưng thật tâm trong lòng nó dõi theo từng chút một.

-Người đó tên gì?- Jesan gặng hỏi.

-Tên...a...tên Lâm Hàn.

Nó trừng mắt, tay càng siết chặt ly rượu trong tay.

Liệu có khi nào Nic là anh trai của nó không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Sự Hiểu Lâm Của Hấn

Nó vào phòng và quăng balô lên giường. Bỗng sợi lắc tay tự trong balô của nó rơi ra. Nó quay đầu nhìn lại chợt bao nhiêu ký ức lúc trước ùa về trong tâm trí nó.

Thoát khỏi những giây phút trầm mặc đó, Nó cúi người nhặt sợi lắc lên và đeo vào tay rồi vào vệ sinh cá nhân.

Nó trở ra với toàn thân người là một màu đen. Nó với tay lấy chìa khóa song đó ra ngoài ngay.

Vừa xuống phòng khách nó đã gặp Jisan và Jesan đang xem tivi.

-Ủa cậu đi đâu vậy? Có nhiệm vụ mới sao?- Jisan hỏi nó.

-À không, mình ra ngoài có một chút việc riêng thôi!- Nó trả lời.

-Cậu về sớm nha, chúng ta cần phải chuẩn bị cho bữa tiệc trong tổ chức.- Jisan mỉm cười và đưa cho nó một tấm thiệp.

Nó gật đầu, nhận lấy tấm thiệp rồi ra ngoài.

Nó lên con moto và phóng đi. Nó điều khiển xe đến một ngôi biệt thự trắng mà hôm trước nó theo dõi. Nó gỡ nón bảo hiểm ra, úp lên xe và đi đến gần ngôi biệt thự thăm dò tình hình.

Nó thấy một người con trai lên chiếc BMW và ra khỏi ngôi biệt thự ấy.

Nó lưỡng lự hồi lâu và tìm đường lên vào trong. Ở đây không hề có một ai cả.

-Không lẽ anh ta sống một mình trong ngôi biệt thự lớn như thế này sao?

Nó đến vừa đến mở cửa để dễ vào trong nhưng chưa gì nó đã phát hiện cửa đã bị khóa.

-Chết tiệt!- Nó buông ra câu chữ-i thề.

Nó liếc mắt và phi thân lên cây cổ thụ rồi lên vào phòng bằng đường cửa sổ.

Vào được căn phòng nó nhanh chóng tìm những thứ có thể chứng minh nó và Nic cùng huyết thống.

Nó mở ngăn tủ thì thấy một tấm hình gồm có bốn người. Người đàn ông và người phụ nữ ngồi hai bên, ở giữa là cậu nhóc, trên tay người phụ nữ ấy còn bế một cô bé chừng vài tháng tuổi. Ai cũng nở nụ cười hạnh phúc trên môi.

Bất chợt bên mắt nó có một thứ chất lỏng không màu chảy dài xuống. Tim của nó như thắt lại. Hề mà nó liên tưởng đến khi ba mẹ nó bị ám hại thì không khỏi đau lòng.

Nó cho tấm hình vào túi áo và khẽ nói.

-Cho tôi mượn nó nhé.

Nó lại tiếp tục với công việc của mình. Nó lục tìm những học tủ nhưng vẫn không thấy sợi dây chuyền vàng đâu cả. Đang loay hoay trong đây chợt nó nghe có tiếng động. Nó nhanh chóng nấp vào khoảng trống sau chiếc tủ lớn.

Cách

Nic từ ngoài bước vào. Anh đi đến bàn quay lưng lại phía nó. Nó nép mình sát vào trong tránh để Nic phát hiện ra.

-Ra đây đi!- Nic vừa lật xem những tài liệu gì đó vừa nhàn nhạt nói.

Nó đảo mắt và lưỡng lự một lúc.

-Không trốn tôi được đâu.- Anh lại lên tiếng.

Nó từ sau chiếc tủ bước ra và nhếch môi.

-Hay nhỉ!

-Cô vào đây làm gì?

-Tôi muốn tìm một ít đồ.- Nó nhún vai.

Nic rời mắt khỏi sập tài liệu rồi đưa mắt nhìn nó. Anh hơi cong môi lên và nói.

-Tôi giữ vật gì của cô sao?

-Không!

Anh để sập tài liệu xuống và bước đến trước mặt nó. Nó không lùi bước mà còn vương mắt lên nhìn vào mắt anh. Nó nghiêng răng, cau mày khó chịu. Anh cao hơn nó cả một cái đầu chứ ít gì.

Anh mỉm cười đưa mặt mình lại sát mặt nó. Nhìn thật kỹ từng đường nét trên mặt nó.

Nó nhìn thấy sợi dây chuyền vàng trên cổ anh. Những khuất mắt trong đầu nó đến bây giờ mới được sáng tỏ.

-Em gái của anh!

Anh vươn tay ôm lấy nó.

Nó há hốc mồm. Nic gọi nó là em gái, Nic chính là anh trai của nó.

-Anh hai!- Hai từ "anh hai" như vỡ òa trong lòng nó.

-Anh đã tìm em rất lâu rồi Kỳ Thư à!

-Em chỉ vừa biết đây thôi với lại em không nghĩ rằng anh là anh trai của em.

-Yên tâm đi, anh sẽ bảo vệ em, bảo vệ tiểu bảo bối của anh.

-Em biết rồi!

Anh buông nó ra và lau hai hàng nước mắt của nó.

-Em gái anh khóc xấu lắm!

Nó gạt đầu và mỉm cười với anh.

-Đây là sợi dây chuyền ba mẹ để lại cho anh.- Nic lấy sợi dây chuyền ra.

Nó lấy sợi dây chuyền phía trong cổ áo ra và đưa cho anh.

Nic để hai sợi dây song song trên bàn. Hai mặt dây chuyền ghép lại thành hình lục giác.

Nic mỉm cười và đưa lại sợi dây cho nó.

-Em cùng anh trai đi ăn tối được không?

-Được chứ!- Nó bật cười.

-Đi thôi!- Anh khoát tay lên vai nó, hai anh em cùng nhau ra ngoài.

Nic đến con BMW mở cửa cho nó. Nó cau mày suy nghĩ rồi nói.

-Em còn con moto ở ngoài.

-Em dắt nó vào gara kìa.

Nó gạt đầu và chạy ra chạy con moto vào gara.

Nic cho con BMW ra khỏi đây và đi thẳng đến một nhà hàng lớn.

...

Hắn dừng xe trước ngôi biệt thự của nó. Hắn nhớ nó, chỉ muốn gặp nó dù là cái bóng thôi.

Trong lúc chờ đợi, hắn lấy sợi lắc ra và lại ngắm nhìn.

Chiếc BMW dừng trước biệt thự. Hắn đưa mắt nhìn qua, hắn nhận ra đó chính là xe của Nic.

Nó và Nic từ trong xe bước ra. Nic tặc lưỡi và thờ dài.

-Chắc...Đến mai mới gặp lại em.

Nó bật cười và vươn tay ôm cổ anh.

-Anh hai xú ngủ ngon. À...còn tấm hình này anh hai cho em nha.- Nó lấy tấm hình từ trong túi ra.

-Được thôi, đồ của anh cũng như của em mà.

Nó buông Nic ra rồi vẫy tay chào anh.

-Anh về cẩn thận nha!

Nic gạt đầu rồi vào xe và phóng đi. Nó nhìn theo đến khi xe anh khuất bóng thì mới vào trong.

Hắn siết chặt tay thành nắm đấm. Hôm trước là Gun còn bây giờ là Nic. Không biết nó còn bao nhiêu người nữa đây.

Từ nay về sau hắn sẽ không quan tâm nó nữa.

Rõ ràng khi chia tay hắn rồi nó đâu có dấu hiệu gì gọi là buồn bã. Ngược lại Nó còn vui vẻ hết đi cùng người này rồi lại ôm ấp người nọ.

Hắn bắt đầu hận nó, hận đến thấu xương. Chính nó là người khiến hắn ngày đêm thao thức. Khiến hắn yêu nó hơn chính bản thân mình.

Hắn lên xe và phóng đi. Từ giây phút này hắn sẽ vứt đi thứ tình cảm ấy.

Hình bóng Tiểu Phương sẽ chết mãi trong tim hắn.

...

Tại nó vào lớp. Lúc này nhìn nó khác hẳn ngày thường. Không còn là mình Josan máu lạnh nữa.

Nó để balô lên bàn và phóng qua ngòai với Nic.

-Anh hai!

-Uhm Thư Thư, chiều em qua nhà anh đi! Anh có chuyện cần nói với em - Nic mỉm cười nghịch lộn tóc nó.

Nó gạt đầu và đùa giỡn với anh.

Cùng lúc ấy, hắn bước vào lớp. Hắn và nó hôm nay trái ngược nhau. Nó thì trên môi luôn cười không ngớt, còn hắn thì gương mặt luôn đờ đờ sát khí.

Hắn đưa mắt nhìn nó. Bỗng nhiên trong hắn có gì đó tức giận nhưng hắn đã kìm nén lại rồi ngồi xuống bắt chuyện với Lin.

Gun cũng vào lớp. Vừa thấy nó cười nói với Nic thì Gun cau mày khó chịu. Gun không muốn nó thân mật với một ai hết. Nhưng Gun lấy quyền gì để ngăn cấm nó chứ.

Gun về chỗ ngồi với tâm trạng buồn nẫu nê.

Nó tạm biệt Nic và về vị trí của mình. Thấy Gun có gì đó khác lạ nên Nó hỏi ngay.

-Gun sao thế?

Gun vừa nghe thấy tiếng của nó thì gạt mình.

-Cậu sao vậy Gun?- Nó cúi mặt xuống nhìn Gun.

-Gun không sao!- Gun mỉm cười với nó.

-Đây là bạn trai em sao Jo? Cậu nên giữ bạn gái mình đi nha, không thì tôi cướp mất đó!- Nic buông lời trêu chọc.

-Anh Nic này!- Nó chu môi nói.

Cả nhóm bây giờ cười phá lên khi thấy được hành động ấy của nó. Nhưng duy nhất chỉ một người đang nhếch môi và nói.

-Cướp luôn rồi giữ làm gì nữa.- Hắn quay xuống nhìn nó nói bằng giọng khinh bỉ.

-Dù gì cũng liên quan đến anh sao?- Nó ngay tức khắc quay lại bản tính lúc trước, lườm hắn một cái thật sát.

Hắn nhếch môi rồi quay lên. Cho là hắn chưa từng gặp nó, chưa từng biết nó và...chưa từng yêu nó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bữa Tiệc

Tại nó đang trong phòng chờ để chuẩn bị tham dự buổi tiệc của tổ chức. Jisan khó chịu cau mày khi phải diện bộ váy trên người. Tuy rằng nhỏ điệu đà, tiểu thư nhưng những bộ váy rườm rà thế này cũng làm nhỏ bức mình chứ nói chi đến nó và Jesan.

Nó bước vào phòng thay đồ, không quên mang theo những phụ kiện cần thiết.

-À, đây là bộ trang sức của cậu nè Jo.- Jesan đưa cho nó một hộp gỗ bọc bằng vải nhung đỏ.

Nó gật đầu và nhận lấy rồi vào phòng thay.

-Buổi tiệc hôm nay mình thấy không được hoành tráng cho lắm.- Jisan vừa đeo chiếc hoa tai vừa nói.

-Cậu chưa thấy bên trong sao? Bên trong còn hoành tráng hơn nhiều so với ngày trao cấp bậc cho chúng ta.- Jesan bĩu môi.

-Thật vậy á?- Jisan ngạc nhiên.

-Tất nhiên rồi lại hôm nay là ngày 20 năm thành lập LISUSH mà.- Jesan nhướn mày thích thú.

-Này, có anh Kaid Son_Sát thủ bậc nhất LISUSH ba năm về trước nữa phải không?- Jisan hào hứng.

-Uhm...hum...- Jisan ừ hử qua loa.

-Trời ơi, mình phải trang điểm thế nào bây giờ ta?- Jisan quýnh cả lên.

-Này, cậu có bạn trai rồi nhá!- Jesan bĩu môi.

-Ấy, hôm nay làm gì có Kansai, xem như mình vẫn độc thân đi! Mình chỉ muốn được nhảy với Kaid Son một lần thôi mà.- Jisan chấp tay lại và bắt đầu mơ mộng.

-Cậu thôi đi! Làm như ai giành mất không bằng.- Nó từ phòng thay đồ bước ra.

-Nhưng mình cũng phải đi phòng chứ.- Jisan bật cười, đá mắt tình nghịch.

-Cậu cứ như đang "ế" không bằng!- Jesan lắc đầu.

-Ừa, cho không Kaid Son cho cậu đó!- Nó hứa theo Jesan.

-Hừ...không nói với hai cậu nữa.

...

Trong một khán đài rộng lớn, những chiếc bàn tròn để rượu vang, rượu champagne và một số loại rượu quý khác được sắp xếp gần sân khấu. Còn những chiếc bàn dài trưng bày những món ăn được sắp xếp hai bên thảm đỏ. Ở chính giữa là một sân nhảy rộng để mọi người cùng nhảy với nhau.

Phía trên là những ánh đèn vàng huyền ảo chiếu rọi xuống. Và khá nhiều lăng hoa được trưng bày từ cổng chính cho đến phía trên sân khấu.

Ở lối ra vào, quan khách liên tục đi vào. Họ đều ăn mặc sang trọng, toàn là vest hoặc váy dạ hội. Hôm nay chính là ngày kỷ niệm 20 năm LISUSH thành lập.

Giờ phút quan trọng nhất của buổi tiệc bắt đầu. Mọi người đều trở về vị trí và chào đón người đứng đầu LISUSH.

Trên thảm đỏ, một người đàn ông trong trang phục vest đen bước vào. Hễ đi đến đâu mọi người đều quỳ một chân xuống, tay tạo thành năm nắm đấm đưa lên ngực chào ông.

Ông bước lên sân khấu rồi đưa ánh mắt sắt đá của mình quét toàn bộ ở dưới.

-Cung kính Boss!

-Đứng lên đi!- Chất giọng trầm trầm của ông vang lên qua micro.

Mọi người đồng loạt đứng dậy và quay mặt về phía của ông.

-Xin chào, tôi là Triệu Tuấn Lâm. Rất vinh hạnh vì ngày hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập LISUSH và sự góp mặt đông đủ của mọi người đến dự. Hôm nay không đơn giản là buổi lễ kỷ niệm mà đó còn là ngày để vinh danh những người đã góp sức của mình để đưa LISUSH ngày càng vững mạnh.

Bóp...bóp...bóp...

Những tràng pháo tay vang lên không ngừng. Họ cổ vũ ông, họ tin tưởng ông về mọi mặt.

-Người đầu tiên tôi muốn nhắc đến là Triệu Tuấn Du, còn gọi là Kensai. Cậu ấy đã góp sức không ít vào những nhiệm vụ khó khăn của tổ chức và đã đưa về cho tôi "Nữ Hoàng" cuối cùng trong "Bộ ba Nữ Hoàng" của LISUSH. Mời cậu bước lên sân khấu.

Từ trong đám đông, Kensai trong bộ vest trắng như bạch mã hoàng tử bước ra. Anh đi lên thảm đỏ và lên sân khấu.

Ông Lâm lấy một huy chương đeo vào áo cho anh.

Anh cúi đầu chào ông rồi trở lại vị trí của mình.

Ông lại quay về micro và tiếp tục nói.

-Và sau đây là ba vị Nữ Hoàng của LISUSH. Đầu tiên, Nữ Hoàng Trí Tuệ_Intellectual Queens.

Jisan bước lên thảm đỏ. Nhỏ diện trên người bộ váy màu hồng nhạt trẻ vai và xẻ một đường táo bạo đến sát đùi. Gương mặt của nhỏ chỉ make-up nhẹ nên vẫn khoe được vẻ đẹp mộc mạc của nhỏ.

Jisan bước lên sân khấu và đứng sau ông.

-Chúng ta cùng nhau tiếp tục chào đón vị Nữ Hoàng tiếp theo Nữ Hoàng độc được_Poison Queens.

Jesan bước lên thảm đỏ. Cô mặc bộ váy màu xanh ngọc bích. Cô váy khoét sâu và cắt xẻ táo bạo đến đùi, tôn lên nước da trắng hồng của cô. Điều này cũng làm cho Kensai ngửa mặt nãy đến giờ, nếu không phải tham gia tiệc của tổ chức thì anh đã kéo cô về lâu rồi.

Jesan bước lên sân khấu và đứng kế Jisan.

-Và vị Nữ Hoàng cuối cùng, Nữ Hoàng Vũ Khí_Queens Weapons.

Nó đặt chân lên thảm đỏ. Vẫn mùi hương hoa hồng nhẹ dịu ấy vương vấn lại những nơi mà nó lướt qua.

Nó khoát bộ váy đen huyền lên người. Bộ váy đó chỉ đơn sơ, cúp ngực và xẻ một đường dài đến đùi. Trên cổ, hai bên tai, cổ tay của nó đeo bộ trang sức vô cùng sang trọng. Dưới chân lại mang một đôi giày cao gót đính đầy hạt kim cương lấp lánh.

Nó bước lên sân khấu và đứng ở giữa Jisan và Jesan.

-Hôm nay chúng ta cũng không thể nhắc đến một người góp công sức rất nhiều cho LISUSH. Tôi xin giới thiệu Kaid Son!

Các vị quan khách bắt đầu xì xầm và quay tới quay lui tìm kiếm gì đó. Tuy nhiên người họ tìm không lẫn trong số họ mà là nơi khác.

Phía cửa chính, một người con trai trong bộ vest đen, oai phong từ từ bước vào.

Gương mặt anh ta đẹp, đẹp đến từng góc cạnh. Từ ánh mắt, sóng mũi đến đôi môi đều làm cho người khác không khỏi ngất ngây.

Anh ta không gấp rút mà nhàn nhạt bước từng bước chậm rãi đến sân khấu. Cuối cùng anh ta dừng lại và đứng kế bên ông.

-Chào mọi người!- Anh ta vẫy tay chào các vị quan khách phía dưới.

Bóp...bóp...bóp...

Mọi người ở dưới đều vỗ tay hưởng ứng.

-Tôi rất vinh hạnh khi là khách mời của buổi tiệc hôm nay! Và những cống hiến của tôi trong những năm qua chỉ là một ít đóng góp nho nhỏ, góp phần làm cho LISUSH ngày càng lớn mạnh và phát triển. Nhân ngày kỷ niệm 20 năm thành lập LISUSH tôi xin gửi lời chúc cho Chủ tịch Triệu nói riêng và LISUSH nói chung. LISUSH sẽ vững mạnh lên từng ngày, sẽ là nơi dẫn đầu về mặt đào tạo sát thủ. Tôi xin hết!

Lại thêm tràng pháo tay ủng hộ anh. Dù anh có lui về hậu phương nhưng trong họ, anh vẫn là Kaid Son mưu trí hơn người.

Ông Lâm lấy một kỷ niệm chương bằng vàng trao cho Kaid Son và ba kỷ niệm chương bằng bạc trao cho tụi nó.

Tụi nó và Kaid Son xuống sân khấu và trở về vị trí của mình ở dưới.

-Và buổi tiệc xin chính thức được bắt đầu!

Tụi nó lấy một ly rượu vang và nhâm nhi. Nhìn những vị khách khiêu vũ ở ngoài kia, bỗng nhiên nó thấy trong lòng có gì đó khó chịu, bứt rứt lắm.

Kaid Son đang nói chuyện cùng Ông Lâm và một số vị khách có máu mặt trong thế giới ngầm thì xin phép rồi tiêng về phía tụi nó.

Jisan huýt tay Jesan, nhỏ nhướn mày tinh nghịch.

Jesan lắc đầu và nói.

-Cậu đừng mơ tưởng nha!

-Oà, đã sao nào! Cậu không thấy anh ấy đang đi về phía chúng ta sao.- Jisan cười cười.

-Đề rồi xem.- Jesan nhếch môi.

Kaid Son đi đến nơi của Jisan, thấy nhỏ mỉm cười thì anh cũng cười với nhỏ và lướt qua. Người anh nhắm đến là nó đang ở ngay sau Jisan và Jesan.

-Tôi có thể mời tiểu thư nhảy một bài được chứ?

Hai mắt nó đang sẫm soi ly rượu thì rời khỏi đó rồi nhìn anh. Nó định trả lời không khoang nhượng nhưng nó bất gặp được ánh mắt của ông Lâm.

Ông Lâm nhìn nó và gật nhẹ đầu.

Nó đặt ly rượu xuống và cố nặn ra nụ cười chết người.

-Được thôi!

-Mời tiểu thư!- Anh đưa tay ra.

Nó khẽ thờ dài và đặt tay mình lên tay của anh.

Nó cùng anh bước vào giữa sàn nhảy rồi hòa vào điệu nhạc nhẹ nhàng, êm ái.

Jesan bật cười, cô quả thật nhìn không nổi mà.

-Cậu thấy chưa?

-Huh, anh ta đúng là quá đáng. Dám từ chối một người đầy quyền rũ như mình sao?- Jisan hậm hực.

-Thôi thôi, rõ ràng người ta để ý Jo hơn.- Jesan mỉm môi để không phải cười thành tiếng.

Nó khó chịu cau mày, nhảy cùng anh ta làm gì để gây sự chú ý như thế này chứ.

Kaid Son nhận thấy sự khác thường của nó nên thì thầm hỏi nó.

-Có gì không ổn sao?

-Không có gì đâu!- Nó lạnh nhạt trả lời.

-Em làm tôi thấy thú vị rồi đấy. Cần chi lạnh nhạt đến thế?

-Tôi quen rồi!- Nó nhếch môi.

-Em bao nhiêu tuổi?

-Nói làm gì?

-Huh, khá lắm!

-Không cần phải khen.

-Em là người đầu tiên dám từ chối tôi.

-Thì đã sao?- Nó liếc mắt nhìn Kaid Son.

-Hứa với em, ba ngày sau tôi sẽ dễ dàng tiếp cận và cướp đi em.- Kaid Son thẳng thừng nói với nó.

-Trước tiên phải xem anh có bản lĩnh đó không!

Bài nhạc kết thúc. Nó hôn lướt qua má Kaid Son và rời khỏi anh về lại vị trí của mình.

Kaid Son đưa tay chạm vào má, anh khẽ cười và suy nghĩ.

"Thú vị rồi đây!"

...

Nó trở về phòng của mình, thoát được bộ váy rườm rà đó là nó mừng lắm rồi. Nó nhanh chóng phi ngay vào nhà vệ sinh để vệ sinh cá nhân.

Nó trở ra và ra bang công hóng mát. Nó nhìn lên bầu trời đầy sao. Lại là các vì sao ấy nhưng cảnh vật và người đã thay đổi.

Nó suy nghĩ vu vơ rồi nhớ đến chú mèo Mind, môi khẽ cười, nó lại nhớ đến những kỷ niệm lúc trước.

Nó quá ngốc nghếch và quá cả tin người. Ngốc vì nó đã yêu một người không hề yêu nó. Cả tin vì nó đã chờ đợi hết mười năm nhưng cuối cùng nó nhận được gì chứ.

Nó nhếch môi rồi quay trở lại giường. Nó đã hết nước mắt để khóc rồi. Nó đã hết bất ngờ trước sự lạnh nhạt của hắn rồi.

Nó sẽ cất vào tìm những gì hắn dành cho nó, nó cũng không quên mối thù với hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Có Phải Điềm Báo Không?

Reeng...Reeng...Reeng...*Tiếng chuông tan học vang lên. Tụi nó để tập vở hết vào balô rồi ra ngoài.

Nó vẫn cứ như vậy, vẫn xem hắn là một người vô hình. Còn hắn, tuy miệng không nói ra nhưng trong lòng vẫn luôn hướng đến nó.

Tụi nó cùng Gun, Nic, Kansai và Kensai đi phía trước. Nó giật nón trên đầu Gun và đội ngược lên đầu mình.

Bỗng cả nhóm dừng lại khi thấy một chiếc BMW màu đỏ đỗ ngay trước cổng trường. Nó cau mày và nhìn kỹ người trên xe, hình như nó đã gặp ở đâu rồi.

Từ trên xe, người con trai trong bộ vest trắng, sang trọng, chững chạc, bước đến phía nó. Lúc này nó mới nhận ra người đó là ai.

Kaid Son bước đến và mỉm cười với nó.

-Chào em!- Anh đưa tay ra.

-Chào!- Nó đưa tay ra, bắt tay anh.

-Kaid Son!- Nic gọi.

-À, chào Nic.- Anh đưa ánh mắt nhìn sang Nic rồi để hai tay vào túi.- Cậu tệ thật, về nước cũng không nói với mình một tiếng.

-I'm sorry!

Kaid Son đưa mắt nhìn nó. Hoàn toàn trong mắt anh bây giờ chỉ có nó thôi, không có một hình bóng người nào khác.

-Tôi có thể mời em đến một nơi không?

-Xin lỗi tôi...

-Thư Thư, nể mặt anh đi mà!- Nic mỉm cười, đặt tay lên vai nó.

-Nhưng anh à...

-Chắc...bạn thân của anh đó.- Anh tặc lưỡi.

-Uhm, Jo cứ đi đi, hôm nay không có gì phải làm hết mà, mà nếu có thì Ji và Je sẽ làm cho.- Jisan huýt tay nó.

-Uhm uhm có gì cứ để Je và Ji là được rồi.- Jisan nhướn mày.

-Thôi được rồi!- Nó khẽ thờ dài

-Tạm biệt Jo!- Jisan nhí nhánh vẫy tay chào nó.

-Về thôi!- Kansai bước đến khoát tay lên vai và kéo nhỏ đi.

-Chúng ta cũng về thôi!- Kensai cũng bước lại kéo tay Jisan đưa đi mất hút.

-Anh cũng về đây.- Níc làm điệu bộ cười cười và nháy mắt với Kaid Son.

Gun thì bước đến bên nó và cô gượng cười rồi nói.

-Gun về đây!

Nó gật đầu và khẽ cười với Gun.

-Tạm biệt!

Mọi người kéo nhau về hết chỉ còn lại nó và Kaid Son đứng lại với sự bàn tán của những học sinh xung quanh. Nó chợt thấy hấn và Lin bước ra. Vừa thấy nó, hấn liền nắm lấy tay Lin. Nó nghiêng rặng và nặng ra nụ cười tươi rồi ôm lấy cánh tay của Kaid Son.

-Minh đi được chưa?- Nó còn nhấn mạnh từ "minh".

-Được, chúng ta đi thôi!

Kaid Son nắm tay nó và đưa nó đến chiếc BMW. Anh mở cửa cho nó lên trước và về lại vị trí của mình.

Nó chòm người qua chỉnh sửa lại mái tóc của Kaid Son, trông vô cùng thân mật. Kaid Son mỉm cười với nó rồi cho xe ra khỏi trường.

Hấn buông tay Lin ra. Gương mặt của hấn lúc này không thể nào diễn tả hết được những biểu cảm trên đó.

-Em bắt taxi về đi.- Nói rồi hấn lập tức bước đến con moto của mình và phóng đi.

Lin nhìn theo bóng hấn đang dần khuất. Lin biết người hấn yêu chỉ là nó, người hấn nhớ cũng chỉ là nó. Rõ ràng Lin chẳng chiếm một vị trí nào trong hấn cả. Nhưng nhất định Lin sẽ chẳng bỏ cuộc đâu. Nó buông tay hấn chính là cơ hội tốt nhất đối với Lin.

...

Nó ngồi trầm ngâm trên xe, không nói không rằng gì cả. Nó suy nghĩ lại, liệu nó làm vậy là đúng hay sai? Đó có phải là một kết thúc tốt cho cả hai không?

Kaid Son vừa lái xe vừa quan sát những biến đổi trên khuôn mặt nó. Quả thật, từ trước đến nay chưa một ai dám từ chối anh như nó cả. Cũng chưa một ai lơ anh đến mức cả mặt cũng không thèm đếm xỉa đến. Nó là người đầu tiên và có lẽ cũng là người cuối cùng trong cuộc đời của anh.

-Đừng suy nghĩ đến hấn ta nữa!- Kaid Son vừa nói vừa nhoen miệng cười.

-Làm sao anh biết được tôi đang suy nghĩ gì mà nói nhăng nói cuội.- Nó nhếch môi.

-Làm sao tôi không thể biết được.- Anh đưa ánh mắt của mình nhìn sang nó.

Nó vẫn ngồi đấy, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không hề liếc mắt qua anh dù chỉ một lần. Nhưng lần này nó lại im lặng. Im lặng đến tột độ.

-Em không thắc mắc là tôi đưa em đi đâu sao?

-Anh nghĩ tôi sẽ như thế nào nếu anh đưa tôi vào một nơi nguy hiểm?- Lúc này nó mới đưa mắt nhìn anh và lại là cái nhếch môi đều giả ấy.

-Với tôi, những gì em học được ở tổ chức không thấm thía gì đâu.

-Ý của anh là?

-Em còn non lắm! Nhưng bước chân lên vị trí "Nữ Hoàng" thì không phải chuyện ngày một ngày hai nhì?

-Không cần anh quan tâm đến tôi là gì. Chỉ mong anh để tôi yên cho qua ngày đoạn tháng là được rồi.

Trong xe lại chìm vào khoảng không gian im lặng. Nó cứ mãi theo đuổi suy nghĩ của mình mà không để ý Kaid Son đưa mình đến đâu.

Chiếc xe dừng lại trước một ngọn đồi cách xa trung tâm thành phố. Ngọn đồi ấy được bao phủ bằng một màu xanh của cỏ non và vô vàn những khóm

hoa nở rộ xung quanh. Trên đỉnh đồi là một cây cổ thụ to bóng của nó có thể che mát cả một khoảng lớn.

Nó chợt như trở về mười năm trước. Một cô bé ngây thơ, hồn nhiên và hết mực ngốc nghếch. Nó mở cửa và nhanh chóng chạy lên ngọn đồi bỏ mặc Kaid Son ở lại với những thắc mắc trong đầu.

Nó chạy vòng vòng trên đỉnh đồi, sự thích thú càng lúc càng hiện ra rõ hơn trên gương mặt của nó.

Kaid Son bước lên, hai tay cho vào túi, đứng cách nó không xa, anh gọi.

-Kỳ Thư!

Nó quay đầu lại nhìn anh, trên môi nó lúc này là một nụ cười tươi như hoa. Nụ cười nó chôn dấu mười năm qua, nụ cười nó chỉ dành riêng cho hắn.

Nó mỉm cười và vẫy tay nói với anh.

-Cảm ơn anh, Kaid Son!

Kaid Son nhìn theo nó. Cô gái này rất đáng để anh trân trọng, rất đáng để anh bảo vệ và yêu thương. Đó là nụ cười đầu tiên nó dành cho anh. Không còn là những cái nhếch môi, những cách cười đều giả mà chính là nụ cười của một thiên thần sống bên trong một ác quỷ.

Nó và Kaid Son nằm trên thảm cỏ xanh mềm mại. Nó vừa nhắm nghiền mắt, vừa đeo headphone, miệng thì nhắm theo lời bài hát ấy.

Kaid Son nhìn nó, anh không bỏ sót bất cứ cảm xúc nào của nó. Từ ánh mắt, nụ cười, hành động và lời nói của nó.

Nó mở mắt và lấy một bên headphone đưa cho anh.

-Nghe đi!

Kaid Son nhận lấy và gấn vào tai mình.

Bài hát nó nghe chẳng sôi động, cũng không buồn bã. Nó đưa con người ta vào những cảm xúc lắng đọng nhất, tình cảm nhất.

...

Hắn vào phòng và quăng balô rồi ngồi bệch xuống giường. Hắn thật không hiểu, nó đang làm trò gì trước mắt hắn đây? Ba người con trai xa lạ đều tìm đến nó. Gun và Nic thì hắn biết rõ rồi còn người kia là ai cơ chứ?

Hắn bước ra bang công. Những vì sao trên trời cứ lấp lánh tỏa sáng làm cho hắn nhớ về lúc trước. Một cô bé cùng hắn ngắm sao, một cô bé cùng hắn chơi đùa cả ngày cuối tuần. Và cũng là cô bé ấy đã hứa sẽ mãi đợi hắn, bao lâu cũng chờ.

Hắn lấy sợi lắc tay trong túi ra, đưa lên để nó đừng đưa trong khoảng không vô định.

-Nên hận hay tiếp tục yêu em đây?

Hắn cứ suy nghĩ mãi. Vì sao Nic và Gun không ghen với người con trai kia?

...

-A đau em!- Nó xoa xoa trán.

-Hôm nay em muốn đi đâu?- Hắn khoát tay lên vai nó.

-Đi dạo đi, xong thì qua đi Hoa nhà.

Hắn nhìn nó rồi véo mũi nó một cái.

-Lại là cái tật ham ăn.

-Không đi chứ gì?- Nó lườm nguýt hắn.

-Ai bảo? Đi thôi!- Hắn kéo tay nó đi.

Nó và hắn cùng tản bộ trên đường, vừa đi cả hai vừa đùa giỡn với nhau. Bỗng nó thấy một đứa bé đứng khóc bên đường nó liền gọi hắn.

-Anh!- Nó nhìn hắn rồi đưa mắt nhìn đứa bé.

Cả hai cùng đến đó. Nó ân cần ngồi xuống hỏi.

-Sao em khóc thế?

-Trái bóng của em!- Cậu nhóc chỉ tay ra lòng đường.

Hắn xoa đầu cậu nhóc rồi mỉm cười.

-Đề anh ra lấy cho nhóc.

Hắn xem chừng xe và bước ra lòng đường nhặt quả bóng. Nó ở lại với cậu bé, nói chuyện trấn an cậu.

Chợt nó nghe những tiếng còi xe vang lên. Nó vội nhìn ra đường. Hai mắt nó trừng lên.

-Vic!!!!

Rầm...Rầm...

-Vic...Vic...

Nó bật người dậy. Cả khuôn mặt của nó đều lấm tấm mồ hôi.

-Không sao, là mơ...chỉ là mơ thôi mà...

Hơi thở của nó dồn dập hơn. Nó lo lắng, liệu đây có phải là điềm báo không..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thực Tại Cướp Nó Đi

Nó ngồi trong lớp học. Trong đầu nó bây giờ toàn là hình ảnh giấc mơ hôm qua. Đôi tay nó run run, môi cũng mím chặt lại. Nó lo sợ hẳn xảy ra chuyện gì, nó lo sợ hẳn sẽ rời bỏ nó mãi mãi. Nó đưa mắt nhìn sang hẳn thì bất gặp hẳn đang nhìn chăm chăm vào nó. Nó lưỡng lự rồi thu ánh mắt ấy lại, xem như chưa thấy gì.

Hắn nhìn nó song đó, ngay lập tức hẳn nhìn sang hướng khác. Hắn thật không hiểu nổi. Còn tình cảm với nhau nhưng sao nó lại khẳng khái đòi buông tay hẳn.

Đeo headphone vào tai, trên vai thì mang balô, hẳn đứng bật dậy rồi ra ngoài.

-Quân Anh! Em đi đâu vậy? - Cô Ly hỏi hẳn.

-Em đi về.- Hắn thốt ra ba từ vô tình, vô cảm.

-Em có biết đang trong giờ học không? Hành động của em làm gián đoạn thời gian của các bạn đó.

-Thì đã sao?- Hắn nghiêng đầu hỏi, điệu bộ bất cần.

-Cô không hài lòng trước hành động này của em!

-Đó là chuyện của cô.- Hắn nhún vai rồi bước đi.

-Quân Anh! Quân Anh! Huh, đúng là quá quắc mà.

Nó đảo mắt, lưỡng lự một hồi rồi cũng bật dậy lấy balô và chạy ra ngoài.

-Ồ...Phương Thư!

Nó chạy theo sau hẳn. Vừa đến bãi giữ xe thì nó đã thấy hẳn lên con moto và phóng đi. Nó vội đến con moto của mình và nhanh chóng theo phía sau hẳn.

Nó theo dõi hẳn từ trưa cho đến tận tối. Hắn hết đi vòng quanh thành phố rồi vào bar, hết vào bar rồi lại về nhà. Còn bây giờ, trong lúc trời đang nhá nhem tối thì hẳn đi dạo ở ngoài đường.

Nó từng bước từng bước theo sau. Hai mắt nó không rời hán một giây nào cả. Nó chỉ lo lắng cho sự an nguy của hán thôi.

Hán cho hai tay vào túi và bước dọc theo lề đường. Giữa thành phố rộng lớn này quá nhiều bộn bề, phức tạp. Mỗi người đều có niềm vui, nỗi buồn của riêng mình, hán cũng không ngoại lệ, hán cũng có một nỗi buồn từ sâu tận trái tim.

Đang suy nghĩ mông lung, chợt hán thấy một đứa trẻ đứng khóc ngay bên đường. Hán nhíu mày suy nghĩ rồi bước đến chỗ của cậu bé.

-Sao em khóc vậy?- Hán ân cần hỏi.

-Quả bóng của em!- Cậu bé chỉ tay ra đường.

Hán nhìn theo thì thấy quả bóng nằm ngay giữa lòng đường tấp nập những dòng xe qua lại.

-Được, anh sẽ lấy cho em.

Hán mỉm cười rồi bước đến. Đợi bớt xe thì hán bước xuống đường.

Nó vừa nghe điện thoại xong thì quay lại tìm hán nhưng chẳng thấy hán đâu. Nó thấy đứa bé giống hệt với đứa bé trong giấc mơ của nó. Nó lại nhớ đến giấc mơ tối hôm qua.

Tinn...Tinn...Tinn...

Những tiếng còi xe làm nó chợt tỉnh. Nó ngay lập tức nhìn ra lòng đường.

Nó há hốc mồm, hai mắt trừng lên hết cỡ.

-Vic!!!!

Nó vội vã lao ngay ra ngoài đó.

Kéttt...Rầm...

Những tiếng va chạm chói tai vang lên. Cả khoảng đường bỗng trầm lặng chỉ còn vài tiếng kêu của đèn xe đang chớp nhoáng.

Hán ôm đầu mình. Chuyện gì đang xảy ra đây? Hán từ từ ngồi dậy. Cả thân người của hán đều xay sát. Hán bỗng thấy mọi người tập trung rất đông ở trước đầu xe container, do sự tò mò, hiếu kỳ của mình hán liền bước đến xem.

Hán chen vào giữa đám đông. Điều đầu tiên hán thấy là một cô gái, vóc dáng này nhìn rất quen.

Hán quỳ xuống và nâng mặt cô gái ấy lên.

Hán há hốc mồm, mũi cũng bắt đầu cay cay. Từ mắt hán chảy một thứ chất lỏng, mặn chát.

-Tiểu Phương!!!

Hán ôm lấy nó vào lòng mình.

-Sao em lại cứu anh chứ? Tại sao em lại đẩy anh ra? Người nằm đây phải là anh mới đúng!... Tiểu Phương...sao em ngốc thế?

Bàn tay rướm đầy máu của nó nắm chặt lấy vạt áo hán. Mũi khẽ cười, nó thốt ra từng lời từ trong tim mình.

-Vic...dù ra sao...em vẫn yêu anh...vẫn dõi theo anh...Mười năm...khoảng thời gian em chờ đợi anh...khoảng thời gian em nhớ đến anh nhiều nhất...nhưng rồi...khi về đây anh lại lạnh nhạt, hờ hững với em...em không đủ sức...nắm giữ anh...đúng không?

-Anh xin lỗi, em không sao, anh biết em không sao mà... Anh sẽ quan tâm em, sẽ yêu em nhiều hơn trước cả trăm, cả vạn lần... Chỉ cần em đừng rời xa anh, đừng bỏ anh mà...

Nó đưa tay lên áp vào má hán, cố nặn ra nụ cười, nó khó nhọc nói.

-Em là thiên thần...hay ác quỷ...vậy anh?

-Em là thiên thần, em là thiên thần trong tim anh!- Hán nắm chặt tay nó.

-Anh sai rồi...em là một ác quỷ...

Nó mỉm cười và thả lỏng tay ra. Hai mí mắt nó cũng dần khép lại.

Hắn bật khóc và ôm chặt nó.

-Tiểu Phương...Anh không cho em rời xa anh đâu mà...

...

Hắn ngồi bệch xuống nền gạch lạnh lẽo. Hai tay hắn ôm lấy đầu mình. Hắn không thể hình dung được sự việc vừa nãy xảy ra như thế nào. Hắn khịt mũi và siết chặt sợi lắc tay của nó trong tay mình.

Jisan, Jesan, Kansai, Kensai và Nic chạy vào. Vừa thấy hắn, Nic đã kích động lao đến tóm lấy cổ áo hắn.

-Thằng khốn, mày làm gì để Thư Thư phải ra nông nổi này hả?

-Thôi mà Nic, đây là bệnh viện đó. Chúng ta đừng làm rối thêm nữa.- Jesan can ngăn.

Nic buông tay ra, anh tức giận đá vào tường.

-Jo...Jo oi...- Jisan ngồi trên ghế, nhỏ thút thút nhìn vào phòng cấp cứu.

-Bình tĩnh đi Ji!- Kansai ghì chặt vai nhỏ.

-Em cũng ngồi đi! Chúng ta cùng đợi bác sĩ ra.- Kensai kéo Jesan lại ghế.

Ba giờ đồng hồ trôi qua. Sáu người họ chờ đợi trước cửa phòng cấp cứu. Jisan lo lắng, nhỏ khóc đến sưng húp cả mắt.

Tim

Màu xanh hiện lên, từ cửa, một ông bác sĩ bước ra.

Nic vừa thấy ông thì nhanh chóng chạy đến hỏi.

-Kỳ Thư sao rồi bác sĩ?

-Trong đây chỉ có một người cấp cứu, một người lại gọi Phương Thư, một người gọi Kỳ Thư. Cuối cùng cô ấy tên gì?

-O...cô ấy là Phương Thư.- Nic đáp ứng.

-Cô ấy bị chấn thương ở vùng đầu và một số nội tạng bị tổn thương không ít. Cơ hội vượt qua của cô ấy chỉ còn 15% thôi. Mọi người nên chuẩn bị tâm lý đi.- Ông nói rồi quay lưng bước đi.

Hết thấy mọi người ở đây như ngừng thở. Họ không mừng rỡ, không suy tưởng được lời ông nói. Nó đã là đồng đội gắn bó với Jisan và Jesan trong hai năm qua. Nó là người em mà Kansai và Kensai xem như em ruột của mình. Nó là đứa em bảo bối mà Nic vừa tìm được. Nó cũng là người hắn yêu nhất, người mà hắn muốn bảo vệ, chăm sóc nhất. Nhưng hôm nay, sau thời khắc này, có lẽ nó sẽ ra đi mãi mãi.

Kaid Son chạy vào. Anh hết mực lo lắng và ghì chặt vai Nic gắng hỏi.

-Kỳ Thư như thế nào?

-Thư Thư...chỉ còn 15%...cơ hội sống sót.- Giọng của Nic run run.

Hai tay Kaid Son thả lỏng. Anh đưa mắt nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu. Anh lấy điện thoại ra và gọi cho người nào đó.

"Lên phòng cấp cứu ngay!"

Anh ngắt máy, hai tay anh siết chặt thành nắm đấm.

Không lâu sau, ông bác sĩ vừa rồi chạy đến. Có vẻ rất gấp gáp.

-Chào thiếu gia!

Anh ghé vào tai ông thì thầm gì đó, ngay lập tức ông ta nhanh chóng chạy đi và quay trở lại phòng cấp cứu, trên tay còn cầm theo một lọ chứa dung dịch màu xanh nhạt.

Mọi người ở ngoài chờ đợi. Ai cũng lo lắng đứng ngồi không yên. Nhưng chỉ có hắn là im lặng, trầm ngâm ngồi ở một góc.

Thời gian lại trôi qua. Ông bác sĩ già bước ra, nét mặt ông ấy tái đi khi nhìn Kaid Son.

-Bác sĩ, bạn tôi sao rồi?- Jesan nắm lấy tay ông.

-Nạn nhân...đã tử vong...

...

Vào sáng sớm, Nic và Kaid Son đã đi đâu chẳng thấy. Chỉ còn lại tụi hần, Jesan và Jisan ở lại bệnh viện. Jisan cùng Jesan đã hết sức năn nỉ bác sĩ cho họ vào gặp mặt nó lần cuối nhưng đến tận trời sáng ông mới cho họ vào gặp nó.

Tụi hần cùng Jisan và Jesan vào phòng gặp nó. Xác nó ở trên giường, khăn trắng trùm kín toàn thân. Jisan như ngã quỵ, nhỏ rung rung ngồi xuống bên nó.

-Cậu bỏ mình và Je sao Jo?

Jesan ghi vai nhỏ, cô cũng đau lòng chứ, cô cũng khóc chứ.

Kansai và Kensai im lặng, hai người nhìn nó. Bên hốc mắt họ bỗng rơi ra một hàng nước mắt.

Hần bước vào và ngồi xuống bên nó. Hần lắc đầu phủ nhận thực tại, phủ nhận sự ra đi của nó.

-Tiểu Phuong...- Hần chỉ thốt ra được hai từ duy nhất.

Jisan òa khóc, nhỏ quay sang ôm lấy Jesan.

Kaid Son đứng trên sân thượng. Cho hai tay vào túi, anh ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm.

Một người đàn ông bước đến, đứng ở sau anh, ông khẽ khàng thưa.

-Việc thiếu gia giao đã xong rồi ạ.

-Tốt, có lẽ không về đây nữa đâu. Tôi sẽ làm hết sức mình vì cô ấy.

...

Hần trong áo somi đen, quần tây đen đơn giản, tay cầm theo bó hoa lan trắng đi lên một ngọn đồi nhỏ.

Hần đến trước một ngôi mộ, đặt đóa hoa xuống. Hần mỉm cười, đưa tay chạm vào di ảnh cô gái trên mộ.

-Em xa anh được ba tháng rồi đó Tiểu Phuong! Thời gian qua em có biết anh trở thành người thế nào không? Anh trầm tính hơn, lạnh nhạt hơn với những thứ xung quanh mình. Anh biết, hiện tại đã mang em đi nhưng trong anh, em vẫn sống mãi. Em vẫn là em, vẫn là Tiểu Phuong của anh.

Hần đứng dậy và cho tay vào túi. Hần mỉm cười lấy trong túi ra một hộp gỗ, hần chôn kề bên mộ của nó.

-Kỷ niệm này sẽ mãi theo chúng ta...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Có Lẽ ... Chúng Ta Nhầm

...5 năm sau...Một chàng trai đứng chờ ở lối ra vào của hành khách. Cứ lâu lâu, anh ấy lại xem đồng hồ và tiếp tục chờ đợi.

Từ trong, một cô gái đang đi ra. Cả thân người của cô ấy đều khoát lên một màu trắng tao nhã và tinh khiết. Cô ấy nhẹ nhàng bước đến, dùng hai tay mình che mắt anh ta lại.

Chàng trai thoáng ngỡ ngàng, anh chưa kịp phản ứng thì bên tai đã vọng lên tiếng nói thì thầm, nhẹ dịu của cô gái.

-Kaid Son đáng ghét!

Anh bật cười gỡ tay cô ấy ra rồi xoay người lại ôm chầm lấy cô ấy.

-Em đây, hừ lắm rồi!

-Em đã làm gì anh nào?

-Em đã cả gan lấy mất tim anh.

-Em lấy nó lâu rồi!

Cô gái bật cười, tinh nghịch hôn vào bên má của anh.

-Về thôi! Em muốn gặp anh hai lắm rồi.

Anh gạt đầu và kéo cô ấy đi.

Anh cho xe vào một tòa cao ốc lớn, phía trên còn có hai từ Bảo Khang to lớn, nổi bật.

Anh và cô ấy bước xuống và vào trong. Vừa đi cả hai vừa trò chuyện cùng nhau.

-Em dự tính phát triển tập đoàn Nguyên Thụ ở Việt Nam luôn à?- Anh hỏi.

-Đúng rồi, em sẽ để Nguyên Thụ phát triển mạnh hơn tại Việt Nam. Sau khi đã đến lúc thấy cần thiết nhất thì em sẽ để tập đoàn trụ sở tại đây và em cũng sẽ phân phối chi nhánh tại các nước khác.

-Uhm, nhưng em đừng làm quá sức đấy! Sức khỏe của em hiện tại không được tốt.

Cả hai cùng vào một căn phòng ở tầng cao nhất. Khi vừa bước vào, hai người đã thấy một người con trai đang tập trung xem những bản hợp đồng trên bàn.

-Anh hai!- Cô gái gọi.

Người đó ngước mắt lên nhìn. Bỗng chốc, gương mặt đờ đàng sát khí ấy thay đổi hẳn. Anh ta mỉm cười và bước đến ôm chặt cô gái.

-Bảo bối của anh.

Anh buông cô ra rồi nhìn ngắm đứa em gái của mình. Càng ngày càng ra dáng của một thiếu nữ.

-Thôi, em đi một vòng trong công ty xem họ làm việc như thế nào đây.

-Được rồi, em đi đi.- Kaid Son gạt đầu.

Cô gái bước ra khỏi phòng. Kaid Son và chàng trai kia nhìn theo cô ấy không rời mắt.

Cả hai bước đến sofa, anh ấy rót một ly trà đưa cho Kaid Son.

-Nhanh thật, mới đó mà 5 năm rồi.- Kaid Son mỉm cười.

-Hôm đó phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu thì không biết Thụ Thụ sẽ như thế nào.

-Trịnh Khang à, sao cậu khách sáo thế? Dù gì chúng ta cũng sắp trở thành người một nhà rồi cơ mà.

-Uhm, mình cứ nghĩ Thụ Thụ sẽ không vượt qua nổi đâu. Nhưng thật may mắn...

-Mình làm vậy cũng vì Kỳ Thụ thôi!- Kaid Son ngắt lời Nic.

...

Nó bước đi một vòng trong công ty. Mọi người đều chăm chú làm việc nhưng nó thấy chỉ duy nhất một người đang lơ là, làm việc riêng.

Nó bước đến sau lưng cô ấy trước sự kinh hãi của mọi người xung quanh.

-Cô đang làm gì đấy?

Cô gái kia giật mình, nhanh chóng cắt điện thoại đi.

-Cô biết đang là giờ gì không? Cô không nhớ nội quy của công ty sao?

-Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!- Cô ấy luôn miệng xin lỗi nó.

-Cô làm việc tiếp tục đi, đừng như vậy nữa. Tôi không báo lại với tổng giám đốc đâu.

-Cảm ơn tiểu thư.

-Được rồi, mọi người tiếp tục làm việc đi!

Nó nhìn lướt qua cả văn phòng rộng lớn rồi bước đi.

...

Trong 5 năm qua, mọi thứ đều thay đổi.

Jisan và Jesan đã chấm dứt hợp đồng với LISUSH. Hiện tại mỗi người đang giữ một chức vụ riêng ở công ty nhà. Nhưng lúc nào rảnh rỗi thì hai người họ lại gặp nhau và đến "nhà của nó".

Kansai và Kensai cũng vậy, hai người họ trở thành những tổng đốc của hai tập đoàn đứng top 10 của thế giới.

Còn hắn, thời gian 5 năm có thể thay đổi một con người nhưng với hắn thì không. Vẫn mái tóc xanh rêu ấy, vẫn đôi mắt màu huyết, vẫn là tính kiêu ngạo, cao cao tại thượng chẳng nề nang một người nào.

Hắn rất ray rứt lòng mình. Vì hắn mà nó đã rời xa hắn mãi mãi. Mỗi khi nhớ nó, hắn đều ra ngọn đồi xanh gặp gỡ và nói chuyện cùng nó.

Lin, một cô gái điệu đà nhưng chẳng đánh đá, tiểu thư nhưng chẳng bánh bèo. Tất cả cũng vì hắn, vì hắn mà Lin bây giờ tính toán hơn, mưu kế hơn, những điều đó đều do Lin muốn ở bên cạnh hắn.

Cuối cùng, Gun, sau khi biết tin nó đã ra đi thì Gun cũng chuyển sang Pháp du học. Đi để quên hết những gì liên quan đến nó. Đi để học cách quên một người.

...

Nó cùng Kaid Son vào siêu thị. Nó hết kéo anh đi hết nơi này rồi đến nơi khác, khiến anh chóng hết cả mặt.

-Anh thấy thế nào?- Nó cầm hai chiếc cốc đôi trên tay.

-Uhm, đẹp lắm!- Anh xoa xoa cằm.

-Vậy lấy nó nha.

Anh gật đầu rồi cùng nó bước đi. Nó nắm chặt tay anh rồi bước đi thật nhanh về phía khu vực bán nước.

Nó cùng anh ngồi xuống và ân cần hỏi anh.

-Anh uống gì?

-Cho anh cacao nóng.

Nó gật đầu rồi gọi người phục vụ.

-Chị ơi!

Từ xa một cô gái chạy đến.

-Chị cho em hai cốc cacao nóng.

Cô ấy gật đầu rồi vào trong.

Nó đưa mắt nhìn xuống lòng đường tấp nập, bỗng nó thấy khó chịu trong tim, tim nó cứ nhói lên từng hồi nhưng nó chẳng biết vì sao lại thế.

Người phục vụ bung ra hai cốc cacao nóng rồi nhanh chóng trở vào trong.

Nó nhìn ly cacao, tay nó cứ cầm muống và khoáy đều.

-Kỳ Thư!

Nó giật mình đưa mắt nhìn anh.

-Em nghe!- Nó đáp.

-Còn vài tháng nữa là chúng ta kết hôn rồi, không biết em muốn tổ chức ở đâu?

-Em thích biển lắm, hay là tổ chức ở bờ biển nha anh.

-Lãng mạn nhì.- Anh bật cười và nắm tay nó.- Hứa với anh, dù thế nào cũng đừng rời xa anh nhé!

Nó cau mày, vừa khó hiểu mà vừa buồn cười.

-Anh nói linh tinh gì thế?

-Anh nói thật đấy!- Gương mặt anh bỗng chốc trở nên nghiêm túc.

-Em hứa!- Nó đưa tay còn lại của mình nắm chặt tay anh.

Anh nhẹ lòng hẳn. Anh sợ, anh rất sợ nếu một ngày nó nhớ ra tất cả và rời bỏ anh mà đi thì anh không biết phải sống thế nào đây.

...

Cậu mua nhiều vậy? - Jesan cau mày thắc mắc.

-À, dạo này anh Thế Nguyên lại làm việc khuya, mình mua những thứ này dự trữ có gì qua đó nấu cho anh ấy cũng tiện.- Jisan trả lời.

-Tuấn Du thì khỏi nói rồi, anh ấy cứ đi công tác suốt, hiếm khi mới nhìn được mặt của anh ấy.- Nét mặt của Jesan trở nên khó coi.

-Thôi, càng xa càng nhớ nhau nhiều mà...ơ...đó là...- Jisan chỉ tay về phía hai người vừa bước ra từ khu vực bán nước của siêu thị.

Jesan đưa mắt nhìn theo. Chính cô cũng thoáng giật mình.

-Đó là...Kaid Son đúng không?

-Không phải đâu, Kaid Son đang sống ở Mỹ mà.- Jesan lắc đầu phủ nhận.

-Cô gái kế bên...mình thấy rất giống Jo đó.

-Đừng suy nghĩ nhiều nữa, nhầm lẫn thôi mà.- Jesan luôn miệng phủ nhận điều trước mắt mình.

-Ừ, có lẽ nhầm...

...

Bắt đầu từ những chap sau tg sẽ thay đổi từ biệt danh thành gọi tên thật của nhân vật trong truyện (hắn và nó vẫn giữ nguyên)

_Jisan: Bảo Trúc.

_Jesan: Thiệu Hà.

_Kansai: Thế Nguyên.

_Kensai: Tuấn Du.

_Kaid Son: Dịch Quân.

_Lin: Huyền My.

_Gun: Thiên Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp Nhau ... Bất Đắc Dĩ

Hắn ngồi trong phòng làm việc và đang tập trung cao độ vào những tài liệu trên bàn.*Cốc...cốc...*

- Vào đi!- Chát giọng lạnh như băng của hấn vang lên.

Huyền My từ ngoài bước vào, cô bước đến ôm cổ anh từ phía sau.

-Anh không nghỉ trưa sao?

-Không!- Hấn đáp.

-Anh không bỏ thời gian ra để ăn trưa cùng em được à?

-Em lại sofa ngồi đi!- Hấn gỡ tay cô ra.

Huyền My cắn môi, cô hậm hực bước đến sofa và ngồi xuống.

Cốc...cốc...

- Vào đi!

Cánh cửa bật mở, cô thư ký của hấn từ ngoài bước vào.

-Có việc gì?- Hấn vừa viết vừa hỏi, mắt không nhìn cô ấy.

- Vào hôm nay lúc 7.00 tối, chủ tịch có lịch hẹn với tập đoàn Bảo Khang, hiện giờ bên chúng ta cũng đã liên hệ với bên đó rồi ạ.- Cô thư ký khẽ khàng thưa.

-Được rồi, cô ra ngoài đi!

-Vâng, chào chủ tịch.

Cô ấy cúi đầu và cẩn trọng đi ra ngoài.

-Anh xong việc chưa vậy?- Huyền My cau mày khó chịu.

- 15 phút nữa!

Cô chán ngẫm ngồi chơi game trong điện thoại đến khi hấn đứng dậy ra ngoài rồi cô vẫn không hay.

Hấn đi vào bãi giữ xe riêng biệt của hấn trong công ty ,lên con BMW rồi phóng đi.

Đang lái xe trên đường thì điện thoại của hấn đổ chuông. Hấn bắt máy nghe cũng không buồn xem ai gọi.

"Alo"

"..."

"Anh có việc phải về gấp, em đi ăn một mình đi!"

Nói xong hấn liền ngắt máy. Xe của hấn tấp vào bên đường, hấn bước xuống và vào cửa hàng bán hoa.

Hấn cầm trên tay đóa hoa ly trắng. Trở về xe, hấn phóng nhanh đến một ngọn đồi nhỏ.

Vừa xuống xe hấn lập tức bước nhanh đến bên một ngôi mộ. Đặt đóa hoa xuống, hấn mỉm cười với cô gái trong ảnh.

-5 năm rồi em nhỉ? Có lẽ cả cuộc đời này anh chẳng tìm được Tiểu Phương thứ hai đâu.

Hấn ngồi xuống bên mộ, tựa đầu vào bia, hấn lim dim hai mắt.

Reeng...Reeng...

Hấn cau mày tức giận và lướt nút xanh nghe máy.

"Chuyện gì?"

"Anh đi đâu vậy?"

"Chẳng phải anh bảo có việc rồi sao?"

Ngay lập tức hấn ngắt máy rồi sập luôn cả nguồn điện thoại.

Hấn lại tựa đầu vào bìa, từ từ rồi hấn cũng chìm vào giấc ngủ. Đây mới chính là nơi bình yên nhất mà hấn cần.

...

Xoang...Xoang...Bộp...Bộp...

Đầu của nó đau nhức, nó quơ tay lấy lọ thuốc trên bàn nhưng tay nó đã vô tình làm rơi bộ tách trà và một số thứ khác xuống đất.

Dịch Quân từ ngoài đi vào. Anh vừa ra siêu thị mua một số loại hoa quả cho nó. Vừa thấy nó vật vã trên sofa anh nhanh chóng chạy ngay đến.

-Em lại đau đầu sao?

Anh nhìn xung quanh rồi chạy đến lấy lọ thuốc đưa cho nó.

Anh lấy nước và thuốc đặt vào tay nó. Đợi nó uống thuốc rồi thì anh ôm nó vào lòng và vỗ về.

-Không sao, có anh ở đây!

Nó ôm chặt lấy anh, cả người của nó run lên từng đợt.

-Không sao, không sao hết.- Anh vỗ vỗ nhẹ trên lưng nó.

Nó tựa cằm lên vai anh và thút thít, nước mắt của nó làm ướt đầm vai áo của anh.

Dịch Quân buông nó ra, anh đưa tay lên lau hai hàng nước mắt của nó. Anh nhìn thẳng vào mắt nó rồi nhẹ nhàng đặt nụ hôn vào môi nó.

Một vật mềm mại chạm vào môi nó, thật nhẹ nhàng, dịu êm. Nó ôm cổ anh rồi chìm vào sự nhẹ dịu, êm ái đó.

Môi anh rời khỏi môi nó, kéo nó vào lòng, anh lại ôm nó lần nữa.

-Cô bé này, nín khóc được chưa?

Nó gật gật đầu và khẽ nói.

-Yêu em khổ quá anh nhỉ?

-Ai bảo em là cục nợ của anh.- Anh bật cười.

-Vậy anh trả nợ đi!

-Vài tháng nữa thôi là trả được rồi.

Nó mỉm cười hạnh phúc và bắt đầu làm nũng.

-Em đói!

-Được rồi, em ngồi đây đi, anh dọn xong chỗ này rồi nấu gì đó cho em.

Nó gật đầu nháy mắt tình nghịch.

Anh bật cười và ngồi xuống thu gom lại những mảnh vụn của bộ tách trà vừa vỡ.

Nó bước xuống và phụ anh gom những mảnh vỡ lại.

-Em ngồi trên đó đi, anh làm được.- Dịch Quân kéo nó đến sofa.

-Thôi, không lẽ để anh làm một mình sao?

-Anh làm được mà, em ngồi yên một chỗ đi.

Anh nhặt những mảnh vỡ ấy cho vào túi chứa chất thải rồi đem ra ngoài bỏ.

Anh quay trở lại và đem theo túi hoa quả vào bếp.

Nó bật tivi lên. Kênh truyền hình đang phát một bài phỏng vấn về tập đoàn lớn YN. Khi ống kính bắt được hình ảnh người chủ tịch bí ẩn từ sau lưng thì bỗng nhiên tim nó nhói lên. Nó cảm thấy khó chịu trong người. Nó vội lấy remote chuyển sang kênh khác.

Dịch Quân từ bếp đi ra, anh đem đĩa táo đến cho nó.

-Em ăn táo trước đi, anh sẽ nấu thức ăn trưa cho em.

Nó gạt đầu và lấy một miếng táo đưa cho anh. Dịch Quân đưa tay lấy thì nó giật lại và lắc đầu. Nó ngoắc tay, ra hiệu cho anh cúi xuống. Anh bật cười, khum người xuống. Nó đưa miếng táo dứt cho anh.

-Giỏi nhì!- Anh xoa đầu nó rồi vào bếp.

Nó nhìn theo anh rồi bật cười một mình.

...

Hắn lật lật những tờ tài liệu. Công việc cứ liên tục dồn tới, khiến hai mắt hắn bị nhòe đi.

Hắn đưa mắt nhìn về góc bàn, nơi có ảnh của một cô gái được hắn đóng khung cẩn thận. Vừa nhìn ảnh nó, mọi mệt mỏi của hắn như tan biến hết.

Hắn ngã người tựa vào ghế. Thời gian 5 năm, một thời gian dài như thế vẫn không làm hắn quên nó được, vẫn làm cho hắn ray rứt mãi. Hắn sẽ sống như vậy, chọn cách cô đơn để mãi mãi là Vic của nó, để nó thấy hắn còn yêu nó nhiều đến nhường nào.

Hắn bật dậy rồi lại vùi đầu vào công việc của mình.

Hắn với tay lấy điện thoại để bàn và áp vào tai.

"Chuẩn bị hồ sơ để tôi gặp đối tác."

Hắn đứng dậy rồi ra ngoài, hắn về biệt thự để chuẩn bị một số thứ riêng tư.

...

-Anh hai gọi em?- Nó vừa vào phòng làm việc của Trịnh Khang thì hỏi anh ngay.

-À, bây giờ anh có lịch hẹn cùng đối tác nhưng hiện tại anh đang có việc gấp không thể đi được, em giúp anh gặp họ được không?- Trịnh Khang dò ý nó.

-Được rồi, em sẽ đi hộ anh.

-Cảm ơn em!- Anh mỉm cười.

-Xem kìa, làm như người ngoài không bằng.- Nó bĩu môi.

-Thôi em đi đi, anh hẹn họ 7.00 tối nay đây.

-Ồ bây giờ đã 6.30 rồi. Anh chuẩn bị hồ sơ đi, em về thay đồ.

Anh gạt đầu và về bàn làm việc chuẩn bị hồ sơ cho nó.

Nó nhận lấy hồ sơ rồi ra ngoài.

...

Nó bước vào một nhà hàng lớn. Nó đi đến hỏi tiếp tân.

-Cho tôi hỏi, phòng 182 ở đâu?

-À, quý khách là đối tác của tập đoàn YN đúng không ạ?- Cô tiếp tân nhẹ nhàng hỏi.

-Đúng rồi!- Nó gạt đầu.

-Mời quý khách đến thang máy và lên tầng 5 ạ!- Cô ấy đưa tay về phía thang máy.

Nó mỉm cười và gạt đầu chào cô tiếp tân rồi đến thang máy.

Nó ấn tầng 5 rồi chờ đợi. Nó suy nghĩ, cái tên YN này nó nghe rất quen. Hình như đã nghe từ ở đâu rồi thì phải. Nó cố gắng nhớ ra.

-À...

Nó nhớ rồi. Nhưng lúc đó sao nó lại thấy nhói ở tim chứ?

Nó dò theo số phòng gắn trên cửa. Đến phòng 182 thì nó thờ phào một cái rồi mở cửa vào trong.

- Xin chào!

Người ở đối diện lúc này mới ngẩng mặt lên. Khác với sự mong đợi của nó. Nó nghĩ người này sẽ mỉm cười, đứng dậy và bắt tay nhưng không, anh ta nhìn nó với ánh mắt khác thường. Bỗng anh ấy thốt lên.

- Tiểu Phương...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Người Cũ ... Nghi Ngờ

- Tiểu Phương!- Hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy nó. Nó có chút khó hiểu. Tại sao lại gọi nó bằng cái tên đó?

Nó cố nặn ra một nụ cười rồi khẽ nói.

- Xin lỗi, có lẽ anh nhầm người rồi. Xin tự giới thiệu với anh, tôi tên Bảo Nguyên Kỳ Thư_ chủ tịch tập đoàn Nguyên Thư, anh trai tôi là Bảo Nguyên Trịnh Khang_ Tổng đốc tập đoàn Bảo Khang. Đáng lẽ hôm nay anh ấy đến đây nhưng vì trục trặc một số việc nên tôi đến thay. Rất vinh hạnh được làm đối tác với anh.- Nó đưa tay ra, ngo ý bắt tay hắn.

- À, tôi là Dương Quân Anh_ Chủ tịch tập đoàn YN.- Hắn đưa tay ra bắt tay nó.

Nó mỉm cười và hỏi hắn.

- Chúng ta có thể vào vấn đề chính được chứ?

Hắn gạt mình, không nhìn nó nữa, tay cũng buông ra. Hắn gạt đầu rồi đưa tay về ghế đối diện.

- Mời cô ngồi!

Nó lại ghé đối diện và ngồi xuống.

Thời gian trôi qua một cách chậm rãi. Nó cảm thấy khó chịu và buồn cười. Cả thời gian làm việc đến nay nó chưa từng thấy một đối tác nào kì lạ như hắn. Nó để ý, lúc nào nó ngước mắt lên cũng thấy ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào nó.

Nó nhanh chóng ăn xong phần của mình, cầu mong có thể thoát khỏi ánh nhìn ôn nhu đó.

Reeng...Reeng...

Nó gạt mình và nhanh tay lấy điện thoại. Nó nhìn vào màn hình, thật may mắn, là Dịch Quân gọi nó.

- Tôi xin phép nghe điện thoại!

- Cô cứ tự nhiên.- Hắn gạt đầu.

Nó lướt nhanh nút xanh rồi áp vào tai.

"Alo"

"Anh vừa xong công việc, em đang ở đâu? Để anh sang đón."

"À tôi quên mất, xin lỗi ông, tôi sẽ giải quyết ngay cho ông"

"Em đang nói gì thế Kỳ Thư?"

"Ngay bây giờ sao? Tôi đang hẹn với đối tác mà!"

"Em bị sao vậy? Nói chuyện sao lại trên trời dưới đất như thế?"

"Mong ông thông cảm, tôi sẽ giải quyết nhanh nhất có thể cho ông."

"Này, em sao thế?"

"Được rồi, tạm biệt!"

Nó ngắt máy rồi e dè nhìn sang hấn.

- Xin lỗi, là một đối tác của tôi gọi.

- Không sao, nếu có việc gấp thì cô cứ đi đi, dù gì thì cũng đã ký xong hợp đồng rồi mà.- Hấn khẽ cười.

- Sao có thể như thế chứ, như vậy sẽ thất lễ lắm.- Nó từ chối.

- Không sao đâu, cô cứ làm việc của mình, bây giờ tôi cũng chuẩn bị về đây.

Nó mừng thầm trong lòng rồi nói với hấn, ra về luyến tiếc.

- Vậy tôi xin phép về trước. Nếu có thể tôi sẽ mời anh dùng cơm cùng tôi vào ngày khác, được không?

- Ai không được chứ Nguyên tổng mời thì tôi sẵn sàng.

- À, hẹn gặp anh vào ngày khác, tạm biệt.

Nó chào hấn rồi nhanh chân lượn ra ngoài.

- Phù...- Nó tựa người vào cửa và thở phào nhẹ nhõm.

Cánh cửa đột nhiên bật mở, khiến nó chao đảo, xém chút nữa là ngã nhào xuống sàn.

Hấn đưa tay đỡ nó rồi nói ra sự thắc mắc của mình.

- Cô chưa về à, chẳng phải cô đang có việc gấp sao?

Nó giật mình và nuốt nước bọt ừng ực.

- Tôi...tôi đang đi ra thì...thì...à tôi có tin nhắn trong điện thoại. Tôi định dừng lại lấy ra xem ấy mà.- Nó ấp úng.

- À, ra vậy!- Hấn gật gù.

- Tôi về trước đây!

Nó nhanh chân đi nhanh về phía trước chẳng kịp để cho hấn ớ ơ thêm gì.

Hấn nhìn theo bóng nó rồi bật cười.

Cô gái này thật giống Tiểu Phương của hấn. Từ khuôn mặt, vóc dáng đến cả tiếng nói. Nhưng chỉ có điều, tính cách hoàn toàn khác xa.

...

Nó ra ngoài và gọi điện cho Dịch Quân.

"Anh đến đón em đi!"

"Không, anh không nói chuyện với em nữa."

"A...em xin lỗi mà, em sẽ giải thích với anh."

"Không!"

"Được rồi, để em đi bộ về đi! Để em tự thân tự túc."

"Thôi, thôi, để anh sang đón. Em ở đâu?"

"Nhà hàng xxx"

"Được rồi!"

Nó ngắt máy và chờ đợi Dịch Quân đến.

Trong thời gian nó đứng chờ Dịch Quân thì hấn cho xe ra. Xe hấn dừng là ngay chỗ của nó, hấn nghiêng đầu qua hỏi.

- Cần tôi đưa về không?

-Ồ...Không cần đâu, có người đón tôi ngay đó mà.- Nó từ chối.

-Vậy tôi về!- Hấn vẫy tay chào nó rồi cho xe đi.

Nó cắn môi, trong buổi gặp mặt này nó đã bẽ mặt hết ba lần rồi chứ ít gì. Nói có việc gấp mà lại về sau. Đen đui quá đi.

Dịch Quân ngừng xe trước mặt nó. Anh mở cửa rồi nói.

-Em lên đi!

Nó gật đầu rồi lên xe. Trên đường đi nó cứ hậm hực mãi.

-Em sao vậy?- Anh hỏi nó, giọng vô cùng quan tâm

-Lúc nãy em gặp đối tác, mà người này kì lạ lắm, anh ta cứ nhìn em không ngớt một giây.- Nó bịu môi.

-Người đó là ai thế?- Anh bật cười hỏi.

-Dương Quân Anh, chủ tịch tập đoàn YN!

Anh bỗng thẳng gấp làm nó xém tí nữa là nhào ra trước. Anh ghi chặt hai vai nó, gặng hỏi.

-Em vừa bảo sao?

-Em...em...nói...anh ta...là Dương Quân Anh, chủ tịch tập đoàn YN.- Nó lắp bắp.

-Từ đây về sau, anh cấm em không được gặp anh ta. Cũng đừng để tâm đến anh ta làm gì.

-Sao lại vậy chứ?- Nó cau mày khó hiểu.

-Vi...nhưng đó là điều anh muốn tốt cho em!- Anh lẩn tránh câu hỏi của nó.

-Em biết rồi!- Nó gật đầu.

Anh thở phào, lòng cũng an tâm được phần nào.

Nó đưa mắt nhìn qua cửa kính. Trong đầu nó cứ thắc mắc, tại sao Dịch Quân lại cấm nó gặp Quân Anh? Nó nghiêng đầu suy nghĩ đến khi xe của anh dừng trước biệt thự.

Nó lấy túi xách của mình rồi chào anh.

-Em vào đây!

-Uhm, em nhớ những gì anh nói chứ?

-Em nhớ mà!- Nó gật gật đầu.

-Em vào đi, ngày mai anh sẽ đến đón em.

Nó gật đầu, vẫy tay chào anh rồi vào trong.

Dịch Quân ngã người vào ghế, chiếc xe của anh dần dần đi xa khỏi nhà nó.

Một tay lái xe, một tay gác lên cửa xe, anh lại nhớ đến chuyện của 5 năm trước.

* Dịch Quân siết chặt tay thành nắm đấm, anh lấy điện thoại gọi cho người nào đó.

"Lên phòng cấp cứu ngay!"

Không lâu sau, ông bác sĩ vừa nãy chạy đến và thưa.

-Chào thiếu gia!

Anh ghé sát vào tai ông, thì thầm.

-Dùng loại thuốc do ba tôi điều chế tiêm cho cô ấy.

-Nhưng...đó chỉ sử dụng trong hoàn cảnh cấp bách nhất...

-Maul- Anh nghiêng rằng.

Ông ta toát mồ hôi và chạy xuống lấy lọ thuốc lên rồi vào phòng cấp cứu.

Không lâu sau ông trở ra. Gương mặt của ông chợt tái đi khi nhìn Dịch Quân.

-Bạn tôi sao rồi bác sĩ.- Thiệu Hà lo lắng hỏi ông.

-Nạn nhân...đã tử vong!

Hắn vừa nghe xong thì hai tai như ù đi, những gì trước mắt hắn đều đều mờ nhạt hẳn đi. Hắn bật dậy nắm lấy cổ áo ông.

-Ông có thông báo nhầm không? Người trong đó có phải là Phương Thư không? Há?

-Này, cậu đang làm trò gì thế?- Dịch Quân can thiệp vào.

-Ông làm bác sĩ kiểu gì vậy hả?- Bỏ Dịch Quân sang một bên, hắn tức giận hỏi ông.

-Ông Trần đã làm xong nhiệm vụ của mình rồi, với lại không phải cứ hễ là bác sĩ thì ai cũng được cứu.- Dịch Quân đẩy ông bác sĩ già ra và mặt đối mặt với hắn.

-Anh lấy quyền gì mà lên tiếng ở đây?- Hắn liếc xéo anh.

-Tôi lấy quyền là chủ của bệnh viện này và là người theo đuổi Jo.- Anh nghênh mặt.

-Anh...

-Đủ rồi!- Bảo Trúc lên tiếng.- Hai anh còn tâm trạng gây sự với nhau à?

-Đúng đó, hai người dừng lại đi!- Thiệu Hà ghì chặt vai nhỏ.

Dịch Quân đứng trên sân thượng, hai tay anh cho vào túi và ánh mắt nhìn xa xăm.

-Chào thiếu gia! Việc của người giao đã xong rồi ạ.- Ông bác sĩ đứng sau anh, khẽ khàng thưa.

-Tốt, có lẽ tôi sẽ chẳng trở về đây nữa. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì cho cô ấy.

-Vậy chúng ta làm theo kế hoạch sao?

-Không, sáng sớm ngày mai, ông cho người bí mật đưa cô ấy ra ngoài, đến khoảng 7,8 giờ thì cho bạn cô ấy vào nhưng phải nói với họ không được mở vãi trắng trên cái xác kia.

-Tôi hiểu rồi.

-Lui!

Ông bác sĩ ấy theo lời của anh, nhanh chóng lui xuống.

Trịnh Khang đi lên sân thượng rồi bước đến, đứng kế bên Dịch Quân.

-Cậu có chuyện gì cần nói sao?- Trịnh Khang cho hai tay vào túi, hai mắt nhìn thẳng phía trước.

-Minh và cậu sẽ đưa Jo sang nước ngoài điều trị ngay trong khuya nay.

-Ngay hôm nay?- Đôi mày tướng của Trịnh Khang cau lại.

-Đúng!- Dịch Quân đặt tay của mình lên vai Trịnh Khang.*

Dịch Quân lo lắng, chưa bao giờ trong anh lại có cảm giác mất mát như lúc này. Anh sợ, anh rất sợ. Nếu như nó nhớ lại tất cả thì anh phải biết làm sao

đây?

...

Nó ngồi ở phòng làm việc. Những giấy tờ hỗn độn trên bàn làm nó nhức cả đầu. Với tay lấy điện thoại, nó gọi ngay cho Dịch Quân.

"Anh nghe!"

"Anh đang làm gì vậy?"

"À anh đang xem lại dự án với đối tác ấy mà."

"Vâng!"

"Em ngủ sớm đi, khuya rồi đấy."

"Em biết rồi!"

"Em ngắt máy trước đi."

"Vâng! Tạm biệt anh!"

"Tạm biệt, yêu em"

Nó tựa người vào ghế, hai tay xoa xoa thái dương. Công việc càng lúc càng dồn dập, thúc ép nó.

Tính ra đến nay nó và Dịch Quân yêu nhau cũng gần 3 năm rồi, 2 ngày nữa thôi là tròn 3 năm. Không biết Dịch Quân có nhớ không nữa.

Trong suốt thời gian qua, từ khi nó tỉnh dậy khi đang trong bệnh viện ở Mĩ, nó đã không hề nhớ đến lúc trước, quá khứ như thế nào. Nó chỉ nghe Dịch Quân với Trịnh Khang kể lại là nó bị tai nạn giao thông rồi hôn mê suốt 5 tháng trời. Khi tỉnh dậy nó còn thấy cổ tay đeo một chiếc lắc tay nhưng rồi lại bị Trịnh Khang lấy đem cất ở phương trời nào, mất tăm đến nay.

Còn Dịch Quân, tại sao cảm nó gặp người tên Quân Anh kia? Và lại khi nghe tên người đó thì sắc mặt của Dịch Quân chuyển đổi khác thường. Có mâu thuẫn gì ở đây sao?

Nhất định nó sẽ làm rõ những việc này...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nợ Máu Trả Bằng Máu

Hắn tựa lưng vào chiếc ghế bành êm ái, một tay cầm sợi lắc tay còn một tay để lên bàn, những ngón tay thon dài của hắn gõ theo nhịp tạo ra những tiếng lộp cộp trên mặt bàn ấy. Hắn trầm tư suy nghĩ. Tại sao lại có người giống nó đến thế?

-Bảo Nguyên Kỳ Thư sao?

Hắn chợt nhớ ra điều gì đó, hai mắt hắn sáng ánh lên. Đúng rồi, chắc chắn là như vậy.

Hắn lấy điện thoại và gọi cho ai đó. Không lâu sau bên kia bắt máy.

"Chào Bảo Tổng!"

"Chào, cho hỏi anh là ai?"

"Tôi là đối tác của anh, chủ tịch tập đoàn YN."

"À, tôi không biết, thật thất lễ với anh quá."

"Không sao, ngay bây giờ tôi có thể gặp anh chứ?"

"Được thôi! Anh muốn hẹn ở đâu?"

"Không cần, tôi sẽ đến văn phòng của anh!"

"Vây hẹn gặp lại anh!"

Hắn ngất máy, vói tay lấy chiếc áo vest, hắn nhanh chóng ra ngoài.

Lên con BMW hắn phóng thật nhanh đến tập đoàn Bảo Khang.

...

-Trịnh Khang!- Vừa vào phòng làm việc của Trịnh Khang, Dịch Quân đã gọi ngay.

-Có chuyện gì sao?- Trịnh Khang cau mày thắc mắc.

-Hôm qua cậu gọi Kỳ Thư gặp đối tác à?

-Đúng rồi, vì hôm qua mình có việc gấp nên nhờ Thư Thư đi thay.- Trịnh Khang gật đầu.

-Cậu có biết, người mà Kỳ Thư gặp là ai không?- Dịch Quân bứt rứt gất lên.

-Cậu sao thế? Thư Thư gặp ai?

-Là Dương Quân Anh, chủ tịch tập đoàn YN.

Đôi mắt của Trịnh Khang trừng lớn. Tài nào hắn lại muốn gặp anh, chắc chắn là vì nó rồi.

-Không được, chúng ta phải giấu Thư Thư đi!- Hai tay anh chống lên mặt bàn, tiện thể đâm vào đó một cái.

-Mình sẽ đưa Kỳ Thư đi nơi nào đó, cậu cứ ở đây đối phó với hắn, tuyệt đối không thể để hắn tiếp cận Kỳ Thư.- Dịch Quân nghiêng răng.

-Được rồi, cậu đưa Thư Thư đi đi.

-Anh hai!- Nó đẩy cửa, đi vào.- Chào anh, Dịch Quân!

-Kỳ Thư, đi cùng anh.- Dịch Quân nhanh chóng kéo tay nó đi.

-Ồ...em còn phải nói với anh hai một chuyện.- Nó giãy giụa.

-Có gì thì để lúc khác nói còn bây giờ em đi cùng anh đến một nơi.- Anh kéo nó đi sòng sọc.

-A...từ từ, anh làm gì gấp vậy?

Ra bãi giữ xe, anh nhanh tay nhét nó vào con Audi.

Xe anh vừa ra khỏi cổng thì gặp ngay hắn đang rẽ vào lối vào tòa cao ốc. Anh liếc mắt qua lại suy tính rồi cho xe chạy thẳng.

Hắn đỗ xe trong bãi và bước vào tòa cao ốc. Hắn vừa vào trong thì gặp ngay một cô gái trong bộ váy công sở chờ đợi ở bên thang máy.

-Chào ngài!- Cô ấy cúi đầu chào hắn.

-Tôi muốn gặp Bảo Tổng.- Chất giọng trầm trầm của hắn làm cô thư ký sợ chết khiếp.

-Vâng...mời ngài...theo tôi...- Cô ấy lắp bắp.

Hắn cùng cô thư ký vào thang máy. Xung quanh hắn tỏa ra một hàn khí vô cùng lạnh giá. Khiến cô thư ký không rét mà run.

Thang máy mở cửa, hai người cùng đến trước phòng làm việc của Trịnh Khang.

Cô thư ký mở cửa và cúi đầu thưa với anh.

-Thưa chủ tịch, Dương Tổng đã đến rồi ạ.

-Cô ra ngoài đi, khi nào có lệnh của tôi mới cho người khác vào.- Anh bỏ sấp tài liệu xuống và đưa ánh mắt sắc lạnh quét ngang cô ấy.

-Vâng!- Cô ấy nhanh chân chạy ra ngoài.

Hắn cho hai tay vào túi và nhếch môi.

-Đã lâu không gặp.

-Phải, khá lâu nhỉ.- Trịnh Khang nhún vai.

-Anh nói đi! Thân phận của Bảo Nguyên Kỳ Thư như thế nào? Có phải là Josan không?

-Làm gì phải gấp gáp thế? Chúng ta còn chưa ngồi xuống, uống một tách trà kia mà.- Anh ra giọng mỉa mai.

-Huh...- Hắn hừ lạnh.

-Mời anh ngồi!

Trịnh Khang và hắn ngồi xuống sofa, anh với lấy ấm trà và rót vào tách. Một tách để bên chỗ hắn, một tách giữ bên mình.

-Anh trả lời đi.

-Thật ra, Kỳ Thư là em gái tôi.

-Điều đó tôi biết! Tôi chỉ cần biết thân phận thật của cô ấy thôi.

-Thì tôi nói rồi, Kỳ Thư là em gái của tôi.

-Anh đừng vòng vo ở đây, nếu em gái anh thì tại sao lại giống Jo như thế?

-Được, chính anh đã bỏ rơi em ấy, chính anh làm em ấy đau lòng, cũng vì anh mà Thư Thư phải bị tai nạn giao thông. Tôi đã cứu em ấy rồi, nhất định lần này tôi sẽ không để anh tổn thương Thư Thư nữa.

- Anh...được, tôi sẽ giành lại Jo. Jo từ đầu đã là của tôi rồi.

-Tôi cảm anh, vài tháng nữa thôi, Thư Thư và Dịch Quân kết hôn, tôi không cho phép anh tổn hại đến em ấy.

-Huh...thử xem- Hắn nhếch môi rồi tức giận ra ngoài, nhất định chỉ có hắn mới có thể bên nó.

Đúng như hắn đoán, nó vẫn còn sống.

Những gì đã định là của hắn thì mãi mãi cũng sẽ là của hắn.

...

Sau một thời gian ngắn Dịch Quân đưa nó ra ngoài thì nó trở về tập đoàn Bảo Khang. Nó vào phòng làm việc của Trịnh Khang và kéo tay anh hỏi.

-Anh hai, em hỏi anh một việc được không?

-Được, em hỏi đi!

-Rốt cuộc, tại sao Dịch Quân cấm em gặp người tên Dương Quân Anh kia vậy?- Nó cau mày thắc mắc.

-Vì...ba của hắn đã hại chết ba mẹ của chúng ta.

Nó trừng mắt ngạc nhiên.

-Thật sao?

Trịnh Khang gật đầu. Anh nghĩ cứ nói thế thì nó sẽ sợ hãi mà tránh xa hắn ra. Nhưng không, nó nhìn anh đầy cương quyết và nói.

-Em sẽ trả thù cho ba mẹ.

-Không được!- Anh phản đối.

-Tại sao chứ?

-Một mình anh là đủ rồi, em chỉ cần đừng đụng chạm đến hắn là được.

-Anh cũng biết tính của em rồi, em nói thì em sẽ làm.- Nó buông tay anh và ra ngoài.

Anh nhìn theo bóng nó. Anh lo sợ, nếu tiếp cận hắn nhiều quá, nó sẽ nhớ ra quá khứ đau thương kia. Nếu nó lại yêu hắn một lần nữa thì sao đây?

...

Nó đi dạo một vòng trong siêu thị lựa một số đồ lật vặt để về bỏ trong tủ lạnh, khi nào làm việc khuya cũng có thể lấy ra dùng tạm.

Nó đang xem những gói trà sen thì thấy hấn đang ở gian hàng kế bên lựa mấy hộp cafe.

Khi hấn vừa quay lưng đi thì nó vội suy nghĩ.

"Cơ hội tốt là đây!"

Nó nhanh chóng chạy theo hấn.

-Dương tổng...anh đợi tôi với!

Hấn vừa nghe thấy tiếng nói quen thuộc thì quay lại nhìn. Môi hấn bất giác nở một nụ cười ảm áp.

-À, tôi có thể đi cùng anh không?

-Được chứ, tôi chỉ sợ Nguyên tổng không muốn đi cùng tôi thôi!

-Không đâu!- Nó lắc đầu.

-Tôi đùa thôi!- Hấn bật cười.

Nó cười híp mắt rồi đưa tay chỉnh lại mái tóc của hấn.

-Tôi có thể mời anh ăn tối không?- Nó chu miệng hỏi anh.

-Được chứ!

Nó gật đầu và tươi cười.

Nó cúi mặt xuống, môi khẽ nhếch lên, tự nói thầm.

-Hở sa lưới.

Hấn ra ngoài lấy xe ra, dừng trước nó, hấn bước xuống và qua bên kia mở cửa.

-Mời cô.

Nó gật đầu.

-Để tôi gọi bảo người đến đem xe về.

Hành động đi đôi với lời nói. Nó ấn số và gọi điện.

"A Mẫn, em cho người đến siêu thị F lấy xe chị về nha. Chị có hẹn rồi!"

Nó ngắt máy và lên vị trí phụ xe ngồi.

Hấn cho xe ra khỏi siêu thị và thẳng đến một nhà hàng lớn.

-Ngại quá, đã mời anh mà lại để anh đưa đi.

-Không sao đâu mà, đó cũng thể hiện một phần galăng của tôi.- Hấn khoe ra hàm răng trắng tinh tươm của mình.

Nó bật cười rồi lấy trong túi xách ra một chiếc hộp nhỏ bọc nhung.

-Của anh!

-Cô tặng tôi sao?

Nó gật gật đầu và nói giọng cứ như đang làm nũng.

-Về nhà anh mới được mở ra đó.

-Vậy tôi cất nó vào đây.

Hắn để hộp nhưng ấy vào trong hộp xe một cách cẩn thận và trân trọng nhất.

Nó gật đầu và nhìn ra cửa kính suy nghĩ vẫn vơ.

"Tôi không biết anh có phải là người tốt hay không, nhưng điều tôi cần bây giờ là phải trả thù."

Hắn cho xe vào trong và vòng sang mở cửa cho nó. Cả hai cùng vui vẻ, cười nói và vào trong nhà hàng.

Nó và hắn lên phòng ăn. Vừa đặt chân vào thì nó đã thấy các món ăn được chuẩn bị thật chu đáo, bày trí đẹp mắt trên một bàn tròn lớn.

Nó cùng hắn ngồi xuống và thưởng thức bữa tối của mình. Nó xoay kính mặt bàn, gấp một ít cá vào chén cho hắn.

-Cảm ơn.

-Không có gì!- Nó mỉm cười rồi lại gấp thêm vài thứ nữa cho hắn.

-À...nhìn cô, tôi có cảm giác rất quen thuộc.

-Vậy sao? Chúng ta từng gặp nhau à?- Nó thắc mắc.

-Em không nhớ gì sao?- Hắn thay đổi cách xưng hô đột ngột.

-Không!- Nó cũng khá ngạc nhiên trước sự thay đổi ấy của hắn.

-Thôi, từ từ rồi em sẽ nhớ!

Nó cười cười, gật đầu nhưng lại có gì đó khó hiểu. Nếu hắn nói vậy thì nó và hắn đã quen biết nhau từ trước à?

Lại thêm một mớ thắc mắc, hỗn độn hiện lên trong đầu nó.

...

"Em đã tiếp cận được anh ta rồi!"

"Sao anh nói em lại không nghe? Sao em ương bướng thế?"

"Em nói rồi, nhất định em sẽ cùng anh trả thù cho ba mẹ."

"Thật hết cách với em. Được rồi, em nhớ còn có Dịch Quân đó, đừng làm gì quá giới hạn."

"Em biết rồi!"

"Uhm thôi, ngủ sớm đi."

"Dạ, tạm biệt anh hai."

Nó buông điện thoại xuống, hai tay chống lên thành lan can.

-Duong Quân Anh, nợ máu phải trả bằng máu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Trúng Thuộc _ Đã Thuộc Về Anh

Hắn trở về nhà, khi vào trong hắn cũng không quên mang theo hộp quà của nó. Vào phòng hắn thả người lên giường và từ từ mở chiếc hộp ấy ra. Hắn bật người dậy, trong hộp quà ấy có một chiếc lắc tay. Tuy không giống của nó tặng hắn lúc nhỏ nhưng chỉ bấy nhiêu đây cũng đủ để hắn nhớ đến ngày xưa, cái ngày nó vừa đặt chân vào cuộc đời hắn.

Một cảm giác ấm áp truyền thẳng vào tim hắn, còn gì quý báu hơn việc có nó ở bên cạnh.

Hắn mỉm cười, cẩn trọng cất chiếc lắc tay vào hộp rồi để trên bàn làm việc và vào nhà tắm vệ sinh cá nhân.

Không lâu sau hắn trở ra. Lại bàn làm việc lấy chiếc lắc tay đeo vào tay mình. Hắn đưa tay lên và bắt đầu ngắm nghía.

-Tiểu Phương ngọc, nhất định em sẽ quay về bên anh.

Hắn bước ra bang công. Hôm nay tâm tình của hắn thật tốt, lúc nào cũng có thể nở một nụ cười. Nhưng đều là vì nó _ người con gái hắn trân trọng nhất cả cuộc đời này.

...

Nó ngồi trên chiếc ghế bành to êm ái. Cầm sợi lắc tay trên tay, môi nó khẽ nhếch lên.

Nó không ngờ, để tiếp cận hắn dễ dàng đến thế. Nó đã suy tính sẵn một âm mưu để trả thù trong khi đó hắn chỉ nghĩ là nó đang cố muốn làm quen.

Nó đứng dậy, thấy chiếc lắc lên bàn một cách vô tình nhất rồi khinh khinh bước đi.

-Rồi anh sẽ thấy, tôi chẳng bao giờ bỏ qua cho anh đâu.

Nó bước xuống phòng khách thì thấy Dịch Quân đang đi vào. Vừa gặp nó là anh kéo tay nó ngay gắt hỏi.

-Kỳ Thư, em đang đùa với anh đấy à?

-Đùa gì? Anh nói gì, em không hiểu gì hết!- Nó lảng tránh câu hỏi của anh.

-Tại sao em lại muốn tiếp cận hắn ta chứ?

-Đó là chuyện của em, anh đừng để tâm đến.

-Đó là chuyện của em? Em xem anh là người ngoài sao? Thời gian qua chưa làm em đặt hết niềm tin vào anh sao?

Nó vươn tay ôm anh. Đầu nó tựa vào vòm ngực của anh, cảm nhận cảm giác ấm áp ở đó.

-Em biết, anh quan tâm em, anh lo lắng cho em nhưng đây là mâu thuẫn của hai anh em chúng em, em không thể để anh vắn thân vào được.

-Anh không quan tâm, anh chỉ biết em mà trả thù thì anh có thể sẽ mất em mãi mãi.- Anh lo sợ siết chặt vòng tay ôm nó.

-Chỉ cần em trả được thù thì em sẽ quay về làm người vợ tốt của anh.

-Được, anh chờ em. Anh sẽ chờ em

Nó gật đầu đưa tay áp vào bên má anh. Nó sẽ quay về với anh nếu như còn có thể.

...

Cốc...Cốc...

Nó đứng trước phòng làm việc của hắn, gõ cửa.

-Vào đi!- Chát giọng trầm trầm của hắn vọng ra.

Nó mở cửa bước vào và chào hắn.

-Chào Dương Tổng!

Hắn ngẩng mặt lên nhìn, vừa thấy nó hắn đã mỉm cười ấm áp.

-Nguyên Tổng, phiền em đến đây rồi!- Hắn đứng dậy đi đến bên nó.

-Không sao, là tôi tự ý đến mà, tôi phải sợ thất lễ với Dương Tổng đây mới đúng.

-Không đâu, tôi luôn hoan nghênh em mà.

Hắn đưa tay về phía sofa và mời nó ngồi xuống. Hắn rót trà vào tách và đẩy về phía nó.

-Mời em!

-Cảm ơn anh!

-Không biết ngọn gió nào đã đưa Nguyên tổng đến đây thế?

-À, chỉ muốn mời anh đi ăn cùng tôi thôi. Xem như để gắn kết hơn giữa hai bên.

-Được thôi, với Nguyên tổng thì tôi luôn sẵn lòng.

Nó mỉm cười. Đưa tay lên vén tóc mình, nó cố ý cho hắn thấy chiếc lắc nó đang đeo ở tay.

-O...chiếc lắc ấy...- Hắn chỉ vào tay nó.

-À, nó giống với chiếc lắc của anh!- Nó đỏ mặt, ra về ngại ngùng, lí nhí nói.

Hắn bật cười và đưa tay của mình lên.

-Tôi cũng đeo đây.

Nó gật đầu và cúi gằm mặt, môi nó nhếch lên bí hiểm.

-Quân Anh!- Huyền My chưa vào đến cửa đã gọi hắn oan oan.

Huyền My mở cửa bước vào, vừa thấy nó thì nét mặt của cô đánh lại.

-Chào!- Nó mỉm cười.

-À...à, chào cô!- Huyền My lấp bắp.

-Tôi là Bảo Nguyên Kỳ Thư, chủ tịch tập đoàn Nguyên Thư, rất hân hạnh được biết cô.- Nó đưa tay ra ý muốn bắt tay với Huyền My.

-Josan...- Huyền My chột tái mặt.

-Có lẽ cô đã nhầm người chăng? - Nó khó hiểu, chẳng lẽ cô gái này cũng biết nó.

-Hôm nay anh phải cùng Nguyên tổng ăn trưa, em muốn gì thì để anh về rồi nói.

Huyền My im lặng nhìn nó. Quả thật, hiện giờ cô không thể nghe những gì hắn nói.

...

Nó cùng hắn ngồi trong phòng ăn của một nhà hàng lớn. Nó mỉm cười, dịu dàng gấp thức ăn cho hắn.

Chột đôi tay hắn đưa lên nắm đôi tay nó, vô tình làm ly nước trên bàn đổ xuống ướt cả áo khoác ngoài của nó.

-Tôi xin lỗi.

-Không sao!- Nó lắc đầu và đứng dậy cởi áo khoác ngoài ra để sang ghế kế bên làm lộ ra đôi vai trần trắng tựa như ngọc của nó.

-Vừa nãy anh định nói gì với em sao?

-À, anh muốn nói với em, làm bạn gái của anh được không?

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của nó. Đôi mắt mang đầy vẻ hồn nhiên, không lo âu, phiền toái.

Nó khẽ cười và e thẹn.

-Anh cứ thích trêu em.

-Không, anh nói thật.

-Vậy anh có thể cho em thời gian để suy nghĩ không?- Nó chu miệng hỏi.

Hắn kéo nó, ôm vào lòng mình. Hơi thở nam tính ấy phả vào vai làm nó bất giác run lên.

-Anh sẽ chờ, chờ đến khi nào em chấp nhận mới thôi.- Hắn khẽ nói rồi cúi xuống nhẹ hôn lên bờ vai kiêu sa ấy.

Nó run người, tay nó vươn lên ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hắn.

-Chưa gì mà anh đã muốn ăn em?- Nó nhếch môi.

-Ai bảo em hư như thế, ăn mặc thế này trước mặt anh.

Nó bật cười và buông hân ra.

"Cứ chờ đó, tôi xem anh còn vui vẻ được bao lâu!"

...

Nó bước vào khu vực ăn riêng biệt của một khách sạn lớn.

Phục vụ đưa nó đến một phòng ăn riêng rồi quay đi.

Nó mở cửa, cánh cửa vừa bật mở, nó đã thấy Huyền My đang chiếm chệch ngòì trên ghế chờ đợi.

-Chào Huyền My tiểu thư!

-Chào Nguyên tổng. Mời cô!- Huyền My đưa cho nó ly nước ép cam.

Nó nhận lấy và hết sức đề phòng.

-Tôi chỉ mời cô uống ly nước thôi mà, làm gì phải đề phòng như thế.

Nó lắc lắc ly nước và đưa lên hóp một ngụm. Sự đề phòng cũng biến mất.

Huyền My khẽ cong môi cười thầm.

"Để xem, Quân Anh sẽ yêu loại phụ nữ hư hỏng như cô không!"

Không lâu sau, cả thân người của nó bỗng nóng lên như có một ngọn lửa đang cháy rực bên trong.

Nó đưa tay ôm ngực và hơi thở dồn dập hơn.

-Huyền My, rốt cuộc cô đã cho thứ gì vào ly nước?

-Tôi cho gì sao? Có lẽ vừa nãy tôi lỡ tay làm rơi một ít thuốc kích dục được làm nhuyễn vào ly nước rồi.

Nó trừng mắt và lấp bắp.

-Cô...cô...

Nó nhanh chóng chạy thẳng vào nhà vệ sinh rồi đóng sầm cửa lại.

Nó xối nước xối xả vào mặt mình nhưng cũng không làm vơi đi cơn nóng bức mà còn tạo cơ hội cho ngọn lửa ấy càng bùng phát lên. Chỉ vì mất cảnh giác để rồi như thế này đây.

Huyền My gõ nhẹ vào cửa và nhếch môi nói.

-Nguyên tổng, không lâu nữa, sẽ có người đến giải quyết yêu cầu của cô. Bây giờ, tôi xin phép về trước.

Tiếng cười của cô ấy vang lên vắng vắng bên tai của nó. Đó như là sự khinh bỉ đến tột cùng.

Nó vừa nghe có người đến thì ngay tức khắc nó chạy lại khóa trái cửa.

Nó ngồi bệch xuống sàn, hai tay nó nắm chặt vạt áo. Cảm giác trong nó thật khó chịu.

Điện thoại của nó reo những ba bốn lần nhưng đến hồi thứ năm nó mới nghe máy.

"Nguyên tổng, sao em đi lâu vậy?"

"Quân Anh...nóng...nóng quá..."

"Em sao thế?"

"Em bị trúng thuốc."

"Em đang ở đâu?"

"Khách sạn Z!"

"Được, anh đến ngay."

Nó bắt lực tựa người vào cửa, nó đã cởi áo khoác ngoài, chỉ còn lại chiếc áo trễ vai mỏng manh nhưng cái nóng ấy vẫn cứ bám lấy, không buông tha cho nó.

Cốc...cốc...

-Ai...ai đó?

-Em gái, mở cửa cho tụi anh đi.

-Mấy người là ai?

-Người sẽ giúp em!

-Tôi không cần...ra ngoài đi.- Nó đứng dậy, nép sát người vào tường.

-Không được, anh lỡ nhận tiền rồi em à.

Nó rùn mình, chợt nó nghe thấy tiếng đánh nhau ở ngoài. Một lúc sau, cánh cửa được gõ một lần nữa.

-Ai vậy?

-Là anh, Quân Anh đây!

Nó nhận ra giọng nói của hắn thì nhanh tay mở cửa.

Vừa thấy nó, hắn vội kéo nó ôm vào lòng mình.

Cảm giác lạ lẫm xâm nhập vào cơ thể nó. Con nóng bức như được kiềm chế lại. Nó thấy cơ thể nhẹ nhõm hẳn.

Hắn buông nó ra và kéo nó đi đến một phòng trong khách sạn cho nó nghỉ ngơi.

Cả người nó lại nóng lên. Nó vô thức cởi bỏ áo của mình.

-Nóng...nóng quá...

Hắn đứng im bất động nhìn nó. Ánh mắt của hắn quét từ trên xuống. Từ làn da trắng hồng, đường cong quyến rũ, đôi ngực căng mọng và chiếc eo thon thả. Tất cả như một bước tranh được vẽ đầy tinh tế.

Hắn không kiềm lòng được, bước đến và ôm nó từ phía sau.

Cả người nó run lên. Thật dễ chịu. Dường như cơ thể nó vừa thoát được ngọn lửa hừng hực không bao giờ tắt.

Hắn hôn lên vai rồi lần lên cổ, bàn tay cũng không yên phận mà lướt nhẹ lên phía ngực của nó.

Tay chân nó bủn rủn, dây thần kinh như tê liệt đi. Nó đưa tay ghì chặt đầu của hắn, hai môi nó mím chặt lại.

Hắn đẩy nó nằm xuống giường và lướt nhìn thân thể nó từ trên xuống dưới. Hắn cúi xuống, hôn lên trán rồi cắn nhẹ vành tai của nó.

-Um..

Nó cong người lên, lồng ngực bắt đầu dựng lên hết.

-Quân Anh...dừng lại...- Nó bắt lực đẩy hắn ra khỏi người.

Hắn đưa tay lướt nhẹ trên làn da trắng mịn của nó và nhanh chóng chiếm hữu cả đôi nhũ hoa đang dần căng cứng của nó. Hắn hôn nhẹ vào môi nó, dùng bàn tay tà mị của mình tung hoành ngang dọc trên người nó, làm nó yếu ớt và để hắn dễ dàng đưa lưỡi vào sâu trong miệng nó. Tay nó ghì chặt vai hắn, cảm nhận những khoái cảm mà nó chưa từng nghĩ đến.

Đôi môi của nó như hoa anh đào, mấp máy gọi hắn.

-Quân Anh...

Hắn ngược mắt lên nhìn nó và lặng lẽ cởi bỏ nội y của nó vứt xuống sàn. Cả thân người tuyệt mỹ của nó hiện ra trước mắt hắn.

Hắn tiến xuống đôi nhũ hoa và tiếp tục chơi đùa, không để ý nó ở phía trên đang gắng sức cong người như thế nào.

Tay hắn lần xuống hai gối nó và nhẹ nhàng tách hai đùi thon dài của nó ra. Người nó run lên bần bật, nắm tay hắn lại, nói lời ngắt quãng.

-Đừng mà...Quân Anh...

Hắn dường như không để ý đến lời nói của nó cứ thế, dùng ngón tay của mình tiến vào hoa huyệt của nó.

Trong đầu nó, các dây thần kinh tê liệt hoàn toàn. Nó vô thức kêu lên.

-Um...

Hắn mỉm cười và càng tiến sâu vào.

-Quân Anh...- Nó nắm giữ tay hắn.

Hắn lại hôn vào môi nó thì lập tức tay nó thả lỏng buông tay hắn ra. Hắn biết rõ nó thích hôn và cũng có cách này mới kiềm giữ nó được.

Nó ghi chặt đầu hắn và đáp trả lại nụ hôn ấy.

Hắn lại đưa tay vào trong hoa huyệt của nó, lúc này hắn lại mạnh mẽ hơn tiến thẳng vào.

Nó cong người, môi khe khẽ kêu lên càng thêm kích thích hắn.

Hắn chỉnh sửa lại tư thế và đưa thẳng vào trong nó.

-A...!!!!- Nó hét lên, thể giới như nổ tung ra

-Quân Anh...Em đau...

-Chốc sau em sẽ hết đau thôi.

Hắn tiếp tục bốn cột với thân thể ngọc ngà của nó và ra vào liên tục, không phép tắc.

-Quân Anh...

-Tiểu Phương, cho anh!

-A...

Một luồng tinh khí tràn ngập trong nó. Nó bắt lực nằm xuống giường, hơi thở cứ gấp rút như đã dồn nén từ lâu.

Hắn ngã người xuống giường và ôm chặt lấy nó vào lòng. Nó mệt lả người tựa vào ngực hắn và thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Sau Một Đêm, Trở Thành Người Phụ Nữ

Những tia nắng ấm bắt đầu len lỏi qua rèm cửa ngự trị lên gương mặt tuần tú, tuyệt mỹ của hắn. Hắn mở hai mắt và khẽ cau mày khó chịu. Đưa tay áp vào trán, hắn bất chợt nhìn xuống, thấy cả thể giới đang ngủ say trong lòng thì hắn liền mỉm cười âm áp.

Hai mi mắt nó động đậy, đưa tay lên dụi dụi hai mắt, nó lại tựa đầu vào vòm ngực của hắn.

-Dậy rồi à?- Hắn lên tiếng.

Nó gật nhẹ đầu và mở to hai mắt ra. Nó suy nghĩ thật nhiều. Sau này nó còn mặt mũi nào gặp Dịch Quân. Làm sao nó có thể đối mặt với anh một cách đường đường chính chính.

Tất cả đều do Trương Huyền My. Cô ta hại nó một, nó sẽ trả lại mười.

Hắn kéo đầu nó và ôm nó thật chặt. Giọng của hắn cất lên, run run như sợ hãi sẽ mất thứ gì đó.

-Tiểu Phuong, quay về bên anh. Anh sẽ không làm em tổn thương một lần nào nữa. Em cũng đừng lo lắng việc gì hết, anh sẽ chịu trách nhiệm. Anh đảm bảo với em, em sẽ không bao giờ phải chịu đau khổ như trước.

Nó lưỡng lự, đảo nhanh hai mắt. Dù sao đã lỡ phóng lao thì phải theo lao, cứ vậy mà làm tới. Nó chỉ không ngờ một điều, vì tiểu nha đầu Huyền My đó đã làm cho kế hoạch của nó trật một bước.

Nó gật nhẹ đầu.

-Được!

-Anh cấm em giao du với những người đàn ông khác, đặc biệt là Dịch Quân. Người phụ nữ của anh chỉ thuộc về anh.

Nó lại tiếp tục suy nghĩ nhưng lần này lại sâu xa hơn. Làm người phụ nữ của hắn cũng tốt, thừa thời cơ ấy trả thù cũng tiện tay.

-Được!

Hắn mỉm cười, vuốt lên mái tóc mềm mượt của nó. Nó như một cô mèo con ngoan ngoãn trong lòng hắn.

Nó ngồi dậy, lấy chăn quấn quanh thân mình và đi vào nhà vệ sinh.

Nó nhìn mình trong gương, những vết xanh tím vẫn còn trên làn da trắng mịn. Bất chợt mặt nó đỏ ửng, tim cũng bỗng rung động. Nó đưa tay đặt lên vị trí ở tim, chưa bao giờ nó có một cảm giác khác lạ đến thế.

...

Dịch Quân tức giận bước vào tòa cao ốc tập đoàn Bảo Khang. Anh chẳng nề hà tí nào, cứ thế tiến thẳng đến phòng tổng đốc.

Cách

-Dịch Quân?- Trịnh Khang thốt lên.

-Cậu có biết Kỳ Thư đang ở đâu không?- Dịch Quân bực dọc quát.

-Mình không biết, có lẽ giờ này Thư Thư đã đến công ty.

-Không hề. Lúc này mình sang nhà nhưng không thấy em ấy, đến công ty cũng không. Điện thoại thì lại không liên lạc được.- Dịch Quân nghiêng răng.

-Chắc Thư Thư chỉ đi đâu đó và điện thoại của em ấy hết pin thì sao?- Trịnh Khang nghiêng đầu thắc mắc.

-Mình không quan tâm nhưng hướng mà mình đang nghĩ đến là Quân Anh, có thể hắn ta đã làm gì Kỳ Thư thì sao?

-Quân Anh không làm gì em hết!- Tiếng nói của nó vang lên.

Dịch Quân và Trịnh Khang quay lại thì thấy nó đã đứng ở sau lưng.

Trông nó lúc này thật khác. Thái độ và vẻ ngoài cứ như một người phụ nữ đã trưởng thành, từng trải.

-Kỳ Thư?- Dịch Quân lo lắng, anh nhanh chân bước đến ghì chặt đôi vai của nó.- Em đã đâu? Tại sao anh không liên lạc được với em?

-Em...em...- Nó không thể nào trả lời Dịch Quân và càng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt đầy áp những tia phức tạp ấy.

-Rất cuộc em đã đi đâu?- Anh quát lớn, chưa bao giờ anh nổi giận với nó như thế này.

-Em...bận một số việc...nên...không thể về nhà vào tối qua.- Nó áp ứng.

-Vậy em bận việc gì? Tối hôm qua em ngủ ở đâu?- Trịnh Khang nhẹ nhàng hỏi nó.

-Em ở...ở lại khách sạn.- Nó nói dối không kịp chớp mắt.

-Sao em không nói cho anh hay Trịnh Khang biết?- Dịch Quân cau mày.

-Tại điện thoại của em hết pin.

-Thấy chưa? Mình đã nói rồi mà, không có chuyện gì đâu.- Trịnh Khang lắc đầu, thở một hơi ra.

Chợt điện thoại nó reo in ỏi. Nó lục lọi túi xách và lấy điện thoại ra. Nó vừa thấy màn hình hiện lên tên của hấn thì vội lướt nút đỏ ngắt máy. Điện thoại nó lại reo thêm vài lần nữa nhưng nó đều tắt ngang.

Tìm

Nó đưa mắt nhìn Trịnh Khang rồi nhìn sang Dịch Quân. Nó e dè mở màn hình xem.

"Sao không bắt máy, có chuyện gì với em sao?" _ Quân Anh.

Dịch Quân nỗ đom đóm mắt. Anh đưa tay giật ngay điện thoại của nó xem tin nhắn.

Bóp

Anh mạnh tay ném điện thoại của nó vào vách tường làm nó vỡ vụn. Hai mắt anh đỏ ngầu lên trông rất khiếp.

-Anh bảo em, đừng liên lạc với anh ta. Sao em lại một, hai cái lời anh?

-Em đã giải thích với anh rồi mà!- Nó bực tức gắt lên.

-Từ trước đến bây giờ anh có khi nào cấm cản em điều gì không?

-Không!- Nó lí nhí trả lời.

-Từ trước đến bây giờ anh có khi nào cấu gắt với em như thế không?

-Không!

-Vậy, từ trước đến bây giờ em có khi nào ương bướng, cãi lời anh không?

-Không!

-Được, vậy thì ngay hôm nay anh cấm em gặp hấn ta, cấm em liên lạc với hấn và cấm em dù nhớ đến hấn cũng không được.- Anh tức giận ra ngoài đóng sầm cửa lại.

Chỉ với hành động đó của anh cũng làm nó thấy anh đã tức giận đến mức nào rồi.

-Em đó, nói bao nhiêu lần rồi vẫn không nghe. Bướng gì mà lắm thế?- Trịnh Khang bực bội, tới anh còn phát tiết lên chứ nói chi đến Dịch Quân.

-Anh không quan tâm đến việc ba mẹ mình đã bị ám hại sao? Em cố gắng tiếp cận hấn như vậy có gì là sai?- Nó uất ức, bật khóc lên.

-Ai bảo anh không quan tâm, anh đã cảnh báo em rồi và luôn miệng nhắc nhở em dừng lại gần hấn.- Trịnh Khang nóng giận, anh không thể kiềm chế được nỗi bức xúc của mình.

-Em sai, tất cả là do em. Điều là lỗi của em, chỉ một mình em sai lầm thôi.- Nó bật khóc thật to rồi chạy nhanh ra ngoài.

-Thư Thư... Thư Thư...!!!- Anh gọi với theo nó.

Nó chạy thật nhanh ra khỏi tòa cao ốc tập đoàn Bảo Khang. Hai mí mắt nó bây giờ sưng húp lên. Không một ai hiểu nó, không một ai muốn biết nó làm những điều đó là vì ai, vì cái gì. Ngay cả hiện giờ nó đã mất tất cả, cả cuộc đời của nó đã đặt ở kẻ thù rồi. Nó hoàn toàn là một người trắng tay.

Nó lê đôi chân của mình đi mãi và đi mãi. Chính nó cũng không biết nó muốn đi đâu và làm gì.

...

-Dạo này cậu sao thế? Thường thì buổi trưa sẽ đến bên mộ của Phương Thư nhưng bây giờ sao không thấy nữa?- Thế Nguyên vừa nhấp môi ít trà và nói.

-Đúng đấy! Nay thấy cậu có gì đó khác thường. Tâm tình có vẻ rất tốt nha!- Tuấn Du quan sát mọi góc cạnh trên gương mặt hấn, không khỏi bật cười.

-Nếu tớ nói thế này thì hai cậu có tin không?- Hấn xoa xoa cằm.

-Thì cứ nói đi!- Cả hai đồng thanh.

-Phương Thư chưa mất, em ấy vẫn còn ở bên chúng ta. Tên cũng đã đổi, Kỳ Thư.

Xoảng...Xoảng...

Hai tách trà trên tay của Thế Nguyên và Tuấn Du rơi xuống đất. Hai cặp mắt của hai người long sòng sọc nhìn hấn.

-Thật?- Thế Nguyên trừng mắt.

Hắn nhướn mày và gật đầu chắc nịch.

-Ôi thôi rồi, khổ thân bạn tôi thế? Sao lại như vậy được chứ. Công việc dồn dập đến mức cậu sáng luôn à?- Tuấn Du không khỏi sờ tay vào trán hắn.

Hắn bức bối, gạt tay anh ra. Đôi mày kiếm cau lại, thể hiện sự khó chịu.

-Cậu hâm sao? Nói cho cậu biết, Phương Thư bây giờ rất khác và em ấy đã bên cạnh mình trong suốt một thời gian qua.- Hắn vừa nói vừa mỉm cười đắc ý.

-Vậy sao?- Hai người bấu môi, cho là hắn bị bệnh "nặng" lắm rồi.

Cốc...Cốc...

-Ai?

-Thưa chủ tịch, có Nguyên tổng đến ạ!- Cô thư ký cẩn trọng, khẽ khàng thưa.

-Được rồi, lui đi!

-Vâng!

Hắn hơi mỉm cười và đưa mắt liếc nhìn hai thằng bạn.

-Rồi hai cậu sẽ thấy!

Hắn bước ra mở cửa.

Nó chờ đợi ở ngoài. Cánh cửa bật mở, không để ý đến xung quanh, nó liền vươn tay ôm hắn, khóc thút thít.

-Kỳ Thư, em sao vậy? Ai dám cả gan chọc giận em sao?- Hắn không khỏi phập phồng lo sợ, hỏi nó.

-Huyền My...là Huyền My...- Nó khóc nức lên.

-Cô ta như thế nào?

-Cô ta bảo em không xứng với anh, bắt em phải rời xa anh.

-Thôi được rồi, em vào trong đi!- Hắn buông nó ra rồi kéo nó vào trong.

Nó vừa đến sofa thì gặp hai người con trai, bất động nhìn nó. Nó nép sau lưng hắn và nói giọng run run.

-Họ...họ là ai thế?

-Đây là Thế Nguyên và Tuấn Du. Em quên họ rồi sao?- Hắn đưa tay về từng người.

Nó lắc lắc đầu và đưa cặp mắt long lanh nhìn hắn.

-Phương Thư?- Thế Nguyên không khỏi hoảng hốt.

-Tôi là Kỳ Thư!- Nó đính chính.

-Em còn sống sao?- Tuấn Du há hốc mồm.

-Anh nói gì vậy? Tôi vẫn sống sờ sờ đây mà.

-Việc này để khi nào thích hợp thì anh sẽ kể cho em nghe rõ.- Hắn khoát tay lên vai nó.

Nó gật đầu, mím môi ra vẻ thật đáng thương.

Huyền My mở cửa bước vào, cô vừa thấy Thế Nguyên và Tuấn Du thì chào qua loa.

-Chào!

Cô quay sang hắn. Đột nhiên mặt cô cứng đờ, tái mét khi nhìn thấy nó.

-Cô...- Huyền My ập ứng

-Vừa nãy kiểm chuyện ngoài cổng chưa đủ sao? Cô đừng nói vào tới văn phòng của Quân Anh còn muốn gây sự.- Nó chu môi nói.

-Cô ăn nói kiểu gì thế? Tôi vừa đến thì sao mà kiểm chuyện với cô.- Huyền My trừng mắt gây hấn.

-Cô...không lẽ tôi lại vu oan cho cô?

-Rành rành là thế mà!

-Đủ rồi, Huyền My cô gây sự đủ chưa hả? Hà có gì cô lại gay gắt với Kỳ Thư như thế?- Hấn gất lên.

-Em vừa đến, có biết gì đâu, anh bảo em sao mà gây sự với cô ta được.- Huyền My khó hiểu cãi lại. Rõ ràng cô vừa đến đã lên phòng làm việc của hấn, có gặp nó bao giờ đâu.

Chát

Hấn thẳng tay tát một cái thật mạnh vào bên má của Huyền My.

-Cả cuộc đời tôi ghét nhất là động tay, động chân với phụ nữ. Nhưng với loại người làm mà không biết nhận như cô thì không thẳng tay không được.

Nó đứng phía sau theo dõi. Môi nó khẽ nhếch lên. Không phải trả đũa nhẹ nhàng như thế này là xong đâu, còn nhiều cái hay để xem lắm.

Thế Nguyên nhìn thấy được cái nhếch môi ấy của nó thì không khỏi thắc mắc. Sao nó lại trưng ra một nụ cười đều giả như vậy?

...

Dừng xe trước biệt thự của nó, hấn bước xuống và sang bên kia mở cửa.

Nó bước ra, mỉm cười thật nhẹ, không quên nói lời cảm ơn với hấn.

-Cảm ơn vì những gì anh làm cho em

-Anh đã nói rồi, không một ai có thể bắt nạt người anh yêu.- Hấn vươn tay, kéo nó ôm vào lòng.

Nó nhếch môi, liếc mắt nhìn nhìn hấn.

Phía xa, một con Audi dừng lại. Người trong xe mang một sắc mặt lạnh hơn tiền. Tay anh siết chặt thành nắm đấm.

Đôi khi xe của hấn lăn bánh thì anh mới xuống xe, bước từng bước thật nhanh đến nó. Vừa thấy nó xoay người định vào nhà thì anh vội nắm cổ tay nó kéo lại.

Nó giật mình, vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngày nào đang đờ đờ sát khí thì nó không ngừng lắp bắp.

-Dịch...Dịch Quân...

-Em thật sự không để ý đến những gì anh nói sao? Em còn đứng trước cổng nhà ôm ôm ấp ấp với một nam nhân khác.- Anh gằn giọng.

-Em...Em...

-Được, nếu em đã vô tình thì đừng trách anh tại sao lại vô nghĩa.- Vừa dứt câu, anh liền bỏ cho đóa hồng trên tay rơi xuống đất.

Anh quay lưng bước đi. Rõ ràng anh đã nhận ra lỗi của mình, anh biết anh nóng giận quá mức với nó là không đúng nên anh mới mua một đóa hoa đến nhà nó nhận lỗi. Nhưng rồi, anh lại thấy những gì mà mình không nên thấy.

Nó nhìn theo bóng của anh, đến khi anh lên xe và phóng đi thật nhanh. Nó chợt bật khóc òa lên. Mọi chuyện xảy ra đã dần rồi tung hết.

Nó thả người lên giường, trên mi mắt nó còn đọng lại hai giọt nước. Nó chưa từng nghĩ, chỉ sau một đêm, nó từ một cô gái lại trở thành người phụ nữ. Nó cũng chưa từng nghĩ tình cảm của nó và Dịch Quân rạn nứt đến mức này.

-Ba, mẹ...bây giờ, con phải làm sao đây?

Cho tg một chút ý kiến ạ

~~Mọi người muốn Thư sống sao?

Bây giờ cho Thư một ít góp ý ạ, cho nó đến với hấn hay Dịch Quân? Bên nào đồng ý nhiều hơn thì tg sẽ cho nó đến với bên đó.

Ai bảo Thư xí xọn, cho thêm tuyến nhân vật nữa (Dịch Quân) để rồi chẳng biết xoay xở ra sao

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Xuống Tay Bất Thành

Sau một tuần, nó cứ nhốt mình ở trong nhà, không liên lạc, nói chuyện với người nào cả. Nó chỉ lẩn vẩn xung quanh nhà và suy nghĩ đủ thứ chuyện. Nó bực dọc thả người xuống sofa. Chân nó gát hẳn lên mặt bàn thủy tinh.

Reeng...Reeng...

Nó vừa nghe tiếng chuông điện thoại reo lên thì quát mắt nhìn. Tay với lấy điện thoại, nó cau mày và phát cáu với tên mà màn hình hiển thị.

"Alo"

"Nguyên tổng, sao thời gian qua tôi lại không thấy cô vậy?"

"Trương Huyền My, cô muốn gì đây?"

"Huh, xem như là cô giỏi. Khiến Quân Anh mê muội cô như vậy."

"Cảm ơn, đừng bảo, cô gọi cho tôi chỉ vì những chuyện còn con này thôi sao?"

"Tôi muốn gặp cô vào tối nay tại bar S"

"Ok!"

Nó ngắt máy và quăng điện thoại sang một bên.

- Trương Huyền My, cái này là cô tự chui đầu vào rọ. Để xem, tôi sẽ mượn tay của Quân Anh mà tống cô đi.- Nó nghiêng rặng, hai mắt ánh lên những tia phức tạp.

...

Hắn mạnh tay lật những tờ giấy tài liệu mỏng manh trên bàn. Suốt một tuần không liên lạc được với nó, hắn như đang ngồi trên đồng lửa. Trong lòng cứ mãi khó chịu không thôi.

Bạch

Hắn thấy sắp tài liệu dày cộm xuống bàn. Bức bối, bước lại cửa sổ đứng.

Từng làn gió thổi nhẹ lướt qua tóc hắn. Hắn nhắm hai mắt, tận hưởng làn gió mát rượi.

Nếu như thường ngày, buổi trưa nó sẽ đến đây và cùng hắn dùng bữa. Nhưng đã một tuần trôi qua, ngay cả bóng dáng của nó hắn còn không thấy huống chi gặp mặt hay không.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu mà. Hắn quay vào trong, lấy áo vest rồi ra ngoài.

Chiếc BMW của hắn dừng trước một chiếc cổng lớn màu kem, hắn đưa mắt quan sát một lúc rồi bước xuống và đi lại ấn chuông cửa.

Kìng...Kong...

Trong nhà, một bóng dáng mảnh mai đang hối hả chạy ra.

Cạch

- Cho hỏi là...- Nó vừa thấy hắn thì ngay tức khắc im bặt.

- Tại sao em lại tránh mặt anh?- Hắn cau mày.

-Em, em đâu có!- Nó lắc đầu ngay ngay.

-Em còn lừa anh sao?

-Em nói thật.- Nó chu môi nói.

-Vậy tại sao em không đến văn phòng của anh vào buổi trưa nữa?

-À, em đang gặp rắc rối với một số giấy tờ quan trọng ấy mà.

-Thế sao? Cần anh giúp em việc gì không?

-Không, không cần, em xong việc rồi.

Hắn gật gật đầu.

-O...Mời anh vào.- Nó mở rộng cửa.

Hắn nhìn xung quanh ngôi biệt thự và nhìn nó lần nữa rồi vào trong.

Nó ở phía sau thờ dài. Hết Huyền My rồi lại đến hắn. Rốt cục hôm nay có những ai muốn gặp nó nữa đây?

Nó đem ra một ly nước và ngồi xuống kế bên hắn.

-Anh tìm em có việc gì sao?

-Um...tại nhớ em thôi!- Hắn nhún vai.

-Nói dối không chớp mắt nha. Khai mau! Có việc hay làm sai điều gì với em nên hôm nay mới đến chuộc lỗi?- Nó nheo hai mắt nhìn hắn

-Quả thật quá có lỗi với em.- Hắn trầm mặt xuống.

-Ồ, ờ...vậy là anh đã làm chuyện có lỗi với em thật sao?- Nó nhảy dựng lên.

Hắn bật cười và kéo tay nó xuống, khiến nó ngã nhào vào lòng hắn.

-Ngốc quá! Anh đùa thôi! Chẳng phải anh đã nói, nhớ em nên mới đến sao.- Hắn cưng chiều véo mũi nó.

-Aaa...không tin, không tin!- Nó bật người dậy.

Hắn lại kéo nó xuống và cốc nhẹ vào trán nó.

-Nói lại anh nghe!

-Không tin!- Nó bướng bỉnh trả lời.

-Không tin? Được lắm...để xem em thoát được không.- Hắn đưa tay cù lét nó.

-Em tin...em tin...nhột, tha cho em đi mà...Quân Anh...không đùa nữa...- Nó hét toán lên, bật cười khanh khách.

-Nếu như em cả gan nói thế nữa thì để xem anh trị em thế nào.- Hắn ngừng lại, môi khẽ cong lên, hai mắt nheo lại nhìn nó.

-Không dám, không dám nữa...- Nó đưa tay chấm chấm hai bên mí mắt.

Hắn bỗng nhiên ôm nó, giọng nói cũng trầm hơn nhiều.

-Anh đã nói, em sẽ về với anh.

-Quân Anh! Giả sử, em rời xa anh thì anh sẽ như thế nào?- Nó tựa cằm lên vai hắn.

-Cô bé ngốc ạ! Đừng suy nghĩ lung tung.

-Anh trả lời em đi.- Nó nũng nịu.

-Anh sẽ không sống nữa.

Nó chợt im bật. Nghe được câu nói này của hắn thì nó cảm thấy ảm lạnh. Nó không hiểu, không biết rõ là nó có tình cảm với hắn không. Nó chỉ biết rằng, bên hắn, nó có một cảm giác ấm áp, một cảm xúc khác thường. Và cuộc đời đặt ở hắn, nó không hề thấy hối hận.

...

Nó bước vào quán bar khá lớn và sang trọng nhất thành phố. Nó khoác lên người bộ váy đen bó sát, tôn lên đường cong quyến rũ, dáng vóc mảnh khảnh khác người.

Nó cầm theo trên tay một thanh nhôm nhỏ bằng nửa ngón út và dài chưa đến một gang tay. Và tất nhiên nó sẽ không để Huyền My phát hiện ra.

Nó ngồi xuống kế bên Huyền My và xoay người sang bên phải, đối mặt với cô.

-Chẳng hay, Trương tiểu thư muốn gặp tôi có việc gì?

-Tôi muốn nói với cô một chuyện.

-Được, cô cứ nói.

-Rời xa Quân Anh đi!

-Rời xa Quân Anh sao? Cô đùa à?- Nó cau mày.

-Vậy...cô ở bên Quân Anh là vì điều gì?

-Vì tôi yêu anh ấy.

-Yêu? Huyền My không nhận được, bật cười khinh bỉ.- Cô lấy tư cách gì mà nói yêu Quân Anh?

-Tư cách? Cần sao?- Nó nhếch môi.- Còn cô, cô đến với Quân Anh là vì điều gì?

-Tôi...

Nó cướp lời Huyền My và thanh nhôm được nó sử dụng, gõ nhẹ vào chân ghế bằng sắt.

-Tất nhiên là tài sản.

-Cô...cô...- Huyền My áp ứng.

-Tôi nói cho cô biết. Khôn hồn thì tránh xa Quân Anh ra. Nếu muốn, tôi, Trương Huyền My cũng có thể trừ khử một con kiến bé nhỏ như cô, Kỳ Thư.

-Cô...cô nói gì thế?- Huyền My kinh ngạc nhìn nó.

-Tôi nói cô tránh xa Quân Anh ra.- Lúc này nó mới dừng lại hành động, không gõ thanh nhôm nữa.- Cô muốn tôi làm gì cũng được nhưng đừng bắt tôi rời xa Quân Anh.

-Hơ...tôi đã nói gì nào?

-Nếu không còn gì nữa thì tôi về còn việc cô nói thì tôi không thể hứa được.- Nó đứng dậy rồi ra ngoài.

-Kỳ Thư!- Huyền My dẫn tay xuống bàn.

Cô cắn môi và lấy trong túi xách ra một máy ghi âm. Khẽ nhếch môi, cô liếc mắt nhìn theo bóng nó.

-Rồi cô sẽ thấy.

Nhưng những câu từ của nó lại làm cho Huyền My khó hiểu. Tại sao nó lại cướp lời của cô.

...

Huyền My vào phòng làm việc của hắn. Cô không một phép tắc, mở cửa phòng của hắn.

-À?- Giọng nói của hắn trầm trầm vang lên.

-Là em, Huyền My!- Cô ương ngạnh trả lời.

-Đến có việc gì?- Hắn không rời mắt khỏi sắp tài liệu cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn cô.

-Em muốn cho anh nghe cái này. Để anh biết người anh yêu, có bộ mặt như thế nào.- Huyền My đặt chiếc máy ghi âm lên bàn hắn.

Hắn dừng lại động tác, liếc mắt nhìn chiếc máy trên bàn.

Huyền My ấn nút, những gì nó và cô nói với nhau được phát ra.

Sau khi đoạn ghi âm kết thúc thì hấn tựa hẳn người vào chiếc ghế bành, môi khẽ nhếch lên.

-Toàn bộ những gì mang ý khiêu khích đều là giọng của cô, tôi hoàn toàn nghe thấy Kỳ Thư không thể nói nên lời.

-Không đúng! Cô ta nói ở bên anh chỉ vì tài sản và đe dọa sẽ trừ khử em- Huyền My cau mày, lắc đầu phủ nhận.

Hấn tựa lại đoạn ghi âm, ngay phút trọng tâm nhất.

"Tôi nói cho cô biết. Khôn hồn thì tránh xa Quân Anh ra. Còn không, tôi, Trương Huyền My cũng có thể trừ khử một con kiến bé nhỏ như cô, Kỳ Thư." _ Câu nói này mang chất giọng của Huyền My.

-Không, không thể nào.

Cốc...cốc...

- Vào đi!

-Thưa chủ tịch, có Nguyên tổng đến.- Cô thư ký cúi đầu.

-Được rồi.

Nó bước vào, trên tay còn mang theo ly cafe nóng.

Huyền My vừa thấy nó thì không khỏi tức giận.

-Em hiểu rồi. Chính cô ta đã sử dụng âm thoa (*). Em không hề nói gì hết.

(*) âm thoa: một dụng cụ được dùng để lấy âm chuẩn nhưng thanh nhôm của nó được sáng chế khác biệt, dùng để chuyển âm giọng nói.

-Cô đang nói gì thế? Hôm qua, tôi và cô đã nói chuyện rồi, tôi không thể đồng ý rời xa Quân Anh.- Nó đặt ly cafe xuống bàn.

-Rõ ràng chính cô đã nói những lời ấy mà.

-Tôi còn chưa nói với Quân Anh việc cô là người hại tôi, khiến tôi trúng thuốc.

-Cái gì? Cô là người hại Kỳ Thư?- Hấn trừng mắt.

-Em..Em...- Sắc mặt Huyền My trắng bệch.

-Cút, cút ngay cho tôi. Từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi và đừng tìm cách hại Kỳ Thư nữa.- Hấn chỉ tay ra cửa.

-Em không có mà...

-Nhanh!- Hấn quát.

Huyền My cắn môi, uất ức quay đi.

Hấn bước đến và ôm nó vào lòng.

-Yên tâm, sẽ không một ai động chạm vào em trước khi anh không cho phép.

Nó mỉm cười, khẽ gật đầu. Cây dao bóng lưỡng, mới cứa, mũi dao vô cùng sắc nhọn được nó lấy ra từ trong túi. Nó giơ lên, nhắm mũi dao thẳng vào lưng hấn. Tay nó siết chặt cán dao, dứt khoát đâm vào hấn. Nó nhắm tịt mắt, tay run run. Nó dùng tay lại, cắn chặt môi.

Nó không thể xuống tay với hấn. Thứ nhất, nó cảm thấy như sắp sẽ mất mát gì đó. Thứ hai, nó thấy tim mình nhói lên từng đợt. Nó vội cắt cây dao vào lại trong túi và vờn tay ôm hấn.

"Quân Anh, tại sao tôi không thể ra tay với anh chứ?"

—『』—

Vậy là mọi người ủng hộ hấn nhiều hơn nên tğ sẽ cho kết truyện, nó về với hấn.

Có nhiều bạn cũng hỏi tğ về lịch post truyện thì tğ xin nói luôn. Vì tğ sắp phải thi nên hai hoặc ba ngày mới ra được một chap. Cũng có thể tranh thủ tí thời gian để post cho m.n nhanh nhất.

Mong m.n thông cảm ạ.

Cảm ơn m.n đã theo dõi truyện. *cúi đầu* #^_^#

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cư Nhiên Lại Mang Thai

Cách-Ba xem đó, Quân Anh bị con hồ ly tinh kia dụ dỗ rồi.- Huyền My dần tách trà xuống mặt bàn.

-Thôi được rồi, ba đang thắc mắc cô gái ấy là ai mà làm cho Quân Anh trở nên ám muội như vậy.- Người đàn ông ngồi đối diện cô, xoa cằm.

-Ba phải đòi lại công bằng cho con. Dù sao con cũng là vợ tương lai của Quân Anh, anh ấy không thể dây dưa với người phụ nữ khác.- Huyền My ngọt giọng nói với ông.

-Con yên tâm, chẳng phải ba đã nói, con vẫn sẽ là con dâu tương lai của dòng họ Dương này sao.- Ông ta nhàn nhã nói, đôi môi khẽ nhếch lên.

-Con tiện nhân kia cũng cao tay lắm thì ra cô ta đã tính toán từ trước.- Huyền My cắn môi.

-Cô ta là ai?- Ông cau mày thắc mắc.

-Cô ta tên Kỳ Thư, chủ tịch tập đoàn Nguyên Thư.- Huyền My thờ ơ nói ra.

-Chủ tịch? Huh...tạm được!- Ông nhếch môi.

-Ba...đừng nói là...

-Không bao giờ đâu!- Ông ngắt lời cô.

...

Nó chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Đưa tay lên vuốt vuốt ngực mình, hơi thở của nó bỗng gấp rút.

Nó xối nước vào mặt rồi cau mày khó chịu. Cuối cùng thì nó bị sao thế? Sao nó lại muốn nôn?

Hai mắt trừng lên, nó lắc đầu phủ nhận.

-Không thể nào, không phải như mình nghĩ. Tuyệt đối sẽ không có chuyện này đâu.

Nó lo lắng đến mức phải đổ mồ hôi hột. Đôi tay nó bắt đầu run run. Đặt tay nhẹ nhàng lên bụng, nó bắt đầu suy nghĩ nhiều điều.

-Liệu, đó là sự thật thì mình phải làm sao đây? Không thể nào, mình không thể có bảo nhi.

Môi nó mím chặt lại. Nó chậm rãi bước ra ngoài, cơ thể như không còn sức lực.

Nó về bàn làm việc và cố gắng tập trung vào những tài liệu trước mắt nhưng mãi vẫn không thể chú tâm vào được. Nó gục đầu xuống bàn, suy nghĩ nhiều việc linh tinh.

Dịch Quân mở cửa và bước vào phòng làm việc của nó. Vừa thấy nó gục đầu xuống bàn thì anh liền đi đến. Cởi áo khoác ngoài ra, anh khoát lên vai nó.

Nó giật mình, bật người dậy.

-Ơ...Dịch Quân? Anh đến lúc nào vậy?

-Anh vừa đến.- Anh cho hai tay vào túi và lạnh nhạt nói.

-Em...Em xin lỗi.- Nó nói lí nhí.

-Em đã làm gì sai? Anh cũng chẳng có lỗi để em xin.- Anh đi đến bên bức tường được làm bằng chất liệu thủy tinh trong suốt và nhìn xuống lòng đường

táp nập.

-Do em, không nghe lời anh và anh hai. Khiến hai anh phải bận lòng.

-Đó là do em muốn mà, anh và Trịnh Khang cũng đâu cần được.- Anh hừ lạnh.

Nó im lặng và nhìn tấm lưng rộng lớn của anh. Nó đứng dậy và ôm lấy anh từ phía sau.

-Xin lỗi anh vì tất cả.

Dịch Quân vẫn đứng đó. Gương mặt của anh không biểu hiện một cảm xúc nào. Ánh mắt cũng chỉ dán chặt xuống lòng đường đầy xe qua lại.

"Dịch Quân, tha thứ cho em. Em không thể giữ lời hứa với anh, xin lỗi anh."

Anh xoay người lại kéo tay nó bước đi.

-Chúng ta cùng nhau ăn trưa.

Nó im lặng mặc cho anh kéo tay đi sòng sọc.

Dịch Quân đưa nó đến một nhà hàng lớn. Anh nắm chặt tay nó, cùng nó lên phòng ăn.

Anh mở cửa, đưa nó vào trong. Không lâu sau, thức ăn được bày biện lên hết cả chiếc bàn tròn rộng lớn.

-Nhiều như thế sao mà dùng hết hả anh?

-Không sao, ở đây đều là những món mà em thích. Cứ dùng thoải mái đi.

-Em biết nhưng..

-Không nhưng nhị gì hết, ăn đi.- Anh gấp một ít cá vào chén cho nó.

Nó nhìn anh rồi bắt đầu cảm thấy. Nó đưa lên miệng nhưng chưa gì nó lại muốn nôn. Nó đứng dậy rồi chạy vào nhà vệ sinh.

Dịch Quân nghiêng đầu nhìn theo nó. Anh khẽ cau mày, sắc thái trên gương mặt chẳng có gì biến đổi.

Anh đứng dậy, bước đến, gõ cửa nhà vệ sinh.

-Kỳ Thư, em không sao chứ?

-Em không sao!- Nó nói vọng ra.

-Ra đây, để anh xem thế nào.- Giọng anh có chút lo lắng.

Cánh cửa từ từ mở, nó bước ra.

Anh nhìn nó thật kỹ. Sắc mặt của nó có vẻ phờ phạc hơn nhiều, đáng đáp như muốn đứng không vững. Kèm theo vừa nãy nó ngửi mùi cá đã phát nôn.

Đôi mắt màu hổ phách của anh bỗng ánh lên những tia phức tạp. Anh nhìn sang nó, kéo nó thật mạnh và nhanh chóng ra ngoài.

Càng nghĩ đến điều anh mừng tượng trong đầu thì anh càng siết chặt cổ tay của nó.

-A...đau, Dịch Quân, anh bị sao vậy?

Anh không trả lời, cứ thế tổng nó thẳng vào xe.

Anh lái xe một cách đầy điên loạn cho đến khi chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện.

Vừa thấy bệnh viện trước mắt thì sắc mặt nó lập tức trắng bệch. Tay nó nắm chặt lấy vạt áo, đôi môi mấp máy, run run. Không phải anh đã nghi ngờ nó mang bảo nhi rồi chứ? Có lẽ thế. Chứ không không, anh đưa nó đến đây để làm gì.

Dịch Quân mở cửa. Anh nhìn nó như chờ đợi nó chủ động bước xuống.

Mồ hôi mẹ, mồ hôi con đổ không ngừng trên mặt nó. Nó đưa ánh mắt nhìn anh rồi thu ngay lại.

-Muốn anh bồng em vào sao?

-Ồ...không không, em tự đi được.- Nó lắc đầu.

Nó chậm chạp xuống xe và theo sau anh vào trong.

Dịch Quân dừng bước, anh quay đầu lại nhìn thì thấy nó cách mình khá xa. Anh cau mày, đi đến bế sóc nó lên rồi đi vào.

Nó giãy giụa, cố đẩy anh ra.

-Dịch Quân, thả em xuống. Mọi người đang nhìn kìa...

Anh vẫn một mực im lặng, đưa nó thẳng vào phòng khám.

Dịch Quân ngồi xuống ghế ở trước phòng khám. Anh bắt chéo chân, hai tay gác lên thành ghế. Sắc mặt vô cùng trầm mặc.

Không lâu sau, ông bác sĩ bước ra, mời anh vào trong.

Anh ngồi xuống ghế, đối diện ông. Hai mắt anh nhìn nó đang ngồi trên giường.

-Cô ấy chỉ ăn không tiêu kèm theo do các bữa ăn không điều độ dẫn đến bị đau bao tử. Không có gì đáng lo cả.

Anh bỗng nhẹ lòng hẳn. Ánh mắt nhìn nó cũng dịu đi phần nào.

Dịch Quân đi lại phía nó. Tay anh đưa lên áp vào bên má nó rồi anh cúi xuống, hôn thật nhẹ lên trán.

-Cô bé này, cứ làm cho người khác lo.

Nó nhìn anh, cố gượng cười.

-Về được chưa anh?

-Chúng ta về thôi.

Môi khẽ cong lên, anh nắm tay nó. Cùng nó trở về.

...

Hắn đứng trước lớp kính thủy tinh dày cộp. Nhìn ngấm ánh hoàng hôn đang dần dần buông xuống.

Một vòng tay ôm hắn từ phía sau. Đầu cũng nhẹ nhàng tựa vào lưng hắn.

-Kỳ Thư, em thấy hoàng hôn như thế nào?

-Hoàng hôn? Nó mang đầy sự lãng mạn, nó cho em một cảm xúc mà em chưa từng có. Và cho em bên anh như lúc này.

Hắn khẽ cười, đặt tay mình lên tay nó. Người con gái này, là người hắn muốn chăm sóc cả cuộc đời, người hắn nhớ thương nhiều nhất. Và cũng là người khiến hắn không thể thay lòng.

Reeng...Reeng...

Hồi chuông điện thoại vang lên, phá tan mọi cảm xúc của hắn. Hắn bực dọc và lấy điện thoại ra xem.

Vừa thấy tên màn hình hiển thị, hắn liền tỏ ra không vui nhưng cũng mỉm cười nói với nó.

-Anh ra ngoài nghe điện thoại, em lại sofa ngồi chờ anh một lúc được không?

-Uhm...- Nó gật đầu và ngoan ngoãn theo lời của hắn, đến sofa ngồi.

Hắn nhanh chóng bước ra khỏi phòng làm việc và gấp rút nghe máy.

Nó nhìn theo bóng hắn đang dần khuất. Có lẽ nó đã yêu hắn rồi. Khi bên hắn, nó cảm thấy rất hạnh phúc. Còn đối với Dịch Quân, bây giờ trong nó chỉ có cảm giác như cả hai trở thành anh em thì thích hợp hơn.

Nó đặt nhẹ tay lên bụng. Nó mỉm cười khi suy nghĩ, bao nhiêu ngày càng lớn dần trong nó.

*Ông bác sĩ vừa khám cho nó xong. Ông bật cười và chúc mừng nó.

-Chúc mừng cô, cô đã mang thai.

-Mang...mang thai sao?- Nó lấp bắp.

-Đúng rồi! Từ nay cô phải cẩn trọng hơn với những hành động của mình.

-Tôi biết rồi.

-Chồng cô mà biết chắc anh ấy vui lắm, hai người cũng rất là đẹp đôi.- Ông cho hai tay vào túi, mỉm cười hiền hậu.

Nghe thế, nó liền nghĩ ngay đến Dịch Quân. Nó không thể tưởng tượng, anh sẽ nổi trận lôi đình ra sao khi biết tin này.

-Bác sĩ!

-Cô cần gì sao?

-Tôi...tôi muốn dành sự bất ngờ này cho anh ấy nhưng vào dịp khác. Mong ông hãy giữ bí mật giúp tôi. Bao nhiêu thù lao tôi sẽ trả.- Nó nói, như là đang van xin ông.

-Không cần, vậy tôi sẽ giữ giúp cô.

Ông nói rồi ra ngoài. Không lâu sau lại cùng với Dịch Quân vào trong.*

Nó nghĩ đến ngày nó được làm mẹ. Ngày mà bảo nhi an toàn nằm trong vòng tay âu yếm của nó thì nó vui khôn xiết. Bảo nhi bây giờ là điều quý báu nhất của nó. Nó sẽ chờ đợi, ngày bảo nhi ra đời...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bại Lộ _ Anh Sắp Làm Cha

Hắn đứng trước ban công. Một tay cho vào túi, một tay cầm điện thoại nghe máy. Cứ thế, cơn gió mạnh cứ ủa vào, làm rối tung cả mái tóc của hắn. Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen lại. Chết giọng nói qua điện thoại cũng dần gắt lên.

"Ngừng ngay những ý nghĩ tầm tui ấy của ông đi!"

"..."

"Cô ấy là ai ông không cần biết."

"..."

"Huyền My? Đơn giản thôi."

"..."

"Tôi bảo gã cho tôi bao giờ? Ý của tôi là ông muốn cô ta vào nhà họ Dương như vậy thì thôi, ông cưới về làm vợ lẽ cho ông đi!"

"..."

"Sát suất? Ông đủ tư cách nói những từ này với tôi sao?"

"..."

"Tôi cấm ông, nếu như cô ấy mất đi một sợi tóc nào thì tôi nhất định sẽ chẳng nương tay với ông đâu."

"..."

"Thử xem, Dương Quân Anh này nói là làm."

"..."

"Ông kẻ công sao? Ông đang hối hận vì đã đưa tôi lên chức chủ tịch sao? Huh, ông nhầm to rồi! Cái tập đoàn YN này nếu không có tôi đứng ra gánh vác thì có lẽ nó đã thành một đồng tro tàn dưới chân đống đờn dâm đạp kia."

"..."

"Được, tôi nói lại lần cuối. Hễ cô ấy mà có mệnh hệ nào thì tôi nhất định sẽ chẳng tha thứ cho ông. Cả cuộc đời này, tôi sẽ mãi hận ông."

Vừa nói xong, hắn lập tức ngắt máy.

Hai tay chống lên thành lan can. Từ đáy mắt hắn ánh lên những tia buồn sâu thẳm.

Ngoài miệng lúc nào cũng bảo hận Dương Quân Sinh. Hận người cha đã đưa hắn đến thế giới này. Nhưng đâu có ai biết được. Người cha hắn hằng thù hận lại là người mà hắn từng kính trọng, tôn sùng nhất.

Sự thật lúc nào cũng phủ phàng, lật mặt. Người cha hiền từ của hắn đã trở thành một người giết người không gớm tay. Ông ta sẵn sàng thủ tiêu những kẻ thù trước mắt, ngăn cản bước phát triển của ông ấy.

Hắn ngược mặt lên trời. Hắn phải làm thế nào đây? Hắn không muốn làm ông phải bận lòng nhưng cũng không muốn để ông gây ra thêm một tội ác nào nữa.

Hắn biết rất rõ. Người mà ông đang nhắm đến bây giờ chính là nó.

...

Nó đứng trước cổng biệt thự của Trịnh Khang.

Hít một hơi thật sâu. Nó ấn chuông cửa.

"Xin chào, đây là biệt thự Trịnh Khang. Cho hỏi là ai đến ạ?" _ Tiếng nói phát ra từ hộp bảo mật.

-Bảo Nguyên Kỳ Thư.- Nó nói.

Cánh cửa bật mở, nó e dè, ngập ngừng một lúc rồi mới vào.

Nó vào đến cửa chính thì thấy Trịnh Khang đang ngồi trên sofa, anh đang lật lật mớ giấy trên bàn, xem gì đó.

-Chào anh hai!

-Thư Thư, em ngồi đi. Chờ anh một lúc, anh xem xong giấy tờ này đã.- Anh ngược mặt lên nhìn nó rồi lại quay lại với mớ giấy tờ.

Nó ngồi xuống sofa, nó im lặng một hồi lâu rồi nói với anh.

-Anh hai, anh giúp em một việc được không?

-Em nói đi, nhất định anh sẽ giúp.- Anh trả lời, không nhìn nó.

-Thật sao?- Nó mừng rỡ.

-Anh nói thật.- Anh nhìn nó, mỉm cười.

-Vậy...- Nó ấp úng.- Anh giúp em..

-Giúp việc gì?

-Em muốn...hủy hôn lễ với Dịch Quân.

-Hả???- Tay anh lập tức ngừng lại, đôi mày tướng chau lại xém tí nữa là chạm vào nhau.

-Em...- Nó mím môi, hai tay đan lại.

-Em đùa sao? Tại sao em lại có những ý nghĩ như thế?

-Chỉ vì em không thể kết hôn với anh ấy nữa.

-Tại sao?

-Vì...vì...- Nó ấp úng, không nói nên lời.

-Anh không chấp nhận, càng không thể giúp em.- Anh lắc đầu, xem như chưa nghe gì.

-Anh hai!- Nó rung rung.

-Anh đã nói rồi, bỏ ngay ý định đó đi.- Anh bác bỏ và quay lại với công việc.- Em lên phòng lấy giúp anh túi tài liệu đi.

Nó cắn môi, đứng bật dậy và lên lầu lấy tài liệu cho anh.

Bước đi của nó chậm chậm và vô cùng cẩn trọng. Tay nó đặt nhẹ lên bụng, môi cũng cong lên thành một nụ cười.

-Bé con, mau lớn nhé.

Nó mở cửa phòng, bước vào trong, nó nhanh chân đến bàn làm việc của anh.

Nó nhìn trên bàn thì chẳng thấy túi tài liệu nên mở những hộc tủ ra tìm kiếm.

Đang lục lọi thì nó thấy một hộp gỗ nhỏ. Do tính tò mò của mình, nó liền cầm lên và mở ra xem.

Trước mắt nó, một chiếc lắc tay màu đỏ đã bạc màu, có lẽ đã khá lâu rồi. Trên đó còn có hai từ T.A lồng ghép vào nhau thật tỉ mỉ.

Những kí ức lúc trước bỗng chốc ùa về trong trí nhớ của nó. Đầu nó đau nhức, đau đến mức muốn vỡ ra. Nó cắn môi, đôi tay run lẩy bẩy. Hai mắt nó chợt nhòe đi, mờ mờ ảo ảo. Đôi môi nó mấp máy gọi anh.

-Anh hai...anh hai...

Nó loạng choạng, ngã xuống đất, đầu còn đập mạnh vào cạnh bàn.

Trịnh Khang nhìn lên lầu anh cau mày thắc mắc.

-Lấy tài liệu thôi mà, sao lâu thế?

Anh lắc đầu rồi đứng dậy, đi lên lầu xem thế nào. Vừa mở cửa phòng, anh đã thấy nó nằm dưới nền gạch, trên trán máu tuông ra không ngừng.

-Thư Thư!

Anh chạy ngay đến, bế sóc nó lên và đưa ngay đến viện.

...

Dịch Quân hồi hả chạy vào viện. Vừa đến trước phòng của nó thì anh đã thấy Trịnh Khang đang đứng ở phía trước.

Anh vội ghì chặt hai vai Trịnh Khang hỏi gấp rút.

-Kỳ Thư thế nào rồi?

-Bác sĩ đang khám tổng quát cho em ấy và họ cần cầm máu vết thương.

-Tại sao lại như thế? Tại sao Kỳ Thư lại ngã?

-Mình không biết, mình gọi Thư Thư lên phòng lấy giúp tài liệu nhưng không ngờ lúc mình lên thì em ấy bị thế.

Dịch Quân lo lắng. Anh hết nhìn cửa phòng rồi lại nhìn đồng hồ.

Cánh cửa bật mở, bác sĩ và y tá bước ra.

Dịch Quân như vừa vớt được phao cứu mạng, anh liền đến hỏi ông.

-Cô ấy sao rồi bác sĩ?

-Cô ấy bị chấn thương ở đầu. Lúc trước cô ấy cũng bị mất trí tạm thời nhưng bây giờ đã hồi phục, trở lại bình thường. À, còn cái thai trong bụng vẫn ổn do người nhà đưa đến bệnh viện kịp thời. Nên nhắc nhở cô ấy, phải cẩn thận hơn với hành động của mình.

-Thai? Ông có nhầm lẫn không? Làm sao cô ấy lại mang thai được.- Dịch Quân nghiến răng.

-Tôi nói thật, thai nhi đã 6 tuần tuổi rồi.

Ông nói xong thì gật đầu chào và cùng với y tá bước đi.

Trịnh Khang đảo mắt. Cuối cùng thì anh cũng đã hiểu, lí do mà nó đòi hủy hôn với Dịch Quân.

Dịch Quân bắt lực, tựa hẳn người vào tường. Không cần nghĩ anh cũng biết được đó là của ai. Sắc mặt của anh trầm xuống. Gân xanh bắt đầu hằn trên tay anh.

- Vẫn là Dương Quân Anh.

Trịnh Khang đưa mắt nhìn anh, hai mày cau lại, khó hiểu.

- Ý cậu là...

- Chính là hẳn. Là hẳn chứ không ai khác.

Trịnh Khang quay mặt đi. Anh đã hiểu Dịch Quân nói gì. Xem ra sau này sẽ có người khó sống rồi đây.

Nó động dậy hai mắt, toàn thân bỗng ê ẩm, đau nhức. Vừa mở mắt ra, nó liền thấy Dịch Quân và Trịnh Khang đang ngồi bên giường bệnh của nó.

Nó gượng sức ngồi dậy nhưng Trịnh Khang đã ghì vai nó, bảo.

- Em cứ nằm đi, vừa mới hồi phục, còn yếu lắm.

Nó nhìn anh, song đó gật đầu và nằm xuống. Theo ý thức của mình, nó đặt tay lên bụng, sắc mặt vô cùng lo lắng.

- Đứa bé vẫn còn.- Dịch Quân lên tiếng, ánh mắt nhìn đi đâu đó, nhất định không nhìn nó lấy một lần.

- Anh...- Nó thoáng chốc bất ngờ.

Không gian trong phòng chợt lắng đọng lại, im ắng đến lạ thường. Nó quay mặt nhìn ra cửa sổ, không đá động đến ai.

- Anh hai!- Nó gọi.

- Có chuyện gì sao?- Trịnh Khang nhìn nó.

- Em muốn gặp Quân Anh.

- Em nói gì?- Trịnh Khang cau mày, hai tai như vừa ù đi.

- Em nói muốn gặp Quân Anh.- Nó lặp lại một lần nữa.

- Không được, anh không cho em gặp hẳn.- Trịnh quay mặt sang hướng khác.

- Được, anh không cho thì em tự đi.

Nói xong, nó liền đứng dậy, không quên lườm anh một cái thật sát.

Trịnh Khang nhận thấy nó có gì đó khác thường, không như nó của 5 năm gần đây. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh. Nó đã nhớ hết tất cả rồi sao?

Anh ngăn nó lại, miễn cưỡng chấp nhận.

- Thôi được, để anh gọi.

Dịch Quân trầm ngâm ngồi một chỗ, cục tức nuốt không trôi. Càng ngồi đây, lửa nóng càng lan tỏa khiến anh cực kỳ khó chịu. Anh đứng dậy, không nói không rằng thì bỏ ra ngoài.

Trịnh Khang lắc đầu, anh lấy điện thoại ra gọi cho hẳn.

"Phiền cậu đến viện, vào phòng 315!"

Vừa nói xong anh liền ngắt máy.

- Anh hai!- Nó lại gọi.

Anh không lên tiếng chỉ đưa mắt nhìn nó.

- Em nằm viện, không một ai biết sao?

- Em vừa vào được mấy giờ thôi, anh cũng chưa nói với ai trừ Dịch Quân.- anh nhàn nhạt trả lời.

- Uhm- Nó thở dài rồi nhắm hờ hai mắt.

-Lí do là đây sao?- Anh hỏi bằng quơ.

Hai mắt nó mở ra, môi khẽ nhếch lên.

-Em hủy hôn được rồi chứ?

-Tùy em.- Trịnh Khang thờ hất ra, anh đứng dậy vuốt tóc nó.- Em nghỉ ngơi đi, anh đi mua di đó cho em ăn.

Nó gật đầu, lại nhắm hai mắt.

Hắn đẩy cửa bước vào, thấy nó trên giường bệnh thì hắn không khỏi lo lắng mà nhanh chân đi đến.

-Kỳ Thư, em không sao chứ? Có bị thương ở đâu nữa không?

-Em không sao.- Nó giọng ngồi dậy.

Hắn thấy vậy thì đỡ nó.

-Quân Anh!- Nó nắm tay hắn.

Hắn mỉm cười vén lọn tóc qua tai nó.

-Em nói điều này thì anh có vui không?

-Em nói đi.- Hắn đưa tay còn lại, đặt lên tay nó.

-Em...em có bảo nhi rồi.- Nó cúi đầu, nói giọng lí nhí.

Hắn bật cười, còn mừng hơn là bắt được vàng. Hắn kích động, siết chặt tay nó.

-Em có bảo nhi, anh sắp làm cha rồi. Kỳ Thư, anh mừng lắm..

Nó nhìn vẻ vui mừng của hắn thì không khỏi bật cười. Nó chọt vuron tay ôm hắn.

-Gọi em là Tiểu Phương như lúc trước, được không anh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hội Ngộ _ Người Mới

Nó nhìn vẻ vui mừng của hắn thì không khỏi bật cười. Nó chọt vuron tay ôm hắn.-Gọi em là Tiểu Phương như lúc trước, được không anh?

-Được, em muốn gì cũng được. Bây giờ em và bảo nhi là quan trọng nhất đối với anh.- Hắn mỉm cười, không thể dấu được cảm xúc lúc này của mình.

Nó tựa đầu vào ngực hắn. Đây là nơi ấm áp nhất cũng là nơi cho nó cảm giác an toàn nhất.

Vuốt nhẹ lên mái tóc nó, hắn khẽ nói.

-Sau khi em xuất viện thì chúng ta cùng đi mua đồ cho bảo nhi, được không?

-Anh giỏi nha, chẳng biết là tiểu tử hay cô nương mà.- Nó chu môi nói.

-Chúng ta cũng có thể chọn những thứ mà cả con trai hay con gái đều sử dụng được mà.- Hắn bĩu môi.

-Chịu thua anh.

-Trong ba tháng đầu, em phải cẩn thận hơn. Không được cử động mạnh, không được đi đứng nhiều, phải ở yên mà an thai. Như vậy mới an toàn.

Nó buông hắn ra, lườm nguyệt hắn.

-Này, sao anh sành dữ vậy?

Hắn cười hì, khoát tay lên vai nó.

-Một ít kinh nghiệm thôi mà.

-Kinh nghiệm? Ha, anh dám nói với em như thế sao?- Nó tròn tròn mắt.

-Ồ, chỉ một ít mà anh biết được thôi.

Nó lườm hắn, mặt cũng đỏ ửng lên.

-Ày, em phải vui vẻ, thoải mái, thanh thản tâm hồn. Chứ em mà tức giận hay buồn rầu là bảo nhi của anh cũng buồn đó.- Hắn xịu mặt.

Nó bật cười, véo hai bên má hắn. Chu môi, ương bướng nói.

-Anh mà cũng biết thế à?

-Tất nhiên rồi, anh tài thế mà.

-Giỏi lắm!- Nó buông tay ra.

Hắn mỉm cười, kéo tay nó, để đầu của nó tựa vào vai mình.

-Tiểu Phương, em là điều quý giá nhất của cuộc đời anh. Chỉ cần em gật đầu, em sẽ về làm thiếu phụ nhân Dương gia. Không cần phải đụng đến một ngón tay. Anh sẽ chăm sóc cho em và bảo nhi tốt nhất có thể.

-Vic à, những thứ lúc trước em vẫn nhớ như in. Thời gian ấy, lúc em và Huyền My ngã anh đã chạy đến đỡ cô ấy mà phò mặc em.- Đôi mắt nó chợt trùng xuống, buồn bã.

-Không bao giờ, việc đó đã rất lâu rồi, bây giờ với anh, em và con là quan trọng nhất.- Hắn khẽ cong môi, hôn nhẹ lên trán nó.

Nó bật khóc, nước mắt giàn ra hai bên. Cứ nhớ lại lúc trước, nó lại như mất đi điều gì đó, rất rất quan trọng. Nó không muốn nhớ, không muốn một chút nào hết.

-Từ bao giờ em lại mít ướt như thế? Tiểu Phương ngoan, có anh rồi, đừng khóc nữa.- Hắn lau hai hàng nước mắt của nó, kéo đầu nó tựa vào ngực mình.

-Tất cả là tại anh, do anh hết.- Nó đắm vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

-Tiểu Phương, Tiểu Phương đừng kích động.- Hắn siết chặt vòng tay.

-Anh sẽ bỏ rơi em nữa à? Anh sẽ không cần em nữa phải không?

-Đó là chuyện lúc trước, anh không biết những hành động đó đã làm em tổn thương đến vậy. Xin lỗi em, từ nay trong mắt anh chỉ có Tiểu Phương, thế giới này có đổ nát đi chăng nữa thì với anh chỉ cần có Tiểu Phương. Anh cần em!

Nó im lặng, ngoan ngoãn tựa đầu vào ngực hắn. Bằng tình yêu của mình, nó không tin lại một lần nữa đổ vỡ.

-Vic, hứa với em, dù đi đến đâu hay làm gì vẫn phải nắm tay em, cùng đưa em theo, được không?

-Được, anh chẳng bao giờ buông tay, đánh mất em thêm một lần nào nữa. Bấy nhiêu là quá đủ rồi.- Hắn gật đầu liên tục.

Hắn hiểu cảm giác lo sợ của nó lúc này. Người con gái mạnh mẽ, không ngại hiểm nguy lại ở trong vòng tay hắn nom nớp lo lắng vì sợ hắn sẽ không thể bên cạnh.

-Nếu có thể thì anh rất muốn được làm cái bóng, mãi bám theo em.

...

Nó ngồi trên giường, đối diện nó là Dịch Quân. Anh ngồi trên ghế, bắt chéo chân, gương mặt không một biểu cảm.

-Em..

-Anh biết rồi!- Anh ngắt lời nó.

-Vậy thì chúng ta sẽ không tổ chức hôn lễ nữa đúng không?- Nó thản nhiên nói.

-Không tổ chức? Huh, tại sao anh lại không thể cưới em?

-Dịch Quân, em đang mang trong người giọt máu của Quân Anh chứ không phải là của anh. Anh đủ bao dung để nuôi đứa bé không phải con của mình sao? Không một nam nhân nào ám muội như thế đâu anh à.

-Tại sao lại không được?

-Nhưng anh làm vậy thì mọi người sẽ nghĩ anh thế nào? Còn bảo nhi của em, em nhất định sẽ để sống bình yên trong vòng tay yêu thương của cha lẫn mẹ.- Nó cau mày.

-Sau khi cưới thì anh không phải là chồng của em à? Không phải danh chính ngôn thuận là cha của đứa bé sao?- Anh tiếp tục phản bác lời nói của nó.

-Không phải! Ý của em là...là...em không hề yêu anh. Hôn nhân không tình yêu thì sao hạnh phúc được.

-Em không yêu anh? Vậy tình cảm của chúng ta trong ba năm qua em xem là gì?

-Cái đó là do trong lúc em không nhớ được quá khứ. 3 năm? Thời gian 3 năm ấy của anh có sánh bằng thời gian 15 năm em chờ đợi Quân Anh không?

-Một tiếng là Quân Anh, hai tiếng cũng là Quân Anh. Rốt cuộc anh là gì trong mắt em?- Anh nghiêng răng, không chế cảm xúc lại.

-Anh chỉ là người anh trai của em thôi.

-Tuyệt vời, từ bạn trai trong phút chốc đã thành người anh. Đúng là quá tuyệt vời.- Anh nhếch môi.

-Dịch Quân, anh cho em biết đi. Vì sao anh lại không hủy bỏ hôn lễ? Em còn phải lo cho đứa bé, càng không muốn anh nhìn thấy nó lại không vui.

-Vì mẹ nó là người mà anh yêu nhất.

Nó im lặng, không thể nói thành lời. Sao anh cứ một mực giữ vững ý chí của mình chứ?

Anh đứng dậy, đi đến phía nó. Anh vươn tay kéo đầu nó tựa vào ngực mình.

-Kỳ Thư, chỉ cần ba từ "em đồng ý" thì ngay tức khắc em sẽ là phu nhân của Âu Thị. Vì em, anh có thể chấp nhận đứa bé, bỏ mặc quá khứ kia. Nhận được một cái gạt đầu từ em, như thế thôi, anh sẽ bỏ qua tất cả. Mặc kệ ai phản đối, có em bên cạnh là quá đủ rồi.

-Nhưng...Dịch Quân...em...- Nó áp úng.

-Kỳ Thư, hứa với anh. Hãy nói "em đồng ý!" đi!

-Em không thể.- Nó đẩy anh ra.

-Tại sao chứ?

-Người em yêu là Quân Anh, suốt đời suốt kiếp này vẫn là anh ấy. Còn anh, anh đã cứu em một mạng thì em mang ơn, em sẽ tìm mọi cách trả ơn nghĩa đó của anh. Nhưng tuyệt đối, em không thể dùng hạnh phúc cả đời mình đánh đổi được, hôn nhân miễn cưỡng không tốt đẹp đâu anh à. Nhất định sẽ có người yêu anh hơn em, xứng đáng hơn em.

-Anh không cần họ, người anh cần chính là em, là em đó Kỳ Thư.- Anh ghì chặt hai vai nó.

-Em biết nhưng em không thể!- Nó gạt tay anh ra.

Dịch Quân ngược mặt lên trời. Hít một hơi thật sâu, anh khẽ gạt đầu.

-Kết quả, em vẫn rời xa anh.

Dịch Quân bước từng bước nặng trĩu ra ngoài, không nói thêm gì với nó nữa.

-Dịch Quân, Dịch Quân...- Nó gọi với theo anh.

Dịch Quân vẫn bước đi, không quay đầu lại nhìn nó.

Nó mím môi, hai hàng nước mắt bỗng lăn dài xuống. Nó hiểu rõ và cũng biết được những thứ mà anh làm cho nó là vì cái gì.

Nhưng hiện giờ, nó không thể bên anh, không thể đối mặt với anh chỉ vì, anh không phải là người mà nó yêu.

...

Bảo Trúc và Thiệu Hà cùng bước nhanh đến phòng bệnh của nó. Cả hai lo lắng, chẳng yên lòng từ hôm qua đến bây giờ. Theo sau họ còn có cả Tuấn

Du và Thế Nguyên.

Cách

Bảo Trúc mở cửa, vừa thấy nó ngồi trên giường ngắm nhìn những cảnh vật bên ngoài cửa sổ thì cùng Thiệu Hà bước vào.

Cả hai rom róm nước mắt, tìm như thất lại.

-Phuong Thu!

Nó giật mình, tạm thời không cử động. Lấy một hơi thật sâu, nó mới quay đầu nhìn họ.

Nó bước xuống giường, chậm rãi bước đến trước mặt Bảo Trúc và Thiệu Hà.

-Phuong Thu!

Cả hai vươn tay ôm nó bật khóc thút thít.

-5 năm rồi! Đã 5 năm rồi!- Nó cắn môi, nước mắt cứ thế trào ra.

Tuấn Du và Thế Nguyên cho hai tay, mỉm cười. Cuối cùng họ cũng thấy được nó. Người em, người bạn thân thiết nhất.

-Mình cứ tưởng cậu bỏ mình và Thiệu Hà luôn rồi chứ.- Hai bờ vai của Bảo Trúc run run, khóc càng to hơn.

-Mình không đi đâu hết, mình sẽ vẫn bên các cậu.- Nó xoa đầu Bảo Trúc.

-Nghe Quân Anh bảo, cậu đang mang bảo nhi. Cậu ngồi xuống đi, mới đầu đứng lâu không tốt.- Thiệu Hà buông nó ra, kéo nó đến giường.

-Các cậu biết rồi à?- Nó đỏ mặt.

Bảo Trúc và Thiệu Hà gật đầu. Ngay có Thế Nguyên và Tuấn Du cũng cong môi cười.

-Aiza, đừng nhìn em thế chứ.- Nó cúi gằm mặt, nói với Thế Nguyên và Tuấn Du.

Mọi người bật cười trước hành động ấy của nó. Thế Nguyên bước đến, xoa đầu nó.

-Em phải vui vẻ, thế mới tốt.

Tuấn Du cũng bước đến, mỉm cười, véo hai bên má nó.

-Đúng rồi, không được buồn bã, biết chưa.

-Em biết rồi.- Nó gật gật đầu.

Cánh cửa lại bật mở, hấn bước vào trong.

-Mọi người đến rồi à?

Hấn bước vào, đem theo một giỏ táo đỏ đặt lên bàn. Hấn ngồi xuống giường, vuốt tóc nó.

-Đề tí nữa anh gọt táo cho em.

-Um hum...có người ngoài ạ.- Bảo Trúc háng giọng.

...

Trịnh Khang xuống xe. Vừa đi anh vừa ấn điện thoại. Đến cổng bệnh viện, anh rẽ vào một cô gái.

Cô ấy giật mình, cúi người xuống nhặt túi xách.

-Cô có sao không? Tôi xin lỗi.- Anh mở lời.

-À, không sao, tôi vẫn ổn.- Cô ấy mỉm cười rồi lại nói.- Tôi xin phép đi trước.

-Cô ơi!- Anh bỗng gọi theo.

-Tôi làm rơi vật gì sao?- Cô gái gỡ mắt kính đen ra để lộ gương mặt tuyệt mỹ.

-À, không có gì.- Anh gãi đầu, không biết tại sao mình lại gọi cô ấy.

-Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?

-Cô hỏi đi!- Anh gật đầu.

-Cho tôi hỏi phòng bệnh số 315 ở đâu...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Về Nhà _ Cái Tên Biến Thái

-Cho tôi hỏi phòng 315 ở đâu?- Cô ấy vừa hỏi Trịnh Khang, vừa nhìn ngó nghiêng khắp nơi.-Phòng 315? Sao cô lại đến đây?- Trịnh Khang thắc mắc, cau mày khó hiểu.

-Tôi đến thăm em gái đang nằm viện trong đây.- Cô gượng cười.

-Đi theo tôi.

Anh cùng cô gái đó bước đến thang máy và ấn nút lên tầng 6.

Trong thang máy lúc này, không khí trở nên ngột ngạt, đầy khó chịu.

-Cô biết cô gái trong phòng đó à?- Anh hỏi.

-Uhm, tôi biết em ấy, Bảo Trúc và Thiệu Hà cách đây 7 năm. Lúc đó cả ba chỉ vừa tròn 15 tuổi.

-Vậy sao?- Anh gật gù.

-Mà...sao anh lại hỏi tôi về những chuyện này.

-Do tôi tò mò thôi mà.- Anh gãi đầu.

Cánh cửa thang máy mở ra. Anh cùng cô gái bước ra ngoài. Anh đưa cô ấy đến phòng 315.

Trịnh Khang mở cửa phòng của nó. Vừa thấy nó, Bảo Trúc và Thiệu Hà thì cô ấy chạy ngay đến, ôm chặt cả ba.

-Chị nhớ mấy đứa quá.

-Chị Diễm Kỳ!

Cả ba cùng bật cười, mừng quýnh lên khi thấy cô ấy.

Diễm Kỳ buông tay ra, ân cần vuốt tóc từng người một.

-7 năm không gặp, mấy đứa lớn hơn, chừng chạc hơn rồi.

-Chị cũng vậy, càng ngày càng xinh nha.- Bảo Trúc nháy mắt.

-Cái tật dẻo miệng không bỏ à.- Diễm Kỳ bẹo má nhỏ.

Diễm Kỳ quay sang Tuấn Du, đánh nhẹ vào vai anh.

-Thằng nhóc này cũng đã lớn rồi này.

-O...Em đã là thanh niên 23 tuổi rồi đấy.- Tuấn Du bĩu môi.

-Còn...ai đây?- Diễm Kỳ nhìn lần lượt từ hấn qua Thế Nguyên rồi đến Trịnh Khang.

-Đây, anh này là bạn trai em. Quen nhau 5 năm rồi đấy.- Bảo Trúc khoát tay Thế Nguyên, mỉm cười thật tươi.

-À...- Diễm Kỳ gật gù, nhìn Thế Nguyên từ trên xuống dưới, thăm đánh giá cậu.

-Chị, chị đoán thử xem, ai đây?- Thiệu Hà tỉnh nghịch chỉ vào hấn.

-Có lẽ...bạn trai của Phương Thư đúng chứ?- Diễm Kỳ trầm ngâm hồi lâu.

-Đúng, đúng, đúng!- Thiệu Hà đưa hai ngón tay cái lên.

-Anh tuấn phi phạm nha.- Diễm Kỳ xoa cằm.

-Còn đây là...

Nó chưa nói được gì thì Diễm Kỳ đã ngắt lời.

-Trình Khang? Đúng không?

-Sao chị biết anh trai em?- Nó ngạc nhiên.

-Hình như là bạn trai của Bảo Trúc lúc trước.

-Chị à, bỏ qua đi! Chuyện lâu lắm rồi, anh ấy bây giờ cũng như anh trai của em vậy đó.- Bảo Trúc cau mày.

-Uhm, uhm...- Diễm Kỳ gật gật.

-Chị cũng đừng gọi em là Phương Thư nữa. Em đổi tên rồi, Kỳ Thư.- Nó kéo tay Diễm Kỳ ngồi xuống giường.

-Chị dễ lắm, sao cũng được.

-À, Quân Anh, em muốn xuất viện.- Nó nói với hấn.

-Không được đâu, em phải ở đây, nếu muốn xuất viện cũng vài hôm nữa.- Hấn lắc đầu.

-Không, Em muốn xuất viện ngay. Bằng không...- Nó vừa nói, vừa nhìn xuống bụng của mình.

-Em đừng bướng mà.- Hấn mếu máo, chắc chắn nó đã suy nghĩ được điều gì ép buộc hấn rồi này.

-Em nói là làm. Tin không?- Nó tròn tròn mắt.

-Thôi được, anh chịu thua. Miễn sao em đừng làm bảo bối của anh khổ thân là được rồi.- Hấn đầu hàng.

-Vậy anh ra làm giấy xuất viện đi nha.- Nó cười tít mắt.

-Được rồi nhưng với điều kiện.- Mặt hấn gian gian.

-Điều kiện?- Nó cau mày.

Hấn bước đến, ghé sát vào tai nó thì thầm.

-Em mà dám đem bảo bối ra dọa anh nữa thì...bù lại cho anh cả một đội bóng đá.

-A...tên này, mau đi đi. Bằng không đừng trách.- Mặt nó đỏ như gấc. Tay nó đẩy hấn đi.

-Được rồi, được rồi.- Hấn bật cười và ra ngoài.

-Khổ thân, mình ngồi đây mà cứ như vô hình ấy nhợ.- Bảo Trúc chán nản nói.

-Đúng rồi, có biết người ta muốn mà không được hay không?- Thiệu Hà cũng buồn buồn, trêu nó.

-Này, mình đã làm gì nào.- Nó chu môi nói.

-Cậu làm cho hai đứa mình ghen tị.- Bảo Trúc và Thiệu Hà đồng thanh.

-Đâu phải mỗi hai đứa. Chị đây này, cũng chẳng một ai quan tâm.- Diễm Kỳ đưa tay lên mi mắt như đang khóc.

-Mọi người...- Nó nói không nên lời.

Diễm Kỳ mỉm cười, xoa đầu nó.

-Trêu em một tí thôi mà.

Nó giận lẫy, quay mặt sang hướng khác, để Diễm Kỳ, Bảo Trúc và Thiệu Hà năn nỉ muốn dứt hơi.

...

Nó ngồi xuống sofa. Xa nhà mới có hai ngày mà cứ như lâu lắm lắm luôn ấy.

Nó lười biếng, kéo tay hấn.

-Quân Anh, em đói.

-Được rồi, để anh xem có gì cho em dùng được không.

-Không!- Nó lắc đầu.

-Chứ em muốn sao? Nói với anh, anh sẽ thực hiện.

-Không muốn ăn nữa.

-Thôi mà, em không ăn cũng phải để cho tiểu bảo bồi ăn nữa chứ.- Hấn xoa đầu nó.

-Anh mua, thứ gì chua chua ấy, càng chua càng tốt.

-Ồ...đồ chua? Em muốn ăn chua?

-Uhm, chẳng hạn như trái cây đó, xoài, me...

-Tại sao em lại muốn dùng thứ đấy?

-Tại em thèm chứ bộ.- Nó bĩu môi.

-Được rồi, để anh mua cho.

Nó mỉm cười, đưa tay bẹo má hấn.

-Yêu thế.

Hấn bật cười rồi ra ngoài.

Nó ngã người ra sofa. Bây giờ làm gì cũng lười biếng, chỉ muốn nằm một chỗ ngủ cho đã đời. Nó bỗng nhiên sực nhớ, nếu mang thai thì kế hoạch trả thù của nó sẽ hoàn toàn sụp đổ. Và lại, nó quay về với hấn thì rất khó cho việc xử lý ân oán của hai gia đình.

Hai mắt đảo liên tục, nó chợt nhớ ra mình vẫn còn một quân cò.

Nó khép hờ hai mắt, tận hưởng những ngày tháng yên bình đang dần kết thúc.

Một lúc sau, hấn quay về, trên tay còn cầm hai ba túi trái cây. Hấn vào bếp, đem bỏ hết vào tủ rồi quay trở lại với nó.

Thấy hai mắt nó đã nhắm cứ tưởng chừng nó đang ngủ và thêm cái tính hiếu kỳ của mình, hấn đưa tay chạm vào bụng nó. Nhưng chưa gì nó đã đưa tay lên đánh vào tay hấn một cái đau điếng.

-Au...em chơi kì nha!

-Này, chứ không phải anh định làm hành động mờ ám à?- Nó nheo mắt, gương mặt ương ngạnh sắc bén.

-Ồ, anh chỉ muốn sờ bảo nhi thôi mà.

-Hi...- Nó nhe răng cười hi.- Đợi đi cưng à. Đến khi bảo nhi lớn đã.

Hấn bĩu môi rồi xịu mặt xuống.

-Cứ ra về đáng thương, em không để ý đâu mà.- Nó xua tay.

-Em..

Nó chòm người qua, hôn vào má hấn.

-Đồ ngốc, có thể thôi mà tức đến đỏ mặt rồi.

...

Dịch Quân thả chai rượu xuống để nó lăn lóc trên mặt đất.

Y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời. Cả thân người đều nồng nặc mùi rượu.

Anh thật không ngờ, anh chỉ đáng là anh trai của nó thôi. Khẽ nhếch môi, khinh bỉ chính mình, anh tự nhận mình là một kẻ thua cuộc, trắng tay vẫn hoàn trắng tay.

Cứ tưởng vài tháng nữa anh và nó kết hôn thì mọi chuyện sẽ chấm dứt. Cả hai sẽ có những ngày thật hạnh phúc nhưng rồi những thứ ấy đã vụt xa tầm tay của anh chỉ trong phút chốc.

Hình ảnh của nó lúc nào cũng hiện hữu trong trí nhớ của anh, dù trong tiềm thức nhưng anh vẫn thấy được nụ cười đầu tiên mà nó dành cho anh. Anh yêu nó từ cái nhìn đầu tiên_ một cô gái lạnh lùng, tàn nhẫn_ rồi bây giờ_ một cô gái đáng yêu, trong sáng. Nhưng tình cảm của anh được nó đáp trả bằng cái gì? Bằng một sự thật, nó mang trong người giọt máu của nam nhân khác mà người đó lại là người không đội trời chung với anh.

Xoang

Anh ném thẳng chai rượu vào vách tường lạnh lẽo.

Từ nay về sau anh sẽ khiến cho hán suy sụp vì dám cướp mất nó từ tay anh. Để xem cả hai hạnh phúc được bao lâu.

...

Diễm Kỳ ngồi trong phòng làm việc của Trịnh Khang, cô chờ đợi anh này giờ mà chẳng thấy bóng dáng đâu. Diễm Kỳ bực bội, nếu như không trả cho anh chiếc khăn tay thì còn khuya cô mới vác xác đến đây.

-Mà cũng ngộ, đàn ông mà sử dụng khăn tay.- Diễm Kỳ rợn người, cô lắc lắc đầu không suy nghĩ nữa.

-Mới bảo gì đó?- Một giọng nói trầm trầm phát ra từ sau gáy cô.

Diễm Kỳ nuốt nước bọt, cô vừa quay mặt lại thì thấy cả gương mặt anh tuấn của Trịnh Khang ập vào, tí nữa thôi cũng đủ để môi chạm môi rồi.

Cô bồng đỏ mặt, quay mặt sang hướng khác

-Um hum...- Trịnh Khang hắng giọng, chỉnh sửa lại bộ vest của mình.

Anh ngồi xuống sofa đối diện cô và nhàn nhạt hỏi.

-Cô đến có việc gì?

Diễm Kỳ ngượng quá, cô mím môi lí nhí và lấy ra chiếc khăn tay.

-Tôi trả lại anh.

Trịnh Khang cau mày, vừa nhận ra khăn tay của mình anh liền đưa tay lấy và dấu nhem vào túi.

-Cho tôi mượn phép hỏi anh được không? Nó có hơi riêng tư một tí.

-Cô hỏi đi.

-Giới tính của anh?...

Trịnh Khang trừng mắt, ngắt lời cô.

-Cô này, nói năng kiểu gì thế?

-Tôi chỉ thấy lạ, anh như thế mà sử dụng..

-Đây là khăn tay của mẹ tôi, cô được chạm vào là may phước lắm rồi. Còn ở đó bán tính bán nghi nữa.

-Tại tôi không biết chứ bộ.- Diễm Kỳ bĩu môi.

Gương mặt Trịnh Khang lúc này bỗng trở nên gian gian. Anh đứng dậy và bước đến rồi ngồi xuống ngay bên cạnh Diễm Kỳ.

Diễm Kỳ cảm nhận được mùi nguy hiểm đang ngày càng gần, sắc mặt cô chợt tái mét.

Không ngoài suy đoán, Trịnh Khang đẩy cô xuống, áp sát mặt vào mặt cô. Diễm Kỳ nuốt nước bọt, hai tay run run đẩy anh ra.

-Trịnh Khang có gì thì từ từ mà nói, chúng ta có thể thương lượng mà.

-Huh, cô hỏi về giới tính của tôi, vậy thì tôi sẽ chứng minh cho cô thấy chứ nói ngoài miệng chắc cô không tin.- Anh nhếch môi.

-Tôi tin anh...tôi tin anh mà.- Cô lắp bắp.

-Không được, phải thử.

Diễm Kỳ cắn môi, dùng hết sức đẩy anh ra.

-Cái tên biến thái nhà anh, đừng bao giờ lại gần tôi khi anh sắp có những hành động đó.- Nói rồi cô liền chạy nhanh ra ngoài.

Trịnh Khang bật cười, chưa bao giờ anh cảm thấy hài như lúc này. Cô gái này quả là trí tưởng tượng cũng phong phú thật.

-Vừa dọa xiu mà đã chạy mất dép...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Biến Động Cháy Kho Hàng

Nó ngồi trên sofa kế bên Diễm Kỳ, đối diện là Trịnh Khang. Nhìn anh lúc này thật điềm tĩnh, với ánh mắt không hề rung chuyển, quả thật nó không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Không vui vẻ, không buồn bực, cấu gắt. Hôm nay trông anh rất lạ.

-Anh hai!- Nó gọi.

Anh không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn nó.

-Anh không giận em sao? Anh không nổi giận à?

-Giận em thì sẽ được gì?- Anh nhàn nhạt hỏi.

-Nếu như bình thường, anh sẽ tức giận nắn em một trận.- Mặt nó ỉu xiu.

-Mắng em rồi thì đứa bé trong bụng em sẽ biến mất à? Mắng em rồi thì em sẽ quay lại là xử nữ sao?- Trịnh Khang nhún mày.

Anh vẫn không thể tin được, vài tháng nữa mình sẽ làm cậu.

-Em xin lỗi!- Nó cúi gầm mặt.

-Người em cần đối mặt lúc này là Dịch Quân, câu xin lỗi này em phải nói với Dịch Quân chứ không phải anh. Mà theo anh nghĩ không phải chỉ xin lỗi đơn giản như thế này đâu.- Trịnh Khang xoa cằm.

-Thôi thôi, không thấy Kỳ Thư đang buồn sao? Anh đừng làm em ấy lo âu thêm nữa.- Diễm Kỳ nói với Trịnh Khang xong, quay sang vuốt tóc nó.- Em cũng đừng buồn, tốt nhất bây giờ phải an thai. Tâm trạng không tốt ảnh hưởng rất lớn đến thai nhi.

Nó nhìn Diễm Kỳ, khẽ gật đầu và cố nặn ra một nụ cười. Diễm Kỳ mỉm cười, bẹo má nó.

-Như thế có phải tốt không

Nó gượng gạo, cong môi rồi lại thờ dài ra.

-Này đừng buồn, chị sẽ đi siêu thị mua nguyên liệu về nấu cho em những món mà em thích. Được không?- Diễm Kỳ nghiêng đầu hỏi nó.

Nó gật đầu và nhìn qua Trịnh Khang, nháy mắt, ra ý cho anh.

Trịnh Khang cau mày. Ý gì đây? Em gái của anh sao lại có hành động khó hiểu thế chứ?

Diễm Kỳ đứng dậy, mỉm cười và lấy túi xách trên bàn.

-Được rồi, em ở nhà gọi cho Bảo Trúc và Thiệu Hà đi. Không có hai cô nương ấy cứ thấy thiếu thiếu gì đấy.

-Được ạ.

Diễm Kỳ nhìn nó lần nữa rồi ra ngoài, không đoái hoài gì đến Trịnh Khang.

-Anh hai đi theo đi.- Nó chu môi nói.

-Sao anh phải đi theo?- Trịnh Khang bỗng chốc giật mình, tim đập liên hồi.

-Anh đừng tưởng em không biết gì nha. Đi mau đi, chị Diễm Kỳ đi mất bây giờ.- Nó thúc giục.

Trịnh Khang ngồi đó, suy nghĩ hồi lâu rồi mới đứng dậy ra ngoài.

Nó mỉm cười tinh nghịch nhìn theo. Diễm Kỳ là một cô gái cực kỳ tốt. Đôi khi lại rất dịu dàng và chu đáo. Diễm Kỳ cũng xem nó như em ruột, tình cảm chị em bấy lâu nay rất tốt. Thừa cơ hội này đưa Diễm Kỳ thành chị của mình.

Nhưng khoan, nó bắt về làm chị dâu chứ chẳng phải chị hai nuôi đâu à nha. Cũng tiện thể giúp anh trai đang ế trông ể trợ thoát khỏi "chủ nghĩa độc thân muôn năm".

Trịnh Khang cho con Lamborghini ra cổng vừa lúc thấy Diễm Kỳ đang bắt taxi. Anh cho xe đến trước mặt cô, gỡ chiếc kính đen to bản trên mắt xuống, ôn tồn hỏi.

-Cô đang bắt xe sao?

-Liên quan gì anh?- Diễm Kỳ đánh đá, chu môi nói.

-Lên xe!- Anh đẩy cửa ra.

-Mắc mớ gì tôi phải đi chung xe với tên biến thái như anh?- Cô ương ngạnh, ngênh mặt.

-Hơ, chứ cô nghĩ tôi muốn đi cùng cô? Thật tức cười mà.

-Vậy cho hỏi, Bảo tổng dừng xe ở đây làm gì? Lại còn mở sẵn cửa nữa.

-Tôi bảo cô lên à? Tôi nhắc tên cô sao? Tôi có thể búng tay là sẽ có một mỹ nữ ngồi ở vị trí này.- Anh vừa nói vừa chỉ tay vào ghế phụ.

Diễm Kỳ tức không nói nên lời. Sắc mặt cô biến đổi, gương mặt bắt đầu đỏ bừng lên.

Mọi chuyện Diễm Kỳ đều không quan tâm nhưng tại sao khi anh bảo sẽ ngồi với nữ nhân khác thì cô lại khó chịu, trong lòng mãi dậy sóng, biểu tình.

Diễm Kỳ quay mặt sang hướng khác, tay cũng siết chặt thành nắm đấm.

Trịnh Khang bật cười, anh xuống xe, đi từ phía sau và bế sóc cô lên đặt vào xe.

Diễm Kỳ tức giận, đôi mày thanh tú nhíu lại.

-Anh buông tôi ra. Cái tên biến thái này.

Trịnh Khang bắt đầu cúi gắt. Không ngờ thân người nhỏ bé, đáng yêu này lại có âm giọng vang dội như thế, làm mọi người đi đường đều quay đầu nhìn lại.

-Buông tôi ra, Trịnh Khang, tên sắc lang nhà anh, mau buông...um..

Diễm Kỳ tròn mắt trước hành động táo bạo này của anh. Tạm thời không nhúc nhích, cục cựa.

Trịnh Khang cong môi, anh nhẹ nhàng hôn nhẹ vào đôi môi hồng hồng, nhỏ xinh đang ra sức mắng anh. Cô gái này thật khác nha, khi hôn lại ngọt ngào đến thế. Anh nhanh chóng rút hết mật ngọt từ môi cô, cắn nhẹ vào đó một cái và luyên tặc rồi đi.

Diễm Kỳ vẫn bất động ngồi yên một chỗ. Bây giờ cô chỉ biết mình đang cần oxy, rất rất cần oxy. Chưa bao giờ cô lại có cảm giác kì lạ như lúc này.

Có một chút nhẹ nhàng, có một chút rung động và có một chút yêu thương.

Trịnh Khang mỉm cười, quay lại vị trí lái xe của mình. Cũng nhờ thế mà cô mới chịu ngồi yên cho anh đưa đi.

...

Hắn cau mày, gương mặt mang đầy sắc thái thật khó coi. Đôi mày kiếm cau lại, như sắp chạm vào nhau.

-Chết tiệt.

Hắn buông ra một câu vắn tắt.

Gương mặt của hắn đã lạnh bây giờ còn lạnh hơn, đôi mắt phủ đầy sương như muốn đóng băng tất cả mọi thứ.

Ở phía ngoài, cô thư ký hốt hoảng chạy vào.

-Chủ tịch, không may rồi.

-Chuyện gì?- Hắn lạnh giọng.

-Kho hàng của ta bị cháy rụi, tất cả thành tro tàn, không thể cứu chữa.

-Cái gì?

-Đúng vậy ạ! Còn hợp đồng lớn nhất của bên ta và Y Thiên, nếu như không giao đúng thời hạn thì có lẽ sẽ...

-Câm!- Hắn quát.- Đừng bao giờ nói với tôi những chuyện đen đui như thế.

Cô thư ký run cầm cập, chỉ biết cúi đầu không dám tiếp lời.

-Ra ngoài, xem xét xem bao nhiêu công ty, tập đoàn đã chấm dứt hợp đồng rồi thông báo với tôi. Sẵn tiện cho người điều tra, họ sẽ ký kết với công ty nào.

-Vâng!- Cô ấy gật đầu rồi ra ngoài.

Hắn đánh mặt suy nghĩ. Cuối cùng là kẻ nào to gan, dám chèn ép đường làm ăn của hắn.

Hắn nhìn chiếc lược tay trong tay mình. Đó như là một động lực giúp hắn thêm vững chí. Chắc chắn, hắn sẽ không bỏ cuộc. Sớm muộn gì chuyện này cũng phanh phui, người trong tối sẽ tự lún ra ngoài sáng.

Cánh cửa bật mở, nó mỉm cười bước vào. Bước đến ôm hắn từ phía sau, nó nhẹ nhàng tựa đầu vào lưng hắn.

Hắn chợt mỉm cười đặt tay lên tay nó.

-Em nhớ anh!- Giọng nói nhẹ nhàng như mật ngọt, truyền thẳng vào tim hắn.

Hắn xoay người lại, ôm trọn nó vào lòng.

-Anh cũng nhớ em và tiểu bảo bối.

Nó ngước mắt lên nhìn hắn. Tuy gương mặt bình thản, an nhàn nhưng từ đáy mắt của hắn, nó thấy được những tâm tư, phiền não mà hắn đang đối mặt.

-Có chuyện gì bất ổn sao anh?

-Không có gì, chắc do anh làm việc quá sức thôi.- Hắn mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nó.

-Không đúng!- Nó lắc đầu.- Có chuyện bất ổn, anh còn giấu em sao?

-Anh không hề giấu em việc gì hết.

-Anh đừng giả vờ nữa, ánh mắt của anh đã nói lên tất cả. Nó tố cáo anh. Anh phải nói cho em biết chứ!

Hắn không trả lời, chỉ nhìn sang hướng khác.

-Quân Anh, anh có quan tâm em không?

-Có!- Hắn khẽ gật đầu.

-Anh có suy nghĩ cho em không?

-Có!

-Anh có yêu em không?

-Có, rất nhiều là đằng khác.

Nó nhón gót lên, hôn vào môi hắn một hơi thật sâu.

-Vậy anh nói em biết đi.

Hắn vẫn im lặng, không thể nhìn thẳng vào mắt nó.

-Anh xem là người ngoài sao? Thực sự không thể chia sẻ với em sao?

-Không phải, Tiểu Phương à...anh...

-Anh thế nào?

-Anh chỉ không muốn tâm trạng em không được thoải mái. Anh càng không muốn em phải nghĩ ngợi nhiều, tăng thêm một mối lo cho em. Anh biết khi mang thai, người phụ nữ nào cũng muốn mình phải có tâm tình thật tốt. Còn em, em đã suy nghĩ, đắn đo nhiều rồi. Anh chỉ cần em bên anh và không lo lắng điều gì nữa.

-Em biết rất rõ, anh muốn tốt cho em nhưng nếu anh không nói em sẽ càng dằn vặt thêm, anh biết không?

Hắn gạt đầu, kéo đầu nó tựa vào vòm ngực của mình, kể lại cho nó nghe tất cả mọi chuyện.

Càng nghe, sắc mặt của nó càng biến đổi. Đôi mày lá liễu nhíu lại rất nhanh chóng liền giãn ra.

-Vậy...chúng ta chỉ lo hợp đồng của Y Thiên thôi, đúng không?

Hắn gạt đầu.

-Em có thể nói với anh hai, biết đâu anh ấy có thể giúp anh. Em nghĩ hàng trong kho của anh ấy còn rất nhiều.- Nó mỉm cười, ánh mắt sáng ánh lên.

-Đến 4000 thùng, anh hai của em liệu có đủ không?

-Anh yên tâm, công suất làm việc bên anh hai của em rất nhanh. Với số lượng công nhân đông đảo, một ngày trung bình khoảng 1800 thùng. Hợp đồng của anh còn đến 3 ngày nữa phải giao thì chưa đến ngày thứ 3. Lấy số lượng sản xuất và số lượng của kho cộng vào thì đủ rồi.

-Nhưng, anh lo một điều chất liệu của hai bên có giống nhau không?

-Anh yên tâm đi mà, mọi chuyện sẽ xong hết thôi, và lại còn có tập đoàn Nguyên Thu của em mà. Dư sức để chuyển hàng giúp anh.

Hắn gạt đầu, trầm tư thắc mắc.

-Còn việc cháy kho hàng. Anh không nghĩ đó là hoạch duyên bốc hỏa.

-Em cũng nghĩ giống anh.- Nó cong môi, nhẹ nhàng nói.- Không không tại sao lại bốc hỏa, có ản khuất gì rồi.

-Em nói đúng. Sao chúng ta không xem lại camera an ninh cơ chứ?

-Đúng rồi!- Nó gạt gạt đầu.

Chợt cả hai sững người, hai mắt nhìn nhau. Nó và hắn cùng chung một ý nghĩ.

Hắn lắc đầu, xoa đầu nó.

-Chắc không phải anh ta đâu.

Vừa nhìn thì hắn đã biết rõ, nó đang nghĩ đến ai...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Im Lặng Nghĩa Là Đồng Ý

Nó nheo nheo hai mắt, ai lại gửi tin nhắn cho nó, gọi lại không được mà tin nhắn thì đề tên là "Nặc Danh". Nó mím môi, lấy túi xách rồi ra ngoài. Bắt taxi, nó lên xe và đến một quán cafe.

Đẩy cửa bước vào, nó đến bàn số 6 và ngồi xuống, theo như những gì trong tin nhắn.

Chờ đợi một lúc, nó thấy một cô gái, đẩy cửa đi vào. Nó trùng mắt, khá ngạc nhiên khi thấy Huyền My ở đây.

Huyền My nhìn một lượt xung quanh, thấy nó ngồi ở bàn số 6, cô liền nhếch môi và bước đến.

Ngồi xuống trước mặt nó, cô đưa ánh mắt khinh bỉ, quét từ trên xuống dưới.

-Nguyễn Tổng, không biết cô bây giờ sao rồi?

-Tôi vẫn sống tốt, chưa chết được.- Nó trả lời, chất giọng lạnh đến rét run.

Huyền My cắn môi, cô ương ngạnh vênh mặt.

-Tôi nghe nói, Nguyễn Tổng đang mang thai, đúng chứ?

-Không ngờ cô lại biết trễ đến vậy.- Nó cong môi, khinh khinh cười.

-Huh, vẫn chưa biết được mà, khi nào cô mới buông tay Quân Anh đây, ngay cả mang thai con của kẻ khác cũng định đeo bám theo anh ấy tiếp à?

-Hôm nay cô hẹn tôi ra đây để nói chuyện này à? Tôi thấy cô quả thực quá mê muội rồi. Đã bao nhiêu lần tôi nói với cô, tôi sẽ không buông tay đâu. Và, ai bảo với cô đây là con của kẻ khác mà không phải của Quân Anh?

-Ý cô là...

Nó vênh mặt, ngắt lời Huyền My, khẳng định.

-Đây là con của Quân Anh, tôi cũng cảm ơn cô hôm đó đã tạo cơ hội cho tôi và Quân Anh, thân mật với nhau.

-Cô im đi.

Huyền My như hoảng hốt, tức giận quát lên.

-Không thể nào, loại nghiệt chủng này không phải là con của Quân Anh.

Chát

-Tôi cấm cô gọi con tôi là nghiệt chủng.

Nó tức giận, vung tay tát vào mặt Huyền My.

Huyền My vừa vung tay, đánh trả nó nhưng nó đã đưa tay lên nắm tay cô lại.

-Cô đừng hung hăng ở đây, hãy nhớ tôi là ai. Hãy biết lượng sức mình và nghĩ đến hậu quả khi dám động vào tôi.

Nó hừ lạnh hất tay cô ra.

Bỗng điện thoại nó reo lên, nó mở túi xách lấy điện thoại ra và áp vào tai.

"Em nghe đây!"

"..."

"Em chuẩn bị về."

"..."

"À thôi, em tự về được, anh qua nhà chờ em đi."

"..."

"Em và bảo nhi không sao đâu."

"..."

"Thôi được, vậy anh đến cafe B nha."

"..."

Nó ngắt máy và quay sang lạnh giọng với Huyền My.

-Hãy xem đó là lời cảnh cáo mà tôi dành cho cô.

Nói rồi nó ra ngoài bỏ lại Huyền My đang cắn răng căm phẫn, hận càng thêm hận.

...

Nó và hấn đến công ty của Trịnh Khang. Nó siết chặt tay hấn, dù thế nào vẫn có nó ở bên cạnh hấn mà.

Vào phòng làm việc của Trịnh Khang, nó nũng nịu chạy đến ôm anh.

-Anh hai!

-Thư Thư, sao em đến đây?

-Em không được đến sao?- Nó con nít, giận lấy anh.

-Không phải, không phải, anh chỉ thắc mắc, đáng lẽ bây giờ em nên ở nhà an thai.

-Em...muốn nói với anh một việc.

-Thấy chưa, anh đoán không sai mà.- Anh nheo mắt.

Nó cười hì và kéo hấn vào.

-Anh hai công ty của Quân Anh không hiểu sao lại tự nhiên bốc hỏa. Em muốn nhờ anh hãy giúp anh ấy trong ba ngày thôi, sau đó Quân Anh ấy sẽ cố gắng trả hàng lại cho anh trong thời gian nhanh nhất.

-Hàng sao? Anh không giúp được rồi, anh vừa hứa với Dịch Quân trong vòng một tuần sẽ chuyển hàng cho cậu ấy và xuất khẩu sang nước ngoài.- Trịnh Khang lắc đầu.

-Ồ, sao lại thế? Anh hai, anh phải giúp Quân Anh.

-Thôi, nếu Trịnh Khang không thể thì em đừng ép buộc anh ấy nữa. Chúng ta sẽ tìm đường khác mà sống.

-Nhưng...

Hấn lắc đầu, nhìn nó.

-Đi với em - Nó kéo tay hấn ra ngoài, chẳng dòm ngó gì đến Trịnh Khang nữa.

Nó nắm chặt tay hấn, kéo hấn đến góc khuất.

-Quân Anh, anh phải tin em, anh không được nản chí. Em nhất định dù thế nào cũng sẽ giúp anh đến cùng.

-Sao để giúp đây? Anh sẽ tự lực cánh sinh, tự mình phát triển YN.

-Anh không cần em giúp sao?

-Không cần đâu. Anh tự mình sẽ giải quyết.

-Quân Anh!

-Em về nhà, an thai và chờ tin của anh.

Hấn nắm tay nó đưa nó thẳng về biệt thự.

...

Bảo Trúc, Thiệu Hà và Diễm Kỳ qua thăm nó, ai cũng cung nó như trứng, không cho nó động đến một ngón tay.

-Cậu ăn đi rồi lên phòng ngủ một giấc cho khỏe.- Bảo Trúc đặt tô cháo thịt bằm lên bàn.

-Phải đó, cậu lo nghĩ nhiều rồi.- Thiệu Hà bóp hai vai thư giãn cho nó.

-Công ty của Thế Nguyên và Tuấn Du khác khác lĩnh vực của công ty Quân Anh, tiếc thật không giúp được.- Diễm Kỳ lắc đầu.

Nó chợt nhớ ra gì đó, sự nghi ngờ của nó lại tăng cao. Nó nheo hai mắt bật dậy nhanh chân ra ngoài.

-Kỳ Thư, Kỳ Thư, cậu/em đi đâu vậy?- Cả ba đồng thanh.

Nó bắt xe đến ngay một căn biệt thự màu trắng sang trọng, rộng lớn.

Nó bước đến ấn chuông cửa. Cánh cửa mở ra nam nhân vừa thấy nó thì không khỏi giật mình.

-Kỳ Thư!

-Đúng, là em!- Nó trả lời, gương mặt đờ đờ sát khí.

-Em vào đi!

Nó bước vào, cùng anh vào trong nhà.

Dịch Quân rót nước vào ly đem ra cho nó, đặt xuống bàn rồi ngồi xuống đối diện nó.

-Sao hôm nay em lại đến đây?

Nó không trả lời, đứng lên và ngồi xuống bên anh. Kéo đầu anh lại đặt một nụ hôn thật sâu lên môi anh.

Nó rời khỏi đó rồi khẽ nói.

-Những gì nợ anh em đã trả hết rồi, chúng ta chẳng còn gì vướng vắn với nhau nữa đâu.

Dịch Quân cau mày, anh mím môi kéo nó khiến nó ngã nhào vào lòng anh, không thể nhúc nhích.

-Em đến đây hôm nay là vì chuyện này?

-Đúng, và anh cũng thôi ngay đi việc chặn đường của Quân Anh.- Nó trách cứ muốn mắng anh một trận.

-Anh đã làm gì hấn ta nào.- Anh càng siết chặt vòng tay khiến nó không thể cử động, cố đẩy anh ra.

-Chứ không phải anh cho người đốt kho hàng sao? Em nắm hết tẩy rồi.- Nó nghiêng răng.

-Nếu biết được rồi thì anh sẽ nhận, chỉ cần 3 ngày sau em đồng ý ngoan ngoãn là cô dâu của anh và yên phận làm lễ thì anh sẽ trả cho hấn những bằng hợp đồng, cung cấp hàng cho hấn.

-Tuyệt đối không được.- Nó giãy giụa, cố thoát khỏi vòng tay của anh.

Vừa thoát được, nó liền tóm lấy cây dao bén nhọn trên bàn kê vào cổ.

-Ấu Dịch Quân, nếu như anh bức chết tôi, thì tôi sẽ tự vẫn.

Dịch Quân có chút hoảng hốt nhưng anh chợt nhớ ra, nhếch môi, nhàn nhã nói.

-Em dám không? Đứa bé em đang mang trong bụng chẳng lẽ em không yêu sao? Em định một xác hai mạng à?

Nó lưỡng lự một chút, lí trí không hề nao núng.

-Dịch Quân, anh không nể mặt tôi một lần được sao? Anh không thể để tôi tự do tự tại được sao?

-Anh không muốn ép em nhưng tất cả điều này đều do em, do em đã đập đổ nó, khiến anh phải dùng đến biện pháp hèn hạ này.

-Hèn hạ?- Nó nhếch môi.- Anh cũng biết đó là hèn hạ sao? Anh cũng biết đó là tiểu nhân à?

-Kỳ Thư nghe anh nói, buông dao xuống. Nếu em có mệnh hệ gì thì không những hai mạng mà còn ba mạng nữa kìa.

-Anh định làm gì Quân Anh?

-Định làm gì à?- Anh cười khẩy một cái.- Dù đánh đổi cả tài sản này, anh vẫn sẽ bóp chết hắn. Buông dao xuống. Kỳ Thư, ngoan đi!

Nó suy nghĩ, trong phút chốc lo là đã để Dịch Quân cướp dao lại.

Anh ôm lấy eo nó kéo sát nó vào người mình. Mắt đối mắt nó.

-Suy nghĩ thế nào rồi?

Nó không trả lời, chỉ im lặng đảo mắt liên tục.

-Im lặng đồng nghĩa với việc em đã đồng ý.

-Tôi...

Truyện sẽ post vào ngày thứ 2,4,6 và bộ truyện nữa của tg đang chờ duyệt "Nữ Vương ngốc ngếch, yêu anh nhé!" Post vào thứ 3,5,7

Mong m.n ủng hộ *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Sự Phản Bội Ngọt Ngào

Tôi...Nó bắt đầu áp úng. Trong tâm trí nó không hề nghĩ rằng Dịch Quân lại sử dụng cách hèn hạ đến thế.

-Sao rồi? Như thế nào hả?- Dịch Quân mỉm cười, thì thầm vào tai nó.

-Anh có chắc chắn là Quân Anh sẽ không sao, sự nghiệp của anh ấy sẽ khôi phục?- Nó lườm nguyệt anh một cái.

-Lời quân tử nói ra như đinh đóng cột.

Nó nhếch môi, rõ ý khinh bỉ. Cái gì mà quân tử, cái gì mà đinh đóng cột?

Nó tức giận đến đỏ cả mặt, răng nó cắn vào môi đến nổi bật máu. Trong vòng tay quen thuộc của anh, nó không ngừng vùng vẫy.

-Ấu Dịch Quân, anh mau buông tôi ra.

-Tại sao anh phải buông?

-Nếu anh không buông thì đừng hòng hôm đó tôi đến.- Nó nghiêng răng.

Dịch Quân bật cười, anh đã hài lòng với đáp án mà mình vừa được nghe. Nếu nó càng chống cự thì anh càng muốn kéo nó về bên mình.

-Vợ yêu tương lai, ngày mai anh sẽ đưa em đi thử váy cưới nhé!

-Anh...- Nó tròng mắt.

-Sao nào?

Nó không trả lời chỉ ngậm lấy một cục tức bỏ đi.

-Vợ về cẩn thận nhé!- Dịch Quân nói vọng theo.

...

Hắn gói đầu lên đùi nó, hai mắt nhắm hờ như ngủ. Một mồi, lần đầu tiên hắn cảm thấy một mồi đến thế. Chưa bao giờ hắn nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Nó cúi đầu xuống đặt một nụ hôn thật nhẹ lên môi hắn.

-Em xin lỗi!- Cậu nói mang chất giọng nhỏ nhỏ, thủ thủ.

Nhưng hắn nghe rõ mồn một mà vẫn không phản ứng.

Nó đưa mắt nhìn hắn. Vạn lần muốn nói lời xin lỗi, không phải chỉ âm thầm, nhỏ tiếng như thế này mà là lời xin lỗi tận đáy lòng. Nếu có kiếp sau, nguyện sẽ yêu hắn, không bao giờ rời xa.

Ngoài trời lúc này bắt đầu có sấm chớp, trời chuyển mây đen kịt. Từng hạt mưa bé nhỏ rơi xuống, tạo ra những tiếng tí tách thật vui tai.

Nó nhìn ra cửa sổ, tay càng siết chặt tay hắn. Liệu bàn tay ấm áp này nó còn nắm được bao lâu. Mưa, mưa chính là đang bày tỏ tâm trạng của nó lúc này. Lòng nó cứ như có một cơn mưa rào, lúc tạnh lúc rào.

Hắn ngồi dậy, khoát tay lên vai nó, tay còn lại áp vào bụng nó.

-Đợi khi bão nhi ra đời thì em sẽ đặt tên gì?

-Đó là do anh thôi, em không có ý kiến.- Nó gượng cười.

-Được rồi, sau này ba sẽ đặt tên cho bão nhi thật hay. Con cũng không nên làm cho mẹ khó chịu biết chưa.

-Anh này, bão nhi còn nhỏ mà.- Nó chu môi, véo má hắn.

-Nhỏ thì nhỏ chứ, anh cứ nói đi.

Nó bật cười ngã người vào lòng hắn. Đây là một chỗ tựa vững chắc và an toàn nhất của nó.

-Nếu một ngày nào đó anh không ở bên em nữa thì em phải làm sao đây? - Nó hỏi vu vơ.

-Ngốc quá, làm sao anh bỏ em được.- Hắn cưng chiều vuốt tóc nó.

-Anh trả lời đi!

-Vậy thì em hãy làm thế này!

Tách

Một tiếng động kỳ lạ vang lên bên tai nó. Nó sờ lên tai thì thấy được một hoa tai hình móc khóa nhỏ nhắn.

-A, sao anh khóa lại? Chìa khóa đâu? Đưa em mau.

-Đó là hoa tai anh đặt người ta làm, tặng cho em.

-Còn hoa tai lúc nãy của em đâu? - Nó hốt hoảng hỏi hắn.

-Đây này!

Hắn đưa lên chiếc hoa tai vừa gỡ ra từ tai nó. Hắn mỉm cười, tháo một bên còn lại đeo một bên móc khóa nữa cho nó.

-Nếu đã đeo rồi thì sẽ bao giờ được rời xa anh. Em hứa với anh chứ? - Hắn hôn nhẹ lên trán nó.

Nó nhìn hắn, ánh mắt như đang lấp liếm, che giấu gì đó.

-Em sao thế?

-Em không sao, em hứa sẽ không xa anh nữa.- Nó gật đầu.

Hắn cong môi, bế nó lên giường. Hắn nằm xuống, ôm nó vào lòng và dần thiếp đi.

Cả đêm nó cứ không ngủ được, hai mắt cứ mở trao tráo. Không tài nào chợp mắt. Tại sao lại là nó mà không phải một ai khác? Tại sao mọi sự dồn nén đều đổ vào người nó?

...

Hắn ngồi ở phòng làm việc, tập trung tư tưởng thật cao độ. Chắc chắn hắn đưa YN phát triển lại như trước. Lập lại lịch sử cách đây năm năm.

Một đoạn phim chợt hiện lên trước màn hình laptop của hắn. Hắn cũng chẳng chần chừ gì, mở ngay xem đó là gì?

Trước mắt hắn là nó đang chủ động hôn Dịch Quân ngay tại phòng khách của anh vào hôm qua. Sau đó Dịch Quân lại ôm nó, thật sự thắm thiết.

Đoạn phim chỉ đến đó rồi hết, không phát thêm giây nào. Hắn tức giận đến nỗi hai tay siết lại thành nắm đấm, móng tay bấm vào đến bật máu.

Thực sự hắn không tin, không tin những gì trước mắt. Điện thoại hắn chợt run lên, hắn với tay lấy rồi áp vào tai.

"Sao rồi? Đoạn video đấy như thế nào?"

"Âu Dịch Quân?"

"Huh, Kỳ Thư đã chọn tôi nghĩa là không cần anh nữa. Thôi thì buông tay đi, nín kéo làm gì chứ?"

"Anh đã làm gì Tiểu Phuong? Anh ép buộc em ấy đúng không?"

"Ha ha, ép buộc? Nực cười! Nếu tôi ép buộc thì tại sao hôm qua Kỳ Thư lại tự tìm đến tôi?"

"Anh..."

"Hẹn anh ba ngày sau đến dự lễ cưới của tôi nhé."

Vừa nói xong thì Dịch Quân đã ngắt máy để hắn ôm lửa giận, siết chặt điện thoại.

-Âu Dịch Quân!

Bây giờ hắn đã nếm được vị của sự phản bội mà trước đây hắn đã dành cho nó. Thì ra đó lại khó chịu, bức rức và thương tâm đến vậy.

Nó sẽ không bao giờ phản bội hắn, không bao giờ. Nhưng tại sao nó lại chủ động đến tìm Dịch Quân kia chứ?...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Đúng, Tôi Phản Bội Anh!

Dịch Quân vào nhà nó, vừa thấy nó ngồi trên sofa anh liền bước đến, ôm cổ nó từ phía sau. Nó không có một phản ứng nào, chỉ im lặng ngồi đó không thèm liếc mắt qua anh.

Dịch Quân mỉm cười hôn nhẹ vào má nó.

-Chúng ta đi thôi.

Nó gỡ tay anh ra, lờ mờ anh một cái rồi bỏ đi trước.

Dịch Quân cho hai tay vào túi và nhếch môi. Ngay cả vợ và con của mình mà hắn còn không thể bảo vệ được thì sao đấu lại với anh. Mà thôi, đã hứa thì phải giữ lời, dù gì nó cũng ngoan ngoãn nghe lời anh rồi mà.

Dịch Quân đảo mắt rồi bước theo sau nó.

Anh đến xe, mở cửa cho nó. Nó vào xe và giữ cho mình thật im lặng, nó không muốn nói với anh dù chỉ một câu.

Anh về vị trí lái xe và khởi động máy rồi cho xe ra ngoài.

Trên đường, nó vẫn im lặng, nó muốn giữ bản thân mình không phải nói chuyện với anh. Nếu như càng nói nhiều thì nó sẽ càng tức giận, như thế sẽ không tốt cho thai nhi.

Nó thở đều đều và áp nhẹ tay lên bụng.

-Sao em không nói gì hết vậy?- Dịch Quân nhướn mày hỏi nó.

-Tôi và anh có gì để nói sao?- Nó lên tiếng.

-Có, rất nhiều là đằng khác.- Anh bật cười.

-Vậy sao? Tôi sẽ nói với anh một chuyện.- Nó cong môi cười ủy mị.

-Được, em nói đi.

-Theo tôi, anh là người đầy sức chiếm hữu và ganh đua. Chỉ vì một chuyện nhỏ mà xé ra to.

-Em...

Dịch Quân thẳng gấp và tức giận, cau mày nhìn nó. Đôi mắt anh ánh lên, rực lửa. Hễ ai thấy được đều như bị cháy thành tro.

Nó không sợ hãi, mà còn đưa gương mặt lạnh lùng đến cực độ nhìn anh.

-Em muốn anh phải làm thế nào đây hả? Em muốn anh làm gì, em nói đi!- Anh quát lớn.

-Anh hãy ngừng những hành động ấy đi. Có gì lại hại nhau như thế?

-Vì hần ta có em!- Anh ghì chặt hai vai nó.

Nó cắn môi và lắc đầu.

-Chính vì thế, chính vì anh yêu tôi nên đó mới là điểm yếu của anh. Sau này ác hần anh sẽ gặp quả báo.- Nó ương ngạnh trả lời anh.

Anh giận dữ, áp môi, thô bạo hôn nó. Nó cắn chặt răng, không để anh tiến vào. Dịch Quân cau mày, anh nheo hai mắt nghĩ ngợi sau đó đưa tay vào trong áo nó.

Nó giật mình, cố đẩy anh ra khỏi người. Anh càng gắt gao, đưa lưỡi vào trong khoang miệng của nó. Nó nhúu mày, cắn thật mạnh vào môi anh. Dịch Quân ngay tức khắc rời khỏi môi nó. Anh đưa tay lên khoe môi mình, một dòng máu đỏ đang tuôn xuống.

-Tôi nói cho anh biết, anh mà còn làm càng thì đừng trách tôi.

-Huh.- Anh nhếch môi, cười khò.- Tôi cũng nói cho em biết, em càng yêu Quân Anh nhiều đến đâu, càng trân trọng đứa bé trong bụng nhiều đến đâu thì tôi càng muốn những thứ ấy biến mất khỏi thế gian này.

-Được, anh càng muốn bấy nhiêu thì tôi càng hận anh bấy nhiêu.

Nó nói rồi xuống xe, bỏ đi một mạch.

Dịch Quân như nhận thức ra điều gì đó, liền xuống xe chạy theo kéo tay nó.

-Kỳ Thư, anh xin lỗi.

-Xin lỗi?- Nó nhếch môi như khinh bỉ.

-Cũng chỉ vì anh không kiềm chế được bản thân mình.

-Anh không kiềm chế được nhưng không phải vì thế mà anh được tùy tiện hạ nhục tôi.- Nó tức giận gạt tay anh.

-Kỳ Thư...

-Đừng nói thêm gì nữa, đã đủ lắm rồi.

Nó nhìn anh lần cuối rồi bắt taxi về nhà.

...

Vừa mở cổng, nó đã thấy xe của hần ở trong sân. Nó nhúu mày và thắc mắc.

-Sao hôm nay Quân Anh lại về sớm vậy?

Nó lắc đầu rồi vào trong. Mặc kệ đi, dù gì thì hôm nay nó không phải đi cùng Dịch Quân.

Đến cửa, nó chấn chỉnh tâm lý lại, cố nặn ra một nụ cười rồi vào trong. Nó ngồi xuống ngay bên cạnh và ôm cánh tay của hần.

-Sao hôm nay anh lại về sớm vậy?

Hần quay sang nhìn nó, vô tình gạt tay nó ra.

-Em vừa đi đâu?

-A, em đi...đi cùng Bảo Trúc, Thiệu Hà và chị Diễm Kỳ.- Nó áp úng.

-Thật?- Hấn nhướn mày.

-Thật mà.- Nó mỉm cười.

-Em nói dối.- Hấn quát lên, gương mặt đầy rẫy sự giận dữ.

Nó giật mình, gương mặt chột trắng bệch. Nó đứng dậy và đối mặt với hấn.

-Tại sao em lại phản bội anh?

Nó hít một hơi thật sâu rồi nhếch môi.

-Đúng là tôi đã phản bội anh.

-Tại sao lại thế chứ? Tại sao em lại làm vậy.

-Vì tôi muốn trả thù anh.- Nó trừng mắt.- Chính anh, năm năm trước đã bỏ rơi tôi, khiến tôi phải chịu nhiều vết thương khắc sâu trong lòng. Bây giờ, tôi muốn anh hiểu rõ, cái cảm giác lúc đó khó chịu đến mức nào.

-Anh đã nhận đó là lỗi của anh rồi mà.

-Nhận thì đã sao? Anh hiểu được cảm giác như bây giờ à?

-Tại sao hôm qua anh đưa em về nhưng rồi em lại tìm Dịch Quân.- Hấn nhẹ giọng, kiềm nén lửa giận.

-Tôi tìm anh ấy vì muốn bù đắp cho anh ấy những ngày không có tôi ở bên cạnh. Tôi biết anh ấy đã cô đơn như thế nào. Mà sao anh lại biết?

-Do cái clip hôm qua và cái này.- Hấn tung sập hình trên tay vào không trung rồi nghiêm mặt nhìn nó.

Nó nhặt một bức ảnh lên xem. Là lúc này, chính là lúc Dịch Quân cưỡng hôn nó. Nó nuốt con giận xuống, tay siết chặt lấy bức ảnh và nhào nát nó.

-Ra vậy. Nếu đã thế thì tôi sẽ nói thẳng. Ngày một chúng tôi sẽ cử hành hôn lễ, nếu anh có nhã hứng thì hãy đến dự.

Nói xong, nó liền xoay người bỏ lên phòng. Hấn siết chặt hai tay, thân người đổ sụp quỵ thẳng trên sàn nhà.

Hấn không hiểu, tình cảm của nó là gì. Một lúc yêu, một lúc hận, thật làm cho người khác thêm rối trí.

Đau, một cảm giác nhói lòng dâng lên. Hấn như gục ngã hoàn toàn trước những hành động ấy của nó. Hấn thế này nó vui chứ? Hấn đau lòng thế này nó đã hài lòng chưa?

Bầu trời bên ngoài lại mưa, nhưng cơn mưa này lại rùng rã hơn, ào ạt hơn.

Nó vừa vào phòng, đóng sập cửa lại. Tựa người vào cửa, nó như chẳng còn một chút sức lực. Hai dòng lệ nóng ẩm tuôn xuống hai bên má nó. Đưa tay lên lau đi nhưng nước mắt lại cứ tuôn chảy, chẳng có một điểm ngừng. Nó ngồi bệt xuống sàn, hai tay siết chặt vào nhau.

-Em xin lỗi, vạn lần xin lỗi anh.

Những tiếng đập cửa vang lên. Hấn cố dùng hết sức lực cuối cùng của mình đập vào cánh cửa bằng gỗ dày cộm.

-Tiểu Phương, em ra gặp anh đi.

-Anh về đi, anh đừng tìm em nữa.- Tiếng nói của nó vọng ra.

-Chỉ một lần thôi, chỉ một lần cho anh được thấy em thôi.

-Không, anh về đi.

-Tiểu Phương, em nhẫn tâm vậy sao? Ít nhất cũng để anh gặp bảo nhi chứ.

Hấn và nó cùng đứng chung một vị trí chỉ bị ngăn cách bởi cánh cửa gỗ. Tuy khoảng cách thực rất gần nhưng khoảng cách lòng lại càng cách xa...

Chương 47: Nếu Ngày Ấy

Nó đứng tựa người vào cửa, hai mắt phủ một màn sương mỏng và dần nhòe đi. Tình yêu là một thứ gì đó, khi đã chìm đắm vào rồi sẽ thực hạnh phúc. Nhưng một khi thứ tình cảm ấy rạn nứt, không thể hàn gắn lại thì tất nhiên sẽ để lại một vết cắt thật sâu.

Nó nhìn ra cửa sổ, trời vẫn không ngớt mưa. Con mưa cứ rùng rã, tuôn xuống không ngừng. Có phải đó như nỗi lòng của nó? Có phải bầu trời kia đang chia sẻ, khóc cùng nó không?

-Tiểu Phương, em mở cửa đi, anh xin em đấy.

Ở ngoài, hắn vẫn đập mạnh vào cửa chờ đợi cánh cửa ấy mở ra. Nó lưỡng lự một lúc rồi đặt tay lên nắm đấm, vịn nhẹ ra. Cánh cửa chỉ mở hé hé, để lộ một màu u tối của căn phòng.

Hắn bỗng chốc lấy lại lý trí, chạy ngay vào gặp nó. Nó vẫn đứng đấy, hai mắt rung rung, nhìn hắn thật lâu.

-Tiểu Phương!- Hắn vờn hai tay ra.

Nó lại bật khóc, nhào vào lòng hắn như một con mèo con đang làm nũng.

-Vic!

Hôn thật nhẹ lên tóc nó. Vẫn mùi hương hoa hồng nhẹ dịu, bay bổng xung quanh. Vẫn vòng tay ấm áp, ôm lấy nó mỗi ngày. Vẫn là những nụ hôn nhẹ nhàng nhưng thật tận đáy lòng mình.

-Tại sao em lại đối xử với anh như thế?

-Xin lỗi anh.

Hiện tại, nó chỉ thốt ra được nhiều đó rồi vùi đầu vào ngực hắn. Nó rất tham lam, đã biết rằng hắn sẽ không bên cạnh mình nữa mà vẫn muốn nằm gọn trong vòng tay rắn chắc ấy như thế này.

-Xin lỗi? Anh không cần, điều anh cần ở đây chính là em. Là Tiểu Phương của 15 năm trước.

Nó lau nước mắt và ngược mặt lên nhìn hắn.

-Vic, anh tin em không?

-Anh tin, anh rất tin em. Anh không nghĩ em là người như thế.- Hắn gật mạnh đầu.

Nó gỡ tay hắn ra và đẩy hắn ra khỏi phòng. Thật nhanh tay, nó đóng ngay cửa phòng lại.

-Đù rồi, còn bây giờ thì anh về đi. ANH ĐI ĐI!

-Tiểu Phương, tại sao chứ? Anh đã làm gì có lỗi với em?

-Anh không làm gì hết.

-Vậy thì tại sao em lại thay đổi như thế?

-Anh đừng hỏi nữa, về ngay đi!

Ở ngoài chợt im bất, nó cứ nghĩ hắn đã về nên bắt lực, ngồi bệt xuống sàn.

Gục đầu vào hai gối, nó lại khóc nức lên.

"Đôi khi muốn trở lại, nơi ta đã bắt đầu

Khi ta mới yêu nhau.

Để một mai cách xa, em biết phải làm sao?

Hôm nay em hững hờ, hôm nay anh hững hờ,

Không ai muốn giữ tay ai.

Phải bỏ lại thói quen bên anh, trở về nơi ta bắt đầu.

Nhìn ánh mắt

Bối rối khi mình lỡ hẹn,

Yêu thương anh, hứa sẽ bên anh

Thật lòng xin lỗi anh.

Một lần nhé,

Em muốn anh quay trở về.

Để một lần nữa, không làm thất hứa

Lời yêu ngày xưa.

Người yêu ơi, phải chăng ngày đó

Vấn vương còn có thể giữ anh ở lại.

Em luôn mơ thấy em bên anh

Mà biến mất quá nhanh.

Tháng năm ngày ấy, níu tay giữ lấy

Mà người nào đâu hay.

Chỉ còn em vẫn nuôi hy vọng

Chỉ có em ngóng trông đợi mong."

(Nếu ngày ấy - Khởi My ft. Vy Dương)

...

Nó mở cửa phòng, không một ai ở ngoài nữa. Nó lắc đầu rồi bước xuống phòng khách. Trong ngôi biệt thự rộng lớn này chỉ còn lại một mình nó, một mình để chống chọi với sự cô đơn, với những nỗi đau không bờ bến. Bắt đầu ngày mai, nó sẽ bước theo Dịch Quân, chính thức buông tay hẳn.

Xuống bếp lấy một ly sữa nóng, nó đem ra phòng khách và ngồi xuống sofa. Ngoài trời vẫn ào ạt mưa, từng hạt mưa rơi xuống mặt đất tạo ra từng âm thanh tí tách, tí tách.

Bảo Trúc, Thiệu Hà, Tuấn Du, Thế Nguyên và Diễm Kỳ từ ngoài chạy nhanh vào. Con mưa ngoài trời lớn quá làm họ không kịp trừ tay.

-May quá có mang theo dù.- Bảo Trúc thở phào.

-Vào mùa rồi, mưa đã lớn còn thất thường nữa.- Thiệu Hà chán nản lắc đầu.

-Ồ, mọi người đến à?- Nó bước ra.

-Ừ, mọi người sợ em không ổn khi ở một mình, nhất là đang mang thai nữa.- Diễm Kỳ mỉm cười vuốt tóc nó.

-Thôi, mọi người vào trong đi!

Nó cùng họ vào phòng khách, vừa định vào bếp lấy nước thì Bảo Trúc ngăn nó lại.

-Cậu đi lấy nước phải không? Ngồi đây đi, để mình lấy cho.

-Sao vậy? Để mình lấy được rồi.- Nó lắc đầu rồi đứng dậy.

-Em ngồi xuống đây, cứ để Bảo Trúc lấy.- Thế Nguyên kéo tay nó ngồi xuống sofa.

Bảo Trúc vào bếp lấy ra một chai nước ép cam và mấy cái ly mang ra. Nhỏ rót ra ly rồi đưa cho từng người.

-Minh, Bảo Trúc và chị Diễm Kỳ đã tỉnh rồi, bắt đầu từ hôm nay sẽ qua đây sống cùng cậu cho đến khi cậu sinh em bé.- Thiệu Hà mỉm cười, ân cần nói với nó.

Nó chỉ gạt đầu một cái cho qua rồi nhìn ra cửa chính.

-Ủa? Quân Anh đâu? Chẳng phải ở cùng em à?- Diễm Kỳ nhìn ngó xung quanh.

-Anh ấy ra ngoài rồi chị.- Nó vội biện ra một cái cớ.

-Vậy sao?- Diễm Kỳ gạt gù.

Trong sân lại có một chiếc xe chạy vào, nó liền đưa ánh mắt lo lắng nhìn ra ngoài.

Trịnh Khang đang che dù chạy vào, đến cửa anh để dù ở ngoài và chạy nhanh vào tìm nó.

-Chào anh!- Bảo Trúc và Thiệu Hà vẫy tay.

-Chào hai em!- Trịnh Khang nặn ra một nụ cười.

-Chào anh!- Thế Nguyên và Tuấn Du cũng nhìn anh, chào một tiếng.

Anh lại mỉm cười và gạt đầu.

-Hơ, thật là xui xẻo nên mới gặp một tên biến thái ở đây.- Diễm Kỳ nhếch môi, không thèm liếc mắt qua anh một cái.

-Này, cô nói ai đấy?- Trịnh Khang bỗng như chột dạ.

-Tôi nói tên đại sắc lang nhà anh đó.

-Cô...

-Thôi, hai người sao vậy? Càng ngày càng ghét nhau là sao?- Nó nhún mày, thắc mắc.

-Huh, để từ từ rồi chị sẽ kể cho em nghe.

Trịnh Khang cau mày, tức giận, không để ý đến Diễm Kỳ nữa. Anh đi đến bên nó và ngồi xuống. Nét mặt như vừa nghe một tin gì đó rất kinh khủng.

-Thư Thư, em sẽ kết hôn với Dịch Quân vào ngày mai đúng chứ?

Nó giật mình rồi im lặng. Tại sao Trịnh Khang lại biết? Nếu đã vậy thì chắc chắn là Dịch Quân nói rồi.

-A, nếu thật vậy thì Quân Anh thế nào?- Bảo Trúc hết sức ngạc nhiên.

-Phải đó, Quân Anh đã biết chưa?- Tuấn Du lên tiếng hỏi nó.

-Chưa.- Nó lắc đầu.

-Tính sao đây? Tại sao vậy? Tại sao cậu lại đồng ý chứ?- Thiệu Hà nắm chặt tay nó.

-Chỉ có cách đó mới giúp được Quân Anh thôi. Em hết cách rồi.

-Còn đứa bé? Em có chắc là anh ta sẽ yêu nó như con ruột của mình không?- Diễm Kỳ nhẹ giọng hỏi.

-Em cũng từng suy nghĩ đến nhưng đâu biết phải làm gì hơn. Thôi thì sau này em sẽ để cho nó trách em. Vậy thôi.

-Em thật là. Nếu như vậy thì .hãy nói ra đi chứ giấu giếm làm gì?- Thế Nguyên nói như trách cứ.

-Em đã quyết rồi, cũng mong mọi người giữ kín giúp em. Em và Quân Anh đã hết duyên hết nợ, chẳng còn luyến tiếc.

-Kỳ Thư!- Tất cả đồng thanh.

Nó nhắm mắt và hít một hơi thật sâu. Nhất định nó sẽ cố gắng để quên hết. Những ký ức lúc trước nó sẽ cất giấu vào ngăn cuối cùng của trái tim, không để những thứ ấy ám ảnh hay vùi lấp tâm trí mình nữa.

Nếu ngày ấy, nó cố níu tay hắn lại thì mọi chuyện sẽ không như thế này. Nó không cần phải suốt ngày cau có, hắn cũng không cần phải bắt đầu sống những ngày tháng cô đơn.

...NẾU...

_ Cả hai không buông tay

_ Thì có lẽ

...SẼ...

_ Không một ai

_ Phải đau

_ ㄱㄱㄱ

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Cướp Cô Dâu _ Thiên Kiệt Quay Về

Nó đứng trước một chiếc gương thật lớn, ngắm soi mình trong đó. Nó mặc một bộ soiree trắng, cup ngực, đính nhiều hạt lấp lánh. Bộ váy bó sát, ôm vòng lấy vòng eo của nó. Nhìn lướt qua thì thấy bụng nó bình thường, nhưng người nào "có tâm" một chút xiu, ráng nhìn kỹ càng chút nữa thì sẽ thấy bụng nó quả thực khác thường.

Cũng may là đứa bé trong bụng còn chưa lớn lắm. Với tay lấy điện thoại định gọi cho ai đó nhưng suy đi nghĩ lại thì nó và người ấy cũng chẳng còn là gì của nhau nên nó để ngay điện thoại xuống bàn.

Cách

Diễm Kỳ mở cửa và bước vào, trên tay của cô còn mang theo một cái túi khá lớn. Vừa đến bên nó, cô nhìn nó bằng ánh mắt buồn bã, vừa thấy xót, vừa thấy thương.

- Kỳ Thư, đây là hoa cưới của em.

Cô đưa cho nó cái túi mà cô cầm trên tay. Cô gượng cười, vươn tay ôm nó, vỗ vỗ lưng nó như an ủi.

- Sắp theo chồng rồi, đừng buồn nữa. Chị biết rõ là em đang nghĩ gì mà. Chuyện gì đã là quá khứ thì cho nó quay về với quá khứ đi.

Tay nó siết chặt lấy vạt áo của Diễm Kỳ. Nó muốn khóc thật to, khóc cho vui hết những vấn vương trong lòng nó. Nó muốn quay về lúc xưa, lúc nó có thể bên hân, thật gần, thật ấm áp.

- Không được khóc, nhất định em phải mỉm cười. Em nên chứng minh cho anh ta thấy, dù anh ta bắt em kết hôn, biến cuộc sống của em trở thành một màu u uất thì em vẫn mạnh mẽ, chứ không yếu đuối để phải rơi nước mắt. Chị biết, em không khóc vì anh ta, đúng chứ?

Nó mím chặt hai môi, gật mạnh đầu. Đúng, nó phải mạnh mẽ, không được khuất phục.

- Em cảm ơn chị, nếu không có chị em không biết phải làm sao. Chị hứa với em một chuyện nha.

Diễm Kỳ khẽ cười, vuốt hai lọn tóc của nó.

- Được, em cứ nói đi, chị nghe đây.

- Chị phải hứa, dù thế nào chị cũng phải thực hiện.

- Được, chị hứa. - Cô gật đầu.

- Chị hãy chăm sóc anh Trịnh Khang giúp em.

Diễm Kỳ đơ mặt, khóe môi cô giật giật. Không ngờ trong tình thế như vậy mà nó còn dồn cô vào thế bí.

- Chị hứa với em nha. - Nó nhìn sắc mặt của Diễm Kỳ và lên tiếng.

-Chị...- Diễm Kỳ áp úng.

-Nha, nha chị!!!- Nó làm nũng, chu môi nói.

-Thôi được, chị hứa.- Quả thực hành động này của nó làm cho cô chịu không nổi, đáng yêu vô cùng.

...

Trịnh Khang ở phòng chờ của Dịch Quân. Anh cứ phập phồng lo lắng, không biết làm sao bây giờ. Anh rất muốn gọi cho hân, bắt hân phải mau đến đây mang nó đi.

Anh lắc đầu và tay đan lại, siết chặt vào nhau.

Dịch Quân cau mày, nhìn anh. Có gì đó khác thường rồi đây. Anh lên tiếng hỏi Trịnh Khang.

-Cậu sao vậy? Hôm nay là hôn lễ của mình mà trông cậu có vẻ không được vui.

-A, không đâu.- Anh cười cười.- Ngày vui của cậu thì sao mình không vui cho được.

-Vậy sao?- Dịch Quân nhếch môi.

-Cậu ở đây đi, mình muốn sang xem Thư Thư thế nào rồi.

-Cậu đi đi, nhấn với Kỳ Thư giúp mình "đừng giờ trò".- Dịch Quân mỉm cười.

Trịnh Khang nén cơn giận và đi ra ngoài. Anh không ngờ thằng bạn chí cốt của mình trong 20 năm qua lại trở thành người như thế. Độc đoán và đầy sức chiếm hữu. Rốt cuộc thì Dịch Quân cần gì ở nó? Ngay cả khi nó chẳng còn là xử nữ anh cũng bất chấp thủ đoạn để cướp nó về. Máu chó ở đây là thế nào?

Trịnh Khang vừa ra khỏi phòng thì lấy ngay điện thoại trong túi ra. Anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi. Em gái anh phải có được hạnh phúc thực sự, cháu của anh cũng phải có được một gia đình ấm áp có cả cha lẫn mẹ.

Anh ấn dây số rồi gọi điện.

"Tôi nghe!"

"Quân Anh, đây là cơ hội cuối của cậu. Có thể mang Thư Thư trở về bên cậu không là do cậu có biết cách đưa em ấy về không."

"Chẳng phải hôm nay là ngày vui của Tiểu Phương à? Anh đừng nói gọi tôi đến để góp vui."

"Cậu đừng nói nhảm nữa. Nếu không đến thì cậu sẽ mãi mất Thư Thư đó."

Nói xong anh lập tức ngắt máy. Cái tên này, chẳng phải muốn giữ em gái anh lại sao? Thế mà bây giờ lại nói chuyện với anh kiểu bắt cần ấy nữa chứ.

...

Nó cầm trên tay một bó hoa, từ từ bước vào lễ đường. Nó cố ý đi thật chậm rãi như đang chờ đợi điều gì đó.

Mọi người dồn hết sự chú ý vào nó, ai cũng mỉm cười vỗ tay chúc mừng.

Nó thấy những thứ này đều làm cho nó thêm một nỗi, bức rức. Nó bước đến, đứng trước mặt Dịch Quân.

Dịch Quân mỉm cười, đưa tay nắm lấy tay nó. Nó định rút tay lại nhưng trước mặt biết bao nhiêu người mà làm vậy thì quá bề mặt Dịch Quân. Nghĩ vậy, nó vẫn để anh nắm nhưng sắc mặt lại không vui gì mấy.

Nó và anh cùng quay mặt về phía cha xứ.

Cha đẩy gọng kính lên, nhìn hai người rồi đọc lời tuyên thê.

-Âu Dịch Quân, con có đồng ý Bảo Nguyên Kỳ Thư là vợ hợp pháp của con không? Con sẽ bên cạnh cô ấy cho dù ốm đau, bệnh tật?

-Con đồng ý!

-Bảo Nguyên Kỳ Thư, con có đồng ý Âu Dịch Quân là chồng hợp pháp của con không? Con sẽ bên cạnh anh ấy cho dù ốm đau, bệnh tật?

-Con...- Nó áp úng.

Nó đưa mắt nhìn xuống Trịnh Khang, chỉ thấy anh lắc đầu rồi cúi mặt xuống.

-Con...

-Không đồng ý!

Một tiếng nói trầm thấp vang lên từ phía sau. Vừa thấy hấn ở cửa thì nó không khỏi vui mừng. Nó vừa định chạy ra thì Dịch Quân đã kéo nó lại, trừng mắt nhìn nó.

Nó nghiêng răng, mở to hai mắt nhìn anh. Giật tay ra khỏi tay Dịch Quân, nó liền chạy ra chỗ của hấn.

Hấn bước nhanh đến, kéo tay nó chạy đi.

Trong lễ đường lúc này đầy rẫy sự bàn tán, châm chọc của mọi người.

-Trời ơi, phu nhân Âu thị chạy theo người đàn ông khác.

-Phu nhân của Âu thị bỏ lễ nghi sao?

-Người kia là ai thế?

-Có lẽ là nhân tình cũng nên.

-Chứ gì nữa, quá đúng rồi.

-...

-...

-...

Dịch Quân siết chặt tay lại tạo thành nắm đấm, gân xanh cũng bắt đầu hằn trên tay anh.

...

Nó cùng hấn chạy ra ngoài, vừa đặt nó lên xe, hấn liền áp môi hôn nó.

Nó vòng tay sang cổ, ôm chặt lấy hấn, tay còn lại ghì đầu hấn thật chặt. Hấn đưa lưỡi vào trong khoang miệng của nó mạnh mẽ càn quét hết tất cả mật ngọt.

Nó cảm thấy khó thở liền buông hấn ra ngay. Chợt nó vươn tay ôm hấn thật chặt, nước mắt cũng từ đó mà tuôn xuống như mưa.

-Em cứ nghĩ anh sẽ không đến, anh sẽ không đưa em đi.

Hấn siết chặt vòng tay ôm nó, giọng nói thì trầm.

-Vì sao em lại làm vậy?

Nó nhớ ra, chợt nó buông hấn, bước xuống xe và quay đi. Hấn nhú mày, kéo tay nó.

-Em đi đâu?

-Em đến nơi có thể giúp anh.

-Mà em đến đâu?

-Đến nhà Dịch Quân.

-Anh không cho em đi!- Hấn siết chặt cổ tay nó.

-Nhưng chỉ có vậy mới giúp được anh thôi. Vic, anh trách em bao nhiêu cũng được nhưng hãy nhớ em làm thế là vì anh.

Con mưa lại rơi xuống, từng hạt nhỏ li ti rồi lại đến những hạt lớn ào ạt. Mưa ướt cả bờ vai của nó, làm người nó chợt run run.

-Mưa rồi, em đang mang thai, dầm mưa không tốt, vào xe đi rồi nói chuyện.

Nó gạt tay hấn ra rồi quay lại nhìn hấn.

-Trễ rồi, Vic à.

-Tôi có thể giúp hai người.

Một giọng nói nam trầm thấp vang lên. Nó và hấn cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói ấy. Một người con trai trông bộ vest đen chỉnh tề tay cầm dù đang đi đến bên nó.

Vừa đứng trước hấn, cậu đưa một chiếc dù và nhấc nhủ.

-Che cho Kỳ Thư đi, đang mưa còn mang thai nữa, không tốt tí nào.

Nó nhìn cậu chăm chăm như đã nhớ ra gì đó. Và lại, nhìn người này nó lại có cảm giác rất quen thuộc. Chợt nó trừng hai mắt và thốt lên.

-Thiên...Thiên Kiệt...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bí Mật Bị Bật Mí

-Thiên...Thiên Kiệt!!!!Nó thần người, đứng như trời trồng. Hai môi khê mấp máy, không nói thành lời.

Hấn chăm chú nhìn cậu khá lâu. Như nhớ ra gì đó, hấn liền đảo mắt nhìn hướng khác.

Thiên Kiệt bước đến, mỉm cười với nó. Vẫn là nụ cười ấy, nụ cười tỏa nắng của ngày nào. Thiên Kiệt thật khác, chừng chạc hơn, ôn tồn, nhã nhặn hơn.

-Trú mưa trước đi, chuyện của Quân Anh thì chúng ta sẽ từ từ nói sau.- Thiên Kiệt nói bằng chất giọng nhẹ nhàng nhất.

Nó gật đầu, quay lại nhìn hấn, nó thấy hấn nhìn sang hướng khác, không đoái hoài gì đến Thiên Kiệt.

Nó nhắm mắt và bước đi không nói một câu nào. Thiên Kiệt bước đến, vỗ vào vai hấn, cậu khẽ cười và nói.

-Cậu phải quan tâm Kỳ Thư nhiều hơn. Tuy bây giờ mới gặp lại nhưng không phải là mình không biết gì, mọi chuyện mình đều biết tất.

Hấn đưa mắt nhìn cậu. Từ khi nào người con trai này lại trở nên thâm thúy đến thế? Qua câu nói ấy, có lẽ cậu ấy đã quan sát, theo dõi nó và hấn rất lâu rồi.

-Được rồi, đi thôi, Kỳ Thư chờ kia.

Thiên Kiệt kéo hấn đi.

-Ủa? Kỳ Thư đâu?- Hấn xoay người nhìn xung quanh.

-Rõ ràng vừa đứng đây mà. Kỳ Thư có thể đi đâu được chứ?- Thiên Kiệt nhíu mày, trong lòng thấp thòm lo lắng.

-Đi tìm thôi! Đứng đây mãi cũng chẳng có ích lợi gì.

Hấn vội vã leo lên con BMW rồi phóng nhanh đi. Thiên Kiệt cũng chạy đến con Lamborghini của mình rồi chạy đi hướng khác.

Phía sau gốc cây cổ thụ to lớn. Một người con trai lạ mặt đang cố dùng tay bịt miệng nó, tay còn lại dùng hết sức khóa chặt hai tay nó lại.

-Um...um..

-Im nào, cô có thoát được đâu mà cố sức.- Chàng trai khê nhếch môi.

Nó nhíu mày tức giận. Nếu không mặc bộ soiree rườm rà này thì nó đã cho hấn ta một cước thối trời rồi. Và lại nó biết mình còn đang mang trong người một giọt máu nên không thể làm ầu được.

Hấn ta dùng một chiếc khăn tay tẩm thuốc mê đưa lên mũi nó. Nó chợt mất nhận thức, những thứ trước mắt mờ nhạt đi.

...

Hắn tìm nó khắp nơi. Từ nhà của vợ chồng Hàn Lâm (ba mẹ của nó khi còn nhỏ) đến nơi công viên tại gốc cây cổ thụ đã hơn 20 năm tuổi mà hắn và nó thường đến, cuối cùng là đi Hoa ở quán kem cũng chẳng thấy.

Hắn không biết nó đã đi đâu. Theo nhận thức, nếu nó bỏ đi thì sẽ đến những nơi lưu lại kỷ niệm lúc trước nhưng bây giờ không có nơi nào thấy nó hết.

Hắn thả người lên con BMW, mệt mỏi xoa xoa thái dương. Bỗng nhiên điện thoại của hắn đổ chuông. Hắn với tay lấy, không buồn nhìn ai gọi rồi áp lên nghe.

"Tôi nghe!"

"Về nhà của Kỳ Thư đi, mọi người đã tập trung ở đây hết rồi."

"Được rồi!"

Hắn ngắt máy, quăng điện thoại sang một bên. Chiếc xe khởi động rồi rời đi.

Vừa đến sân nhà nó, hắn liền chạy vào phòng khách. Khi vào trong, hắn đã thấy mọi người đều có mặt rất đông đủ.

-A, Quân Anh, anh có tin tức gì của Kỳ Thư chưa?- Bảo Trúc lo lắng hỏi.

Hắn không trả lời nhỏ, chỉ thờ dài và lắc đầu.

-Thôi, ngồi xuống đi.- Thế Nguyên kéo tay hắn.

Hắn ngồi xuống sofa, ngã người ra sau, trông đáng vẻ vô cùng mệt mỏi.

-Anh đã sang nhà Dịch Quân, theo anh thấy, anh ta chỉ tức giận việc Thư Thư bỏ đi. Còn lại thì không biết em ấy ở đâu.- Trịnh Khang vừa rót tách trà vừa nói.

-Vậy bây giờ tính thế nào?- Diễm Kỳ nhíu mày.

-Bây giờ thì hãy để Quân Anh suy nghĩ xem còn ai xem Kỳ Thư như một cái gai trong mắt không.- Tuấn Du xoa cằm.

Hắn bỗng sực nhớ, chợt hắn bật người dậy.

-Đúng rồi! Trương Huyền My!

-Trương Huyền My, cô gái lúc trước?- Thiên Kiệt nhíu mày.

-Đúng rồi, nhưng cô ấy bây giờ đã khác xưa rất nhiều chẳng đáng yêu như trước đâu.- Thiệu Hà nhướn mày.

-Được, bây giờ thì Quân Anh phải cố gắng tiếp cận cô ta còn chị và mọi người sẽ theo dõi rồi tìm cách dò thám cô ta xem sao.- Diễm Kỳ nhìn hết một lượt rồi nói.

-Nhưng ỏn không chị?- Bảo Trúc nheo nheo hai mắt.

-Xem thường chị quá rồi nha, nhớ lại đi chị là ai.- Diễm Kỳ liếc mắt nhìn Thiệu Hà và Bảo Trúc. Cô biết rõ hai cô bé này nghĩ gì.

Bảo Trúc và Thiệu Hà rùng mình. Cứ nhớ đến 7 năm trước_Thời hoàng kim của Diễm Kỳ thì cả hai không khỏi sồn gáy.

-Đồng ý chứ?- Diễm Kỳ nheo mắt hỏi.

-Đồng ý.- Tất cả cùng đồng thanh.

...

Gai mắt khẽ động đậy, nó từ từ mở hai mắt. Trước mắt nó, một căn phòng lạ lẫm với cách bày trí của trẻ con đang hiện lên. Nó nhìn xung quanh, căn phòng bao phủ một màu trắng tinh khiết. Đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ như ngày nào cũng có người dọn dẹp.

Nó xuống giường, đi đến bên kệ tủ, nó thấy một khung hình của một cậu bé, chính xác là hắn. Nó như hoảng hốt nhìn xung quanh căn phòng. Vừa thấy được một hộp gỗ nhỏ lấp ló phía dưới gầm giường, nó liền không khỏi tò mò mà lấy ra.

Mở chiếc hộp gỗ, áp vào mắt nó trước tiên là bức ảnh của một gia đình, có ba, có mẹ và một cậu con trai. Nhưng theo như nó thấy thì người đàn ông trong bức ảnh không giống Dương Quân Sinh lúc trẻ trong bức ảnh mà Trịnh Khang cho nó xem. Không lẽ, ông ta không phải cha ruột của Quân Anh? Mọi sự thắc mắc không ngừng hiện lên trong tâm trí của nó.

Vừa nghe được tiếng bước chân nó cất hết tất cả vào hộp. Đẩy lại vào chỗ cũ, nó leo lên giường và nằm xuống.

Cách

Cánh cửa mở ra, một người đàn ông tuấn nham không tề, dáng vẻ tương đối phong độ đang bước vào.

-May cho cô là cô đang mang giọt máu của Quân Anh. Còn không có lẽ bây giờ cô đã về châu trời rồi.- Ông ta nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ.- Suy nghĩ làm sao vậy? Ba mẹ cô chết trong tay tôi, cô còn không né mà còn ráng chui đầu vào.

Nó siết chặt hai tay, nghiền răng ken kết. Có lẽ ông ta nghĩ nó còn chưa hết thuốc mê nên mới nói thế.

-Sau khi đưa bé chào đời, mẹ của nó sẽ phải chết. Tôi sẽ tiễn cô đi gặp tổ tông của mình.

Ông ta nhếch môi, vừa quay người lại, định bước ra ngoài thì có một tiếng gọi.

-Dương Quân Sinh!

Ông ta nhìn lại thì đã thấy nó đứng trên sàn, nhìn ông bằng ánh mắt cay nghiệt nhất.

-Ông là người giết ba mẹ tôi?- Nó cắn môi.

-Đúng!-.Môi khẽ nhếch lên, ông ý cũng chẳng ngại gì khi cho nó biết.

-Ông cũng là người giết ba mẹ Quân Anh?

-Cô không nên biết nhiều.- Gương mặt ông ta trầm xuống, không nói thêm gì nữa cứ thế ra khỏi phòng.

Rất cục ông ta muốn gì? Ông ta cần gì? Nó lại lấy dưới gầm giường ra chiếc hộp gỗ. Phía sau bức ảnh có một dòng chữ nhưng theo năm tháng đã mờ đi. Nó cố mở to hai mắt nhìn, chữ tâm đọc xem là gì.

-Chu...Tù...Vĩnh...

Không lẽ đây là tên của hắn? Vậy thì quá chính xác rồi. Dương Quân Sinh không phải cha ruột của Quân Anh. Chính Quân Anh cũng là người bị hại. Nó chột nhìn xung quanh xem có điện thoại hay gì đó để liên hệ với bên ngoài không nhưng chẳng thấy gì. Ông ta quả là một lão già quỷ quyệt, đa nghi và độc địa...

~~~~~

Xin lỗi các bạn, hiện giờ tğ đang vướng một ít rắc rối riêng nên lịch post hơi bị xáo trộn một lúc. Mong các bạn thông cảm

Có gì thì các bạn hãy liên hệ với tğ qua face nha. Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cha Của Con Đã Chết Rồi!

Nó đảo mắt nhìn một lượt căn phòng. Theo cách bày trí cho thấy, hắn lúc nhỏ không đến nỗi lạnh lùng, bất cần như hiện nay. Ất hẳn hẳn là một cậu bé vô cùng ấm áp và đầy lòng yêu thương cho người cha của mình. Nhưng vì điều gì mà hắn lại thay đổi như thế?Nó rất hiểu hắn. Khi đã yêu quý một người nào đó thì nhất định hắn sẽ nở với họ một nụ cười, sẽ không ngần ngại bắt chuyện, nói với họ những điều mà hắn biết. Nhiều khi, hắn còn muốn gặp họ dù là nhìn từ xa nhưng đó là sự theo dõi, quan sát mang đầy sự quan tâm của hắn.

Nó may phước hơn. Lúc nhỏ được vợ chồng Lâm Hàn xem như con gái ruột, thương yêu hết mực. Cưng chiều nó, nâng niu nó như một quả trứng nhỏ dễ dàng bị bóp méo. Còn hắn, tuy rằng biết ông ta không phải cha ruột của mình nhưng vẫn phải chịu đựng sống từng ngày một.

Thật sự đến bao giờ nó mới biết hết được những gì đang là bí mật của hắn.

Nó ra cửa sổ đứng, chờ đợi một làn gió nhẹ thổi lướt qua. Chợt nó trông thấy một chiếc BMW vừa đến và đỗ trong sân. Cửa xe mở ra, hắn bước xuống. Nó mừng rỡ, định gọi hắn nhưng nó lại thấy một người con gái bước ra từ bên ghế phụ.

Nụ cười trên môi nó tắt hẳn. Trước mắt nó, hắn ôm lấy eo của Huyền My, tình tứ bước vào trong. Nó nhắm hai mắt lại, nép người sát vào tường.

Năm năm trước là thế, năm năm sau vẫn là thế.

-Dối trá! Cái gì mà anh sẽ bên em, cái gì mà cùng em và bảo nhi sống những ngày tháng yên bình? Đồ tòi!

Nó siết chặt tay thành nắm đấm, hai môi mím lại kìm nén nước mắt của mình. Tuyệt đối không được khóc vì loại người như thế nữa.

...

Hắn cùng Huyền My vào phòng khách. Miễn cưỡng lắm hắn mới đi cùng với Huyền My bước vào ngôi biệt thự chán ngắt này.

-Anh phải sửa cách nói chuyện của mình, không thể nào nói với ba như lúc trước nữa.- Huyền My lên giọng, dạy bảo hắn.

-Chắc...biết rồi.- Hắn tặc lưỡi.

-Biết vậy thì tốt.- Huyền My khinh khỉnh nói rồi bước đi trước.

Hắn thở hắt ra, lắc đầu ngán ngẩm.

-Nếu không vì Kỳ Thư thì còn lâu tôi mới dưới cơ của cô.

Hai tay giật giật cổ áo, hắn chỉnh đốn trang phục lại rồi vào trong.

-A, Quân Anh về rồi à? Hiếm khi mới thấy con về đấy.- Dương Quân Sinh bước đến khoát tay lên vai hắn.

-Buông.- Hắn liếc mắt nhìn ông rồi bước lại sofa thả người xuống.

-Con uống gì để ba gọi Huyền My lấy.

-Cafe nóng, nhớ nhắc nhở cô ta đừng bỏ thuốc độc.- Hắn nhếch môi.

-Anh nói chuyện với ba như thế à?- Huyền My cau mày.

-Thì sao? Chết ai à?- Hắn ương ngạnh trả lời.

-Không chết ai nhưng đó là thất lễ.

-Cô lo cho cô đi! Đừng lái nhái nữa, nhức cả đầu.

-Anh...- Huyền My tức giận đến nổi mặt đỏ bừng.

-Thôi, Tiểu My con vào trong lấy nước cho Tiểu Quân đi.- Dương Quân Sinh lên tiếng.

-Dạ.- Huyền My một dạ hai vâng rồi vào bếp.

-Con vẫn còn nhớ à?

-Làm sao không nhớ được chứ? Sự thật phũ phàng thế mà.- Hắn nhướn mày, đưa ánh mắt khinh miệt nhất nhìn ông.

-Dù gì thì tất cả cũng đã qua rồi, chẳng phải ta đã xem con như bảo vật sao?- Ông bắt chéo chân, hai tay chống lên thành ghế, ôn tồn nói.

-Huh, bảo vật? Ông nghĩ tôi cần sao? Tôi sẽ ngoan ngoãn dưới trướng của kẻ sát nhân hại mẹ giết cha mình à?

-Mày...- Ông trừng mắt.

-Để tôi nhắc cho ông nhớ. Cha của tôi là Chu Tử Ca, mẹ của tôi là Tô Huyết Uyên, còn tôi, tôi chính là CHU TỬ VINH_Con-trai-duy-nhất-của-nhà-họ-Chu.- Hắn nhấn mạnh từng chữ.

-Sao...sao mày biết?- Ông lấp bắp, không nói thành lời.

-Huh, chẳng phải nhờ quyển nhật ký mà ông luôn xem trọng sao?

-Tao đã cất kỹ lắm rồi cơ mà.

-Đấy cũng do tình cờ thôi. Cảm ơn ông đã bảo tôi vào phòng lấy con chip. Không vì thế thì tôi không biết ông giấu tôi đến bao giờ nữa đây.

-Mày...

-Hãy thận trọng với tính mạng của ông. Nếu cô cơ hội thì nhất định tôi sẽ đòi lại món nợ năm xưa. Được không. BA!!!- Hắn nhấn mạnh và kéo dài từ "ba".

Dương Quân Sinh tức đến đỏ mặt tía tai. Hai tay ông run run, siết chặt thành ghế.

Hắn liếc mắt nhìn ông. Dù ra sao hắn vẫn sẽ moi móc tin tức từ ông ta và Huyền My.

Huyền My từ trong bếp đi ra, trên tay còn mang theo hai ly cafe vừa mới pha. Cô đi đến, đặt xuống bàn. Một ly đưa cho ông, ly còn lại đẩy về phía hắn.

-Đây là cafe của ba và anh.

-Cảm ơn con dâu tương lai.

-Ba, ba đừng nói thế mà.- Huyền My đỏ mặt, cười ním chỉ với ông.

-Bớt điếc.- Hắn lấy một quyển sách dày cộm dưới bàn ra rồi mở từng trang đọc. Chẳng buồn liếc mắt xem sắc mặt của Huyền My bây giờ đang thế nào.

-Đù rồi Quân Anh! Huyền My là vợ tương tự của con mà.- Dương Quân Sinh nhún mày.

-Đừng xưng hô thân mật thế chứ.- Hắn vẫn dán chặt hai mắt vào từng trang sách.

Cả hai nhìn nhau, cố nén cảm xúc lại. Hôm nay quyết định gọi hắn về đây đúng là sai lầm mà. Có hắn còn tức thêm chứ có ích lợi gì đâu.

-Tôi muốn lên căn phòng cũ của mình.

-Ồ...không được.- Dương Quân Sinh lập tức ngăn cản.

-Có gì sao?- Hắn nhướn mày.

-Ba...ba đang cho người sửa sang lại, lâu quá nên bây giờ nó đã cũ kỹ lắm rồi.

-Không cần, tôi muốn lên xem ngay. Khá lâu rồi tôi chưa được vào đây nhỉ.- Hắn nhún vai rồi đứng dậy, bước đến cầu thang.

Huyền My lúng túng, cô đảo mắt và ôm bụng kêu lên.

-A...

-Tiểu My, con không sao chứ?- Dương Quân Sinh vờ như lo lắng, nhanh chóng đến bên và đỡ cô.

-Tự nhiên con thấy đau bụng quá ba ơi.

-Không sao, không sao, bây giờ ba sẽ tìm cách giúp con.- Ông nói với Huyền My rồi quay sang hắn.- Tiểu Quân, con mau qua đây giúp Tiểu My một tay.

Hắn chán nản lắc đầu, song đó bước đến, bế sóc Huyền My lên.

-Anh...đưa em đi...đâu?- Lời nói của cô bây giờ cứ như đứt quãng.

-Đi viện! Đau thế này chắc cũng không vừa đâu ha.

Vừa dứt câu, hắn liền đưa cô ra ngoài. Huyền My há hốc mồm, cô chỉ biết bập bẹ vài tiếng.

-Đừng...đừng mà...

Nó vẫn đứng ở cửa sổ. Ngôi biệt thự này gồm cả 3 tầng, nó lại ở tầng cao nhất. Dù có la hét thế nào thì ở dưới cũng khó mà nghe được. Nó đưa tay lên, chiếc lắc tay màu đỏ vẫn trong tay nó, vẫn luôn bên cạnh nợ từng ngày một. Nếu có một điều ước thì nó sẽ ước trong quá khứ tuổi thơ sẽ không bao giờ gặp hắn. Sẽ ước không bao giờ biết đến hắn.

Nó quay người vào trong. Ngồi xuống giường, nó biết bây giờ không nên làm phiền hạnh phúc mới của hắn. Đặt tay lên bụng nó khẽ thì thầm.

-Con à! Cha của con đó, đã chết rồi. Trên đường đời mai sau của con chỉ còn một mình mẹ che chở, bảo vệ con thôi. Nhớ chưa? Tiểu bảo bối!

...

-Chị Diễm Kỳ!!!

Bảo Trúc và Thiệu Hà từ ngoài chạy vào. Hai người đứng trước Diễm Kỳ thở hồng hộc.

-Có chuyện gì vậy?- Diễm Kỳ nhún mày.

-Chị ơi, Quân Anh đã tiếp cận Huyền My thành công rồi.- Bảo Trúc ngồi xuống sofa, vui mừng nói.

- Vậy sao?- Diễm Kỳ bật cười.

- Vâng!- Bảo Trúc gạt đầu cái rụp.

- Bây giờ phải làm gì tiếp theo đây chị?- Thiệu Hà ngồi xuống kể cô, gấp rút hỏi.

- Bước tiếp theo, chúng ta phải giương đông kích tây.

Diễm Kỳ khẽ cười.

Ai biết được, trong nụ cười ấy chất chứa bao nhiêu ẩn ý của cô. Lần này để tự họ đưa nhau ra ánh sáng là tốt nhất...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Làm Trò Mới Có Vợ

Nó ngồi trên giường, chán nản thờ dài ra. Cửa chính thì bị khóa, còn cửa sổ thì khá lớn, đủ để trèo ra ngoài nhưng hiện tại nó đang mang thai thì sao có thể tùy tiện vận động mạnh được. Vất vả trăm bề nhà.

Thôi thì theo ý của Dương Quân Sinh đi. Sau khi đứa bé chào đời thì nó cũng sẽ tự kết liễu mình. Như vậy cho ổn thỏa. Không thoát được, sau khi sinh con thì ông ta cũng giết nó, đường nào cũng phải chết thôi. Những ngày tháng này phải sống cho thật tốt, phải thật vui tươi để tốt cho bảo nhi. Cuộc đời của nó vốn dĩ đã định như thế rồi, không thể thay đổi được.

Nhìn xuống bụng mình, nó thấy và cảm nhận được bảo nhi đang dần lớn lên. Cứ nghĩ đến lúc được ôm bảo nhi vào lòng thì nó không khỏi hạnh phúc.

- Dù là con trai hay con gái cũng không quan trọng. Với mẹ, được nhìn thấy con trưởng thành đó mới là điều mà mẹ mong mỏi nhất. Nhưng có lẽ chẳng có cơ hội đó đâu. Phải không con?

Đưa tay xoa xoa bụng. Phải nói, giọt máu này chính là nguồn sống của nó. Nó có thể gượng dậy hay không đều nhờ vào bảo nhi_sinh mạng thứ hai của nó.

Cách

Cánh cửa bật mở. Dương Quân Sinh đi vào, trên tay còn bưng một bát com. Ông ta bước đến bàn, đặt bát com xuống rồi quay sang nó.

- Đây là bữa tối của cô. Hãy tịnh dưỡng cho tốt.

- Đem ra ngoài đi!- Nó liếc mắt nhìn ông.

- Cô không cần ăn nhưng đứa bé trong bụng thì rất cần. Tôi không muốn cháu mình phải nhịn đói nhịn khát theo cô. Huh...

Ông hừ lạnh một cái, song đó thì ra ngoài, không nói thêm một câu gì nữa.

Nó lưỡng lự suy nghĩ.

Ông ta nói cũng đúng. Nó không ăn nhưng đứa bé thì rất cần. Mà trong bát com đó có gì không đấy? Tự nhiên nó cảm thấy bất an.

- Con à! Mẹ nên ăn không?

Lí trí cứ thúc đẩy nó. Không ăn thì bảo nhi sẽ đói, không có chất dinh dưỡng. Còn ăn vào lỡ có bất trắc gì thì sao? Biết đâu được, trong đó có thuốc phá thai.

Nó xuống giường, đi đến bên bàn, nhìn bát com với thức ăn. Đây là món nó thích nhất, cũng là món mà hấn ưa nhất. Quả thực ông ta đối xử cũng tốt, không tệ hại như nó nghĩ. Nếu như ông ta cứ mở miệng ra một là cháu, hai vẫn là cháu thì thôi vậy. Hà cớ gì ông ta lại đi giết cháu của mình.

Theo nó nhận thấy thì hình như ông ấy rất yêu Quân Anh, mặc dù không phải là con ruột. Nhưng đã vậy thì ông giết cha mẹ hấn để làm gì?

Nó lắc lắc đầu. Suy nghĩ quá nhiều rồi. Tốt nhất là nên bồi bổ cho bảo nhi trước đã.

...

-Quân Anh, em đã dò được tin gì chưa?- Diễm Kỳ lo lắng hỏi.

-Vừa về thì em đã gây với ông ta một trận, chưa kịp hỏi han gì hết.- Hân lắc đầu ngán ngẩm.

-Được rồi, để từ từ tính tiếp. Haizzz, chị tin là Kỳ Thư vẫn ổn.- Diễm Kỳ thở dài.

-Mà chị ơi, lỡ như là người khác mà không phải ông ta và Huyền My thì sao?- Bảo Trúc hỏi.

-Không đâu! Chỉ có thể là họ thôi. Em đừng suy nghĩ sâu xa quá.- Thế Nguyên nhún mày, cốc đầu nhỏ.

-A, em chỉ nghĩ thôi mà.- Bảo Trúc bĩu môi.

-Thế Nguyên nói đúng đấy. Chị vẫn nghi ngờ họ nhiều hơn.- Diễm Kỳ gật gù ra vẻ rất suy tư.

-Vậy bây giờ thế nào?- Trịnh Khang lên tiếng.

-Hay là mình đến đó đối mặt với ông ta luôn.- Tuấn Du nhướn mày.

-Không được! Nếu đã bắt Kỳ Thư đi thì tất nhiên ông ta cũng đã chuẩn bị từ trước rồi.- Diễm Kỳ lắc đầu.

-Vậy mình phải nhịn nhục à?- Tuấn Du cau mày khó chịu.

-Nhường một li, đi vạn dặm.- Diễm Kỳ mỉm cười ủy mị.

Bỗng nhiên ký ức lúc trước lại hiện lên trong tâm trí của Bảo Trúc và Thiệu Hà, hai người chột sồn gai ốc. Thiệu Hà cười khỏ, quay sang Diễm Kỳ.

-Hơ...chị đừng dùng nụ cười tà thuật đó nữa, làm em rợn cả người.

-Phải đó, em sợ nhất là thấy chị cười thế này đấy.- Bảo Trúc rùng mình, kể khổ.

-Thôi được, thôi được! Giải tán ha.- Diễm Kỳ mỉm cười thật tươi rồi đứng dậy đi về phòng.

Mọi người nhìn nhau, song đó cũng đứng dậy, việc ai nấy làm, đường ai nấy đi. Chỉ còn lại Trịnh Khang ngồi ở sofa, dường như anh đang phân vân chuyện gì đó.

Hai tay của anh đan vào nhau, đôi mắt cũng bắt đầu ánh lên những tia phức tạp. Diễm Kỳ bước xuống cầu thang, vừa thấy anh còn ở đó thì cô bước nhẹ nhàng đến bên. Bước chân của cô rất nhẹ, tựa như cánh hoa hồng, không phát ra một tiếng động nào.

Đứng sau anh, bỗng nhiên tim cô đập lổn nhịp. Cô cắn môi, vỗ vào vai anh.

-Này, sao anh còn ở đây?

Trịnh Khang thoáng giật mình, quay sang lườm cô một phát.

-A, tôi chỉ hỏi anh thôi mà. Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?- Cô hốt hoảng, lại hỏi tiếp.

-Nhà của em gái tôi, tôi không được quyền ở lại sao?- Anh lạnh giọng.

-Được chứ!- Diễm Kỳ bĩu môi.

Cô ngồi xuống sofa, rót một ly trà rồi đưa cho anh.

-Anh uống đi!

Diễm Kỳ vừa nhìn qua thì thấy được chiếc khuyên tai của anh. Nó có hình thánh giá, màu xám bạc, cứ lấp la lấp lánh. Diễm Kỳ ngay lập tức bị nó thu hút. Cô vô ý thức tiến đến, từ từ kề sát mặt vào mặt anh. Chú ý của cô là muốn xem cho kỹ chiếc khuyên tai thôi nhé. Thế mà lại bị ai kia hiểu lầm.

Trịnh Khang xem tí là phun hết trà trong miệng. Anh lại không ngờ cô gái này lại "tự chủ động" như thế. Mối khề nhếch lên, anh trưng ra bộ mặt đầy gian xảo. Nếu muốn đùa thì anh sẽ đùa đến cùng.

Trịnh Khang vươn tay, ôm lấy eo của Diễm Kỳ kéo sát vào người làm cho cô ngã nhào lên người anh. Nhanh như cắt, anh lật cô xuống dưới thân người, đặt môi vào môi cô.

Diễm Kỳ trừng to hai mắt, cô như hóa đá tại chỗ. Hiện tại trong đầu cô trống rỗng, chẳng có thứ gì.

"Hôm nay sao ngoan thế nhỡ? Mà thôi kệ, càng tốt."

Một suy nghĩ đen tối lóe lên trong đầu Trịnh Khang.

Diễm Kỳ vừa nhận định ra tình thế của mình thì không khỏi giãy giụa, cô muốn cắn chặt răng lại nhưng lưỡi của anh đã nhanh chóng tiến sâu vào khoang miệng của cô luôn rồi.

Trịnh Khang đưa tay vào trong áo, chiếm trọn hai quả đào của cô. Diễm Kỳ giật bắn người, cô trừng mắt như muốn cảnh cáo anh. Trịnh Khang nhìn thấy hành động ấy của cô thì muốn phát cười. Anh dùng răng, cắn vào môi cô, tay cũng dừng lại, rời khỏi áo. Dọa bấy nhiêu cũng đủ lắm rồi, vả lại anh cũng có một ít lợi lộc rồi còn gì.

Diễm Kỳ nhanh chóng ngồi dậy, cô tức giận chỉ tay vào Trịnh Khang.

-Anh...anh...

-Tôi sao nào?- Anh nhướn mày.

-Tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt. Cả cuộc đời này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

-Làm gì nóng thế? Còn đuổi tôi như đuổi tà nữa chứ?- Anh bật cười, kéo tay cô.

Diễm Kỳ trừng mắt, giật tay ra. Cô cắn môi, ánh mắt đầy lửa giận.

-Chuyện này mà đồn ra ngoài thì sao đây? Anh cũng không được mạo phạm tôi như thế.

-Này, tôi có làm gì quá đáng đâu.

-Anh còn nói không. Anh đã...đã...

Cô tức đến nỗi không nói nên lời. Diễm Kỳ giận dữ, quay đi, chạy thật nhanh lên phòng.

Trịnh Khang nhíu mày. Anh làm gì quá đáng hả ta? Lắc lắc đầu vài cái, anh đứng dậy đi thẳng lên phòng của cô.

Đứng trước cửa phòng, anh đưa tay lên gõ.

Cốc...cốc...

-Mở cửa cho tôi.

-Tên đại sắc lang nhà anh...hức...biến đi...hức...

Tiếng nấc của Diễm Kỳ vọng ra làm cho anh không khỏi lo lắng.

-Này, đồ ngốc, mở cửa nhanh.- Anh hối thúc

-Không...hức...anh biến đi...đồ biến thái...

Anh tức giận đi xuống phòng khách. Mở hộc tủ, anh lấy ra chùm chìa khóa dự phòng. Anh quay lại, tra từng chìa vào ổ. Cánh cửa vừa mở anh liền chạy vào.

Bình

-Ra ngoài!

Diễm Kỳ lấy chiếc gối trên giường ném thẳng vào anh.

Trịnh Khang nghiến răng, anh bước đến kéo tay cô.

-Cô làm trò gì thế hả?

-Buông ra!- Diễm Kỳ cố đẩy anh ra.

Anh khóa hai tay cô lại, kéo cô ôm chặt vào lòng.

-Lấy anh được không?

Diễm Kỳ chớp chớp hai mắt. Bỗng nhiên cô ngoan ngoãn, ngồi im không nhúc nhích. Liệu cô có nghe nhầm không? Không thể nào đâu, không thể nào Trịnh Khang nói những lời này.

-Anh...- Cô ấp úng

-Diễm Kỳ, lấy anh nhé!...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Oán Trách Trong Mơ

-Diễm Kỳ, lấy anh nhé!Trịnh Khang thốt ra, giọng nói thật nhỏ bé như là sợ hãi sẽ mất đi thứ gì đó.

Diễm Kỳ vốn là tuýp người thanh lịch, hiện đại nhưng cô lại rất nhạy cảm trong chuyện nam nữ. Vốn từ trước đã thề rằng nếu không phải là người cưới cô thì nhất định sẽ không được chạm vào cô. Mà hôm nay, lời thề ấy đã bị phá nát nhờ một người con trai vô liêm sỉ, biến thái,... Cô cũng rất dở trong khoảng chịu đựng, chỉ cần anh cử động nhẹ thôi cũng làm cho cô dựng hết cả tóc gáy, thần kinh như tê liệt. Bây giờ cô phải làm thế nào đây?

-Đồng ý chứ?- Giọng nói của anh một lần nữa vang lên.

-Tôi...tôi...- Cô ấp úng.

-Nếu không thì...- Hai mắt Trịnh Khang ánh lên những tia xảo quyệt. Tay anh bắt đầu cử động, sờ lưng của Diễm Kỳ.

Cô rung mình, tay siết chặt vạt áo của anh.

-Trịnh Khang! Đừng, xin anh đấy.

Trịnh Khang không trả lời, tay cũng đã dừng lại. Anh im lặng lắng nghe xem cô sẽ nói gì.

-Tôi không quen với việc này. Anh đừng làm tôi sợ nữa.

Sợ? Cô gái này đang sợ hãi. Nhưng lại không ở đâu xa mà là ngay trong vòng tay của anh. Chóp mắt một cái, anh tiếp tục chọn cách im lặng để lắng nghe cô.

-Tôi sợ những người nào chạm vào thân thể tôi mà không phải là người đã cưới mình. Vì tôi sợ họ sẽ bỏ rơi tôi, giống như cô bạn của tôi khi ở Ý. Cô ấy đã cho đi điều quý giá nhất của một người con gái nhưng cuối cùng đã bị người yêu bỏ rơi khi cô ấy mang thai và phán "Làm sao tôi biết được đó có phải là con của tôi hay không? Bây giờ cô cứ sinh con, tôi sẽ nuôi đứa bé nhưng không cưới." Anh thấy, con gái có khổ không chứ?

Mỗi lần nhớ đến chuyện đấy thì nước mắt của cô lại tuôn ra, nhiều đến nỗi ướt cả vai áo của anh. Nếu nói thích anh cũng không đúng. Với cô đó chính là yêu. Tuy lúc nào gặp nhau cũng như lửa với nước nhưng cô lại cảm thấy vui. Một ngày nào đó, không nghe giọng của anh cãi bướng lại cô nữa thì có lẽ đấy là ngày buồn nhất trong cuộc đời của cô.

Cô yêu anh thì đã sao chứ? Anh cũng có biết được đâu. Vậy thôi, cô nên giấu trong lòng thì hơn. Anh nói những lời này ắt hẳn chỉ muốn làm cho cô kìm nén lại cảm xúc thôi.

-Không tin anh sao? Em nghĩ Trịnh Khang anh là loại người như thế à?

Lần này đến lượt Diễm Kỳ im lặng. Cô không thể mở miệng nói thêm gì nữa. Vì anh, đã thay đổi cách xưng hô, làm cho tim cô như tan chảy.

-Anh thấu hiểu được những suy nghĩ của em. Anh hiểu nó lâu rồi và anh cũng yêu em từ ánh nhìn đầu tiên. Anh làm thế cũng chỉ vì...anh sợ sẽ mất em.

Hai mắt của Diễm Kỳ ánh lên. Một thứ mặt ngọt đang lan ra cổ họng, tan chảy và truyền thẳng về tim. Tim à, bình tĩnh lại nhé! Đó có phải tỏ tình không? Sao lại đập mạnh như thế?

Trịnh Khang vui mặt vào mái tóc của cô. Một mùi hương nhẹ dịu, xông vào mũi. Cô gái này, anh chỉ muốn là của anh. Sẽ không bao giờ chia sẻ cho một người nào khác.

Tay anh ghi chặt đầu của Diễm Kỳ. Hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô làm cho mặt của cô đỏ ửng, ngại ngùng.

-Diễm Kỳ, gả cho anh!

Cô im lặng, lưỡng lự một lúc rồi nhìn anh, nhẹ lắc đầu.

-Vẫn chưa quyết định được đâu. Vì tôi..

-Cái gì mà "tôi" ở đây? Ưu Điểm Kỳ, em là của anh, anh không cho em rời xa anh đâu.- Anh nhíu mày, mắng yêu cô.

-Anh...đừng ích kỉ như thế chứ. Tôi..

Anh lại khó chịu, tiếp tục ngắt lời của cô.

-Nếu còn xưng tôi thì chắc chắn anh sẽ...

Anh mắt gian xảo của anh nhìn xuống một vị trí nào đó trên người của cô rồi nhếch môi.

-A, cái tên biến thái này.- Cô đẩy anh ra.- Cái tật sắc lang vẫn không bỏ. Huh, anh mãi mãi cũng chẳng thay đổi. Thế mà muốn tôi gã cho anh.

Anh trừng mắt, lập tức đẩy cô xuống giường. Gương mặt áp sát vào mặt của cô.

-Em mới xưng hô như thế nào?

-Thì...thì...tôi..

Anh cúi xuống, hôn nhẹ vào môi cô rồi bảo.

-Nói lại lần nữa.

-A,...- Cô mím môi, nhắm tịt mắt. - Em!

-Thế có phải ngoan không.

Anh kéo cô ngồi dậy, yêu thương vuốt tóc cô.

-Đúng, anh ích kỉ lắm. Vì thế, hãy mãi bên anh nhé, người anh yêu!

...

*-Cô tránh ra đi! Cô không phải là mẹ của tôi.

Một đứa bé, không rõ là con trai hay con gái hất tay nó ra và chạy đi.

-Bảo nhi, mẹ chính là mẹ của con đây.- Nó bật khóc, chạy theo sau đứa bé.

Đứa bé chạy đến một gốc cây lớn rồi dừng lại quay đầu nhìn nó. Nó mừng rỡ, có phải bảo nhi đã nhận nó rồi không?

-Bảo nhi, là mẹ đây!

-Tôi nói rồi, cô không phải là mẹ của tôi.- Đứa bé thút thít, kìm nén tiếng nấc phát ra, hai hàng nước mắt lăn dài hai bên má.- Mẹ xinh đẹp của tôi sẽ không bỏ tôi mà đi. Mẹ không bao giờ sinh tôi ra rồi để tôi thành một trẻ mồ côi. Từ lúc chào đời đến nay, tôi chưa bao giờ được nhìn thấy mẹ, cũng chưa bao giờ được cha ôm vào lòng. Tôi phải đứng một bên, xem cha ôm ấp đứa con của mình và một người phụ nữ khác. Sống trong ngôi nhà đó, tôi như một người vô hình. Chẳng một ai quan tâm, chẳng một ai để ý đến cảm xúc của tôi như thế nào. Cô có biết tôi muốn nhào vào lòng mẹ như thế nào không? Cô có biết tôi muốn ba xoa đầu và bế tôi trên tay như thế nào không? Tất cả là do cô. Nếu đã bỏ rơi tôi, đã không cho tôi được một mái ấm như bao đứa trẻ khác vậy thì sinh tôi ra trên cõi đời này để làm gì?

-Bảo nhi, mẹ xin lỗi...xin lỗi con...- Nó khóc nức lên, chỉ biết đứng nhìn đứa con của mình với dáng dấp nhỏ nhắn đang trách móc chính mình.

-Xin lỗi? Tôi không cần. Tôi chỉ cần mẹ, tôi chỉ cần cha thôi...tôi chỉ cần mẹ, tôi chỉ cần cha thôi...*

-Bảo nhi!!!- Nó bật người dậy, hơi thở chột gấp gáp.

Thì ra chỉ là mơ, chỉ là mơ thôi mà. Không ngờ, nó lại thấy bảo nhi, tiểu bảo bối của nó lại đáng thương như thế.

Tay nó sờ lấy bụng. Nó bật khóc, cảm giác lúc này không thể tả. Nó có lỗi với bảo nhi, có lỗi rất nhiều.

-Tiểu bảo bối! Sau này nếu có trách thì con cứ trách một mình mẹ thôi. Cha con không có lỗi gì hết. Do mẹ đã đưa con đến thế giới này nhưng lại không đi bước con đi. Để con phải bơ vơ, lạc lõng. Con hãy nhớ, cuộc đời của mẹ chỉ có một ánh sáng duy nhất là con.

Nó nhìn ra cửa sổ, bầu trời đêm nay thật đẹp. Các vì sao đang lấp lánh và thi nhau tỏa sáng. Nó lại nhớ đến lúc trước, ngày định mệnh, đưa hân vào cuộc đời của nó. Đã từng yêu nhau, đã từng là của nhau nhưng bây giờ đã hoàn toàn lạc mất nhau.

Nó xuống giường, đi ra bang công. Một làn gió nhẹ thổi lướt qua tóc nó, một cảm giác lạnh lạnh đang thấm dần vào da thịt. Nó đã từng nói khi còn hoạt động ở LIRIK_một câu nói gây chấn động cả thế giới đêm: "Đừng vội kết thúc cuộc chơi sớm khi chính bản thân còn có thể." Nhưng hôm nay, người kết

thức cuộc chơi sớm lại là nó. Một người con gái với tuổi đời còn trẻ mà có con thì xem như hoa đã tàn, cuộc chơi đã tan. Ấy thế mà nó lại không hối hận, nó còn rất vui nữa là khác. Vui vì được thấy giọt máu mà chính mình sinh ra, vui vì không bao lâu nữa nó sẽ được làm mẹ.

Nó đã suy nghĩ thấu đáo rồi. Thà bỏ chồng chứ không bao giờ bỏ con. Thà chịu đau một chút không chịu đau mười. Sau này bảo nhi sẽ do nó tự tay chăm sóc, nuôi dưỡng thành người, tuyệt đối không để một ai chạm đến con của nó, đặc biệt là Dương Quân Sinh...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cám Dỗ _ Lời Tỏ Tình

Hắn ngồi ở phòng làm việc, tập trung vào mớ giấy tờ hỗn độn trên bàn. Tuy rằng việc hợp đồng giữa hắn và Y Thiên đã được giải quyết ổn thỏa nhưng hắn vẫn phải làm lại từ đầu, xây dựng lại công ty này. Hắn cũng đang đắn đo, suy nghĩ nhiều thứ và lo lắng cho nó. Không biết nó như thế nào, có được ăn uống đầy đủ không? Có được ngủ chần ấm nệm êm không? Người phụ nữ của hắn sao lại phải chịu đựng như thế chứ?

Nếu như lúc trước, hắn cố nín giữ thì có lẽ đã không tạo cơ hội cho người thứ ba. Nó cũng không phải chịu tình cảnh như hôm nay.

Nhìn về góc bàn. Vẫn là nụ cười tươi tắn luôn hiện hữu trên môi của một thiên thần, trú ẩn bên trong một ác quỷ. Là cô gái ấy, người quan trọng nhất đối với hắn. Người từng làm hắn vui, người đầu tiên khiến hắn phải mỉm cười vì độ ngây ngô, ngốc nghếch của mình... Cũng vì người ấy mà trái tim của hắn như tan nát, vỡ vụn chỉ vì một câu "chia tay". Rồi...vào ngày mà hắn cho là định mệnh của năm năm trước, người con gái đó đã vĩnh viễn khắc sâu trong tim hắn. Nhưng bây giờ cô ấy đã quay về bên hắn, mang cho hắn một niềm hạnh phúc không thể tả.

Có gì đau đớn bằng, khi người mình yêu nhất làm mình phải đau.

Hắn cũng như bao người khác thôi. Sợ cô đơn, sợ lạc lõng và...sợ mất người mình yêu.

-Tiểu Phương, dù có ra sao thì anh vẫn sẽ bảo vệ em.

Cóc...cóc...

-Ai?

-Là em, Huyền My đây!

-Vào đi!

Huyền My mở cửa bước vào, cô đến sau lưng và ôm cổ hắn.

-Anh đang làm việc à?

-Ừ!

Huyền My nhíu mày, dùng ngón trỏ lướt nhẹ bên má hắn.

-Anh sao vậy? Có chuyện không vui sao?

-Giữ khế một chút.- Hắn liếc mắt qua cô, môi khẽ nhếch lên.

-A...- Huyền My đáp ứng, thoáng chốc hoảng sợ.

Hắn gỡ tay cô ra rồi bước đến sofa và ngồi xuống.

Huyền My mím môi, cô đi đến sofa, ngồi xuống đối diện hắn. Nếu đã thế thì chỉ còn mỹ nhân kế thôi.

Cô cứ cử động hai chân, khiến cho nơi kín đáo nhất thoát ẩn thoát hiện. Gương mặt chỉ nhìn hắn, môi khẽ cười tà mị.

Về phần hắn, hắn biết rõ những hành động đó chứ nhưng hắn đều bỏ ngoài mắt, chẳng bận tâm đến. Huyền My cắn chặt môi "để xem, anh cứng rắn được bao lâu!", cô đứng dậy bước lại trước mặt hắn. Chống tay lên ghế sofa áp sát mặt vào mặt hắn.

-E hèm...- Hắn háng giọng, ho khan vài tiếng.

Đưa tay lên, ghì lấy đầu của Huyền My kéo xuống. Hành động ấy của hắn làm cho Huyền My như mở cò trong bụng. Kề môi vào tai của cô, hắn khẽ nói.

-Đừng làm những trò rẻ tiền đó trước mặt tôi. Huh...

Hắn hừ lạnh, đẩy cô ra, cứ thế bước thẳng ra ngoài. Huyền My tức giận, siết chặt tay lại với nhau. Rẻ tiền? Nếu như cô là rẻ tiền thì nó là gì? Nó làm gì để kéo hắn về bên mình cơ chứ?

Suy nghĩ của cô đã quá nông cạn rồi. Nó là ai? Đối với cô nó chỉ là một cái gai trong mắt. Đối với cô nó chính là một vật cản đường. Đã thế thì cô sẽ cho nó nếm mùi vị đau khổ khi làm người thứ ba là như thế nào. Bằng không, cái tên Trương Huyền My này sẽ lật ngược lại.

...

Nó từ từ động đậy hai mắt. Với tay lấy chiếc đồng hồ để bàn xem, nó suyt nữa là giật thót tim. Nó ngủ đến những 11 giờ trưa, thảo nào cả người bây giờ lại mệt mỏi đến thế. Gượng người dậy, nó vươn tay ngáp một cái thật dài. Hôm nay sao lại buồn ngủ như thế chứ? Có lẽ bị nhốt trong bốn bức tường lạnh lẽo, chán ngắt này.

Cánh cửa bật mở, Dương Quân Sinh nghiêng đầu nhìn nó.

Nó bấu môi, nhìn ông như khinh bỉ. Chắc là bày mưu tính kế gì nữa rồi đây.

-Chắc hẳn thời gian sống trong đây làm cô không vui và cũng không thoải mái tí nào. Vậy thì ra vườn hoa hít thở không khí trong lành đi. Ít ra cũng tốt cho đứa nhỏ.

-Ha, tôi có nghe nhầm không? Ông mà cũng có suy nghĩ đó à? Ông không sợ tôi sẽ trốn thoát sao?- Nó kinh ngạc cực độ.

-Cô nghĩ nếu thoát nơi đây thì sống sót được sao? Tôi không giết cô thì đứa bé trong bụng vẫn sẽ là vũ khí ngầm, lấy mạng của cô.- Ông ghéech môi.

Nó thăm suy nghĩ, nếu đã vậy thì ông ta đã tin tưởng nó sao? Không thể nào đâu. Ông ta làm gì tốt đến thế.

-Có ra không?

-Được! Tôi ra!- Nó gật đầu.

-Cửa vẫn mở, vệ sinh cá nhân xong rồi xuống ăn trưa.

Nói xong, ông liền quay đi. Nó nhìn theo, đảo mắt một lúc rồi vào nhà vệ sinh.

Sau đó ít lâu, nó ra ngoài và đóng cửa phòng lại. Bước từng bước xuống cầu thang, nó nhìn ngắm toàn ngôi nhà. Với sự trang hoàng lộng lẫy thế này thì ắt hẳn gia thế của ông ta không hề tầm thường.

Dương Quân Sinh đang ngồi trên sofa, xem tin tức từ tivi vừa thấy nó bước xuống liền đưa mắt nhìn và nói.

-Bữa trưa đã xong, cô có thể dùng.

Nó khẽ nhủ mảy dấn đo suy nghĩ. Liệu ông ta có hạ độc nó không? Làm sao nó có thể tin được chứ.

-Toàn là những món tốt cho thai nhi, dùng ngon miệng.

Nó không trả lời, đi thẳng vào căn bếp. Trên chiếc bàn tròn lớn, những món ăn hấp dẫn, tỏa hương thơm phức đang bay sộc vào mũi nó. So ra, ông ta cũng có tính người một chút, không xấu xa, tồi tệ như nó thường nghĩ.

Không chờ đợi thêm nữa. Bụng nó cũng bắt đầu đau đau, chắc bảo nhi đói rồi đây.

...

Diễm Kỳ nhíu mày, cố tìm cách để Dương Quân Sinh tự khai ra nơi giam giữ nó. Lão già chết tiệt, không khoang nhượng một tí nào, chắc chắn ông ta đã biết nó mang thai.

Trịnh Khang mở cửa phòng, tự ý bước vào. Ngay sau đó liền nhận ngay một cái gối vào mặt.

-Sao anh không gõ cửa hả?- Diễm Kỳ cắn môi.

-Hơ, em nhìn lại đi, đây là nhà của ai. Thuộc quyền sở hữu của tôi, tôi muốn đi đâu thì đi đến đó.- Anh xoa xoa trán, không quên lườm cô một cái.

-Nhưng lỡ như tôi đang thay đồ thì sao? Anh đừng có ngang ngược kiểu đó.

-Thay đồ? Thì thấy chứ sao. Ai bảo cô ở đây thay đồ làm gì, phải vào nhà tắm cô em ạ.- Anh tựa người vào cửa miệng cười như không.

-Anh...- Cô cứng họng, chỉ biết tức giận lấy thêm gối trên giường ném vào anh.

-Này, đủ chưa hả?- Anh nóng giận quát lên.

-Anh...Bảo Nguyên Trịnh Khang, anh nhớ đó. Tôi không bao giờ muốn gặp mặt anh nữa.

Cô đứng dậy, bước xuống giường đi ra ngoài. Nhưng chưa ra được khỏi cửa thì cô đã bị Trịnh Khang vờn tay, ôm lấy eo và ném thẳng lên giường.

-Tôi không nổi giận thì em không ngoan ngoãn chứ gì?

-Anh có giỏi thì làm gì tôi này, đừng ở đây mà nói suôn.- Cô vênh mặt.

-Được, tôi không thể đánh phụ nữ nhưng không phải là không thể biến họ thành người của mình.- Anh nhếch môi.

Diễm Kỳ trừng mắt, cô rùng mình, rợn cả tóc gáy. Cô chưa từng nghĩ mình sẽ lâm vào cảnh này.

-Anh...tránh ra...đừng chạm vào tôi.

-Do em tự mình chuốc lấy, tôi không hề gượng ép.- Anh bước đến giường, ngồi xuống, đưa tay vuốt bên má cô.

Cô giật mình, đẩy tay anh ra.

-Anh muốn tôi làm gì cũng được nhưng tuyệt đối đừng dồn tôi vào cảnh này.

-Làm gì à? Cũng được, tôi muốn em làm một chuyện.

-Anh nói đi!

Anh vờn tay kéo cô vào lòng ôm thật chặt, muốn cô cảm nhận được cảm giác ấm áp và an toàn từ anh.

-Làm vợ của anh!

Diễm Kỳ như chết lặng, đây là lần thứ hai anh tỏ tình với cô, lần thứ hai anh tỏ lộ lòng mình.

-Đồng ý chứ?

Diễm Kỳ mỉm môi. Cô vui chứ, cô hạnh phúc chứ. Có gì bằng khi được người mình yêu nhất tỏ tình. Cô mỉm cười và gật đầu.

-Em...đồng ý!...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chợt Nhận Ra Mình Không Thể Quên

Một màu nắng đang dần lan tỏa, một hương thơm nhẹ nhàng bay bổng. Cả hai hòa quyện vào nhau, tạo thành một bầu không khí ưu nhã. Thật làm cho người khác có được cảm giác thanh thản mà. Đã bao lâu rồi nó không cảm nhận được cảm giác này nhỉ? Có lẽ đã rất lâu, rất lâu và rất lâu rồi. Nó mỉm cười, hít một hơi thật sâu. Hôm nay mới đúng là một ngày nghỉ ngơi đúng nghĩa. Nhưng mà...bên cạnh vẫn thiếu gì đó. Một cảm giác trống trải, lạc lõng lan nhanh khắp lồng ngực. Không phải chứ? Trước mắt nó bây giờ nhìn đâu cũng thấy hình bóng của hắn. Nó lại nhớ hắn rồi. Con người xấu xa ấy sao lại mãi bám vào tâm trí của nó.

-Anh ác lắm, anh vô tình nhẫn tâm lắm. Uống công tôi luôn nén lòng mình và đặt hết hi vọng, tin tưởng vào anh.

Gương mặt của nó không biểu lộ một cảm xúc nào nhưng hai hàng nước mắt vẫn lặng lẽ tuôn xuống. Nó cho đi yêu thương, niềm tin của mình chỉ để nhận lại sự mất mát và cô đơn. Cả cuộc đời, nó hận nhất là sự phản bội, sự lén lút sau lưng nhưng lúc nào nó cũng lâm vào tình cảnh như thế. Có ai muốn đối mặt với những điều mà chính bản thân mình ghét nhất đâu. Đây cũng không phải là lần đầu nhưng cảm giác lúc này...rất nhói...rất đau...một ai hiểu được không? Đến bây giờ, nó mới nhận ra: nó chẳng thể nào quên được hắn.

-Nhớ Quân Anh à?- Tiếng nói của một người đàn ông trung niên vọng lại.

Nó quay đầu nhìn thì thấy ba của hắn, người đàn ông với vẻ ngoài khô khốc, điềm đạm đang bước đến. Đến bên cạnh nó, ông ngừng lại và cho hai tay vào túi.

-Có lẽ hạnh phúc không bao giờ chọn cô nhỉ?- Ông hỏi vu vơ.

-Là thế rồi, còn "có lẽ" gì nữa.- Nó cười nhạt.

-Cô hãy làm quen với việc này đi, kéo sau này khó tiếp nhận những hành động quá đáng hơn thế nữa.- Môi của ông khẽ nhếch lên.

-Huh, vậy sao?- Nó hừ lạnh.- Nhưng mà...hãy cho tôi biết, ông cần đứa bé để làm gì?

-Đứa bé à?- Ông hơi nhíu mày.- Tất nhiên là để thừa kế rồi. Toàn bộ tài sản của tôi đều sẽ chuyển nhượng cho đứa cháu đức tôn này.

-Không phải Quân Anh sẽ kết hôn với Huyền My sao? Như thế thì ông đã có cháu rồi còn gì.

-Cô nghĩ nó sẽ đồng ý sao? Mà cho là nó đồng ý đi chẳng nữa thì nó sẽ có con với Huyền My à?- Ông cong môi cười.

-Ý ông là?

-Tự khắc cô sẽ biết.- Nói rồi ông liền quay lưng đi.

Nó nhìn theo ông. Con người này cho là bí ẩn, kín miệng. Ông không bao giờ cho nó biết thêm gì, từng lời nói đều mang đầy hàm ý.

-Tự khắc sẽ biết sao? Ý của ông ta là gì đây?

...

Bảo Trúc lưỡng lự, nhỏ nhẹ quay sang nhìn Diễm Kỳ.

-Chị vừa về nước thôi mà (đúng ra là vài chap trước \('▽`)/) thế mà cửa đồ cả anh Trịnh Khang.

-Phải phải, bái phục bái phục.- Thiệu Hà đưa ngón cái lên.

-Ai bảo chị cửa chứ? Là anh ta dùng cách hèn hạ nhất thì có.- Diễm Kỳ bĩu môi.

-A, hình như anh vừa nghe thấy ai đó bảo anh dùng cách hèn hạ thì phải.

Trịnh Khang cùng Tuấn Du và Thế Nguyên bước vào. Anh cho hai tay vào túi, mắt liền lờm Diễm Kỳ.

Diễm Kỳ như tá hỏa. Phải thừa nhận, từ trước đến nay cô chưa hề quý một ai nhưng hôm nay đã có một người khiến cô trở nên cứng họng.

-Hạnh phúc nhá! Chị yêu!- Tuấn Du véo má cô, mỉm cười.

Trịnh Khang trừng mắt, anh đưa tay kéo ngay Tuấn Du ra.

-Này nhóc, không phải của chùa nhá, chẳng thơm nhang đâu.

-Á, em chỉ véo má thôi mà.- Tuấn Du chớp mắt.

-Tuyệt đối không!- Anh thẳng thừng.

-Hơ, chị phải góp ý, chấn chỉnh anh Khang lại đi.- Thế Nguyên khoát tay lên vai cô.

-Ashiaz, tới nhóc này nữa à? Đây là của anh nhé, chỉ anh chạm vào thôi.- Trịnh Khang bốc hỏa.

Anh bước đến, đẩy Thế Nguyên sang một bên, sau đó anh kéo Diễm Kỳ ôm chặt vào lòng, giữ khư khư lại như giữ báu vật.

Bốn người kia chỉ còn biết mắt chữ A, mồm chữ O nhìn họ.

Diễm Kỳ há hốc mồm, mặt bắt đầu đỏ ửng lên. Làm gì mà thái quá như thế chứ? Cái tên "ngốc" này.

-Trịnh Khang, buông ra coi! Anh làm gì thế hả?- Diễm Kỳ giãy giụa.

-Anh chỉ bảo vệ vợ tương lai thôi!

-Nhưng đây là người nhà mà. Có gì phải bảo vệ đâu.- Cô cau mày khó chịu.

-Được, thôi thì buông!- Anh bĩu môi, thả lỏng tay ra. Không quên ghé vào tai của cô mà thì thầm.- Đợi mấy nhóc này về rồi thì em sẽ biết tay anh!

Diễm Kỳ nuốt nước bọt cái ực. Cô không thể hình dung nổi, anh sẽ làm gì cô đây.

-Đúng là sói già đội lớp cừu non.- Cô chu môi mắng anh.

-Được, thôi thì ngay bây giờ ha. Lên phòng nào!- Anh đứng dậy, vờn vai.

Không gian bây giờ thật tĩnh lặng, mọi người đều im thin thít, đưa ánh mắt nghi ngờ nhất nhìn hai người.

-Hàm ý, có hàm ý!- Bảo Trúc nheo mắt và lắc đầu.

-Phải rồi, hai người có gì mờ ám đúng không?- Đến phiên Thiệu Hà chấp vấn.

-Ha, làm...làm gì cóóó...- Diễm Kỳ mặt đỏ kè lên, lời nói đầy ấp sự che giấu.

-Thật chứ?- Thế Nguyên miệng cười như không.

-Có một sự nghi ngờ không hề nhỏ.- Tuấn Du lắc lắc đầu, ánh mắt hiện lên những nét cười.

-Không có...mà...- Diễm Kỳ xua tay.

Trịnh Khang tặc lưỡi, anh vờn tay tóm lấy Diễm Kỳ lôi đi xềnh xệch. Vừa đi anh vừa nói, không quay đầu nhìn ra sau, tay còn lại đưa lên vẫy vẫy.

-Mấy đứa ở chơi, chán rồi về. Bây giờ anh bận dạy vợ, thất lễ không tiếp được nữa.

-Ha, không sao! Anh chị cứ thoải mái ạ.- Bảo Trúc cười tít mắt.

-Còn nhìn gì nữa, về thôi, cho anh chị có không gian riêng đê!!!- Thiệu Hà hí hửng cùng Bảo Trúc nhìn theo Diễm Kỳ.

Hai người thấy rõ, gương mặt cầu cứu của Diễm Kỳ nhưng tiếc là không giúp được gì. Đành vậy! Hôm nay chắc là ngày tồi tệ nhất của Diễm Kỳ rồi, chộc giận ai không chộc lại chộc ngay ỏ kiến lửa.

Trịnh Khang nhanh chóng ném Diễm Kỳ lên giường. Anh không quên phải đóng chặt cửa và khóa trái lại.

Diễm Kỳ trừng mắt, không lẽ... Không thể nào đâu, chắc là cũng giống với những hôm trước, anh sẽ không "ăn" cô đâu. Và lại, anh thừa biết cô rất nhạy cảm trong việc này kia mà.

Trịnh Khang tự ý mở cúc áo, sau đó chiếc áo somi trắng toanh được anh cởi ra vứt xuống sàn. Khoe ra lồng ngực rắn chắc và nước da màu đồng khỏe khoắn.

Diễm Kỳ giật bắn người, mặt bắt đầu ngượng chín. Cô vội đưa tay lên che đi hai mắt.

-Trịnh Khang, chẳng phải anh đã hứa là không làm gì em rồi sao? Anh nói đồng ý lấy anh thì anh sẽ không ép em như thế mà.

-Phải, nhưng anh chưa nói là khi giận lên thì anh muốn gì.- Anh mỉm cười, ngồi xuống mép giường, đối mặt với cô.

-A, vậy anh muốn gì chứ?

-Muốn có em.

-Thì chẳng phải em đã đồng ý lấy anh rồi còn gì. Như vậy là "có em" bên cạnh rồi.

Trịnh Khang hít một hơi thật sâu. Anh không biết cô ngốc thật hay giả vờ ngốc đây. Nhưng với một người như Diễm Kỳ thì chắc chắn là hiểu rồi.

-Vậy đề anh dạy!

Vừa dứt câu, anh liền kéo cô xuống, nằm dưới thân người.

Diễm Kỳ hoảng hốt cực độ, cô lấp bắp.

-Trịnh Khang...bây giờ...quan trọng nhất là tìm tung tích của Kỳ Thư...chúng ta...phải tập trung vào việc đó...

-Anh biết! Kỳ Thư còn mang bào nhi, anh cũng thừa biết ông ta cần đứa bé trong bụng của em ấy. Yên tâm, Kỳ Thư sẽ không sao.- Anh mỉm cười ủy mị, áp sát mặt vào mặt cô.

-Không được, dù Kỳ Thư không sao thì em cũng không dại gì mà để anh no bụng một bữa đâu.- Cô quay mặt sang hướng khác, né tránh ánh nhìn ôn nhu của anh.

-À à, thì ra nãy giờ em đang nghĩ đến việc này. Chắc, anh đâu có ý ản em nhưng thôi em đã nói vậy rồi thì...- Anh chắc lười, cười gian xảo.

-Aaa...Trịnh Khang, em xin lỗi! Tuyệt đối em không làm những chuyện đó đâu, nhất là lúc chưa kết hôn.- Cô đưa tay lên, cố gắng đẩy anh ra.

Ngượng chết được. Sao cô cứ bị tên "đại sắc lang" này dòn vào nghịch cảnh như thế vậy trời. Nhưng...có một cảm giác gì đó, lạ lẫm lắm. Lo sợ? Không, không phải. An toàn? Cũng không, cô nhận ra từ lâu rồi. Hạnh phúc? Phải, chính cái cảm giác này. Sao nó lại làm tim cô đập thành thịch vậy chứ? Hiện tại, cô không thể kìm nén được những cảm xúc của mình.

Trịnh Khang cúi mặt xuống, hôn nhẹ vào má cô. Diễm Kỳ thở gấp, cô không thể kháng cự lại anh, toàn thân của cô nóng ran, thần kinh như tê liệt hết. Trong đầu cô chẳng có một thứ gì, tất cả đều trống rỗng. Tay cô siết chặt lấy drap giường, cả người chột run lên.

-Trịnh Khang, buông...buông em ra...

Anh không trả lời, khẽ đặt môi của mình lên môi cô. Tay của anh ôm chặt lấy eo của Diễm Kỳ kéo sát vào người.

Sự ngọt ngào này của anh đã lấn áp cả lí trí của cô. Ngay lúc này cô chẳng còn biết mình là ai.

...

Nó tựa vào lan can. Ngước mắt nhìn lên bầu trời đầy sao đêm kia, chột nó cảm thấy chạnh lòng, trống vắng.

Bất chợt nó thấy một chiếc Lamborghini màu đỏ đang đỗ cách ngôi biệt thự không xa. Chiếc kính cửa từ từ hạ xuống, nó nhìn thấy một người con trai đang nhìn chăm chăm vào nó.

Vừa nhận ra người đó, nó thoáng ngạc nhiên. Cẩn thận môi dưới nó quay mặt sang hướng khác. Người này đã làm nó càng thêm chán ghét. Nếu được quay về lúc trước thì đương nhiên nó sẽ tránh mặt, không hề gặp anh ta.

Người đó không nhìn nó nữa, chiếc kính cũng từ từ được kéo lên. Chiếc Lamborghini màu đỏ dần chuyển động, đi xa khỏi khu vực này.

Nó nhìn lại, chẳng thấy gì. Không lẽ nó đã hoa mắt? Nhưng rõ ràng là anh ta kia mà.

-Âu Dịch Quân, là anh đúng không?...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hạ Độc

Huyền My bước lên bậc thang, trên tay cô còn mang theo một ly sữa. Đến trước cửa phòng, cô đưa tay lên gõ cửa.*Cốc...Cốc...*

-Ai đó?

-Là tôi, Huyền My! Tôi có thể vào chứ?

-Vào đi!

Cạch

Huyền My mở cửa và bước vào, trên môi không ngừng nở nụ cười.

-A, Kỳ Thư! Tôi có đem đến cho cô một cốc sữa đây.

Nó đưa mắt nhìn cô như là nghi ngờ gì đó.

-Đừng nghĩ tôi sẽ hại cô nữa nha. Đây là sữa do ba kêu tôi mang lên "bồi bổ" cho đứa bé.- Huyền My đặt ly sữa xuống bàn.

-Tôi sẽ không bao giờ tin cô nữa, trừ phi đích thân Dương Quân Sinh đưa cho tôi thì tôi mới uống.

-Cô có cần như thế không?- Huyền My nhú mày.

-Huh, rất cần!- Nó trừng mắt.

-Cò...hôm nay nhất định cô phải uống hết ly sữa này.- Huyền My bước đến kéo tay nó.

-Tôi đã nói là không uống.- Nó giật phắt tay ra.

-Cô uống mau...nhanh lên!

Huyền My bóp má nó, gượng ép.

Nó giãy giụa, đẩy Huyền My ra. Cô trừng mắt, cố gắng đưa ly sữa đến miệng nó. Nó quơ mạnh tay làm ly sữa rơi xuống sàn nhà.

Trên sàn gỗ, một lớp bụi bột khí màu trắng bắt đầu sôi sục. Nó đứng lên, đối mặt với Huyền My và nhìn thẳng vào mắt của cô.

Huyền My thấp thỏm trong lòng, cô lo sợ đến cực độ. Gương mặt của cô chợt tái mét. Hai tay cô siết chặt lại, cả người bắt đầu run lên từng đợt. Đôi môi của cô mấp máy như muốn nói gì đó.

Chát

Năm ngón tay thon dài giắt thẳng xuống mặt Huyền My làm cô ngã quỵ xuống. Chỉ một cái tát thôi đã làm cô gục ngã như thế rồi.

-Tại sao cô lại muốn giết con tôi? NÓ ĐÃ LÀM GÌ ĐẮC TỘI VỚI CÔ CHÚ?- Nó hét lên.

-Tôi...tôi...- Huyền My áp ứng.

-Chẳng phải tôi đã nhường Quân Anh cho cô rồi sao? Tôi đã đem hạnh phúc cả đời mình cho cô rồi kia mà.

-Nhưng đó là tình cảm thương hại.- Huyền My gục đầu xuống.- Cô biết không? Nếu cô và đứa bé này còn tồn tại trên thế gian thì chẳng ngày nào tôi được sống yên hết. Cô có biết Quân Anh yêu cô như thế nào không? Anh ấy xem cô như báu vật, hết mực yêu thương, che chở. Còn tôi, tôi là gì trong mắt anh ấy? Ngay cả lời nói ngọt ngào của lúc trước cũng không còn dành cho tôi. Tôi từng nghĩ, nếu như tôi níu giữ Quân Anh thì có lẽ anh ấy sẽ cùng tôi sống ở Mi. Nhưng vì tình cảm dành cho cô quá lớn nên Quân Anh đã bỏ mặc tôi để về đây tìm cô khi nghe tin cô gặp tai nạn dù cho Thế Nguyên đã nói là cô vẫn ổn.

Nó lúc này mới nhìn thật kỹ gương mặt của Huyền My. Gương mặt mỹ miều ấy bây giờ tối sầm lại và ướt đầm nước mắt. Một thứ cảm xúc gì đó dâng lên trong lòng nó, như bị cát xẻ đến nỗi rỉ máu, rất đau.

-Cô có bao giờ hiểu được cảm giác của tôi đâu. Bởi vì cô lúc nào cũng được Quân Anh yêu thương, chiều chuộng.

-Cô sai rồi!- Nó khịt mũi, cố đè nén lại chưa xót đang không ngừng lấn áp.- Cô không phải là tôi nên cô mới có suy nghĩ đó. Quân Anh đã không biết bao nhiêu lần gieo cho tôi nhiều vết thương lớn. Làm sao cô có thể thấy được, vì nó...nằm ở đây!- Nó đặt tay lên tim của mình.

-Cò...- Huyền My ngược mắt nhìn nó.

Đến tận hôm nay cô mới nhận ra, nó rất đẹp. Một nét đẹp thuần khiết không tí vết. Từ gương mặt, dáng vóc đều đầy đặn và tao nhã. Bên cạnh đó, nó còn có sức chịu đựng rất lớn. Thảo nào trong suốt 15 năm qua hần vẫn không thể quên được nó_ một cô gái chín chắn, mạnh mẽ và đầy nghị lực.

-Hạnh phúc sẽ đến với cô nếu như cô biết nắm bắt, đừng không cô gái?- Nó khẽ cười, áp tay vào bên má vừa in hằn năm ngón tay của nó.

Hiện tại nó không giận, không cáu gắt với cô mà tồn tại trong nó lúc bấy giờ chính là sự đồng cảm.

-Cô không giận tôi sao? Cô không hận loại người như tôi à?- Hai mắt cô rung rung, môi mấp máy khẽ hỏi.

-Nếu cô biết mình đã sai, cô chấp nhận sửa đổi thì tôi không có gì để hận cô cả. Tôi biết cô làm vậy vì trước mắt cô bị che phủ một từ "yêu" và lòng đố kỵ của mình. Chính vì thế, hãy tập làm quen dần với những gì mà cuộc đời đưa đến cho mình đi.- Nó lắc đầu và khẽ cười.

Hai mắt Huyền My ánh lên như vừa thấy được gì đó lạ lẫm. Nó cười với cô, đây là lần đầu tiên cô thấy nụ cười của nó. Nụ cười ấy rất nhẹ và khẽ nhưng cô thấy được nhưng xót xa phía sau đó. Chính cô đã không ngờ những tổn thương mà nó chịu còn hơn cô gấp mấy lần.

...

Diễm Kỳ bước xuống phòng khách. Dáng đi của cô bây giờ "kì cục" vô cùng. Cũng tại Trịnh Khang hết, lúc trưa đã muốn cô rồi đến tối còn dụ hoặc cô, ăn cô đến tận xương cốt mới thôi. Bây giờ, hậu quả nhận được là hạ thân của cô bây giờ ề ề ảm, đi đứng cũng khó khăn.

Trịnh Khang ngồi ở sofa, vừa thấy cô xuống thì anh liền đi đến đỡ cô.

-Anh tốt quá ha!- Cô lờm nguýt anh một cái.

-Đương nhiên rồi! Trên đời này chỉ có anh là người tốt với em nhất.- Anh nháy mắt

-Điều!- Cô bấu môi, ghé sát vào tai anh và thì thầm- Anh giỏi lắm, hôm qua dám lừa em

Anh bật cười khê nói qua tai cô khiến gương mặt của cô đỏ bừng.

-Thế em làm gì được anh? Mà không ngờ cô gái hiện đại như em vẫn còn là xử nữ.

-Anh...- Cô nghiêng rặng, tròng to hai mắt.- Bảo Nguyên Trịnh Khang...anh chết đi!

-Không được, anh phải sống để bảo vệ em chứ.- Anh cười tít mắt rồi đưa cô đến sofa và ngồi xuống.

Diễm Kỳ ngồi xuống sofa. Cô tựa hẳn người ra sau, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi. Bấy giờ cử động nhẹ thôi cũng đau đến thấu trời rồi.

-Đau đến thế à?- Anh lo lắng hỏi.

-Anh còn hỏi. Đau chết được.- Cô lườm anh.

-Vậy thôi anh bù cho nha.- Anh đặt hai chân cô lên đùi của mình và xoa bóp.

-Em đã bàn bạc với Quân Anh rồi, hôm nay bằng cách nào đi chăng nữa thì Quân Anh cũng sẽ quậy ông ta một trận long trời lở đất.

-Vậy sao? Nhưng anh thấy chúng ta phải đối mặt với ông ta, để Quân Anh giải quyết một mình anh không an tâm- Anh nhủ mảy.

-Anh đừng lo quá, em tin chắc rằng ông ta không nỡ xuống tay với Quân Anh đâu.

-Anh cũng mong là như vậy.- Anh cố gượng cười.

-Còn...anh gì đó...anh có gặp không?

-Ý em là Dịch Quân?- Anh nheo hai mắt.

-Em không nhớ tên mà chính là người hôm trước làm lễ cưới với Kỳ Thư á!- Cô chợt nhớ ra.

-À, anh đã không gặp Dịch Quân từ hôm sau lễ cưới rồi. Nghe đâu là cậu ấy đi công tác suốt, về rồi lại đi ngay rất khó để gặp.

-Nghĩ lại cũng thấy anh ấy không có lỗi. Anh ấy chỉ bảo vệ hạnh phúc vốn đã là của mình mà.

-Thôi, chuyện gì đã qua thì cho nó qua đi. À, khoảng 7 giờ tối nay Thiên Kiệt mời chúng ta qua nhà của cậu ấy để tiếp tục tìm cách đưa Kỳ Thư về và không làm tổn thương đứa bé.

-Uhm, cũng được đó!

...

Huyền My bước vào một căn phòng mang một màu u tối. Căn phòng ấy từ vật dụng đến không gian đều mang một màu đen đến rợn người.

Một người đàn ông đứng xoay lưng lại với cô, đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, lên tiếng.

-Đến rồi à?

-Dạ, thưa ba!- Cô mím môi, tim đập thình thịch.

-Còn ngồi đi.

Cô rụt rè bước đến ngồi xuống ghế, đối diện với ông. Dương Quân Sinh ngồi xuống, ông với tay lấy ấm trà. Huyền My vừa thấy thì ngăn ông lại.

-Ba để con, con rót trà được rồi.

Cô bung ấm trà lên, rót vào ly và đẩy về phía ông.

-Con uống đi!- Ông khê nhếch môi cười.

-Dạ!- Cô đưa tách trà lên và hớp một ngụm.

Dương Quân Sinh nheo hai mắt, gương mặt của ông bỗng trở nên dăm chiêu. Và sau đây sẽ là một màn kịch hay. Ông nhếch môi, hai mắt bắt đầu ánh lên sự khinh bỉ.

Huyền My trừng mắt cô đưa tay lên ngực mình. Bỗng nhiên ruột gan của cô như quặn thắt, toàn thân đổ đầy mồ hôi. Cô loạng choạng đứng dậy nhưng chưa gì đã ngã quỵ xuống sàn.

Môi cô run run, mấp máy gọi ông.

-Ba...ba...

Ông đưa mắt nhìn Huyền My, cô đang co ro giữa dưới sàn.

-Đó là cái giá phải trả khi cô hại cháu đức tôn của tôi.- Ông trừng mắt.

-Ông...ông dám...- Tay cô đưa lên, run run chỉ vào ông.

-Yên tâm, cô sẽ bị dẫn vật, co thắt, 30 phút sau cô sẽ đến một nơi khác, làm lại cuộc đời của mình.

Ông nhếch môi, cho tay vào túi và bước ra khỏi phòng.

Huyền My gương người dậy, môi cô bắt đầu sùi bọt mép. Đưa tay lên cổ mình, cô cắn chặt môi đến bật máu. Ông ta quá độc đoán, quá nhẫn tâm. Cô biết rõ Kỳ Thư sẽ không nói gì với ông hết nhưng thôi, cô sẽ buông bỏ, buông xuống hết. Cô chẳng còn gì hối hận, cô rất cảm ơn nó đã cho cô biết thế nào là đúng sai mà chính bản thân của cô chưa bao giờ nhận ra. Gieo nhân nào ắt sẽ gặt quả đó.

Dương Quân Sinh vừa xuống phòng khách cùng lúc hấn cũng vừa vào. Bước đến, đứng đối mặt với ông, hấn lên tiếng, chất giọng lạnh đến thấu xương.

-Nói cho biết, Kỳ Thư đâu?

-Huh, đùa sao? Cô ta đi đâu làm sao mà ta biết được. Và lại đừng dùng chất giọng hỗn xược ấy nói chuyện với ta.- Ông đến sofa thả người xuống.

-Ông đừng tưởng là qua được mắt tôi.- Hấn nhếch môi.

-Ta đã nói rồi, tin hay không tùy ở con.

Hấn đã hết kiên nhẫn của mình rồi. Nhất quyết không chịu khai thì hấn sẽ buộc ông phải khai.

Hấn lấy trong túi ra một cây súng nhắm thẳng vào đầu của ông.

-Khai mau! Ông giấu Kỳ Thư ở đâu.- Hấn quát lên.

-Nếu đã thế rồi thì cứ bóp cò Rồi sau đó đừng mong gặp Kỳ Thư.- Ông không tránh né và lại còn giương mắt nhìn hấn.

-Mau giao Kỳ Thư ra đây.

-Huh, không thì sao? Giết đi, nổ súng ngay đi, để thôi không kịp đó.

Hấn không thể nào xuống tay được. Dù gì ông cũng là người cha mà hấn đã từng sùng bái, là người nuôi dưỡng hấn đến khi trưởng thành. Ân nghĩa này còn cao hơn núi.

-Quay về đi, rồi con sẽ gặp Kỳ Thư khi thích hợp nhất.

Ông đứng dậy, quay lưng đi lên phòng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ...* *Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hận Thù Trao Trả

Hấn trở về biệt thự của nó. Bước vào phòng khách, hấn tức giận cởi bỏ cúc đầu của chiếc áo somi đen. Hiện tại hấn tự trách mình, sao lại chùn bước như thế? Nhất định hấn phải vững lòng hơn, không được để ông nắm được thóp. Ông luôn biết rõ, nếu có chuyện gì xảy ra thì hấn cũng chẳng làm gì được ông đâu. Bởi vì...đồng máu đang chảy trong người hấn là...

-Ồ, Quân Anh!

Diễm Kỳ và Trịnh Khang ngồi ở sofa, vừa thấy hấn vào, cô thốt lên.

-Chào anh chị!- Hấn bước đến sofa và ngồi xuống.

Diễm Kỳ chăm chú nhìn hấn. Hôm nay hấn có gì đó lạ lẫm, không giống như ngày thường. Có chuyện gì rồi sao? Nhìn vào mắt hấn, cô chỉ thấy một bóng đen đang bao phủ lấy. Ánh mắt này...rất buồn. Chẳng giống như ánh mắt của hấn khi nhìn nó mà cô vô tình thấy được. Ánh mắt ấy rất sáng, chất chứa biết bao nhiêu yêu thương của hấn.

-Em sao thế? Ông ta đã làm gì Kỳ Thư rồi à?- Cô nhú mồm hỏi.

-Không phải! Em đã vào nói chuyện, lúc không kiềm chế được em đã kể sủng vào đầu của ông ta. Nhưng rồi em vẫn không xuống tay được, bởi vì con tim em như thắt lại, một linh cảm không hề tốt một tí nào.- Hấn gục đầu xuống, hai tay vò vò mái tóc của mình, đáng vẻ vô cùng thống khổ.

-Vậy em vẫn chưa nghe tin gì về Kỳ Thư hết à?- Trịnh Khang đưa cho hấn cốc nước mà anh vừa rót.

Hấn nhận lấy, xong thì lắc đầu.

-Ông ta chỉ nói là nếu giết ông ta thì đừng hòng gặp lại Kỳ Thư.

-Huh, lão già này!- Diễm Kỳ hừ lạnh.- Nắm được điểm yếu của em rồi nên mới như vậy đây mà.

-Phải! Điểm yếu của em chính là tình thân, tình cảm phụ tử và hơn hết là Kỳ Thư.- Hấn ngả người ra sau, hai mắt khép hờ lại.

-Có lẽ em đã mệt mỏi nhiều rồi. Lên phòng của Kỳ Thư nghỉ ngơi xíu đi.- Diễm Kỳ khẽ nói.

Hấn không trả lời, chỉ gạt đầu thay cho câu đồng ý. Sau đó, hấn đứng dậy, đi thẳng lên phòng.

Diễm Kỳ lắc đầu. Liệu hấn có thể xuống tay với người cha tội đồ đó không? Cuộc đời đúng là trở trêu mà. Một vòng trái đất lại gặp nhau.

-Anh thông báo với mấy đứa kia. Ngay hôm nay sẽ cứu Kỳ Thư. Em đã hết kiên nhẫn rồi.

-Ngay hôm nay? Được, anh sẽ giúp em cứu em gái của anh.- Trịnh Khang mỉm cười và gạt đầu.

Diễm Kỳ nheo hai mắt. Cô cũng đã dò thám thêm được một số thông tin rồi, đến lúc phải dùng hành động thôi.

Hấn thả người xuống giường. Không hiểu sao, từ mắt hấn lại rơi hai dòng lệ. Hấn nhớ nó. Hấn nhớ vòng tay siết chặt hấn khi nó làm nũng. Hấn nhớ bộ dạng như cô mèo con ngoan ngoãn sà vào lòng hấn của nó. Hấn luôn nhớ rất rõ, nó_cô bé khi vừa 7 tuổi đáng yêu và hồn nhiên...

Sự trống trải đang dần lan tỏa khắp lí trí và con tim của hấn. Hiện tại hấn chỉ muốn được gối đầu lên chân nó. Ngắm nó thật lâu, không bao giờ nhắm mắt nữa. Vì...khi nhắm mắt rồi mở ra có thể hấn sẽ không được nhìn thấy nó. Điều đó chính là điều mà hấn sợ nhất.

...

Nó ra ban công hóng mát. Đêm nay không hiểu sao nó lại không ngủ được. Hai mắt cứ mờ thao láo. Mắt trái của nó cứ giật giật mãi, làm cho nó chẳng an tâm.

Không biết bây giờ hấn có vui bên cạnh cô gái khác không? Không biết bây giờ hấn đã bỏ đi thói quen gối đầu lên chân người khác rồi mới ngủ được chưa? Không biết bây giờ hấn còn sở thích ngắm sao đêm không? Và bây giờ...Liệu hấn có nhớ đến nó không? Tại sao trong tình yêu lúc nào nó cũng là người bị bỏ rơi, bị phản bội? Theo như nó cảm nhận, hình như hấn không được vui. Hôm vừa rồi trông thấy hấn, đáng đi ấy đã cho nó thấy hấn đã mệt mỏi và muốn buông xuôi.

Chợt một bóng đen lướt qua. Nó vội nhìn xuống khu vườn phía dưới. Đồi mây thanh tú khẽ nhú lại. Nó liền quan sát xung quanh. Vội vàng quay vào trong, nó mở cửa và chạy xuống dưới. Đương nhiên là nó không làm cho phát ra động tĩnh gì rồi, để ông ta không phát hiện.

Nó lén lút, bước ra vườn hoa. Rõ ràng là đâu có ai, có lẽ là do nó quá đa nghi. Vừa định quay lại thì một đôi tay đưa lên bịt miệng nó và kéo nó vào góc khuất. Người đó áp nó vào tường, đặt ngón trỏ lên môi ra ý im lặng xong thì nhìn xung quanh. Nó không kháng cự lại vì nó biết người này, rất rành luôn là đằng khác.

-Kỳ Thư, em chịu khó một chút. Anh sẽ đưa em ra ngoài.

-Dịch Quân! Sao anh lại đến đây?

-Lí do tại sao không quan trọng, quan trọng nhất là em. Anh phải đưa em thoát ra ngoài.- Anh siết chặt tay nó.

Nó bật khóc và vờn tay ôm lấy anh.

-Tại sao anh lại như thế? Mọi chuyện như vậy rồi mà anh còn tốt với em. Anh suy nghĩ làm sao vậy?

-Anh đã nói là anh yêu em, nhất định anh sẽ kéo em quay về bên mình. Nhưng anh đã sai, đúng không? Dù em có bên anh đi chăng nữa thì trái tim em vẫn gọi tên của Quân Anh.- Anh cố dấn cảm xúc lại rồi nắm chặt tay nó bước đi.

Nó im lặng, không nói thêm gì nữa. Ngay tại lúc này, nó đã cảm nhận được anh mới chính là Âu Dịch Quân mà nó từng quen biết. Không còn nóng giận, đánh mất lí trí, không còn là một người đầy sức chiếm hữu. Bây giờ, trong anh là một người vô cùng ảm áp.

Dịch Quân đã đưa nó ra được cửa chính qua lối đi nhỏ ngay bên vườn hoa. Chỉ cần đi qua cái sân rộng lớn này thì cả hai có thể ra ngoài được rồi.

Anh quay lại nhìn nó. Anh rất thích ngắm nó khi đắm chiêu, suy nghĩ. Anh mỉm cười, càng siết chặt tay nó. Cả đời này tình yêu của anh chỉ mãi dành cho nó. Chợt một ánh sáng nhỏ lóe lên, ánh vào mắt anh. Dịch Quân vội kéo nó ôm vào lòng và xoay người lại.

-Cho anh ôm em, một chút thôi!

Đoàng

Một tiếng súng vang lên. Cả người của Dịch Quân như tê liệt. Anh trừng mắt, thân người đổ quỵ xuống.

Nó rùng mình, trước mắt như nhòe đi. Anh buông nó ra, ngã xuống đất. Nó vội ngồi xuống, ôm lấy đầu anh.

-Dịch Quân...anh...anh sao vậy?

-Anh...không sao...- Anh gượng cười và thều thào nói.

Nó chợt khóc òa lên. Chân tay hoảng loạn.

-Anh đừng lừa em, đừng nói dối em nữa...

Nó đưa tay mình lên. Bàn tay của nó dính đầy máu. Nó hốt hoảng, ôm chặt anh.

-Dịch Quân, đừng làm em sợ đó.

-Kỳ Thư...làm ơn...nói yêu anh...một lần...thôi...

Nó mím môi, lưỡng lự một lúc. Hai mắt nó nhắm lại, nó cúi đầu khẽ nói.

-Em yêu anh!

-Hứa với anh...một chuyện nữa...có...được không?

-Được, em hứa...chuyện gì em cũng hứa.- Nó cắn môi, gật mạnh đầu.

-Nếu đứa bé ra đời...dù trai hay gái...thì em hãy đặt tên...là...Di Đông!

Nó thần người, lại òa khóc thật to. Anh bây giờ đã không gượng nổi rồi. Ai bảo anh lại cứu nó, nhất định đưa nó ra khỏi nơi quỷ quái này. Sao người nằm đây không phải là nó? Nếu nó chết đi thì có lẽ sẽ chẳng một ai phải khó xử. Nếu nó chết đi thì nó sẽ không phải mang nợ cho đời.

-Em...phải sống...phải sống để...nuôi dưỡng đứa bé để nó thành người...đoan trang, chính trực...giống như...em..

Vừa nói xong, anh liền khép chặt hai mắt mặc cho nó đang vờ òa nước nức. Đôi tay đang nắm giữ tay nó bây giờ cũng buông ra, đầu của anh gục xuống chứng minh rằng anh đã ra đi.

Dương Quân Sinh, trên tay mang theo súng, từng bước từng bước đến bên nó. Ông nhìn Dịch Quân bằng ánh mắt lạnh lùng nhất. Nếu đã là những gì ông cố gắng bảo vệ thì đừng bao giờ dấn độn chạm vào. Ông dự tính sau khi sinh thì sẽ cho nó một con đường sống vì có thể nào ông cũng chỉ cần đứa bé. Nhưng nếu đã vậy thì ngày hôm nay ông sẽ cho nó và Dịch Quân đoàn tụ ở thế giới bên kia, để cả hai không phải luyến tiếc nữa. Còn đứa bé đối với ông bây giờ cũng chẳng có nghĩa lý gì.

-Ông có giỏi thì giết tôi đi! Nếu tôi chết đi làm cho ông không bận lòng nữa thì ông cứ nổ súng.- Nó giận đến nỗi run cả tay, giọng nói cứ như vừa ở địa ngục.

-Đây là chủ ý của cô đấy nhé!- Ông đưa súng lên, nhắm vào nó.

-Dừng lại!

Nó và ông nhìn ra cổng thì thấy hấn đang đưa súng lên, nhắm vào ông.

-Nếu ông nổ súng thì tôi cũng sẽ nổ.

Ánh mắt của hấn lúc này hầu như là sâu đến không thấy đáy. Từ từ bước vào, hấn đến bên kéo tay nó để nó ra sau. Dùng cả thân người to lớn ấy che chở cho nó.

-Tiểu Phuong, có anh ở đây rồi!

Nó im lặng, không nói gì. Tại sao hắn lại đến đây? Chẳng phải bây giờ hắn đang yên vui với Huyền My rồi mới phải chứ. Nó chỉ biết quay mặt đi, nhìn Dịch Quân nằm dưới đất.

-Ông bỏ súng xuống, bằng không đừng trách tôi.

-Con trai à, người phản bội con là cô ta. Suốt năm năm qua, cô ta đã gieo vào lòng con những gì. Đừng mù quáng nữa, trở về là con đi!

-Đẹp ngay đi! Tôi chẳng nghe lời ông đâu.- Hắn nhếch môi.

-Vậy thì nhớ lại đi, năm năm qua trong lúc con đau khổ nhất thì cô ra đã làm gì. Cô ta vui vẻ sống cùng tên này, tận hưởng tình yêu của mình.- Ông chỉ tay vào Dịch Quân, buộc tội nó.

Hắn xoay người lại nhìn nó. Phải, ông nói đúng. Những gì ông nói đều đúng. Năm năm qua, hắn đã một mình chịu đựng, một mình tổn thương trong khi nó lại sống cùng với Dịch Quân yên vui ở Mi.

Hắn giờ súng lên, đầu súng chĩa vào nó.

Nó nhắm mắt lại, không một lời biện minh nào. Nếu như nó chết thì mọi chuyện sẽ hết.

-Những gì nợ tôi, đến lúc tôi phải đòi lại rồi.

Hắn cong môi cười úy mị. Tay siết chặt lấy súng.

Đoàng

Một tiếng súng vang dội phát ra. Nó mở mắt, vừa nắm được tình hình thì đã thấy hắn ôm chầm lấy nó, thật chặt. Cây súng được hắn buông ra, rơi xuống đất.

-Mày...giết cả...cha ruột của...mình sao?

Hắn giật bắn người, quay đầu nhìn ông.

-Con...chính là con ruột...của ta và...Huyết Uyển...

Từ miệng ông, một ít máu phụt ra. Song đó, ông liền ngã xuống đất, chết không kịp nhắm mắt. Chính hắn lại đi giết cha ruột của mình_ người sanh thành ra hắn, người đưa hắn đến thế giới này.

Tất cả thù hận, ân oán đều đã được trả hết. Nhưng có điều, hắn vẫn không thể ngờ Dương Quân Sinh lại là cha của mình...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Sau 5 Năm _ Chào Đón Joong Min

...5 năm sau...Một cô gái ôm trên tay hai đóa hoa hồng trắng, tay còn lại thì nắm lấy tay bé gái với đôi mắt màu huyết và mái tóc dài mềm mượt màu xanh rêu, cũng đang ôm một đóa hồng trắng muốt. Cả hai cùng bước lên đỉnh đồi.

Khi đến nơi, vừa trông thấy ba ngôi mộ nằm kề bên nhau, đứa bé không khỏi sợ hãi, nép vào sau lưng cô gái ấy. Chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn xinh xinh quan sát.

Cô gái bật cười, ngồi thụp xuống, cô ấy xoa đầu đứa bé.

-Không có gì phải sợ đâu con.

-Đó là mộ của ai thế mẹ?- Giọng nói trong sáng của trẻ thơ, ngây ngô hỏi.

-Đó là mộ của ông nội, ba nuôi và dì của con.- Cô mỉm cười.

-Sao con chưa bao giờ nghe mẹ nhắc đến vậy?

-Từ từ rồi con sẽ hiểu hết thôi. Sau này mẹ sẽ kể cho con nghe nhiều hơn.

Cô gái khẽ nói và nắm tay bé gái ấy đến trước ba ngôi mộ.

-Bây giờ Di Đông đưa cho mẹ đóa hoa nhé!

-Hoa của mẹ đây ạ!- Cô bé ngoan ngoãn, lễ phép đưa bằng hai tay.

Cô đặt ba đóa hoa xuống từng ngôi mộ và nhẹ nhàng nói.

-Hôm nay là ngày giỗ của ba người. Dương Quân Sinh, hãy cho con gọi ba một tiếng "ba". Con biết, có lẽ ba sẽ không vui khi nhìn thấy đứa con dâu này. Nhưng xin ba, ở trên trời linh thiêng hãy soi đường cho con, để con có thể tìm lại và khuyên Quân Anh quay về. Đoàn tụ với gia đình. Âu Dịch Quân, em đã hoàn thành ý nguyện của anh, em đã sinh được một bé gái và đặt tên là Di Đông. Em sẽ để anh là ba nuôi, cha đỡ đầu của con bé. Theo như anh thấy đó, Di Đông rất đáng yêu đúng không? Con bé giống Quân Anh như tượng tạc, chỉ có điều con bé khá nhút nhát. Trương Huyền My, tuy rằng lúc trước cả hai chúng ta có những mâu thuẫn, bất đồng với nhau nhưng suy cho cùng thì cũng chẳng phải lỗi của cô. Cũng do tôi có chút nóng nảy nên đã có một số hành động không phải phép với cô cho lắm. Thôi thì dù gì cô vẫn lớn hơn tôi một tuổi nên tôi sẽ gọi cô một tiếng "chị". Thành thật xin lỗi chị rất nhiều!

Nó cúi đầu xuống. Nói ra được như thế, nó thấy nhẹ lòng hẳn. Nó khom người xuống, ôm chặt lấy vai Di Đông.

-Chào họ một tiếng đi con.

Cô bé có phần rụt rè. Đưa mắt nhìn nó rồi chu chu đôi môi nhỏ xinh. Hai chân còn đi đi vào nhau.

Nó bật cười, nghiêng đầu như ra lệnh. Di Đông mím môi, cô bé mấp máy đôi môi, khẽ thưa.

-Con chào ông nội! Con chào ba nuôi! Con chào dì!

-Giỏi lắm! Bây giờ mẹ con mình ra sân bay đón cậu nhé!

-Dạ! Di Đông nhớ cậu!- Cô bé hưng phấn, cười tít mắt.

-Vậy hôm khác mẹ sẽ đưa Di Đông đến thăm ông, ba và dì nha.

-Dạ được ạ!

Nó nhìn lại ba ngôi mộ lần cuối rồi nắm tay Di Đông ra về.

Thời gian trôi qua nhanh thật. Mới ngày nào nó chỉ là một cô bé 7 tuổi ngây ngô, ngốc nghếch chớp mắt một cái, 20 năm đã trôi qua, nó đã là người phụ nữ 27 tuổi và có một bảo nhi đáng yêu hết chỗ nói. Bây giờ bản thân nó cần phải chín chắn hơn để dạy dỗ bảo nhi thật tốt, sau này sẽ không phải bẽ mặt với người nào đó.

Chiếc Lamborghini màu trắng muốt của nó tiến vào bãi đỗ xe và ngừng lại. Nó xuống xe và mở cửa sau bé Di Đông xuống.

-Ngày mai con phải đến trường biết không! Hôm nay nghỉ một ngày là được rồi.- Nó vừa nắm tay Di Đông cùng đi vào, vừa nói.

-Dạ, Di Đông cũng không muốn nghỉ đâu ạ. Con nhớ mấy bạn lắm.- Di Đông chu môi nói.

-Ngoan, như thế mới là em bé biết vâng lời.- Nó xoa đầu bảo nhi đầy nuông chiều.

Trong 5 năm qua, nó đã cố hết sức để có thể bù đắp cho Di Đông, lấp đầy những khoảng trống trong lòng của cô bé. Nó biết, không có cha, Di Đông đã phải chịu nhiều mất mát lắm rồi.

Chỉ do ray rứt lòng mình vì đã giết cha ruột của mình mà hấn trở nên trầm cảm. Sau khi chôn cất cha, mờ yên mã đẹp rồi thì ngay lập tức hấn đã ra đi không một câu từ giả. Nhưng nó không hề trách hấn, vì nó biết những khổ đau mà hấn phải chịu, những áp lực đang đè nén tâm trí hấn. Nó vẫn sẽ đợi hấn trở về. Nếu một ngày nào đó hấn trở lại thì nó vẫn sẽ vươn tay giữ lấy hấn.

-Kỳ Thư! Ở đây này!- Bảo Trúc vẫy tay.

-À, mình đến liền.- Nó gật đầu rồi cùng Di Đông đi đến.

Cách đó không xa, Trịnh Khang, Diễm Kỳ, Bảo Trúc, Thế Nguyên, Tuấn Du, Thiệu Hà và ba đứa nhóc nhỏ đang đợi nó và Di Đông. Nó mỉm cười, cất tiếng.

-Chào mọi người.

-Chào em/cậu!- Tất cả đồng thanh.

-Con chào cô Kỳ Thư, chào chị Di Đông!- Ba cậu nhóc lễ phép cúi chào.

-Chào các con.- Nó xoa đầu từng đứa.

-Chị cho mấy em kẹo nè!- Di Đông lấy ra một nắm kẹo.

-Oa, nhiều kẹo quá!- Trịnh Khải (con trai của Trịnh Khang và Diễm Kỳ) xuyết xoa.

-Ừa ha, quá chừng kẹo luôn.- Thế Luân (con trai của Thế Nguyên và Bảo Trúc) hai mắt sáng rỡ.

-Mà mẹ chị có nói trẻ em ăn kẹo nhiều là sẽ rụng hết răng, lúc đó sẽ thành ông bà cụ luôn đấy. Nên chị chỉ cho mỗi đứa một viên thôi!- Di Đông cười hi, cô bé đưa cho mỗi đứa một viên, còn bao nhiêu thì đem cất vào túi.

Trịnh Khải và Thế Luân mếu máo nhìn viên kẹo trên tay rồi nhìn Di Đông. Chỉ riêng Tuấn Hạo là cười thật tươi rồi lấy trong túi ra một chiếc móc khóa nhỏ đưa cho Di Đông.

-Em tặng chị! Hôm trước mẹ dạy em làm đó.

-Cảm ơn em, Tuấn Hạo.- Cô bé cười tí mắt.

Tuấn Hạo đỏ mặt, liền cúi gằm xuống, không dám ngẩng lên nhìn Di Đông.

Tất cả các bậc phụ huynh nhìn thấy đều phì cười ngay cả người cha Tuấn Du, riêng Thiệu Hà, cô chỉ biết giật giật khóe môi trước những hành động của cậu con trai quý tử của mình.

Phía xa xa, Thiên Kiệt bước đến, cậu vẫy tay chào.

-Chào mọi người.

-Chào cậu/em!- Mọi người đồng thanh.

-Aaa, ba...- Bốn đứa trẻ chạy ùa đến ôm chầm lấy cậu.

-Chào các con!- Cậu xoa đầu từng đứa.

-Ba ơi! Hôm nay Di Đông muốn ba đưa đi công viên chơi.- Di Đông nũng nịu lắc lắc tay cậu.

-Con cũng muốn đi!- Trịnh Khải và Thế Luân đồng thanh.

-Còn Tuấn Hạo, em có đi không?- Di Đông chu môi hỏi.

-Em thì thế nào cũng được.- Cậu bé mỉm cười trả lời nhưng không nhìn Di Đông.

-Thôi được, chiều nay ba đưa các con đi nhé!- Thiên Kiệt nói rồi đứng dậy, đưa cả bốn đứa lại chỗ của mọi người. Nó nhíu mày, ngồi xuống hỏi Di Đông.

-Di Đông, con lại lăm nũng với ba à?

-Di Đông không có lăm nũng, không tin mẹ hỏi ba đi!- Cô bé chớp chớp mắt mình.

-Thiên Kiệt, Di Đông đòi cậu gì nữa sao?- Nó quay sang hỏi cậu.

-À, không! Mình chỉ muốn chiều nay dắt mấy đứa nhỏ đi công viên thôi.- Cậu kéo Di Đông ôm vào lòng.

-Thật không? Chị thấy em nuông chiều mấy nhóc con này lắm rồi đó.- Diễm Kỳ nhíu mày nghi hoặc.

-Phải rồi, thương quá thành hư đấy.- Bảo Trúc lắc đầu.

-Dạy con thì phải nhỏ nhẹ chứ, mình chiều chuộng như thế nhưng không hẳn là mấy đứa này sẽ hư.- Cậu chỉ biết cười và cười.

-A, Joong Min kia!- Thiệu Hà chỉ tay về phía lối ra vào của hành khách.

Một cậu con trai trông bộ quần jeans và áo thun trắng đơn giản, trên mặt còn đeo một chiếc kính đen to bản. Cậu ngó nghiêng nhìn xung quanh như đang tìm ai đó.

-Joong Min!- Bảo Trúc và Thiệu Hà vẫy tay.

-Cậu ơi!- Bỗng đứa nhỏ nhảy cẫng lên khi trông thấy Joong Min (xuất hiện ở chapter 12 nha mn).

Joong Min bước đến, cúi chào cả nhóm

-Chào anh chị!

-Chào em!

-Chào anh, Thế Nguyên!- Cậu đưa tay ra.

-Người anh em, lâu rồi không gặp.- Thế Nguyên một tay bắt tay, một tay vỗ vai cậu.

-Chào anh, Tuấn Du!

Tuấn Du đưa tay ra, bắt tay Joong Min.

-Chào, em trai!

Joong Min nhìn Trịnh Khang, ông anh này hôm nay lại im lặng lạ thường, chắc nay có bão.

-Anh hai à, sao im ru rú vậy?

-Anh dự tính là về nhà rồi mới cùng cậu thức vài đêm.- Anh khẽ cong môi cười.

-Ra vậy, nếu thế thì em sẽ không giữ phép đâu!- Cậu nháy mắt.

-Được thôi!

-Nhanh thật đấy, mới đây mà Joong Min đã về Hàn Quốc được 3 năm rồi.- Nó khẽ cười hiền hòa.

-Vâng, em cũng đã tìm được người thân rồi. Nay em quay trở lại là muốn làm gì đó trả ơn cho ba chị.

-Có gì đâu, khách sáo quá đi! Chị em trong nhà không à.- Bảo Trúc xua tay.

-Này nhóc, quên chị rồi sao?- Diễm Kỳ nheo mắt nhìn Joong Min.

-Sao em quên chị được chứ. Đúng không Otokori?- Cậu cười híp mắt.

Joong Min đứng thẳng người, cho hai tay vào túi, nhìn ngang nhìn dọc.

-Có ba nhóc ở đây rồi nhưng sao chẳng thấy Di Đông đâu vậy cả?

-Cậu ơi! Di Đông ở đây!- Cô bé nhỏ nhắn, lùn tịt đang cố vươn tay kéo vạt áo cậu.

Joong Min nhìn xuống, cậu chợt phì cười nhắc bồng Di Đông lên.

-Cháu gái của cậu đã cao thế này rồi à? Càng ngày càng xinh nha!

-A, cậu! Con sợ độ cao lắm!- Cô bé cứ quơ tay quơ chân, muốn tìm một chỗ bám.

Joong Min bế Di Đông, ôm trọn cô bé vào lòng. Khẽ vuốt tóc cô bé, cậu đưa mắt sang nhìn nó. Tội cho nó quá! Suốt 5 năm ròng rã, một mình nuôi dưỡng Di Đông nhưng nó lại không hề nao núng mà còn dạy dỗ ra một cô nhóc đáng yêu và ngoan ngoãn thế này. Di Đông rất giống hần. Cô bé có một đôi mắt màu huyết rất sáng, trong veo như mặt hồ tĩnh lặng. Cậu rất thích đôi mắt này, nhìn vào đấy, cậu lại thấy tâm hồn thật thanh thản. Còn mái tóc màu xanh rêu, tuy không thể hiện sự mạnh mẽ như cha của mình nhưng ở cô bé lại có nét dịu dàng và chín chắn.

-Thôi, chúng ta về đi. Chiều nay còn mở party tiếp đãi em út nữa.- Trịnh Khang lên tiếng.

-Ừ, về nào!...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Ba Về Rồi!

Chiếc Lamborghini màu trắng đỏ ngay trước cổng một trường mẫu giáo. Nó xuống xe, đẩy mắt kính đen lên và chờ đợi. Cổng trường mở ra, các vị phụ huynh đều vào trong đón con của mình, chỉ có nó là đứng ở ngoài, tựa người vào xe và chờ Di Đông ra. Nó muốn Di Đông phải có tính tự giác. Thay vì nó vào trong đón thì sao Di Đông lại không thể tự ra ngoài để về!? Tập cho cô bé những điều tốt từ nhỏ là vừa rồi.

Di Đông bước ra cổng, trên vai còn mang theo một chiếc cặp nhỏ nhắn. Cô bé đi đến chỗ nó và thưa.

- Thưa mẹ, con mới đi học về.

Nó ngồi xuống, mỉm cười xoa đầu Di Đông. Giọng nói đầy cưng chiều.

- Chào con, hôm nay đi học có vui không?

- Dạ bình thường thôi mẹ. - Cô bé nói giọng ịu xù.

Nó nhíu mày, nhìn thật kỹ gương mặt của Di Đông. Hôm nay trông bé con có gì đó lạ lắm. Hình như đã có chuyện gì rồi đây.

- Di Đông, có chuyện gì với con à?

- Dạ không có! Di Đông bình thường mà mẹ. - Cô bé mỉm môi.

- Thôi được rồi, mẹ con mình về thôi nào!

Nó nói xong thì nắm tay Di Đông và bước đi. Cô bé nín tay nó, không bước đi mà cứ chôn chân tại chỗ.

- Di Đông, con sao thế? Hôm nay con rất khác ngày thường.

- Mẹ đi cùng Di Đông dạo một vòng công viên được không?

- Được thôi, mẹ con mình cùng đi nào.

Nó nắm tay Di Đông dạo bước một vòng công viên. Cô bé cứ nhìn xuống đất, không ngẩng mặt lên.

- Hôm qua con cùng với ba và cậu đi công viên như thế nào? - Nó nhìn cô bé, khẽ cười.

- Dạ vui lắm ạ! Ba còn mua cho con một con gấu bông to ơi là to luôn. - Di Đông chu chu đôi môi nhỏ xinh.

- Vậy sao? Vui nhi! - Nó nghiêng đầu cảm thán.

- Nhưng... phải chỉ là ba thì tốt biết mấy. - Di Đông găm mặt, giọng nói cứ như nghẹn ứ.

Nó sững người, ngồi xuống nhìn Di Đông. Quả là không sai với những gì nó nghĩ. Hai mắt cô bé đã đỏ hoe, sắp khóc.

- Hôm nay đi học, mấy bạn hỏi con "sao lúc nào cũng là mẹ mà không phải ba của cậu đấy?".

- Vậy con đã trả lời như thế nào? - Nó rung rung hai mắt nhưng gương mặt lại giữ thật bình tĩnh không để mình phải khóc.

- Mẹ ơi! Sao ba lại đi công tác lâu quá vậy? Mẹ gọi cho ba nói ba về được không?

- À, ừ... mẹ sẽ gọi ba về. Một ngày nào đó ba sẽ về với Di Đông. - Nó ôm chặt cô bé vào lòng.

Nó đã hiểu vì sao mà hôm nay Di Đông lại lạ thường như thế. Có rất nhiều lần cô bé hỏi nó là ba ở đâu. Những lúc như thế, nó chỉ biết gượng cười và trả lời: "Ba bận việc, phải đi công tác. Vài hôm sau ba sẽ về!". Đến tận hôm nay, không biết nó đã nói câu này bao nhiêu lần với cô bé rồi. Đôi khi không cần nó nói mà Di Đông vẫn tự trả lời: "ba chỉ đi công tác, thời gian sau ba sẽ về mà thôi."

Nó ôm cô bé thật chặt. Đã không có ba, Di Đông đã chịu nhiều thiệt thòi. Tuy không nói ngoài miệng như nó hiểu Di Đông đang nghĩ gì. Ất hẳn cô bé đã rất buồn. Bởi từ trước đến nay, cô bé chỉ thấy được ba mình qua ảnh, chưa bao giờ cô bé thấy được ba bằng da bằng thịt. Không biết đến bao giờ hẳn sẽ quay về và đoàn tụ với gia đình đây.

Nó đứng dậy, cổ mỉm cười thật tươi và vuốt tóc Di Đông.

- Về thôi con, mọi người đang chờ chúng ta đó.

Di Đông gật đầu và bước từng bước chậm chững theo nó.

- Tiểu Phương!

Nó sững người, tim bỗng đập lệch một nhịp. Giọng nói này...rất quen...rất ấm áp... Nó quay đầu nhìn lại, hai hàng nước mắt nóng ẩm tuôn xuống như mưa. Không thể kìm chế được nữa, tiếng nấc của nó một lúc một to hơn.

Hắn cắn chặt môi, vươn tay ôm chầm lấy nó.

-Anh về rồi đây! Anh về với em và bảo nhi đây!

Nó khóc nức lên từng hồi, đâm mạnh vào vòm ngực của hắn.

-Anh đã đi đâu? Sao anh lại bỏ em mà đi chứ?

-Anh xin lỗi! Anh sẽ không đi nữa, anh sẽ mãi ở bên em!

Di Đông đứng nhìn. Cô bé chớp chớp hai mắt, có gì đó cứ nhói lên ở lồng ngực. Không biết tại sao ngay lúc này cô bé lại òa khóc. Di Đông chạy đến, nín vật áo hắn.

-Ba! Ba...hức...có biết Di Đông...không?

Hắn buông nó ra, nhìn xuống dưới. Trong mắt hắn bây giờ là hình ảnh một cô bé kháu khỉnh, đáng yêu. Đặc biệt, cô bé này còn có cả mái tóc màu xanh rêu và đôi mắt màu huyết giống hệt hắn. Vừa nhìn thì hắn đã biết ngay là bảo nhi, là con gái đầu lòng của hắn rồi.

-Con...là...- Hắn áp úng rồi nhìn nó.

-Con bé tên là Di Đông!- Nó mỉm cười và gật đầu.

-Di Đông...nào để ba ôm con!- Hắn vươn tay ra.

Di Đông nhanh chóng nhảy vào lòng, dụi đầu vào lồng ngực của hắn mà sụt sùi, thút thít khóc.

-Ba! Ba sẽ...hức...không đi nữa chứ?

-Không, ba không đi nữa. Ba về đây sống cùng với Di Đông. Di Đông chịu không? - Hắn mím môi, ghi chặt đầu cô bé.

-Dạ có, Di Đông muốn sống với ba!- Cô bé gật đầu lia lịa.

Nó mỉm cười, nắm lấy tay hắn.

-Về nhà thôi anh!

-Được, về nhà thôi!- Hắn nhắc bổng Di Đông lên, để cô bé ngồi trên cổ mình.

Hai chiếc bóng trải dài dưới mặt đất đang dần di chuyển. Di Đông khoái chí ôm gọn cả cái đầu của hắn. Hiện giờ cô bé cảm thấy rất hạnh phúc vì lúc này đây, chính bản thân cô bé đã có được một gia đình như bao bạn nhỏ khác.

...

Nó đưa Di Đông vào phòng khách. Nhìn cô bé lúc này rất hứng thú, cứ chạy nhảy không ngớt. Trên môi bây giờ cứ mỉm cười thật tươi.

-Hai mẹ con về rồi à?- Trịnh Khang bỏ tờ báo xuống bàn.

-Vâng!- Nó gật đầu.

-Cậu ngồi chờ một xíu, ba người kia vừa đi siêu thị mua gì đó về nấu bữa tối rồi.- Thiên Kiệt khẽ cười, đưa tay về phía ghế sofa (ý cậu chỉ là Bảo Trúc, Thiệu Hà và Diễm Kỳ).

-À, được! Nhưng em có thứ này cho mọi người xem - Nó cứ nhe răng cười suốt, không ngớt được.

-Chuyện gì mà trông em có vẻ hưng phấn quá vậy?- Thế Nguyên nhún mày.

-Đúng rồi, có gì thế?- Tuấn Du cũng tò mò, thắc mắc.

-À!- Nó đứng dậy, bước ra cửa, kéo hắn vào.- Anh vào đi!

Hắn vừa bước vào trong thì mọi thứ như bất động, ngay cả bốn đang ngồi trên sofa.

Bầu không khí đang dần ổn định trở lại. Thế Nguyên và Tuấn Du đứng dậy, đi đến trước mặt hắn.

- Tri kỷ, đại chí cốt!- Cả hai vươn tay ôm hân.

Hân nhón miệng cười, siết chặt vòng tay ôm hai người bạn của mình. Quả thật đã rất lâu rồi hân không được gặp họ.

Trịnh Khang nhủ mảy, anh đứng dậy, bước đến trước mặt hân. Giơ tay lên, cứ như sắp đánh vào hân. Nó giật bắn người, trợn mắt và vừa định chạy đến nhưng chưa gì thì đã thấy anh vỗ vai hân.

-Chào mừng em quay về, em rể!

Hân bật cười, lòng chợt nhẹ nhõm hân. Đưa tay ra bắt tay anh, hân khẽ nói.

-Chào anh, anh hai!

-Chào cậu, Quân Anh!- Thiên Kiệt cho hai tay vào túi, mỉm cười thật tươi.

-Thiên Kiệt! Lâu rồi không gặp.- Hân khoát tay lên vai cậu, vui vẻ chào hỏi nhau.

-Cậu ơi! Cậu nhanh đi, xuống đây xem ba của Di Đông này!- Di Đông kéo tay Joong Min xuống cầu thang.

-Rồi rồi, cậu xuống với con. Từ từ thôi, ngã bây giờ.- Cậu lắc đầu, lo lắng cho cô bé.

Joong Min vừa xuống phòng khách. Đầu tiên hiện lên trước mắt cậu chính là hân. Đàn anh mà cậu từng nể phục.

-Anh Quân Anh!- Cậu không kiềm được, liền như một đứa trẻ lao vào ôm hân.

-Cậu, cậu ơi! Ba là của Di Đông mà!- Di Đông nũng nịu, nhảy cẫng lên.

Joong Min buông hân ra rồi nhủ mảy nhìn cô bé lùn tịt đang cố đòi hân bế.

-Con gái à? Gì thế con?- Cậu khó hiểu hỏi.

-Con muốn ba bế!

Tất cả đều bật cười, lắc đầu trước cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn này đây. Có lẽ do từ nhỏ đến bây giờ, đây mới là lần đầu cô bé mới gặp ba, được ba yêu thương và ôm vào lòng..

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Di Đông _ Nhiều Điều Cần Biết

Nó tựa người vào lan can. Ngước mắt lên nhìn những chòm sao không ngừng lấp lánh trên bầu trời kia chợt trong nó, những kí ức lúc trước lại ùa về. Thật không ngờ, mới đây mà đã 20 năm trôi qua rồi. Thời gian cứ trôi như dòng nước, không một điểm dừng. Bỗng nhiên một làn gió nhẹ thổi qua, làm cho nó rợn cả người. Hai tay se se vào nhau rồi áp vào má. Nó cảm nhận được, ở bên nó, một sự ấm áp bao trùm lấy cả thân người.

Khoát chiếc áo lên vai nó, hân nhẹ nhàng ôm từ phía sau. Đôi mày kiếm của hân nhíu lại, nói giọng trách cứ.

-Em vẫn thế! Trời lạnh thế này mà chỉ mặc một chiếc áo mỏng toanh.

Nó quay đầu nhìn lại thì thấy hân đang tựa cằm lên vai mình. Mỉm cười một cái, áp tay vào bên má của hân.

-Đó chính là một thói quen!

-Khi còn nhỏ, chúng ta thường ngắm những ngôi sao này vào buổi tối. Khoảng cách kì thực là rất xa, nhưng bây giờ thì khác. Anh được ở cạnh em, cùng em ngắm sao, cùng em sống một cuộc sống chỉ riêng chúng ta.- Hân ghé vào tai nó, thì thầm thật lâu.

Đặt tay lên tay hân, sự ấm áp này không ngừng lan tỏa và dần truyền về tim. Nó rất mong hân quay về. Đã 5 năm, nó chờ đợi hân trong vòng 5 năm dài đằng đẵng. Cuối cùng thì nó cũng đã được đền đáp xứng đáng. Nó đã cho Di Đông được có gia đình êm ấm như những bạn trẻ khác và... Nó đã được cùng người mà bản thân mình yêu nhất sống thật an nhàn.

-Đúng! Khoảng cách này...rất gần đúng không anh?

-Tiểu Phuong, em không hề trách anh một lời sao?- Vòng tay ôm ngay eo của nó một lúc một chặt dần.

-Trách anh rồi thì em sẽ được gì? Có phải em sẽ vui, sẽ khoái chí hay...em sẽ khóc một mình?- Nó nhướn mày.

-Năm năm qua, vất vả cho em rồi! Một thân một mình nuôi dưỡng con bé chắc em mệt mỏi lắm.- Vừa nói, hắn vừa đưa mũi vào tóc hít lấy mùi hương hoa hồng nhẹ dịu ngày nào mà nó thường sử dụng.

-Anh biết thế, vậy mà đi đến tận năm năm- Nó quay sang giận lấy hắn.

-Ồ...- Hắn không biết nói gì, chỉ áp úng vài tiếng.

Nó xoay người lại, đối mặt với hắn. Vươn hai tay ôm cổ, nó chủ động đưa sát mặt lại mặt hắn. Ôm nó áp sát vào người, tay còn lại, hắn đưa lên ghì nhẹ đầu của nó. Khoảng cách bây giờ rất gần với nhau, nó cảm nhận được từng hơi thở nam tính của hắn đang hít thở đều đều.

Bật cười một cái, nó liền nhón gót hôn lên môi hắn. Đã rất lâu...nó chưa được chạm vào đôi môi mềm mại này.

Siết chặt vòng tay ôm lấy nó, hắn mạnh mẽ hôn thật sâu. Đưa lưỡi vào khoang miệng của nó, hắn như rút hết mật ngọt ở đây. Bây giờ hắn chỉ muốn ôm nó vào lòng, giữ chặt lấy nó, không bao giờ buông.

Hôn xuống cổ nó, tay hắn lại không ngoan ngoãn tí nào đưa vào áo.

-A, anh này! Đang ở ngoài đó.- Nó nhứ mày, đánh nhẹ vào vai hắn.

-Vậy thì vào trong thôi!- Từng lời nói truyền qua tai nó của hắn mang đầy chất ma mị.

-Không! Không bao giờ!- Nó bật cười và lắc đầu.

-Tiểu Phuong à!!!- Hắn nói giọng ỉu xìu.

-Anh đó, càng ngày càng hư.- Nó bĩu môi.

-Anh hư à? Hư nhưng không hỏng nhá!- Hắn nháy mắt rồi nhanh tay bế sóc nó lên.

-Aaa, Quân Anh! Mau thả em xuống!- Nó giãy giụa.

-Được, em chờ đến sáng nhé.

Đặt nó xuống giường, hắn áp môi hôn nó, đưa tay nắm vạt áo vừa định kéo ra thì một tiếng gõ cửa cắt ngang.

Cốc...Cốc...

-Ashiaz!!! Chắc lại là cậu nhóc Joong Min đây!- Hắn thờ hất ra.

-Anh ra mở cửa đi, xem ai đó.- Nó mỉm cười đầy mạnh mẽ.

-Thật biết thời khắc phá đám mà.- Hắn lẩm bẩm.

Bước ra mở cửa, hắn chẳng thấy một ai hết. Chột nhìn xuống dưới, hắn thấy Di Đông đang ôm con gấu bông to đùng. Khẽ nhứ mày, hắn ngồi xuống hỏi.

-Có chuyện gì vậy Di Đông? Con không ngủ được à?

-Dạ, Di Đông muốn ngủ với ba mẹ.- Cô bé mím môi.

-Được rồi, vào thôi!- Hắn nhắc bổng cô bé lên, bế vào phòng.

-Ồ...con gái! Lại đây với mẹ nào.- Nó vươn tay ra.

Di Đông vừa được hắn thả xuống thì ngay lập tức trèo lên giường nhào đến ôm nó.

-Mẹ ơi, tối nay mẹ cho Di Đông ngủ với mẹ và ba nha.

-Tất nhiên rồi, con có thể ngủ với ba mẹ lúc nào mà con muốn.- Nó mỉm cười.

-Vậy con sẽ ngủ ở đây luôn!- Cô bé khoái chí cười tít mắt.

-Di Đông, không được đâu! Con một ngày một lớn, để bạn bè mà biết con ngủ với ba mẹ là sẽ cười con đó.- Hắn vừa nghe thấy thông tin xóp dẹo từ cô bé thì lập tức lên tiếng.

-Vậy hả ba? Vậy thôi, con ngủ tối nay thôi!- Cô bé chu chu đôi môi nhỏ xinh.

Nó ôm Di Đông vào lòng và vỗ về, không lâu sau cô bé đã ngủ thiếp đi. Đặt cô bé xuống, nó lấy chiếc gối kê xuống dưới đầu của Di Đông. Đúng là trẻ con, đến lúc ngủ cũng đáng yêu đến thế.

-À, khi vừa gặp anh thì con bé đã gọi ngay là ba. Làm sao con bé có thể biết được chứ?- Hấn vừa vuốt tóc cô bé, vừa hỏi nó.

-Vì lúc nào bên cạnh của con bé đều mang theo ảnh của anh. Cộng thêm mái tóc và đôi mắt nữa, hễ ai nhìn vào thì sẽ biết ngay thôi.- Nó nhún vai.

-Uhm, cũng trễ lắm rồi em ngủ đi, thức khuya không tốt đâu đấy.- Hấn ân cần nhắc nhở.

Nó gật đầu rồi nằm xuống, ôm lấy Di Đông. Từ từ rồi nó cũng thiếp đi.

...

Sáng sớm, chưa kịp nhìn thấy ánh nắng mặt trời thì hấn đã bị Di Đông lôi dậy.

-Ba ơi, ba dậy đi! Ngủ gì mà lâu thế!

-Giữ thế con, sao chưa đi học?- Hấn vươn vai, nói giọng ngáy ngủ.

-Con muốn ba đưa đi! Ba vào thay đồ đi ba.

Cô bé nắm tay hấn lúi lúi, kéo kéo. Nhưng do lực của Di Đông quá nhỏ nên không thể đem hấn quãng thẳng vào nhà vệ sinh được. Hấn không khỏi phì cười, kéo tay cô bé lại rồi vuốt nhẹ mái tóc ấy.

-Con xuống nhà trước, ba rửa mặt thay đồ rồi xuống liền, được không?

-Dạ được! Ba phải nhanh lên đó! Làm vệ sinh cá nhân chậm chạp thì không phải là em bé ngoan đâu.

Cô bé hồn nhiên, vô tư nói mà nào có biết hấn như đã chết lặng. Giật giật khóe môi, hấn không tài nào tin được những lời nói vừa rồi là do Di Đông thốt ra.

Vươn tay một cái, hấn đứng dậy, đi đến tủ quần áo lấy ra chiếc áo somi trắng và quần tây đen rồi vào nhà vệ sinh.

Di Đông xuống cầu thang, cô bé chạy nhanh vào bếp và ôm lấy chân nó.

-Con chào mẹ! Chúc mẹ một buổi sáng vui vẻ!

-Chào buổi sáng, con yêu!- Nó khom người xuống, hôn lên má của Di Đông.

-Ừa, cậu đâu rồi mẹ?

-Cậu chưa dậy, để cậu ngủ thêm nữa đi con.- Nó mỉm cười xoa đầu cô bé.

-Cậu này, ngủ đến trưa trời trưa trật mới chịu dậy à.- Di Đông chu chu đôi môi bé xíu.

-Cậu vừa về, do chưa thích nghi được giờ giấc nên mới ngủ dậy trễ. Con để cậu ngủ đi, đừng lên phá cậu biết không!- Nó vừa bưng đĩa táo đặt trên bàn, vừa nhẹ nhàng nói.

-Không được đâu mẹ! Không được ngủ nướng đâu, sẽ thành thói quen rất xấu luôn đó.- Vừa nói xong, Di Đông liền chạy lên cầu thang.

-Ồ...Di Đông! Từ từ thôi, ngã đấy nhá.- Nó nói vọng theo sau.

-Dạ!

Nó bật cười và lắc đầu. Riết rồi nhà này hễ Di Đông thức dậy là mọi người đều phải thức theo. Nhưng cũng vì thế mà cô bé đã có được một thói quen tốt cho mình rồi đấy chứ.

Hấn bước xuống cầu thang, trông hấn lúc này cứ như một cậu con trai học cấp 3 chứ chẳng phải là một người đàn ông chín chắn 28 tuổi nữa. Nó chỉ lo loay hoay nấu thức ăn mà không để ý đến xung quanh cho đến khi có một vòng tay ôm lấy eo nó và một nụ hôn thật nhẹ ở má.

-Chào buổi sáng, em yêu!

Nó khẽ nhún mảy gờ tay hấn ra.

-Di Đông xuống bây giờ đấy, để con bé thấy được là không hay đâu.

-À, em nhắc đến Di Đông thì anh mới nhớ. Con mình mới học mẫu giáo thôi mà, em gọi con dậy sớm vậy? Để con bé ngủ thêm một tí nữa có sao đâu.-
Hắn bước đến bàn, kéo ghế rồi ngồi xuống.

-Em đâu có gọi, là tự Di Đông dậy đấy chứ.- Nó mang đĩa bánh mì đặt lên bàn.

-Di Đông tự dậy?- Hắn ngạc nhiên đến tột độ.

Từ nãy đến bây giờ, Di Đông đã đưa hắn đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác rồi đấy.

-Phải, Di Đông có một thói quen là sau 6 giờ 15 phút sáng thì không ngủ được nữa, con bé sẽ tự động dậy, không cần gọi và khi Di Đông thức rồi thì cả nhà đều phải thức theo do con bé đã chạy qua phòng từng người một.

-Em dạy con khéo nhỉ.- Hắn nghiêng đầu và mỉm cười.

-Đó là do Di Đông, bởi con bé rất ngoan mà.

Nó đặt hai đĩa trứng ốp la cuối cùng lên bàn và ngồi xuống.

Di Đông xuống nhà bếp, cô bé đi đến bên nó và đưa tay ra. Nó đứng dậy, bế Di Đông lên và đặt ở ghế bên cạnh.

-Anh muốn uống gì không?- Nó quay sang hỏi hắn.

-À, cho anh cốc cà phê nóng không để đường, cho tình yêu của em vào là được rồi.- Hắn nháy mắt.

Nó nhún mày, môi khẽ cười, lắc đầu nhìn hắn rồi vuốt tóc Di Đông.

-Để mẹ lấy cho con cốc sữa nhé.

-Mẹ ơi! Mẹ cho Di Đông một cốc sữa không để đường, cho tình yêu của mẹ vào thôi.- Cô bé chau môi nói.

-Được rồi, có ngay đây.- Nó bật cười rồi đến tủ lạnh lấy một hộp sữa tươi.

Hắn nhìn Di Đông, bất giác lại mỉm cười. Cô bé tự ăn, không cần ai phải chăm hết. Nhìn Di Đông không hiểu sao hắn lại thấy mình lúc nhỏ quá ư là vô dụng. Di Đông với tay lấy một ít bánh mì nhưng mãi mà không được trông cô bé vô cùng khổ sở. Hắn vươn tay lấy vài cái rồi đưa cho cô bé.

-Của con này!

-Cảm ơn ba!- Di Đông nhận lấy.

-Con cần ba đấy không?

-Dạ không!- Cô bé lắc đầu.-Mẹ bảo phải tập tự ăn uống để vào trường không phải lãng phí thời gian của các cô.

-À, thôi con ăn tiếp đi.

Nó đem ra một cốc cà phê để trước hắn.

-Cà phê của anh.

Bước qua chỗ của Di Đông, nó đặt cốc sữa xuống và hôn nhẹ vào má của cô bé.

-Đây là sữa của con.

Vừa ăn xong, Di Đông chạy vào rửa mặt, xong xuôi hết thì cô bé ra ngoài, ôm lấy cốc sữa và uống. Di Đông đẩy cốc sữa ra, mặt mày nhăn nhó, khó chịu.

-A, khó uống quá mẹ.

-Tất nhiên rồi con gái, con nói với mẹ là không để đường mà.- Nó khẽ cười.

-Nhưng ba không để đường mà vẫn uống bình thường mà.- Cô bé chỉ tay vào hắn đang nhâm nhi cốc cà phê.

-Vậy con có muốn thử không?- Hắn nhướn mày.

Di Đông liền gạt đầu cái rụp.

Hắn đưa cho cô bé cốc cà phê. Di Đông ôm lấy và nhấp một ít.

-Aaa, đáng quá!!!- Cô bé nhảy cẫng lên.

-Sữa của con đây, con gái.- Nó đưa cho cô bé cốc sữa vừa mới pha xong.

-Di Đông uống nhanh nào, ba đi bỏ à nha.- Hấn vươn tay bẹo má Di Đông.

-Ba đừng bỏ Di Đông. Con uống xong bây giờ.

-Ba đùa thôi, con uống từ từ đấy.- Hấn vuốt tóc cô bé.

Di Đông vừa uống xong thì lấy chiếc cặp và chào nó.

-Thưa mẹ con đi học.

-Anh đi nha!- Vừa nói xong, hấn liền kéo nó sát vào người và hôn lên má.

-Hai cha con đi vui về nhé.- Nó vẫy tay.- À chiều anh về sớm nha, em và anh đi siêu thị mua sữa cho Di Đông.

-Uhm!

Hấn cùng Di Đông ra ngoài, đặt cô bé lên con BMW rồi khởi động. Chiếc xe di chuyển và rời khỏi ngôi biệt thự trắng muốt.

Ngồi trên xe, Di Đông khoái chí, không ngừng ca hát. Hôm nay cô bé rất vui vì được ba đưa đi học.

-Di Đông có yêu mẹ không?- Hấn lên tiếng, hỏi.

-Dạ có. Di Đông yêu mẹ nhiều lắm. Ba biết không, nhiều lúc qua phòng, con thấy mẹ nhìn gì ở trên trời ấy rồi tự khóc nữa. Con hỏi mẹ nhưng mẹ chỉ bảo là bụi bay vào mắt thôi.

-Vậy sao?- Hấn mở to hai mắt.

-Dạ.- Cô bé trả lời, tay thì nghịch chiếc nơ nhỏ trên tay.

Hấn không nói gì nữa chỉ chuyên tâm vào lái xe. Hai mắt hấn nhìn thẳng, kiên định, suy nghĩ thật lâu. Không ngờ trong 5 năm vừa qua nó đã cô đơn và chịu nhiều tổn thương đến như thế.

Chiếc BMW dừng trước trường mẫu giáo. Hấn xuống xe và đưa Di Đông xuống. Cô bé nhìn xung quanh, chợt thấy một cậu nhóc ngồi bên dưới góc cây, trên tay còn cầm theo một sắp vé số, liền níu lấy tay hấn.

-Ba, ba ơi!

-Chuyện gì thế Di Đông?- Hấn nhíu mày.

-Ba cho ở đây chờ Di Đông nha! Con đi một xíu rồi quay lại liền.- Vừa nói xong, Di Đông liền chạy vụt đi.

-Ồ...Di Đông! Di Đông!

Hấn lắc đầu, tựa người vào xe và chờ đợi cô bé. Không biết con bé đang tính làm gì nữa đây.

-Chào anh!- Một cô gái chạy chiếc tay ga dừng trước hấn.

-À, chào!- Hấn đưa mắt nhìn cô ấy rồi đảo mắt đi.

-Anh đưa em đi học à? Em cũng vừa đưa thằng em vào trong.- Cô ấy vô tư bắt chuyện.

-À...ừ...- Hấn ậm ừ vài tiếng.

Di Đông quay lại, vừa thấy có một người con gái nói chuyện với hấn thì liền cau mày giận dỗi. Chạy thật nhanh đến, cô bé níu tay hấn.

-A, em gái của anh à? Đáng yêu quá!- Cô vừa đưa tay định bẹo má cô bé nhưng đã bị gạt ra.

Di Đông ôm cánh tay của hấn, chu môi nũng nịu.

-Anh hai! Chị hai bảo trên đường về anh phải đi siêu thị mua sữa cho hai đứa nhỏ và sữa cho chị hai dưỡng thai. Sau khi về nhà phải làm việc nhà giúp chị hai nữa, chị dâu sắp sinh em bé rồi.

Hấn tròn xoe hai mắt, khóe môi còn giật giật. Cái kiểu ăn nói này con bé đã học ở đâu vậy chứ.

-Chị ơi, em tiếc lắm nhưng anh hai em có vợ rồi, hẹn chị dịp khác nha.- Di Đông cười tí mắt.

-A...a...tôi...tôi đi trước.- Vừa nói xong, cô ấy lên cho xe vọt đi.

Hắn ngồi xuống, xoa đầu Di Đông.

-Lúc này con nói gì thế? Cách ăn nói như người lớn vậy à.

-Ai bảo cô gái đó lại gần ba, ba chỉ là của mẹ và Di Đông thôi.- Cô bé nhú mồm như đang giận dỗi.

Hắn bật cười, hôn vào má của Di Đông.

-Ba đền bù được chưa.

Di Đông chu môi quay phắt đi vào trong.

-Con không chơi với ba nữa. Nghỉ chơi với nhau 5 phút đi!...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Gia Đình Tôi!

Một bầu trời rộng lớn, trong xanh và thanh bình. Có những chú chim nhỏ bay lượn vòng quanh, hót líu lo. Thêm một làn gió nhẹ khẽ lướt qua làm đung đưa những đóa hoa nở rộ đang vườn mình khoe sắc. Ở một nơi nào đó mang một bầu không khí vui tươi và tràn đầy hạnh phúc. Tiếng nhạc của lễ đường không ngừng vang lên, cũng không thể thiếu những tràng pháo tay chúc mừng. Lại có thêm một cặp nữa sẽ thành đôi.

-Dương Quân Anh, con có đồng ý Bảo Nguyên Kỳ Thư là vợ chính thức của con không? Sẽ ở bên, yêu thương cô ấy cho dù nghèo khổ, ốm đau và bệnh tật?

-Con đồng ý!

-Bảo Nguyên Kỳ Thư, con có...

Cha xứ chưa nói xong thì nó đã kéo đầu hắn xuống, đặt một nụ hôn thật nhẹ ở môi và ngắt lời.

-Con hoàn toàn đồng ý!

Hắn thoáng chốc bất ngờ, trưng ra bộ mặt già nai nhất có thể mà nhìn nó. Nó phì cười, bấu môi như chọc tức hắn. Hắn nhú mồm ầm ức, khẽ nói.

-Em dám chọc anh sao?

-Thì đã sao nào.- Nó ương bướng trả lời.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn thật kỹ gương mặt của nó. Bỗng nhiên hắn áp môi, cắn vào môi của nó một cái làm cho nó giật mình.

-To gan lắm!

Nói xong, hắn nắm tay nó và kéo nó chạy ra ngoài. Nó bật cười, quay đầu nhìn lại và tung đóa hoa lên cao rồi chạy theo hắn.

Di Đông được Joong Min bế trên tay. Cô bé hồi thúc cậu chạy qua chạy lại, chạy tới chạy lui cho đến khi đóa hoa cưới của nó rơi gọn lỏn và tay cô bé.

-Di Đông bắt được rồi!- Di Đông giơ đóa hoa lên cao.

Cả khán phòng chợt im lặng nhưng rồi lại cười ồ lên. Thế Luân và Trịnh Khải chạy đến đứng dưới chân của Joong Min và đưa tay.

-Di Đông, cho anh/em đi!- Trịnh Khải/Thế Luân đồng thanh.

-Không đâu!- Di Đông lắc đầu rồi quay sang Joong Min.- Cậu cho Di Đông xuống đi!

-Được rồi!- Joong Min thả Di Đông xuống đất.

Vừa xuống được, Di Đông liền chạy đến chỗ của Tuấn Hạo.

-Tuấn Hạo, cho em nè!- Cô bé đưa đóa hoa ra phía trước.

-Ồ...- Tuấn Hạo áp ứng.

-Ồ, a gì nữa? Không nhận là chị lấy lại à nha!- Di Đông chu môi nói.

-Em...em nhận mà!- Cậu bé mỉm cười.

-Vậy mới được chứ.

Bảo Trúc và Thiệu Hà đứng cách đó không xa, những gì cần thấy thì họ đều thu hết vào tầm mắt. Bảo Trúc huyt tay Thiệu Hà và nhướn mày nói.

-Oa, hai nhóc con này!

-Trông chúng ngộ ngộ sao ấy.- Thiệu Hà không khỏi phì cười.

-Có khi nào hai đứa có gì đó không, nghi lắm nha!- Bảo Trúc nheo nheo hai mắt.

-Con nít mà, sao đoán trước được hành động của nó chứ.- Thiệu Hà nghiêng đầu nói.- Bất quá sau này làm sui gia với Kỳ Thư thôi.

Bảo Trúc bật cười, vỗ vai cô bạn thân.

-Có khả năng cao lắm đấy.

Thế Luân và Trịnh Khải cho hai tay vào túi, có lẽ vẫn còn ầm ức. Di Đông từ xa chạy đến, vừa tới cô bé gọi hai cậu nhóc.

-Trịnh Khải, Thế Luân!

Hai cậu nhìn Di Đông, song đó liền quay phắt mặt sang hướng khác và đồng thanh.

-Di Đông thiên vị!

-A...- Di Đông tròn xoe hai mắt, cô bé cho tay vào túi và lấy ra vài viên kẹo.- Có mang kẹo này, ăn không?

Hai cậu quay lại lấy rồi quay đi mất hút.

-Đây không phải là quà tạ lỗi nhá!

Di Đông nhíu mày nghi hoặc, cô bé bĩu bĩu môi.

-Hai người này sao vậy cả? Minh làm gì để họ giận sao ta?

...

Nó bước lên cầu thang. Hôm nay mệt mỏi thật nhưng mà rất vui, nó còn cảm thấy rất hạnh phúc nữa chứ. Bây giờ chỉ cần lên phòng và thả người xuống giường và đánh một giấc đến sáng, như thế thôi là đủ lắm rồi.

Đến trước cửa phòng, nó vịn nắm đấm cửa. Cánh cửa bật mở, bên trong hiện lên một căn phòng tối om.

-Vic làm gì mà không mở đèn thế kia?- Nó lẩm bẩm rồi bước vào.

Vừa bước vào chưa đến năm bước thì nó bị thứ gì đó ôm lấy eo và kéo sát vào người.

-Ai đó!?- Nó thoáng giật mình.

-Nhà này chỉ còn mỗi anh và em thôi, còn hỏi nữa à?- Hấn nhíu mày.

-Ồi, anh làm em hết hồn à.- Nó đưa tay lên vuốt ngực.

-Em chắc là đang tầm thường à. Anh mà không lên tiếng có lẽ đã đánh anh một trận toi đời bởi hoa lá luôn quá.- Hấn càng kéo sát nó vào người.

-Anh mà còn thế này thì em cho anh một trận thật đấy.- Nó véo vào tay hấn.

-A, đau thế! Em không đau lòng sao?- Hấn suýt xoa.

Nó vươn tay ôm lấy cổ hắn và bật cười.

- Tất nhiên là đau lòng rồi.

Hắn không nói gì nữa chỉ mỉm cười và đưa ngón trỏ lên trỏ trỏ vào mũi nó.

Bây giờ hắn mới nhận ra bàn tay của hắn đang áp vào cái lưng thon dài của nó qua một lớp vải ngủ mỏng manh. Cả người của hắn chợt nóng bừng. Nó nhìn xuống, nhận thấy tình thế lúc này thì không khỏi đỏ mặt, thế sao nó lại thấy hắn có gì đó khác khác.

- Vic! Em..Um..

Chưa nói được tròn câu thì hắn đã áp môi hôn lên môi của nó. Nó nhắm hai mắt lại, ghi chặt lấy đầu của hắn. Bế nó lên và đặt xuống giường, hắn hôn lên trán lướt qua chóp mũi và cổ của nó.

Tay siết chặt lấy drap giường, nó bắt chợt run lên. Tim của nó chợt đập mạnh, đây là lần thứ hai, lần thứ hai rồi mà nó vẫn còn hồi hộp đến thế. Tuy nhiên, hôm nay là đêm tân hôn nên nó cũng chẳng có lý do gì để kháng cự.

Cởi bỏ chiếc váy của nó ném xuống đất, hắn đưa tay xuống ngực, vuốt ve đôi nhũ hoa. Nó cong người, móng tay nhọn hoắt bấm vào lưng hắn.

- Vic...em..

- Em làm gì trông lo sợ quá vậy?- Hắn ngừng lại, ôm nó vào lòng.

- Em không biết, tự nhiên thấy sao sao á. Không hiểu sao mà tim đập mạnh quá trời.- Nó dụi đầu vào ngực của hắn.

- Không sao, không có gì phải lo hết. Trải qua một lần rồi mà.

- Nhưng lần đó là do em trúng thuốc mà, con lần này...- Nó áp ứng.

- Anh hiểu rồi.- Hắn mỉm cười rồi ôm chặt lấy nó.

Nó bật dậy, lấy chăn ở dưới chân rồi cuộn tròn người vào đấy.

- Anh đừng nhìn em, ngại chết được.

Nhìn bộ dạng của nó, hắn liền phì cười. Nắm lấy tay nó, hắn kéo một cái khiến nó ngã nhào lên hắn. Nó cúi đầu xuống rồi nhắm tịt mắt lại. Ngượng quá đi! Làm sao mà nó lại có thể gặp tình huống như thế này cơ chứ.

Ôm lấy eo nó, không ngừng vuốt ve, hắn đặt nó xuống và tiếp tục việc trọng đại còn dang dở. Hắn hôn lên cổ, ngực và bụng của nó khiến nó cứ rùng mình. Chợt hắn đưa tay vào trong hoa huyệt, một lúc một sâu. Nó cong người, hơi thở bỗng gấp gáp.

- Vic!

Nghe nó gọi, hắn mới nhớ ra. Sau lễ cưới đến bây giờ nó vẫn gọi hắn là Vic hoặc Quân Anh, đến lúc hắn phải khẳng định với nó, hắn là gì của nó rồi.

- Tiểu Phương, anh là gì của em?

- Anh...anh là người...mà em yêu nhất!

- Không, ý anh là em gọi anh thế nào?- Hắn liên tục đùa giỡn trên cơ thể nó.

- Em gọi anh...là Vic!- Nó không ngừng thở mạnh.

Hắn nhún mảy, đi sâu vào bên trong của nó. Nó vươn tay ôm cổ của hắn, hai môi mím chặt lại.

- Anh cho em nói lại.

- Thì em vẫn gọi...anh là Vic mà.

Hắn thở hắt ra, phải dùng chiêu cuối thôi, tuy rằng có một ít dễ tiện. Cúi đầu xuống thì thắm vào tai nó.

- Bà xã, có muốn anh không?

- Anh...anh...- Nó ngượng chín cả mặt.

- Có không?- Hắn nhẹ cắn vào tai nó.

Không chịu nổi nữa, nó gật nhẹ đầu.

-Vậy, gọi anh như thế nào?

Nó lưỡng lự. Lúc này hẳn có gọi ý, nghĩ vậy, nó liền mấp máy gọi.

-Ông...ông xã!

-Được, vậy bây giờ để ông xã chiều bà xã ha.

Nó siết chặt tay, nắm lấy drap giường. Từng cử động của hắn làm nó như bay bổng tận chín tầng mây.

...

Xin chào mọi người! [Vẫy vẫy tay]

Tôi là Bảo Nguyên Kỳ Thư. Hôm nay tôi rất vui vì được tiếp chuyện với các bạn, hơơ...nói nhỏ nha, tại bà tg, xin hoài mà đến tận hôm nay mới cho ^`...{tg: ê ê, tui cắt liên nhá, cho lên rồi mà còn nói xấu cả.ê.kíp.thực.hiện _ _ } . Aida bị la rồi! Thôi thôi, dẹp bà qua một bên đi.

Làm lại nà!

Chào các bạn! Tôi là Bảo Nguyên Kỳ Thư, năm nay tôi 27 tuổi có một anh chồng hết mực thương vợ, tận tụy vì gia đình và một cô con gái đáng yêu nay tròn 5 tuổi. Gia đình tôi đơn giản lắm, buổi tối tôi và chồng thường ở phòng khách xem tin tức còn con gái thì ở trong phòng đọc truyện hoặc chơi búp bê, thường thì con bé cũng hay xuống chơi và y như rằng, chồng tôi lại làm ngựa.

Công việc của tôi chẳng có gì to tát hết, ngày nào cũng chỉ ở nhà lo việc nội trợ. Tôi đã rút khỏi thương trường rồi, giao lại cho chồng tôi quản lý cả hai tập đoàn Nguyên Thư và YN. Anh ấy rất là bận nhưng đến tối lại dẹp công việc qua một bên và xem gia đình là nhất. Đôi khi anh phải đi công tác nhưng không phải làm như kiểu ở đó luôn đâu. Anh sẽ xử lý công việc thật nhanh rồi tranh thủ thời gian quay về ngay. [Thì thầm: đừng ganh tỵ với tôi như thế chứ, hơơ...rồi bạn sẽ tìm được nữa kia như vậy thôi mà].

À, vẫn còn thiếu. Về giáo dục con trẻ thì các bạn chắc cũng biết ở những chap trước rồi, tôi muốn tập cho con có những thói quen từ nhỏ và tính tự giác cho bản thân mình. Hầu như là không cần tôi phải dạy mà con bé lại có cái tính đó, hình như là đã ăn vào xương máu rồi thì phải há há há = ω =. Cơ mà đừng bảo là tôi nói khoác nhé! [nói nhỏ: tại có gì cần quảng bom là bà tg đã quảng hết rồi].

Khoan, khoan, đừng thoát ra nhé! Tôi cũng cần phải PR cho mình nữa kia mà. Chuyện là vậy, tôi có xin chụy tg cho casting vai nữ chính trong bộ truyện mới, mà hình như chụy ý không vừa lòng thì phải, mặt mày nhăn nhó [nói nhỏ: mắc ghét]. Thôi thì chắc là tôi sẽ trúng tuyển mà vậy cho nên hẹn gặp mọi người ở bộ truyện mới "Nữ Vương Ngốc Nghếch, Yêu Anh Nhé!" ở santruyen.com nhé.

Ý chết rồi, bây giờ tôi có hẹn với chồng và con đi công viên vào hôm nay. Thôi trễ rồi, tạm biệt mọi người.

Ủa, có gì mà om sòm ngoài kia vậy cả. Để ra xem thử.

-Con nói với ba rồi, ba không được nhìn người phụ nữ khác mà.- Di Đông giận dỗi quay phắt mặt sang hướng khác.

-Ba có nhìn đâu, cho ba xin lỗi đi mà.- Quân Anh không ngừng năn nỉ Di Đông.

-Không, con sẽ mách với mẹ!!!

Tôi chỉ biết đứng nhìn rồi nhún vai

Bài ca con cá này không biết tôi đã nghe bao nhiêu lần rồi...haizz - _ -!

_٩٩٩_

Những gì tg cần nói thì bạn Kỳ Thư đã nói giùm luôn rồi. Hẹn gặp lại m.n ở bộ truyện mới nha! Chắc chắn là không cho Kỳ Thư làm nữ chính nữa đâu $\geq \_ \leq$. Gút bai m.n {vẫy vẫy tay} cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện ạ *cúi đầu*

NỮ VƯƠNG NGỐC NGHẾCH, YÊU ANH NHÉ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Thần Hay Ác Quỷ... Đâu Mới Là Em ?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.